

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

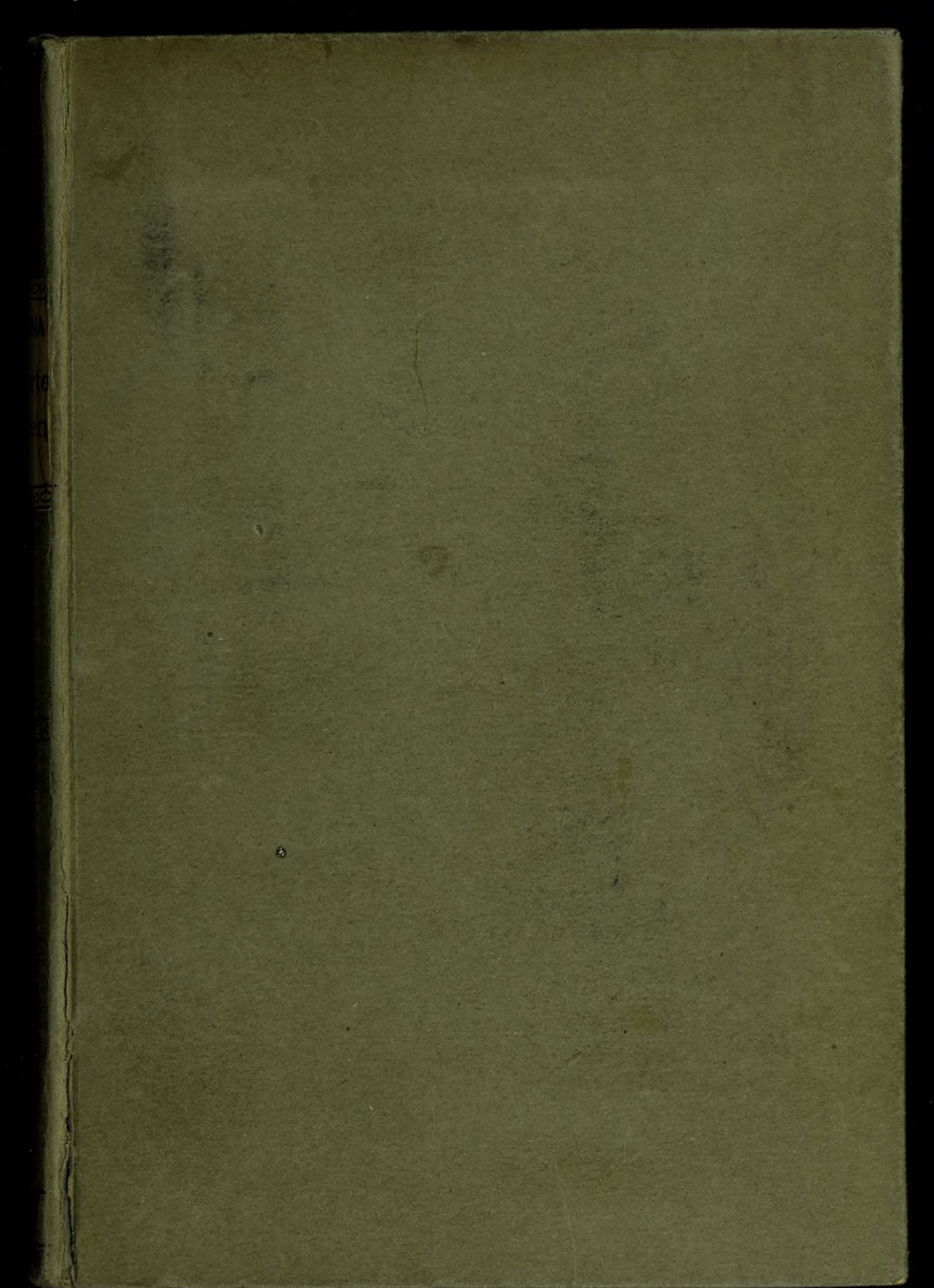
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

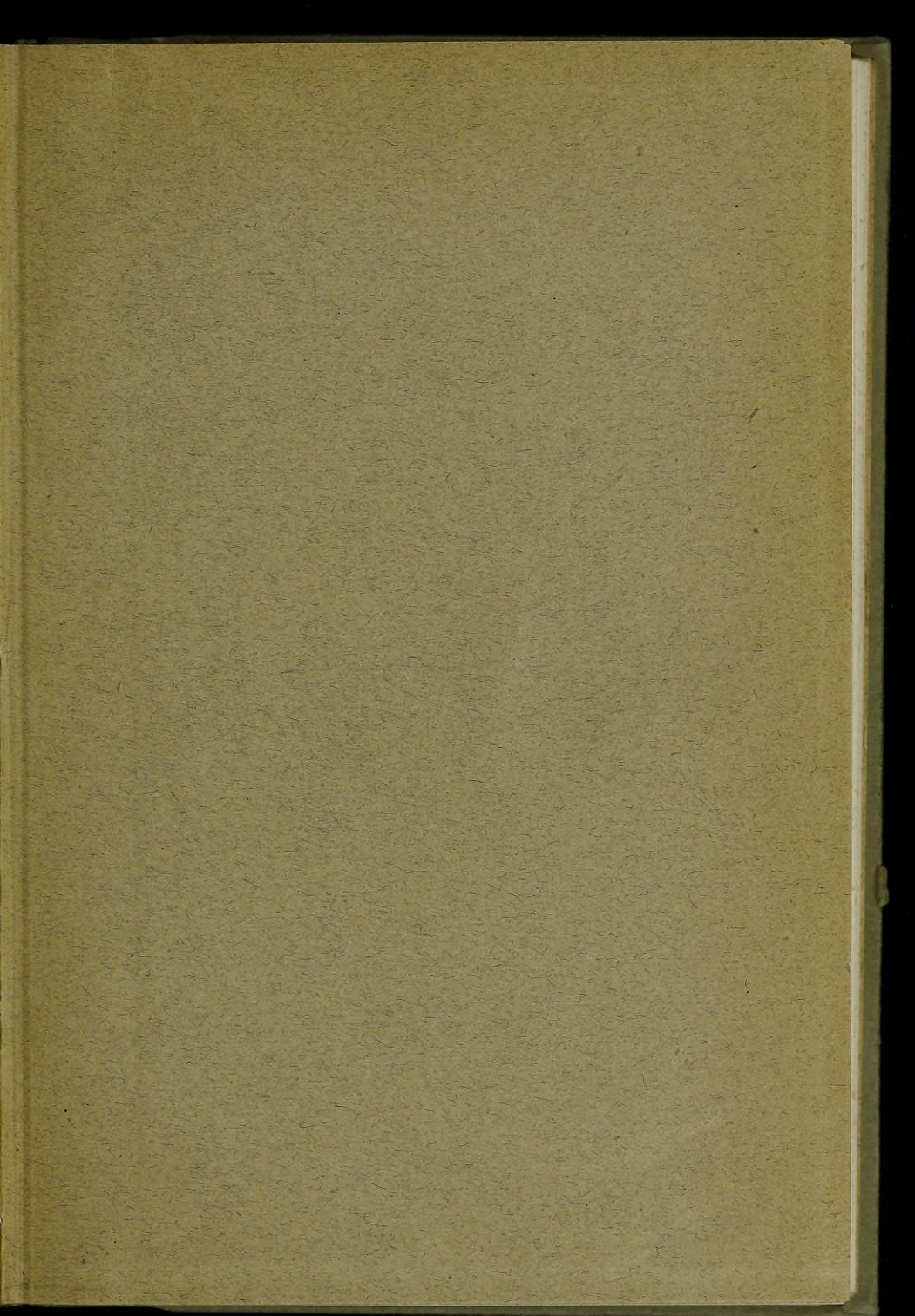
LUNDS
UNIVERSITET

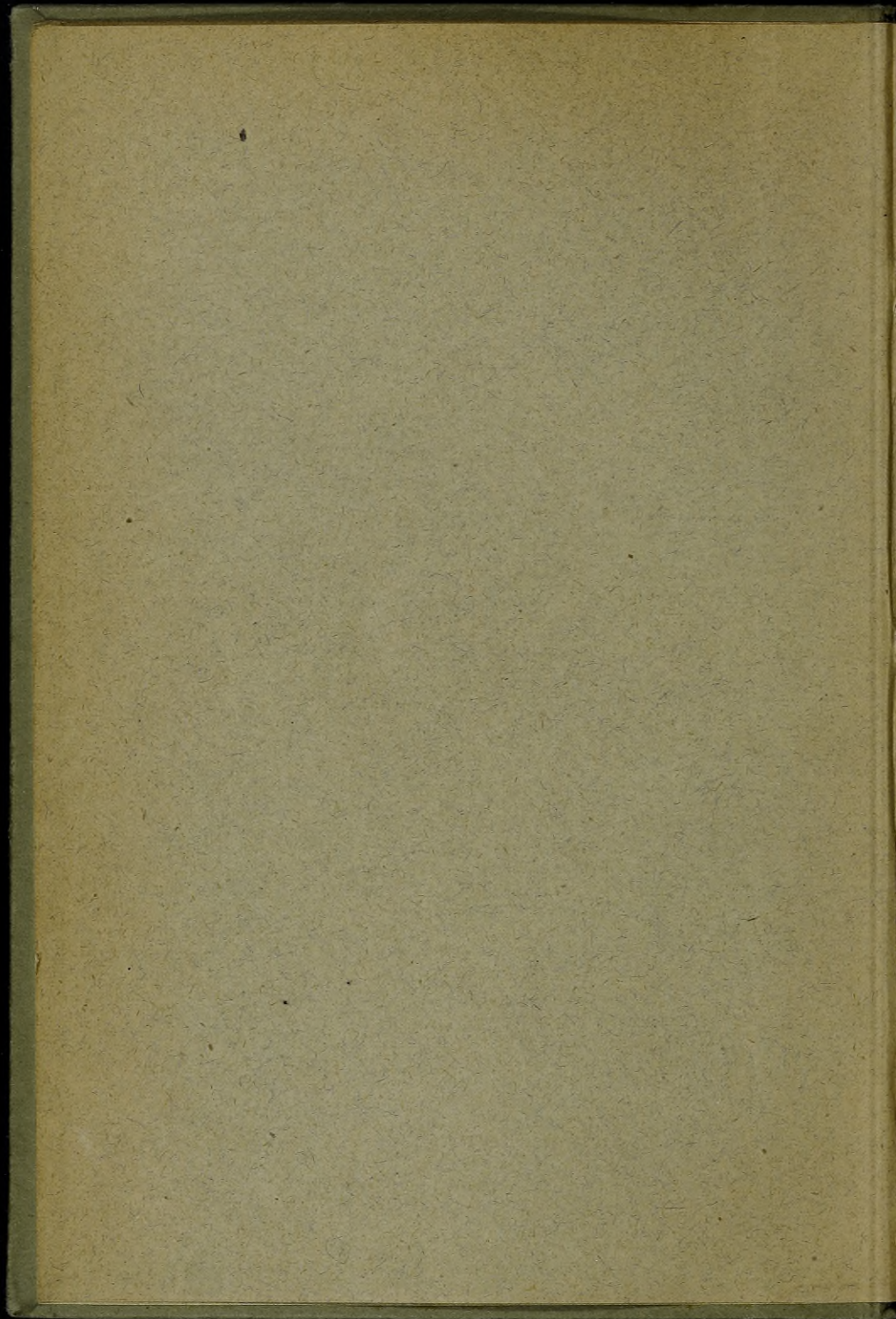

UPPSALA
UNIVERSITET

Vitt.
Su.

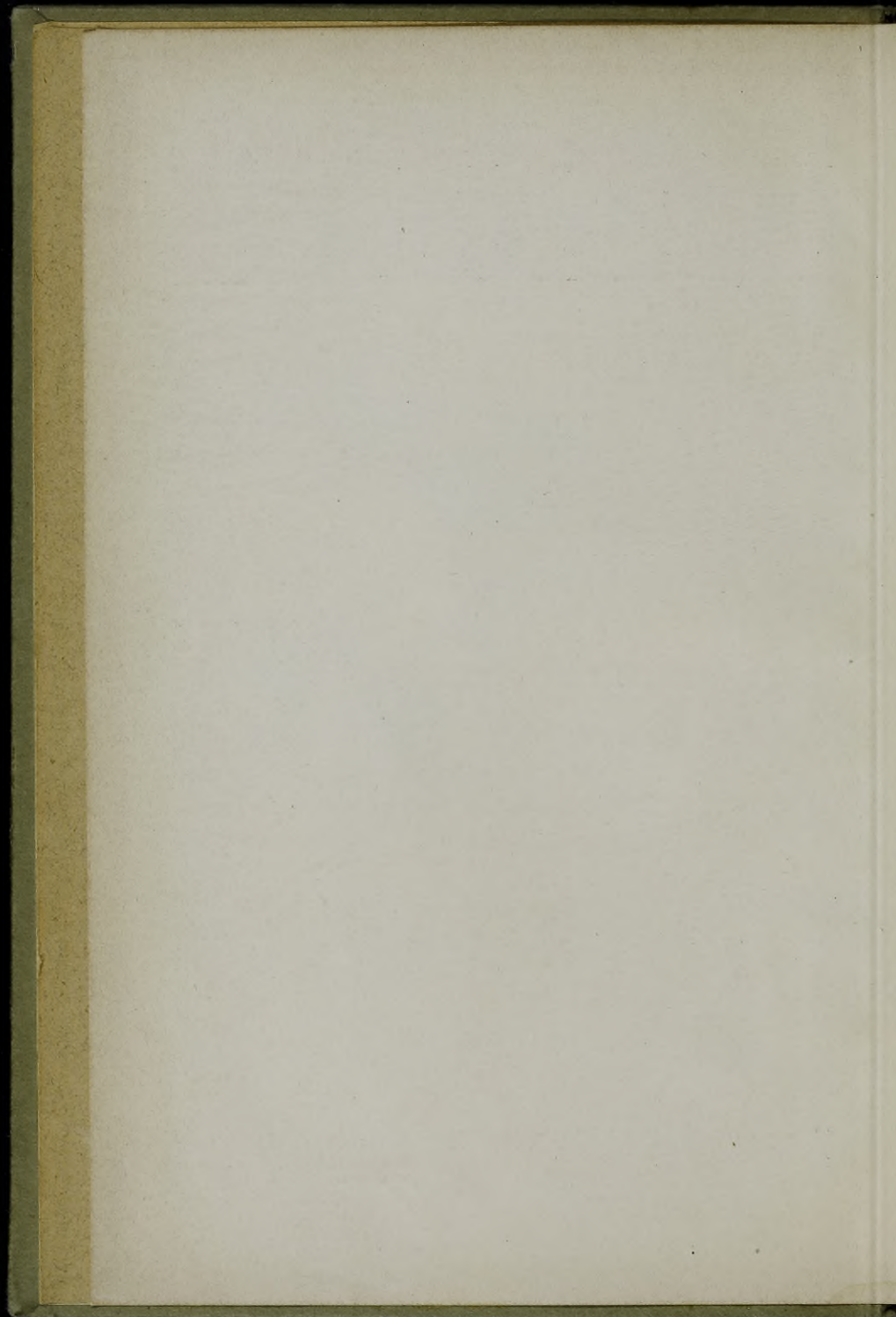
DEN SVARTE FRIBYTAREN

"The black Devil"

ILLUSTRERAD
SKILDNING · FRÅN · UPPRORET · PÅ · JAMAICA
1865
LEIJONSKÖLD OXENSTJERNAN

STOCKHOLM
C & E GERHARDS FÖRLAGS-AKTIEBOLAG

DEN
SVARTE FRIBYTAREN

(“THE BLACK DEVIL“)

SKILDNING FRÅN UPPRORET PÅ JAMAICA 1865

BERÄTTELSE FÖR UNGDOM

AF

G. LEIJONSKÖLD OXENSTIERNA

FÖRF. TILL “KONUNGENS KAPARE“, “ETT LEJON TILL SJÖS“
M. FL.

STOCKHOLM
C. & E. GERNANDTS FÖRLAGS AKTIEBOLAG

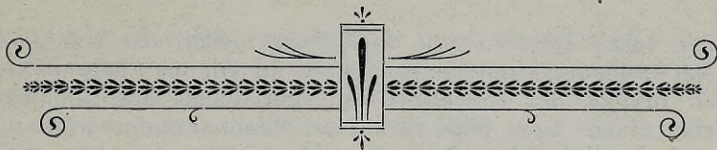
*Föfattaren förbehåller sig översättningsrätten till engelska,
franska och tyska.*

STOCKHOLM
KÖERSNERS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG 1899.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING.

	Sid.
Företal. Ludde Jackson på gamla Elfsborg	1
Kap.	
I. Oro i luften. — Zambos hemliga nyckel	5
II. Lustjakten »Vindthunden.» Bill Hugés brott	11
III. Människojakt. — Upproret bryter lös	24
IV. På klubben. — Upproret	31
V. Öfverfallet på plantagen El Bueno	38
VI. Lady Kennedys försvinnande	45
VII. »Svart på hvitt». — I upprorslägret	54
VIII. Trollkarlen Zambo	60
IX. Lille Tip. — En blodig strid	69
X. Orkanen. — I dalens djup	76
XI. En mördad besättning. — Spökeri	90
XII. Sjörofvaren. — Den dödande ringen	103
XIII. Striden med alligatorerna. — Nya blodsdåd	113
XIV. Zambos nya trollkonster. — Fribytarens nederlag ...	126
XV. Upproret krossas. — »Vindthunden» går ut på jakt	136
XVI. »The Black Devils» löfte. — Cimarones	144
XVII. Cimarones strid med döden och djävulen	151
XVIII. Den svarte fribytarens planer mot trollkarlen	162
XIX. En underbar operation. — Den skottfrie	170
XX. Den svarte kaptenens straff. — En »eldlotsning» ...	179
XXI. Pororocan. — Zambos hemlighet	188
XXII. Mördaren berättar. — Striden vid missionsstationen	195

Kap.	Sid.
XXIII. På Madeiraflodens strand. — De båda indianerna...	206
XXIV. Zambos vaka. — Ett mordanslag.....	213
XXV. »Vindthunden» följer den svarte i hälarne	222
XXVI. Lady Kennedys ångest. — En hemsk tafla.....	229
XXVII. Ett mordförsök. — Kyssen. — En upphäfd blokad...	237
XXVIII. Skogskaptenerna. — En öfverrumpling.....	246
XXIX. »Den gule negern» — En ny trollkarl.....	253
XXX. Ett obehagligt gyttjebad. — Den svarta Örnen	262
XXXI. Ett skott. — Vattenormen. — Frestelsen	270
XXXII. Roy spelar komedi. — Indianhöfdingen. — Flykten.	280
XXXIII. Den unge »Falken.» — Inkas skatter. — »Vindthunden»	289
XXXIV. Striden mellan »Vindthundens» och »Georgias» folk	298
XXXV. Höfdingens domslut. — Boormen. — Sjörföfarens slut	307
XXXVI. Återseendet. — Indianens historia	317
XXXVII. Höfdingens barn. — Hemska förposter.....	326
XXXVIII. Vattenfallsfönstret. — »Knallguld»	335
XXXIX. En Falkjakt. — »The Black Devil» uppträder för sista gången. — Sex ord. — Slut.	348

FÖRETAL.

Ludde Jackson på gamla Elfsborg.

»Till flydda tider återgår
Min tanke än så gärna.»

Runeberg.

Säkerligen finnes det många göteborgare, som påminna sig en mycket älskvärd familj, hvilken på slutet af 1860-talet var bosatt vid den stora repslagarebanan ofvanför den plats, där gamla Elfsborgs fästning fordom legat.

Egarne till denna »bana» voro hrr Wennerblad och Svensson.

Frun i ofvannämnda familj var dotter till den ene af dessa bolagsmän och gift med sjökaptenen *Ludvig Olsson*. Båda makarne voro glada, kvicka och synnerligen gästfria. Deras hem var ett af de lyckligaste, man någonsin kan tänka sig, och upplifvades ytterligare af två unga söner, de vackraste och raskaste pojkar man kunde se.

Kaptén Olsson hade i många år fört det stora skeppet »*Gerda*», som om jag minnes rätt, tillhörde konsul Röhss. Han hade dock nu »gett sjön på båten, gått i hamn och lagt upp» samt skötte sin svärfars affär.

Nästan hvarje lördag och söndag sommartiden syntes denna familj i en liten lustjakt af kostertyp — jag tror

Den svarte fribytaren.

den hette »Snäckan» — kila fram mellan öar och skär, och trefligare kunde ingen hafva, än om man lade till vid en brygga, där »Snäckan» låg, eller denna lade till långs sida af ens egen jakt, ty kapten Olsson kunde berätta utomordentligt roliga historier. Han hade, som han själf sade, två sorter af dessa, den ena för styrbords och den andra för babords vakt.

Styrbordshistorierna voro i hög grad intressanta! Den ovanligt begåfvade mannen hade under många år seglat på amerikanska fartyg — ja själf fört stora skepp under den stjärnprydda flaggan kring alla världens haf. Han hade då kallat sig »Ludde Jackson» och kallades alltid så af sina intimare vänner.

Som han hade ett utmärkt minne, kunde han skildra de mest hänförande bilder från tropikernas länder lika såväl som berätta om kinesiska opiumsmugglare och malaisiska sjöröfvare.

Den, som var någorlunda beläst och hade reda på indiernas natur och folk, hörde ganska väl, att »styrbords»-berättelser voro sanna, och de blefvo så mycket mer intressanta, som vänner Ludde Jackson hade ett ofantligt angenämt sätt att föredraga dem.

Hvad åter »babords»-berättelser vidkomma, så voro de utan all konkurrens. Här lyste den »maritima diktkonsten» i de mest prismatiska färger, och vid minnet af Ludde Jacksons skepparehistorier kan säkerligen ingen af hans ännu lefvande vänner låta bli att »draga på smilbandet».

En dag lade »Snäckan» till vid Runskär — där författaren då bodde — och Ludde Jackson med familj steg i land. Sedan hälsningarna voro gjorda, tog han mig under armen, och vi gingo och satte oss på en liten bänk.

— Jag har med nöje läst dina »Kronolotsens berättelser», sade han, och då jag härom dagen träffade en amerikanare, som jag för omkring tjugu år sedan seglat tillsammans med, kommo vi att tala om Jamaika, där vi vid nämnda tid sist träffades. Han berättade mig då en »röfvarehistoria» från uppröret år 1865, som jag nu vill återge för dig, ty jag har allt se'n jag hörde den jämt tänkt, att du kunde splitsa ihop den till en berättelse om »The Black Devil».

Ludde Jackson omtalade nu några episoder från Jamaika-upproret, och — följden af hans korta berättelse var, att jag började denna skildring.

Den omnämnda älskvärda familjen är ej mer — de vackra gossarne och deras moder dogo alla tre kort efter hvarandra, och den djupt sörjande, hårdt pröfvade gamle vännen följde dem en kort tidrymd efteråt, lämnande sin betydliga förmögenhet till goda stiftelser.

Det är nu nära trettio år sedan jag började denna berättelse; men det stannade länge vid början, ty jag fann, att jag icke hade tillräckligt förråd af fakta att stödja mig på.

Lyckan kan dock någon gång vara en bevågen, och så var den äfven en gång mig.

Under utställningen i Malmö 1896 kom jag att en söndagsmorgon på ett säreget sätt blifva bekant med en engelsman, f. d. öfverste R. K.

Under det samtal vi började med hvarandra, gick en mycket mörkhyad person förbi, och jag sade:

— Det där var bestämdt en mulatt?

— Nej, sade öfversten, det var en kvarteron.

— Men hur kan man genast känna skillnad på de olika blandade raserna? frågade jag.

— Åh när man som jag tjänstgjort på Jamaika i tio år, så . . .

— Jamaika! Jamaika! utropade jag.

Och jag hade funnit min man.

Öfversten blef något förvånad, när jag uppgaf dessa glädjerop — men då jag förklarade för honom orsaken, hvarför jag var förtjust öfver att träffa en man, som varit på Jamaika, samt berättat honom, att jag var skriftställare och höll på med en roman »The Black Devil», log han och hörde med synbart intresse på mig. Då jag slutat, log han åter, och sade helt godt och liksom den gamle fänrik Stål:

— »Jo, därom kan jag ge besked, om herrn så vill, ty jag var med».

Den gode öfversten hade vid denna tid tjänat vid ett regemente och varit med om att kväfva upproret.

Öfverste K. var road af att berätta, och jag arbetade med att »pumpa» den gode engelsmannen. Följden af detta egendomliga sammanträffande var, att jag letade upp min »svarte f-n» och fortsatte den med det resultat, att jag härmed öfverlämnar den till ett mildt bedömande af mina ärade läsare.

KAP. I.

Oro i luften — Zambos hemliga nyckel.

»Och när till både tjänare och tjänsten
Han fått — nyckeln — —»

Shakspeare.

»Främst på en tigerfläckig fåle
Med riddräkt grön, med rosenkind
Framsusar som en hvirfvelvind
En sköldmö skön som dagens stråle».

Tegnér.

På verandan till Hotel de la Alameda i Kingston, huvudstad på Englands största besittning i Westindien, den sköna ön Jamaika, sutto en afton i Januari månad år 1865 sir John Kennedy och hans unga hustru.

Det var den skönaste afton man gärna kan tänka sig.

Denna månad är här den fullt utbildade våren, om man kan säga så, då här är sommar året igenom — om man undantager regntiden från midten af September till samma tid i November.

Solen sänkte sig mot de i väster sig höjande Blå Bärge, som småningom kastade sina skuggor öfver dessa fruktbara dalar, där majsens hinner sås och skördas tre gånger på året, där brödfrukträdets och kokospalmen, sockerröret och kaffebusken samt orange- och fikonsträdets

täfla med hvarandra om att lämna människan sina safter och frukter.

Utsikten från den plats, där de båda unga sutto, var förtjusande. Framför dem utbredde sig den stora hamnen med sitt klara grönbå vatten, på hvilket hundrade fartyg lågo trygga för storm och sjö. Hamnens skydd består i den långa, likt en hamnarm af naturen danade halfön Pallisadoes, på hvars yttersta udde ruinererna efter fästningen Port Royal höjde sig öfver den ljumma solröken.

Oaktadt det lif och den rörelse, som just vid denna tid på dagen var som starkast på gatan mellan hotellet och hamnen, tycktes det dock, som om en hemsk tungsint-het låg utbredd öfver de trafikerande.

Denna annars så skrattande, stojande och pladdrande negerhop tycktes plötsligen ha fått sina tungor förlamade, ty de buro sina tyngre eller lättare bördor med mot bröstet böjda hufvuden.

— Här är något i luften, det har jag anat länge, sade sir John till sin maka; och i går varnade jag guvernören. Ett negeruppror står för dörren, jag är säker därpå. Då jag var ute i går på vårt stora plantage El Bueno, frågade mig min trogna neger Zambo, när vi skulle afsegla, och både han och mina andra negrer tycktes blifva mycket glada, då jag sade dem, att det skulle blifva i denna månaden.

»Det ser ut, mina kära barn», sade jag, »som om ni särskildt äro glada öfver att jag lämnar er på en längre tid — ni älska således ej längre eder husbonde och hans hustru?»

Men då skulle du ha sett mina svarta barn, huru de kastade sig på knä rundt omkring mig och ropade: »O, massa Kennedy! Tro icke det, tro icke det! Vi vilja dö för er!

Då de, sedan jag lugnat dem, stego upp, föll en stor nyckel ur Zambos ficka, och jag igenkände på dess former, att den var en fullständig kopia af min nyckel till den inuti bärgat under lusthuset sprängda stora källaren, i hvilken jag har den gamla fina jamaika-rommen, som jag ärfde efter min far och farfar.

Zambo tog upp nyckeln, men darrade i hela kroppen, då jag sade till honom: »Följ mig!» Då jag kommit in i mitt rum, sade jag: »Zambo, hvart går den där nyckeln?»

»Till romkällaren», svarade han.

»Du har låtit göra den för att bestjåla mig?»

»Nej, massa Kennedy, förr skulle Zambo hugga af sin hand, än en flaska skulle tagas därifrån.»

»Hvem har gjort denna nyckel?»

»Zambo — och ingen mer än massa och Zambo vet hvart den går.»

»Gif mig nyckeln?» sade jag.

»Här är den, massa.»

»Hvad skulle du hafva den till?» frågade jag. »Zambo har aldrig ljugit för mig.»

»O, massa, ni skall fara bort på flere månader med eder stora ångjakt, och ingen vet hvad som kunde hända. En eldsvåda skulle kunna uppstå, och ni har mycket silfver och dyrbarheter i huset. Zambo kunde då rädda det i den stora källaren. Soldaterna i staden kunde komma ut hit och skjuta ned edra svarta, som ni håller af; Zambo kunde då föra dem genom den där gången, ni vet, och ni hade då edra trogne kvar att arbeta åt er, då ni kommer tillbaka . . .»

»Zambo!» sade jag plötsligen till honom. »De svarte ämna göra uppror — svara mig genast och kom ihåg hvad jag gjort för dig, samt att det finnes en gud; svara mig — men kom ihåg, att du ännu aldrig ljugit för mig.»

Zambo teg.

»Svara mig genast, Zambo, jag befäller dig!»

Zambo föll på knä och drog fram en lång bowieknif samt räckte mig den med skäftet åt mig.

»Stig upp, min gosse», sade jag, i det jag lade ifrån mig knifven samt tog fram min egen nyckel till klippkällaren och lämnade honom den, sägande: »Se där, min trogne Zambo, den går till hvalfvet — det kunde ju vara något litet fel på den andra. Jag vet nu, hvad du ej kunde säga mig. Sköt nu om mina landtgoods. Du har en gång fått fullmakt därpå -- farväl med dig.»

Tårar störtade ur negerns ögon, tillade sir John, och han ville kyssa mina händer, tills dess jag tog min

käpp och körde ut honom. Han är oss så trogen som en hund, därom är jag säker — men lika så säker är jag, att något sattig är i görningen.

— O, John, låt oss resa snart! Du vet ju, hur vid det sista upproret de svarte brände alla plantager, de vågade sig på, och mördade alla hvita, som de fingo fatt uti! sade den unga frun i bedjande ton till sin man.

— Ja, min ängel, jag har lofvat dig en lusttur på ett halft år till ditt vackra hemland, och jag håller ju alltid, om möjligt är, hvad jag har lofvat.

— Ja, min älskade, jag vet det — men . . .

— Inga men, utan låt oss nu gå ombord och äta middag. Du har ju så mycket önskat det, att jag har ordnat så, ehuru »Vindthunden» ännu ej är fullt provi-
anterad.

Sir John och hans fru gingo nu ned till kajen, hvarest en fin gigg med sex roddare och en styrman låg förtöjd, som nu förde dem ut till den ståtliga jakten. — — —

Sir John Kennedys farfar, Morris Kennedy, var af en gammal familj i Northumberland i England. Han hade därifrån rest öfver till Jamaika, emedan han vid sin faders död fann, det denne i följd af sitt goda hjärta låtit locka sig att skrifva på så många borgensförbindelser, att hans egendom måste försäljas och hans ende son, som till sista öret betalte sin faders skulder, endast hade ett par hundra pund öfver.

Morris Kennedy, som hade fått en utmärkt uppfost-
ran och tagit en mindre juridisk examen, fick snart nog en anställning hos guvernören bland dennes sekreterare. Ett par år härefter bevistade han en auktion på en egen-
dom, som icke tycktes locka några spekulanter, men hvilken, rätt skött, enligt hans tanke egde ett ofantligt värde.

Den unge engelsmannen ropade in plantagen — och redan tio år därefter var den en betydande egendom. Genom barmhärtighet och välvilja mot sina slafvar samt genom att föda dem väl och till och med roa dem, vann han deras tillgifvenhet. Med afund och förargelse sågo många af hans grannar, huru hans rikedom växte, och tjugu år därefter egde han flere stora plantager och ansågs för att vara en af de rikaste på ön.

Morris Kennedys son, Douglas Kennedy, följde i sin faders fotspår och lämnade vid sin död en kolossal förmögenhet efter sig åt sin ende son John.

När denna var sexton år, sände fadern honom till England, hvarest han i fem år vistades vid Oxfords universitet. Efter en resa genom Europa återkom den nu tjugutvååriga sonen hem för att förljufva sin gamle faders återstående dagar. Två år därefter dog Douglas Kennedy, djupt sörjd, ej allenast af sin son, utan äfven af alla de negrer, som befolkade hans stora plantager och af hvilka ingen lämnat sin plats, fastän de genom förklaringen om slafveriets upphäfvande af 1838 blifvit fria.

John Kennedy reste öfver till England och köpte genast sin familjs fädernegods, det gamla Kennedy Hall.

Detta var mycket förfallet, men han lät helt och hållet återställa det i den gamla imponerande stil, som det fordom haft.

Sysselsatt härmed, red en dag plantageegaren John Kennedy — nu sir John Kennedy, Baronet, ty denna titel egde den Kennedy rätt att bära, som var egare till Kennedy Hall — in till Newcastle.

Afståndet dit från hans egendom var omkring femton mil*, och då han i denna stad hade ett hus samt några hästar i stallet, red han stundom själf in dit för att tala vid de arkitekter, som hade åtagit sig restaurerandet af hans gamla familjehem.

Ungefär ett par mil från staden såg han ett moln af dam och i detta en skenande häst, öfver hvilken en ljus slöja fladdrade.

Sir John, som var en utmärkt ryttare och i Oxford af sina kamrater erkändes som en af deras förste gymnaster, vände hastigt om sin häst, och då han såg att den ridande var en dam, hvars häst durkade, satte han sin i galopp och, då damen var vid hans sida, i karrier. Med detsamma fattade han hennes betsel sägande:

— Var inte rädd, min fröken, hästen är bara litet orolig, men han lugnar sig snart.

* Där författaren i denna berättelse angifver afstånd i mil, är det engelska mil.

Med några kraftiga ryck, och genom att småningom hålla in sin egen springare, lugnade han den skenande hästen, och snart trafvade de båda för hvarandra obekanta nästan förlägna vid hvarandras sida.

Slutligen höll den unga damen in sin häst och sade:

— Jag tackar er, min herre, men jag hör en galopperande häst, och det är troligen min bror, som är orolig för mig. Låt oss möta honom.

De ridande vände, och snart sågo de en ung man komma emot dem, under utrop:

— Ellen! Hur har det gått? Jag blef hindrad af en kärra med grönsaker, som körde ihop med en annan, att rida fram, då din häst skyggade . . .

— Ja, min bror, jag träffade denne herre, som du bör tacka för att han satte sin häst i sporrsträck och således följde mig, till dess Ali lugnade sig.

Den främmande damens broder hälsade nu artigt och sade:

— Mitt namn är Elsdon, och det är min syster Ellen — jag tackar er för att ni troligen räddat den yrhättans lif.

Sir John presenterade sig och förklarade, att någon fara alls ej varit på färde.

— Men, fortfor han, tillåt mig fråga, om ni bo på det vackra Elsdon House?

— Ja, och vi äro nära grannar till sir John Kennedy på Kennedy Hall, hvilken ej gjort visit hos sina grannar, fastän han vistats där i nära på ett år! afbröt den vackra miss Ellen honom leende.

Sir John ursäktade sig med allt hvad han haft att göra för att ställa sitt hem i ordning.

Samtalet fortgick nu mellan de unga, under det de återvände till staden, där syskonen Elsdon och deras föräldrar för tillfället vistades.

Några dagar därefter gjorde baroneten sin visit på Elsdon House. Härpå följde kontravisit af grannarne — och fyra månader därefter var sir John förlofvad med den vackraste och älskligaste flicka i norra England. Ett år därefter gifte de sig och bosatte sig på Jamaika.

KAP. II.

Lustjakten "Vindthunden". Bill Huges brott.

»Det är en blodig, en förbannad gärning,
Ett gudlöst tilltag af en blytung hand.»

Shakspeare.

I den lugna hamnen låg sir Johns charmanta lustjakt. Den var byggd för en af Englands rikaste magnater med en omsorg och kostnad, som en regerande furste näppeligen skulle haft råd till.

Den engelske lorden gjorde en tur med den öfver till Westindien. Han besökte naturligtvis Jamaika. Under resan var han mycket förtjust i sin jakt, men hur det var, fann han troligen, att räntan på den oerhörda summa, som detta fartyg kostat, hade räckt till att bygga fem mindre och ändock sjögående jakter för.

»Hans härlighet» lorden blef vid dåligt humör, fick en släng af spleen — och träffade händelsevis tillsammans med den unge sir John, som bjöd engelsmannen ut till sin plantage, hvarest en utmärkt middag med ett ypperligt vin försatte lorden i en så angenäm stämning, att han bjöd den unge millionären om bord till dagen därpå. Sir John kom och besåg det utmärkta fartyget. Själ f hade han en stor fin kutter, med hvilken han ett par gånger om året gjorde en tripp öfver till Haiti, hvarest han i närheten af Cayes egde en stor egendom. Dessa resor

hade roat honom särdeles och han hade hastigt nog lärt sig att styra och sköta sitt fartyg.

— Men mylord, detta är ju en fullkomlig örlogsmän! ropade sir John, då han såg de vackra och långa kanoner, hvarmed däcket var bestyckadt.

— Yes, sir, svarade lorden; den byggdes också lika med en af vårt lands mästerverk korvetten »Ariadne», den mest snabbseglande i vår flotta. Jag hade dock den glädjen att segla om »Ariadne» första gången den var ute. Jag hade hållit vad med några vänner därom och hade det nöjet att se dem sjuka i flere veckor af harm — icke för de lumpna tre tusen punden vadet gälde, men de voro amiraler, de två, och den tredje konstruktör af korvetten. »Vindthunden» är öfver vattnet en spegelbild af »Ariadne», men kölen å den förra är något djupare under nollspantet och ej så djup för ut, med flere små skiljakigheter. »Vindthunden» har blott tjugu kanoner, medan »Ariadne» har tjugufyra, men så äro dessa af bästa sorten, tillade lorden småskrattande.

De båda herrarne intogo sin lunch, och huru det kom sig, visste knappt någon af dem ordet af, förr än sir John var egare af »Vindthunden» och lorden af sir Johns kutter. Båda tycktes vara förtjusta öfver affären, och sedan lorden tagit dem af sin besättning, han önskade, ombord på den stora kuttern, gingo de öfrige in på att stanna kvar hos sir John.

Efter en seglats rundt Kuba och Haiti var sir John riktigt förtjust i sitt fartyg, ty flere stora amerikanska lustjakter och olika länders örlogsmän hade han med lätthet seglat om.

Sedan han ersatt de med lorden afseglande engelsmännen med ett tjugotal unga raska negrer, som varit med honom på hans förra jakt och hvilka voro färdige att lyda hans minsta vink, emedan de nästan afgudade sin herre, gjorde han »Vindthunden» klar för ett besök i Europa.

Hans unga fru blef förtjust vid sitt första besök ombord och öfvertalade sin man att skicka efter deras saker från hotellet samt stanna ombord öfver natten.

Sir John villfor naturligtvis sin hustrus önskan, och några timmar härefter slumrade de lyckliga makarne i

den madrasserade och med grön sammet klädda sofhytten.

Natten hade flytt, och solen steg upp ur rosiga skyar, då sir John och hans maka lämnade matsalongen, där de hade druckit sitt kaffe.

— Se här, min älskade, sade jaktens herre, här är salongen; nu gå vi igenom den; så är här ett förmak, och emellan detta och sängkammaren har du två rymliga hytter, som äro dina. Den här till exempel kan du kalla din bouduar och denna ditt toillettrum. Öppna nu den dörren, så får du se, hvad du tycker om hytten innanför.

Lady Kennedy öppnade och slog förtjust och rodnande sina händer tillsammans samt utropade:

— O, så härligt!

Detta utrop var äfven den lilla öfverraskningen värd.

Ett det näpnaste, elegantaste badrum visade sig för den unga fruns blickar. Väggarne voro madrasserade med tjockt hvitt siden som var inpregneradt, så att det mötstod vatten, och ändå så mjukt, att man ej kunde stöta sig om man under fartygets rullning skulle törna däremot. Ett hvitt badkar af marmor med två silfverkranar — för varmt och kallt vatten — en duschapparat och en stor spegel samt en toalett, ett konstverk i silfver jämte en hvilsoffa och mjuka mattor gjorde hela det lilla rummet till en tjusande fullbordad tanke.

Lady Ellen såg sig ett ögonblick omkring, men sade ej ett ord, utan lät sin make få det högsta beröm, hon kunde gifva honom — en omfamning och en kyss.

Sir Johns badrum, officerarnes hytter, manskapets och underofficerarnes rum samt för öfrigt hela fartyget med dess särdeles bekväma inredning besågs äfven, och den unga frun var hänförd öfver den »elegans» och »komfort», som rådde öfverallt ombord.

Lorden hade lämnat sin förste styrman hos sir John, som, då han i denne fann en erfaren och skicklig sjöman, hvilken tagit sin skepparexamen med goda betyg och var en ganska bildad man, gjorde honom till sin kapten på jakten.

Kaptenen hade blifvit presenterad för lady Kennedy och vunnit hennes förtroende, då han följt med på denna

besiktning af jakten. Det var en man af några och tjugu års ålder med ett fördelaktigt utseende, af en särdeles stark och smidig kroppsbyggnad. Han hette Brown och var son till en prästman, få mil från Kennedy Hall, hvilket gaf tillfälle till flere samtal om detta gamla herresäte.

Kapten Brown inbjöds att följa sir John i land och på hotellet intaga en lunch.

Just då giggen från »Vindthunden» förde de tre omtalade personerna i land, inkoim i hamnen en engelsk kanonbåt, förande en brigg på släp. Då sir John och hans följeslagare kommit upp på hotellets veranda, sade kapten Brown:

— Det är besynnerligt, den där briggen har flagg på half stång och flere marinsoldater och officerare ombord — någonting har händt där, hvad det nu kan vara. Nu hala de upp briggen till sidan af kanonbåten.

— Nå, de hafva åtminstone ej gula feberns flagg uppe, och då är det väl blott någon som dött ombord på briggen. Men låtom oss nu taga vår lunch. Jag har sagt till om en liten flaska på is. Det läskar i denna värmen. Vår vagn kommer klockan elfva, och då vi ej hafva mer än tre mil till El Bueno, äro vi där på tjugu minuter. Jag kan undra, hvar min »major domus», hofmästare Zambo, skall säga, då han får se oss återkomma. Han trodde, att vi skulle segla i dag.

— Om tre dagar skola vi vara färdiga, sir, sade kaptenen.

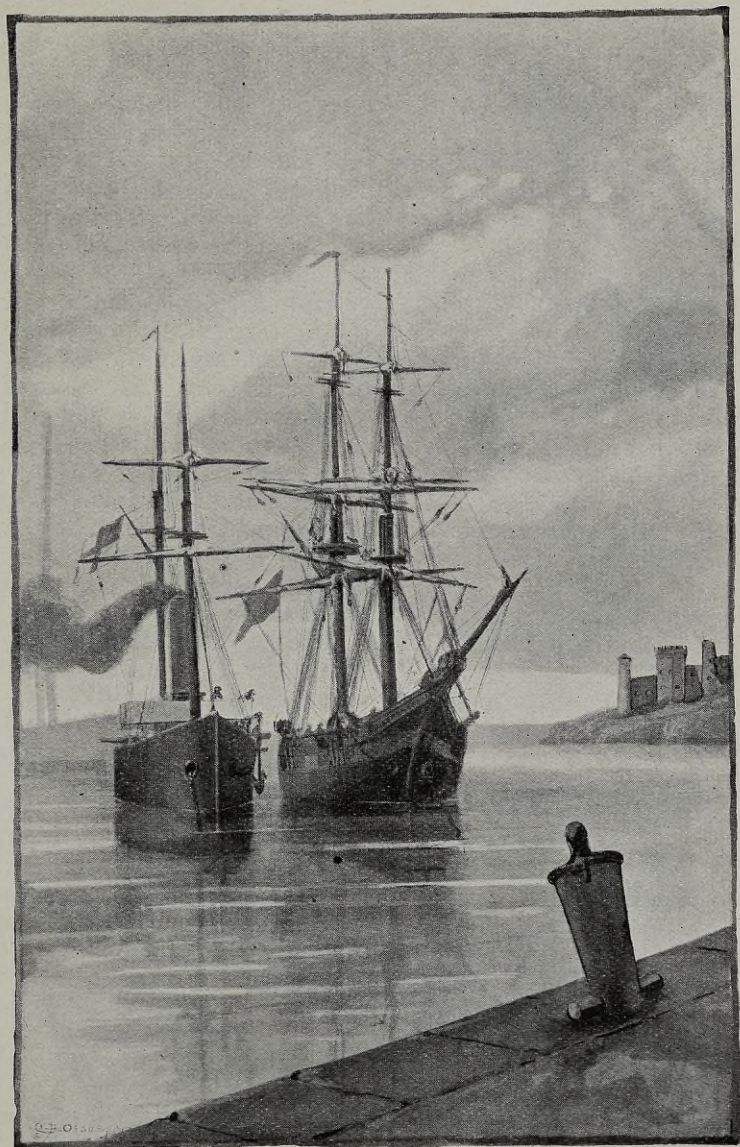
Här afbröts den talande af vilda svordomar, tjut och skrän från briggen och örlogsmannen, som lågo framför verandan.

— Hvad är det? sade sir John.

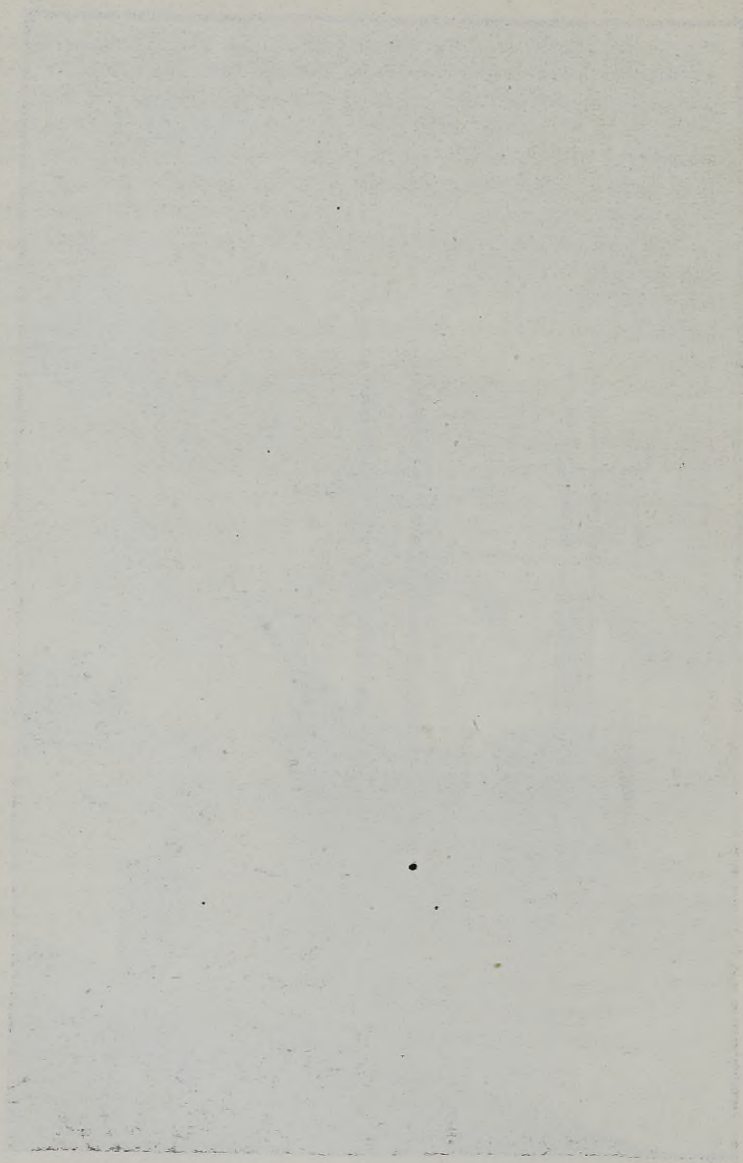
— Det tycks vara en fängslad man, som de skola föra i land, svarade kapten Brown.

Från verandan kunde nu sir John och hans sällskap se en jättestor neger, som oakadt han var fängslad med starka rep, sparkade, slog och kastade sig kring på däck af briggen, så att den engelska besättningen hade den yttersta möda att hålla honom kvar ombord.

— Det måste vara kolossala krafter den där mannen har, sade sir John; se huru han rycker sönder ett af tågen, som han har kring armarne!

W. O. ...

— Ja, han är ju nära på en jätte — men se den där unga löjtnanten, jag tror dock att han tar bukt på honom, sade kapten Brown och tillade: Men hvad gjorde han med honom?

— Jag tror, att han lade en snara om halsen på negeren med den där fina lodlinan, han håller i hand. Ja minsann, nu lugnar den svarte sig — men sparka skall han ändå! sade sir John.

— Ah, där binda de fast honom vid ett par spakar. Nå då har han ej så stort svängrum. Nu bära de honom i land.

Då nu några matrosar buro fången förbi verandan, kastade han sina blickar ditåt och ropade plötsligen, då han fick se lady Kennedy:

— Det var vid djäfvulen den vackraste kvinna jag sett!

Med afsky vände sig lady Kennedy ifrån sin beundrare och blef blek af harm och förskräckelse.

— Lugna dig, min älskling! Den uslingen sade ju blott sanningen, och utan att svära säger jag dig det samma! sade hennes man till henne.

Kapten Brown endast bugade sig för lady, men hans vördnadsfulla åtbörd tillkännagaf, att han instämde med hennes make.

— Se där kommer guvernören med några af sin stab. Jag skall fråga honom, hvad som har händt, sade plantageegaren, närmande sig trappan.

— God morgon, sir John Kennedy! ropade guvernören, lord Darlington, innan sir John hade hunnit utför trappan. En snygg historia det här; men jag kommer upp för att hälsa på er charmanta fru — god morgon, mylady! Jag tror, att jag sätter mig en stund. Det var ett — ja, hvad skall jag säga? — ett ohyggligt uppträde och rysligt alltigenom. Puh! Jag höll nära på att skjuta den skurken, och hade han kommit lös, så hade jag genast gjort det, ty det är den största skurk jag sett — puh — —

— Ja, det var den största och mest grofflemmade karl jag sett, sade sir John.

— Ja, och den största skurk, som ännu gått på jorden, sade lorden.

— Det vill säga mycket . . .

Den svarte fribytaren.

— Ja, men döm själf, sir. Efter de rapporter och underrättelser, jag förut erhållit, har denne Bill Huge, såsom han lär heta, som barn blifvit kastad i sjön af sin moder, hvilket ofta hände under slafttiden, och detta för att deras barn icke skulle blifva slafvar. Mycket vackert på ett sätt — kan ju så vara. Nåväl, detta hände 1837, året innan de svarte blefvo fria. Emellertid blef denne, lik en annan Moses, upptagen af en fru Smith, som vurmade för slafvarnes befrielse — också mycket vackert! Som fru Smith ville göra en god gärning fullkomlig, så lät hon uppfostra detta svarta vilddjur tillsammans med sin egen son, som var ett år äldre. Denne blef sjöman och tog kaptensexamen, på samma gång som den svarte fosterbrodern tog styrmansexamen. Följden var den, att då kapten Smith fick fartyg, blef fosterbrodern Bill hans styrman.

Bill Huge, som han kallades för sin stora åbakliga kropp, egde en öfvermänsklig styrka och var vida fruktad af alla sina kamrater i skolan. En gång, då »tjocke Bill» hade piskat upp några af sina kamrater utan någon barmhärtighet, blef han öfverfallen af hela skolan, som utgjorde ett hundratal. Detta blef dock i början ett gräsligt nederlag för dem, ty de fingo nu ett öfvertygande bevis på sin kamrats öfverlägsna styrka, i det denne fick tag i två af de störste, fattade i hvar sitt af deras ben och svängde sig rundt om, så att han med deras kroppar slog ned högar af de andre, hvarefter han släppte dessa lefvande slagträäd, som då af farten kastades tjugu fot ut i floden. Slutet af bataljen blef dock de förenades seger, ty en af dem ropade: »Stena honom!» och i ett nu haglade små och stora stenar öfver den stolte segraren.

Denne besvarade till en början stenkastningen, och då någon af hans projektiler träffade, slog den af en arm eller ett ben; men de otaliga stenar, som piskade Bill Huge framifrån, bakifrån och från alla sidor, gjorde snart, att han blodig och mörbultad måste retirera under ett jämt stenregn, till dess han lyckades nå en negerhydda, där han sprang in.

Segrarne bildade nu en stor cirkel kring kojans, under det de mindre plockade sten och buro fram till de be-

lägrande. Snart gingo fredstiftare emellan de båda partierna, och fred slöts på vilkor, att Bill Huge ej finge använda sin styrka mot sina kamrater.

Några dagar därefter var dock den pojken försvunnen, som hade anført de andra och hittat på att stena Bill.

Den pojke, som med en sten krossat Bills näsa, försvann spårlöst kort härefter; och nu började somliga af ungdomen misstänka, att Bill, som var ovanligt hyggelig mot dem sedan fred slöts, dock grymt hämnades sitt nederlag. De beslöto därför att hemligen utspionera Bill Huge.

En af pojkarne, som hette Dick Hawk, var känd för sin förmåga att springa fort och med en orms vighet ohörbart slingra sig genom gräs och buskar. Han blef af de andre anmodad att följa »tjocke Bill», hvart denne tog vägen.

Tom Hasting hette en af gossarne, och denne hade under bataljen kastat en sten, som träffade Bills vänstra öga, med påföljd, att detta småningom värkte bort. Denne gosse visade sig Bill synnerligen vänlig emot, ehuru alla de öfriga sågo, att Tom med afsky drog sig ifrån honom. Tom påstod inför de andre kamraterna, att han var säker på, att den näste, som skulle försvinna, var han, ty Bill skulle mörda honom såväl som de båda föregående. Han hade drömt, att Bill *bet halsen af honom*.

Någon tid därefter kommer Dick Hawk på morgonen inrusande i skolan och ber att få tala vid den äldste af lärjungarne. De gingo in i lärarens rum, som var tomt, och här omtalar Dick för den andre, att han på morgonen, såsom han brukat och kamraterna befallt honom, från träd till träd följt Bill från fru Smiths villa på vägen till skolan. Nära mynningen af floden hade Tom Hasting passerat ett snår af buskar, där Bill hade gömt sig, och som en tiger hade denne kastat sig öfver Tom, lagt sin hand öfver hans mun och — bitit af honom strupen — — —

Härefter hade odjuret kastat ut liket midt i strömfåran och därefter klädt af sig och tvättat sig i floden, påtagit sig väst och byxor — de enda plagg, som negerpojkarne begagnade — samt gått utmed floden ner till mynningen, der snart ett par stora hajar slogos om det

byte, som Bill sändt dem. Med ett djäfvulskt skratt hade han sedan skyndat till skolan och vore väl straxt här — —

— Gå och sätt dig på din bänk och tig! sade Zambo, en duktig negergosse, som var den äldste näst Bill i skolan, och tillhörde det i närheten liggande plantaget El Bueno.

Zambo hade alltid hållit Bill på afstånd, ty då de en gång slagits, hade Bill fått några välmåttade slag för ögonen af Zambo, som boxades utmärkt. Bill tycktes sedan hysa stor respekt för honom.

Då Bill kom in, gick Zambo emot honom och sade:

— Hvarför har du bitit halsen af Tom Hastings och mördat två andra af dina kamrater?

Bill stod ett ögonblick som förstenad.

Plötsligen glimmade ilska och hat ur hans ögon, och han ämnade, som det syntes, kasta sig öfver Zambo, då denne helt lugnt tog fram en pistol med spänd hane och höll den framför det af raseri stönande odjuret.

— Rör du dig ur stället eller gör en enda rörelse, är du död! Du är upptäckt, och om få minuter är du tagen af polis, därför — fly! Och kommer du åter hit, så att någon af oss får se dig, så blir du jagad med blodhundar och nedskjuten! De mördades fäder hafva redan fått vapen af sina herrar och äro dig på spåren — gå! sade Zambo.

Bill skyndade ut och försvann.

Kaptén Smith hade några år efteråt farit på en engelsk örlogsmän som underofficer. Då denne tagit ett slaffartyg, fann han där sin fosterbroder, och genom att hastigt fångsla honom vid en af slafvarne, samt säga till honom, att han skulle tiga och föreställa slaf, lyckades han rädda uslingen från rånocken, hvilken den öfriga besättningen måste pryda.

Smith tog Bill med sig till England, hvarest de, som förut är nämnt, togo examen.

Denne kaptén Smith var en mycket omtyckt person och blef för omkring ett år sedan gift med en vacker engelska, dotter till en skeppsredare i vår andra stad här på Jamaika, Falmouth. Denne egde en ny brigg, som hans måg fick hälften uti såsom bröllopsgåfva; och då Smith själf var bärgad karl, syntes framtiden honom ljus och klar.

Bill tycktes älska sin fosterbroder öfver allt annat, och ehuru enögd och mer plattnäst än andra negrer, var han sin kapten till stor nytta. Hans styrka och grymma utseende gjorde intryck på den motsträfvigaste besättning, som kunde finnas, och därför var briggen »Luna» det finaste och bäst skötta fartyg från Westindien.

Kapten Smiths fru följde sin man på hans resor, som vanligen voro mellan Westindien och Liverpool. Hon hade i början haft svårt att tåla Bill Hüge, men då hon såg dennes tillgifvenhet för hennes man, förlikte hon sig med hans fula utseende.

Efter en tid märkte hon dock, att den svarte styrmannen egnade henne mer uppmärksamhet, än som var passande, och började då bemöta honom med en viss köld.

Kapten Smith märkte ej något häraf, men däremot en annan sak, som gjorde honom mycket bedröfvad: Bill, som alltid förr varit absolut nykter, började dricka. Detta visste kaptenen skulle med negerns starka passioner och omöjlighet att styra sig själf kunna gifva anledning till förfärliga uppträden. Vänligt varnade han Bill — men förgäfvades. Bill lofvade, kysste sin kapstens händer — och snart var han drucken igen.

En dag gjorde en af männen ombord ej styrmannen till viljes, så som denne menade. Bill fattade tag i mannen och hade redan lyft upp honom i luften för att slå honom i gångspelet, mot hvilket han säkert krossats, om ej Smith skyndat fram och med en sträng befallning tvingat styrmannen att ställa matrosen på däck.

— Så långt, fortsatte guvernören, har kapten Smiths dagbok upplyst oss. Nu komma vi till kapten Glass å kanonbåten »Bulldoggs» rapport — —

Vi kunna hoppa öfver inledningen, på hvilken longitud och latitud han fann briggen »Luna», som i stället för flagg hade en röd sjömansskjorta »på half stång» hissad under gaffeln.

Det var alldeles stillt, och kanonbåten lade till vid sidan, hvarefter kapten Glass sände sin löjtnant Thomson ombord, åtföljd af ett tjugotal beväpnade män. På däck syntes ingen lefvande varelse, men ur skansluckan för ut stack en man upp sitt hufvud och vinkade löjtnanten till sig.

Denne matros omtalade nu en del af hvad vi förut veta, men berättade vidare, att för fyra dagar sedan hade kapten Smith på morgonen kommit ut på däck och vänligt hälsat på styrmannen. Då han sedan vände sig åt styrbord, hade styrmannen tagit fram en knif och stött den ända till fästet in mellan kaptenens axlar och sedan kastat honom öfver bord. Den svarte hade därpå med ett djävulskt leende sprungit in i kajutan, som var belägen ofvan däck, och reglat dörren.

Matroserna samlade sig med förfäran kring andre styrmannen och närmade sig kajutan.

Snart ljödo ohyggliga skrik därifrån, och kaptenens fru hördes ropa på hjälp.

Då en del af besättningen af rädsla sprungit för ut, hade andre styrmannen läxat upp dem för deras feghet. Han tillade:

— Vi hafva knifvar och att sticka dem i detta odjur är intet mord, då han är oss så öfverlägsen i kroppskrafter och har begått den gärning, som vi nyss sett.

Besättningen hade då gått akter ut och begynt bryta upp dörren till kajutan. Plötsligen öppnades denna, och Bill Hüge kom ut.

Han var ryslig att skåda, blodig och med sönderrifna kläder.

Han var drucken och ropade:

— Hon är död! Död! Och hon har dödat sig själf!
Därpå sprang han öfver bord.

Vi skyndade in och sågo nu en förfärlig syn. Den unga frun låg vid foten af soffan, och en liten knif var instucken midt i hennes bröst. Hon höll hårdt om skaftet med högra handen. Andre styrmannen höll en spegel för hennes mun, men ej ett spår af imma syntes på densamma.

— Hon är död! sade han. Hur kort än bladet på den knifven är, så har den dock träffat hjärtat.

Kuddarne i soffan och flere glas och buteljer, gardinerna till den ena hytten och diverse annat låg nedryckt på golvet! En förfärlig strid hade föregått mordet eller själfmordet.

— Vi röra ingenting här inne, ty i stället för att segla till Havanna segla vi till Jamaika och anmäla saken, sade andre styrman.

Vi gingo nu ut på däck, men vår förskräckelse kan ej beskrivas, då vi sågo »den svarte djäfvulen» höja sig öfver relingen och hoppa in på däck. Ett tåg satt om hans högra ben, och vi förstodo nu, att han till vår stora ledsnad blifvit hängande däri.

Bill hade nyktrat till och befallde en man till rors, vändning undan vinden och kurs öster ut. Härefter bestyrde han om en ordentlig begrafning på det vanliga sättet ombord samt befallde styrmannen att läsa bönerna och ritualen.

I tre dygn var han natt och dag uppe på däck — seende efter — som andre styrmannen sade — »hvem han uppsluka månde».

Sofva vågade han synbarligen ej. Men naturen tog slutligen öfverhand; han drack sig full och sofver nu därinne — f-n må dock väcka honom utan en pistol i hand! — så slutade matrosen sin berättelse.

Löjtnant Thomson kallade folket på däck och lät bryta upp kajutdörren.

Nu rusade Bill Hüge ut med en änterbila i hand, men stannade framför löjtnantens pistol. I detsamma fick han af andre styrmannen ett slag i hufvudet med en spak och föll framstupa på däck. Han blef bunden och förd hit.

Här slöt guvernören med dessa ord:

— Och resten har ni sett, sir John.

KAP. III.

Människojagt. — Upproret bryter lös.

Nu skall jag ha den skurken fatt, ty han
En djäfvul är.

Shakspeare.

Väl lyfter kriget sina tusen händer,
väl klingar stål mot stål;
den ringes täppa, liksom furstens länder,
är samma härjnings mål.

Tegnér.

Sedan guvernören, lord Darlington, läskat sig med en ananasglace, steg han upp, sägande:

— Han skall få ligga fjättrad i fängelset ett par dagar och sedan blifva hängd, det lofvar jag. Farväl, mitt herrskap — värmen börjar redan blifva tryckande.

Guvernören höll dock ej sitt löfte, ty på natten hade den fångne Bill slitit af sina fjättrar, brutit loss järngallren i sitt fängelse och gifvit sig af.

På morgonen var stor rörelse i staden, och den svarte jättens flykt kommenterades på alla sätt. Redan tidigt var ridande polis med ett koppel blodhundar vid fängelset, och sedan hundarne där fått väderkorn på negern släpptes de. De hoppade ut genom fönstret, och efter att hafva satt sina nosar just på den punkt, där den svarte Bill hoppat ned, följde de noga den väg han tagit, efterföljda ej allenast af de sex beridna polisbetjänarna, utan äfven

af flere »amatörer». Att få jaga en »nigger» var för de unga kreolerna* en förtjusande sport, hvilken — som de sade — »sedan negrerna blifvit fria *olyckligtvis* var ett sällsynt nöje».

Jagten var snart i full gång väster ut från staden och inåt landet.

Här visade det sig, att den svarte anat, att han skulle förföljas med hundar, ty han hade styrt kosan direkt till floden, och här tappade hundarne spåret. Det dröjde en timme, innan en af dem gaf till ett skall en half mil från det ställe, där de förlorat spåret. Det var tydligt, att den flyende gått i vattnet en stund för att förvilla sina förföljare.

Nu följde hundarne vägen, som går från Kingston till staden San José eller, som den af engelsmännen kallas, Spanishtown.

Plötsligen hördes ståndskall. Ett hurra utbröt bland ryttarne, som med lösa tyglar rusade fram till det ställe, der skallet hördes. Här sågo de hundarne, vid sidan af en gammal gråhårig man, som syntes vara död eller åtminstone sanslös.

En af polisbetjänterna steg af sin häst och närmade sig den på sidan af vägen, vid foten af en kokospalm liggande mannen. En liten blodström rann sakta mellan hans läppar. En af kreolerna lämnade till den vid mannen knäböjande konstapeln en flaska med rom, och en annan hämtade en bägere vatten från floden.

— Vid Gud, ropade den senare, är det ej egaren af White plantage, hr Talbot?

Denne öppnade nu ögonen samt såg sig förvånad omkring, hvarefter han stödde sig på den högra handen.

— Hur kommer det sig, hr Talbot, att vi finna er i detta bedröfliga tillstånd? frågade kreolen.

— Ah, är det ni, hr Palma! Tror ni på djäfvulen? frågade hr Talbot tillbaka.

— Hm — hur så, min herre?

— Jo, då jag tidigt gå morgonen kom ridande från Spanishtown och red förbi det där buskaget, fattade mig

* En af hvita föräldrar i Westindien född man.

en hand för bröstet och kastade mig handlöst mot detta träd, där jag måtte svimmat.

— Äh, hr Talbot, denne djäfvul känna vi nog, efter som vi äro på jagt efter honom! Men har han tagit er häst, så har han så stort försprång, att det ej är lönt vi försöka taga fatt honom. Hur är det med er, hr Talbot — ni blir så förfärligt blek.

— Jag har skadat mig, då den ursinnige slungade mig mot trädet. Det är blott tre mil till White — vill någon af er, mina herrar, rida dit och säga till min betjänt, att han sänder hästar och vagn hit och samtidigt skickar en annan vagn till Spanishtown efter doktor Ackermann. Jag — — —

Här miste hr Talbot sansen.

Ett par timmar härefter var han åter hos sin familj; men oaktadt alla doktors åtgöranden dog den gamle mannen på eftermiddagen, ty ryggmärgen var skadad.

* * *

Emellertid hade John Kennedy dagen förut, då han skulle sätta sig i sin vagn, fått ett bref från sin förvaltare Zambo, hvare denne underrättade sin herre om att han hade skickat alla de bästa hästarne, vagnar och seldon, herrns och fruns garderober, betjänter och pigor, in till staden, hvarest sir John hade ett stort palats, där han stundom bodde under rägntiden. Orsaken till denna Zambos åtgärd var, att ett stort negeruppror utbrutit i vestern och närmade sig åt östern. Hö och majs samt några goda kor skulle komma under dagens lopp. Zambo slöt med en försäkran, att de tjänare, han sändt, voro trogna och tillgifna samt att han nog skulle reda sig där ute.

Sir John gick genast till guvernören och underrättade honom om dessa nyheter.

Lord Darlington bestred den unge plantage-egarens underrättelse om upproret.

I samma stund inkom en af hans adjutanter, sägande:

— Tre kurirer nästan samtidigt! Se här de tre despesherna!

Knappt hade lorden läst dessa, förrän han sprang upp, sägande:

— Vid gud — sir John, ni har fullkomligt rätt. Detta är förskräckligt! Hundratals plantager blifva brända och en mängd hvita mördade — tusentals svarta komma att blifva skjutna, och hela ön kommer att lida förfärligt här af! Stackars Jamaika! Men hvad som nu skall göras måste göras med kraft — — —

Guvernören ringde och sände bud efter kommendanten, högre militärer, adjutanter och ämbetsmän.

Då sir John kom till sitt palats, var där en ryslig uppståndelse bland hvita och svarta tjänare, men han tog nu själf befälet, och på kvällen var allt ordnad så, som om sir John och hans fru hade flyttat in för regntiden.

Dagen därpå redo guvernören med sin stab, tvåhundra hästjägare och omkring etthundra unga kreoler samt sir John Kennedy ut åt plantagerna i trakten.

Sir John hade skickat en tjänare förut för att tillsäga Zambo att hafva allting klart för mottagningen af denna lilla armé, då den passerade El Bueno.

Till sin förvåning fann truppen villan stängd, alla ingångar och fönster tillspikade med grofva plankor samt ej en lefvande varelse att tala med.

Sir John steg af och bultade hårdt med knappen af sitt ridspö på porten ropande med hög röst:

— Zambo! Zambo! Hallå!

— Hallå! svarade en röst från sidan af byggnaden och en neger visade sitt svarta hufvud, åtföljdt af en bösspipa.

Han försvann genast, för att straxt därpå komma fram på andra sidan, iklädd den pittoreska dräkt, som en hofmästare på ett större plantage vanligen vid högtidliga tillfällen bär.

Det var en stor, starkt byggd man med en ståtlig figur, klädd i en fin hvit rothatt, en bländhvit skjorta, dito byxor och skor. Det enda som var svart var hans hufvud och händer, och från det förra blixtrade ett par ögon, hvare kunde läsas orubblig trohet och tillgifvenhet mot sin husbonde.

Med hatten i hand gick han fram till sir John och bugade sig.

— Huru, vän Zambo — har du ej fått mitt bud?

— För två timmar sedan, sir, och allt är som ni önskar.

— Som jag önskar, Zambo? frågade hans herre förundrad.

— Ja, sir! Lunchen är serverad i templet, och tre hundra flaskor vin, bröd och frukt till soldaterna rundt omkring templet. Boningshuset är uttröjdt, och från öfre vinden äro skottgluggar åt alla håll. Från Hacienda la Torre, plantagerna vid floden och plantage la Flora komma alla hvita och svarta hit för att försvara sig, emedan El Bueno är ett stenhus. Kreaturen föras af herdarne ner åt Kingston i morgon.

— Bra, min käcke Zambo, du är en riktig general, sade sir John skrattande, och omtalade detta samtal för guvernören, som red fram till Zambo, klappade honom på axeln och sade:

— Mycket bra! Jag skall anmäla dig till belöning hos regeringen.

Härefter red truppen upp till templet, där en finare lunch var uppdukad i den svala pelarsalen.

Rundt om kullen, där templet stod, voro i skuggan af mahogny-, ceder- och brödfrukt-träden med något afstånd från hvarandra väldiga högar af bröd, kött, frukter och vinbuteljer upplagda.

Snart var hela skaran i färd med den uppfriskande måltiden.

— Se där borta öfver den böljande savannen, sade kapten Surrey, vändande sig till sir John; är det ett tjugotal ryttare, som i vild fart styra häråt.

Alla de närvarande vände sig nu åt den utpekade platsen, och sir John, som hade kikare med sig, svarade, sedan han genom denna spejät öfver den utvisade delen af landskapet:

— Jo, i sanning, det är det, men längre bort synes en hvit rök och — vid gud! äfven eldslågor — — det är bestämdt Hacienda la Torre som brinner! De ridande komma säkert därifrån och måste vara här inom tjugominuter. Se, hur det brinner!

Sir John hade beräknat tiden rätt, ty tjugominuter härefter galopperade en äldre och två yngre män, åt-

följda af en hvit och tio svarta tjänare, uppför backen till templet.

De stego alla af sina svettiga hästar, och den äldre mannen, som var en herr Jamieson, och hans båda söner James och Fritz, kommo uppför trappan till templet, där de välkomnades af sir John Kennedy, som bad dem hålla till godo med hvad som fanns.

Hr Jamieson tackade och omtalade, att Hacienda la Torre blifvit anfallet af omkring tvåhundra negrer, och då hans egna svarte, utom de som följde honom, gjort gemensam sak med de upproriske, hade han måst kasta sig till häst för att ej bli mördad.

— Det var tur, att jag i går sände kvinnor och barn till Kingston, fortsatte plantage-egaren. Det är egentligen min raske Fritz, som räddat dem, ty då han var ute på jagt i förgår, upptäckte han de skurkarnes läger. Han höll äfven på att blifva nedskjuten af dem, men tack vare sin häst kom han undan med genomskjuten rock. Han betalade visst hålet till dem, tror jag — eller hur?

— Jo, min far, då de två negrerna hade skjutit af sina enkelbössor och höllo på att ladda dem igen, sköt jag båda med min dubbelbössa.

— Nå, hr guvernör, hvad ämnar ni nu företaga — tåga till Hacienda la Torre och skjuta ned dem, eller hur?

— Kanhända — jag skall dock först skicka ut några spejare, och under tiden sluta måltiden, svarade guvernören flegmatiskt. Kapten Surrey, skicka ut några flankörer öfver slätten och sänd en trupp med för att hitsända en rapport hvar tionde minut!

Snart utbredde sig en linie af ryttare, två och två på något afstånd från hvarandra, efterföljda af en afdelning af omkring femtio hästjägare.

Efter att hafva ridit omkring en mil stannade de. En ryttare skilde sig från truppen och red i sporrsträck åter mot templet. Straxt därefter syntes små rökhvirflar från flankörerna, och desse började galoppera fram och tillbaka under ifrigt skjutande. Plötsligt syntes liksom en lång, svart orm höja sig ur gräset framför ryttarne, och en sprakande salfva hördes utefter linien.

Nu ankom ryttaren till templet och rapporterade, att omkring trehundra negrer på kedja närmade sig, krypande i savannens gräs.

Guvernören lät blåsa till häst och tömde under tiden sin bägare för värden, sir John Kennedy.

KAP. IV.

På klubben. — Upproret.

»Från brända hyddor, härjade fält, i blod
Ser kriget upp med mörker om pannan.»

Runeberg.

»Han reste sig och sade:
Vill ni nu höra på — —»

Schlstedt.

Det blåste nu till återtåg, och guvernören befalde sitt folk att föra hästarne bakom husen samt till fots bilda jägarekedja mot de upproriske.

Länge dröjde det ej, förrän dessa voro framkomna ur gräsfältet. Då de nu stormade upp mot byggningarne och templet, mottogos de af en välriktad eld från de afsuttne jägarne, som lågo gömda bland hus och buskar.

Fritz Jamieson hade emellertid med de unga kreolerna kringridit de upproriskes venstra flygel och angrep dem nu i sidan. Negrerna kommo i oordning. Då jägarne snart voro till häst och bröto in bland dem med blanka vapen, flydde de mot savannen.

Här blef nu en ohygglig människojagt; nästan hela negerhopen blef nedsablad, och endast ett tjugutal kommo undan.

Två jägare och lika många kreoler voro döde samt omkring tio sårade. De förre medtogos på en vagn och

de senare infördes på El Bueno, hvarest Zambo på befallning af sin herre egnade dem en omsorgsfull vård.

På aftonen inträffade truppen i staden, dit ryktet om den vunna segern redan anländt, och där de hvite med ett festligt mottagande sökte hedra sina återkommande hjältar.

I anledning af dessa oroligheter beslöt sir John att uppskjuta sin resa ännu någon tid. Han blef äfven snart förvissad om, att detta var en nödvändighet, ty kort efter bataljen vid El Bueno kom underrättelse, att i hela västra delen af ön upproret brutit löst. En militärstyrka af omkring tvåhundra man, som från Falmouth hade blifvit utsänd mot dem, hade blifvit slagen, och staden »Savanna Tamar» var på landsidan innesluten af de svarte.

Ett rykte besannades äfven, att nästan alla negrer på västsidan hade samlat sig omkring en svart jätte med oerhörda kroppskrafter och ett förfärligt utseende, hvilken genom sin grymhet af både hvite och svarte kallades »*The Black Devil*» («Den svarte djäfvulen»).

Ingen i Kingston betviflade, att ej denne man var Bill Huge, och så snart de förfärligaste berättelser ingingo om, huru han stekte, krossade och sönderslet de hvita, som han fick i sitt våld, blef man fullt öfvertygad om, att upprorets anförare var detta odjur.

På klubben dryftades denna afton utsikterna för och emot upprorets framgång, och många voro de meningar, som här framställdes.

— En sådan där person, som har ovanliga kroppskrafter, är storväxt och af ett imponerande utseende — därmed menar jag, vacker som en Apollo eller ful som . . . som . . . ja, som f-n själf — gör gärna intryck på folkhoppen, pöbeln eller i synnerhet upproriska negrer; men jag anser honom mindre farlig än en vanlig kanalje, som har ett godt förstånd och är en jesuitisk skurk — en sådan med litet fältherretalang och organisationsförmåga är ovilkorligen svårare att besegra.

Med dessa ord slutade kapten Surrey ett föredrag, som han hållit.

— Nå väl, jag vet ett mycket lätt sätt att besegra »*The Black Devil*», sade unge Fritz Jamieson leende.

— Åhå, min vän och fältherre — nå, hur skulle det gå till?

— Jo, regeringen utsätter ett pris af femhundra pund på hans svartulliga hufvud till den eller dem, som lämna denna vackra present till lord Darlington.

— Vid alla skarpslipade sablar, sade kaptenen skratande, er strategik är min sann ej att förakta; men om ett pris sattes på det odjuret, blef han så mycket dyrbarare efter både er och min åsikt. Jag tror dock, att efter min skulle de tänka högre om sin anförare och blifva räddare om honom. För öfrigt *vrede* han nacken af den, som ville *skära* af hans.

— Tror nog det, sir, men ett pistolskott eller ett knifstyg — bakifrån naturligtvis — skulle lägga jätten till marken, vid ett tillfälle, då han vore allena med en af de sina. Om de vore flera, delade de nog som bröder och blefve naturligtvis benådade af regeringen för sitt deltagande i upproret.

— Men min bästa herre, sade sir John Kennedy, jag skulle knappast tro, att regeringen ville mottaga en sådan present, grundad på förräderi och lönnmord.

— Jag kan just undra, sir John, svarade Fritz med något lågmäldare stämma, om England vunnit sina flesta segrar med guld eller med svärd?

En tystnad uppstod nu mellan de talande.

— I morgon få vi säkert veta nyheter, sade kaptenen hastigt, då några herrar närmade sig de samtalande; guvernören har sändt en större patrull med reserv för att speja om förhållandena.

— Hela det här upproret förefaller mig högst besynnerligt, sade nu en äldre man, hr Jones, en af de för-mögnaste handelsmännen på ön; ty de svarte hafva det här så godt som våra hvite tjänare.

— Ni har rätt, hr Jones, svarade sir John, men det som är säkert är, att de svarte hade det mycket bättre under den tid de voro slafvar, än nu. Allt hvad de behöfde hade de då, men nu arbeta de ej mer än att de nätt och jämt icke svälta, eller ock lefva de i sus och dus några dagar och svälta sedan, till dess hungern tvingar dem att arbeta. Under tiden bo de i usla kyffen, låta sina

barn springa och stjäla, hålla dem aldrig i skolan, och härigenom blifva hela familjer af dem sjuka och förslappade och dö ofta af feber. Det är visst sannt, att det fanns en och annan plantage-ägare, som ej behandlade sina slafvar så som han borde — men det fanns äfven odjur bland desse, som måste agas. Min far var mycket god mot sina. Dock fans det en bland dem, en stor, stursk ung man, hvilken var den lataste människa, man gärna kunde tänka sig. En dag nekade han rent af att arbeta, och då uppsyningsmannen hotade honom, slog han denne. Min far kom just till platsen och lät genast fängsla den uppstudsige samt förehöll honom i de öfriges närvaro, hvad han gjort och sade, att då han ej ville arbeta, skulle han ej få mat, förrän han gjorde detta. Ett par dagar härefter önskade han att få arbeta, men sedan han blifvit lösgifven, smög han sig till matboden, bröt sig in där och slog illa en tjänarinna, som sett hvad han gjorde. Min far fick snart reda på förhållandet och lät åter fängsla honom. På de plantager, vi ägde hade ingen slaf fått dagg förr, men nu lades den tredskande upp och fick sina trettio rapp. Som endast en eller annan negerpojke fått en släng af ett ridspö under hela den tid, min far haft plantagerna, väckte bestraffningen stort uppseende. Efter ett moraliserande tal för de svarte förklarade min fader allvarligt, att om någon af dem skulle bära sig så åt en gång till, så skulle han sälja eller skänka honom till en plantage på Kuba. Aldrig behöfdes någon afstraffning sedan, och den som fått sin dagg den dagen, blef en af min fars trognaste tjänare — och denne samt för öfrigt alla min fars tillgifne slafvar äro ännu kvar hos mig. Jag är säker på att ingen af dem vill lämna mig. . .

Här afbröts samtalet af en ung officer i uniform, som inträdde.

— Nå, hvad nytt? Ni är på vakt i dag hos generalen och kommer därifrån, sade kaptan Surrey.

— Ja, svarade den unge mannen, men fastän jag kommer därifrån, har jag ej varit på vakt, utan fick order att framlämna ett bref till öfverste Heron, chefen för hästjägarna, och är nu här igen, men har ridit tjugufem mil sedan klockan åtta, dock på våra vid ombytena färdiga

hästar. Och därför, mina herrar, ämnar jag, sedan jag nu lemnat mina bref till lord Darlington, äta och dricka, ty det behöfver jag!

Den unge adjutanten gick in uti matsalen, begärde mat och åt och drack med strykande aptit. Han var dock snart omgifven af flere kamrater, hvilka gäfvö honom en mängd beundrande anmärkningar för hans matlust.

— Åh ja, det är icke så underligt — jag hade nattvakt för unge Darlington, som var på supé hos farbrodern, hade frivakt i dag, men fick af misstag order att rida med depeschen. Ridten gick bra, och då jag för en half timme sedan återlämnade svaret, sade guvernören:

»Men är det ni, som framfört mina order och nu återkommit med svar?»

»Ja, mylord!» svarade jag.

»Hm — det är bra!» sade guvernören — — men ni låta mig ju inte äta, mina herrar, afbröt den unge officeren sig själf.

— Tala om för oss, löjtnant, hvad generalen sade till er! ropade nu hans vänner.

— Han sade: »Det är bra! gå och ät er mätt, det behöfver ni!» Så tog han mig i hand, pekande på dörren. Nåväl, jag gick hit, och nu börjar jag snart tänka, att det var förståndigt sagdt af honom.

De omkringstående skrattade, och Fritz Jamieson ropade:

— Jag håller tio pund på, att löjtnant Brand är premierlöjtnant i morgon och —

— Det är sant, nyfikne störare af min måltid, sade nu den unge officeren. En sak kan jag tala om för er, och det är, att ett pris af femhundra pund är utsatt på »The Black Devils» hufvud. Ni få själfva läsa det i morgon.

Morgonen därpå stod löjtnant William Brand på dagorden utnämnd till premierlöjtnant, och i tidningarna meddelades, att regeringen funnit sig föranlåten att sätta ett pris af fem hundra pund sterling på Bill Huges eller, som han nu kallades, »The Black Devils» hufvud.

Denna underrättelse mottogs med mycken tillfredsställelse af de hvite.

* * *

Emellertid tilltog upproret mer och mer. Telegram och kurirer afgingo genom och på vattnet från guvernören till närgränsande hamnar och England efter förstärkningar.

Falmouth och Savanna Tamor blefvo inneslutna af de svarte. Endast den omständigheten, att flera fregatter hade anländt och ingått i deras hamnar samt förenat en del af sitt manskap med därvarande trupper, gjorde att de upproriske ej vågade intränga. Ett försök därtill hade egt rum i Savanna, men alla stadens hvita hade förenat sig med trupperna, och de stormande hade blifvit afslagne med stor förlust.

I båda dessa städer ledo dock invånarne mycket, ty ingen tillförsel från landet däromkring var nu mera möjlig. Alla födoämnen måste införas från Kuba, Haiti eller fastlandet och fördyrades otroligt härigenom.

Då fienden var långt från Kingston och ett par regementen anländt dit, började man snart återtaga sina besök på plantagerna rundt omkring. Muntra skaror, dock väl beväpnade och stundom beledsagade af militär-betäckningar, besökte dessa landtgoods.

Sir John Kennedy och hans älskliga maka hade gjort en seglats på lustjakten »Vindthunden» till Havanna och åter. Frisk vind, härligt väder och smul sjö hade gjort denna resa till den behagligaste turistfärd de kunnat önska sig.

Lady Kennedy, som genom sitt älskvärda sätt, sin vänlighet och sitt glada lynne gjort sig till besättningens gunstling, hade tillika med sin man mycket roligt, då en af matroserna vid en liten fest, som sir John gaf för besättningen, å dennas vägnar skulle hålla tal för sir John och hans maka och sade:

— Vi hafva nu framfört våra känslor för vår kommander, sir John, och nu skola vi äfven göra det för hans maka. Då få vi säga att -- att vi under denna tripp

funnit henne — funnit henne som . . . Nå, kan ni inte hjälpa mig då! afbröt talaren och vände sig till kamraterna.

— Som en ängel! ropade en ungdomlig stämman.

— Som tjugu änglar! hördes en annan.

— Ja, fortfor talaren, som tjugu änglar — — — nå, edra krabbor, hjälp mig, -- som tjugu änglar — — —

— För hvilka vi vill boxas med hvem som hälst! ropade en röst. — Och gå i döden för, om så behöfves! hördes en röst.

— Ja, och som vi skola boxas med döden för, om så behöfves! slutade talaren — tack vare den hjälp han erhållit.

KAP. V.

Öfverfallet på plantagen El Bueno.

»Hans hem var ett af de mest
angenäma och gästfria».

C. W. Böttiger.

»Som en röfvare i natten smögo
De förrädiske med bortgömd dolk».

Tegnér.

Småningom ankommo allt flere engelska örlogsmän, och bland dessa många af de nya pansarfartygen, till Jamaika. Ett angenämt sällskapslif fördes där, under det ön inne i landet led af de vilde upprorsmännens rysliga framfart.

Det var egentligen den vestliga delen af den härliga ön, som de upproriske innehade, med undantag af de hamnar och sjöstäder, hvarest engelska örlogsmän inlupo och bistodo kreolerna, så snart ett anfall gjordes.

Vid Kingston och däromkring tycktes allting lugnt, och då pansarkorvetten, »Hertigen af Argyle» med befälhafvaren öfver Vestindiska eskadern dit anlände, bemödade sig staden naturligtvis att förströ sina gäster på det mest angenäma sätt.

Ett af de gästfriaste och rymligaste husen var sir John Kennedys. Som han hade både råd och vilja att visa

sina landsmän den mest obegränsade gästfrihet, så var hans palats dagarne igenom ett samlingsställe för de glada örlogsgastarne, hvilken grad de än innehade.

Amiralen hade en dag yttrat, att han önskade se ett plantage, ty det var trettio år sedan han, som då nyss blifvit kapten i flottan, hade under ett par dagars vistelse på Jamaika varit ute på en sådan.

— Om jag minnes rätt, hette denna egendom El Bono eller El Bueno, sade han.

— I sådant fall skulle vi i morgon kunna göra en utfärd till samma ställe, om ni behagar, ty denna plantage tillhör min man, sade lady Kennedy.

— Ah, mylady, det skulle vara härligt, ty ett sådant landt gods är säkert ett paradys, då ni är . . .

— Dess Eval! Nej, hr Amiral, nu måste jag säga er, att den liknelsen trodde jag ej vara lämplig för en amiral! afbröt lady Kennedy. Om ni sagt dess Undine eller najad, eller någonting annat på vatten, så . . .

— Käre Darlington, ropade amiralen till sin vän guvernören, fru Kennedy skjuter mig i sank — ni måste låna mig landtarmén till hjälp!

— Kan inte, amiral, ty såväl jag som den äro redan hennes fångar!

De båda högste befälhafvarne och lady Kennedy skratade godt, och den senare sade:

— Således för jag mina fångar till deras fängelse El Bueno i morgon, eller hur?

— Höra är att lyda! svarade amiralen med en djup bugning och görande den mest storartade österländska salem.

— Redan förut fången, bär jag med nöje mina bojor! svarade lord Darlington skattande.

— O, sir John! ropade amiralen, kom till vår hjälp!

— Omöjligt, svarade denne, ty jag har hört en del af samtalet och är — fångvaktare!

— Jo, det här är treffligt, gamle vän! Inte trodde jag, att jag så fort skulle bli besegrad af de hvite, då jag kom hit för att strida mot de svartel!

— Kanske jag vet ett medel att hjälpa oss alla, sade

sir John skrattande, i det han förde sin hustrus hand till sina läppar.

— Låt höra! Låt höra! sade de båda gamle krigarne ifrigt.

— Jo vi göra uppror mot högsta makten, det är modernt nu, och vi hafva ej exemplet långt borta — olyckligtvis.

— Det upproret skulle snart varit slut, om alla kvinnor varit så förståndiga att de motarbetat det, väl vetande, att det skulle förstöra deras hem, glädje och lugn. Det svaga könet kan äfven, om det förenar sig, göra mycket. Hade jag anat detta, så skulle jag ställt mig i spetsen för alla kvinnor här på ön och säkerligen då fått både hvita och svarta att å ömse sidor gifva efter för hvarandras behof och önsknigar.

— Ni hade då gjort mycket godt, om — observera att jag säger *om* ni lyckats. Jag tror det knappt. Så snart desse svarte, likt små bortskämda barn, hafva fått sin vilja fram på ett vis, så hafva de andra anspråk — och tillfredsställas dessa, så hafva de nya, sade lord Darlington.

* * *

Följande dag var en lysande samling af Kingstons invånare samt örlogsskeppens officerare inbjuden till El Bueno.

Ilbud från sir John hade redan kvällen förut dit afgått, och hela plantaget var i högtidsdrägt. Alla försvarstillställningar voro försvunna, och Zambo mottog sin herres gäster på ett så präktigt sätt, att det gjorde både honom och hans herre heder.

Det var en ståtlig ryttareskara, som närmade sig vilan. En amiral, en guvernör, öfverstar, kommandörer, officerare af alla grader i sina lätta, men lysande uniformer, samt, nästan ännu mer, kreolerna i sina pittoreska fantasidräkter gäfvo det hela tycke af ett festtåg.

Som det blåste en frisk vind, voro mat och öfriga förfriskningar dukade i det stora stenhuset, där ett flertal unga storväxta negerynglingar i nätta, hvita dräkter pas-

sade upp på ett så fint och vördnadsfullt sätt, att ingen europeisk betjänt kunnat däri täfla med dem.

Sedan man gjort ett besök på kullen och beundrat den sköna utsikten därifrån samt templet, begåfvo sig gästerna till villan, där en frukost-middag var serverad med silfver, porslin och kristall, värdiga en konungs bord.

Mot slutet af måltiden kom en ung ståtlig neger in i matsalen och hviskade några ord i örat på Zambo; den unge mannen var dennes bror, allmänt af dem, som kände honom, för sin styrka och vighet kallad *Tom Frisk* eller »Hopparen».

Efter ett par ord till svar sprang han ut genom det öppna fönstret, och i nästa hopp var han på en af kreolernas hästar och tycktes flyga mot Kingston.

Zambo gick i samma ögonblick till sin husbonde och sade ett par ord till honom. Denne ropade nu:

— Till vapen, mina herrar! De svarte hafva omringat oss!

Zambo ropade i ett fönster till tjänarne:

— Hem med hästarne!

Man såg i detsamma de lösa hästarne skrämde af några piskrapp i vildt sken följa efter en negerbyting, som hade kastat sig upp på en af dem och med höga skrik satte af mot staden.

Fem minuter härefter voro portar och fönster tillbommade, dock ej förr än en gevärssalfva hade affyrats utifrån af hundratals nakna svarta gestalter, som rusade mot huset för att söka en ingång.

— Damerna äro så goda och gå in i förmaket, där äro de bäst skyddade, hördes sir Johns lugna stämman kommendera. Herrarne placera sig vid fönsterna samt nedskjuta hvar och en af dessa blodtörstiga röfvere, som närmar sig huset. Fyr, fyr öfverallt! Här äro vapen och ammunition.

De unga negerbetjänterna kommo nu upp med studsare, jaktgevär och karbiner samt patroner i mängd och snart, hade de belägrade afslagit det första anfallet.

Närmast omkring huset lågo omkring tjugu ihjälskjutne svarta, och en och annan sårad släpade sig därifrån. Desse fingo aflägsna sig utan att någon sköt på

dem, men hvar man såg en svart, smälde ett par skott och han föll.

Zambo talade om, att hans bror Tom af en händelse hade varseblifvit de svartes annalkande och underrättat honom därom samt af denne fått befallning att kasta sig på en häst och ila in till Kingston. Han skulle där underrätta så väl kommandanten som någon af flottans befäl om anfallet.

Nu fylles husets omgifningar åter af svarta, och fastän de sträcktes till marken af de belägrades eld, rusade de som vansinnige med de förskräckligaste tjut mot portarne. En lycka var, att dessa voro af ovanligt massiv mahogny samt väl beslagna.

Ej förr än en hög af deras egna skjutna kamrater hindrade dem i sina rörelser och Zambo hade nedkastat ett paket dynamit med en tänd stubintråd i, som med en väldig smäll kastade omkring såväl döde som lefvande, och sårade och dödade en mängd af dessa, flydde de tillbaka utom skotthåll.

Nu afstodo de belägrande från sina direkta stormanfall, men underhöllo en jämn eld mot byggnaden. Därifrån besvarades elden endast med enstaka skott, och uppmärksamheten hölls riktad på att ingen hastig öfverrumpning skulle kunna ske.

Zambo rapporterade nu, att en stor styrka afmarscherade mot Kingston. Han förde generalen och amiralen på deras önskan upp på vinden, därifrån de kunde se en väldig skara svarta anrycka mot staden.

— Det där ser oroande ut, ty de äro öfver ett tusen man och alla väl beväpnade, sade lord Darlington allvarligt.

— Vågar jag tala, herre? sade Zambo.

— Tala, min käre major domus, ni är en fri man och er husbonde har talat mycket godt om er och ert förståndiga uppförande.

— Jag tackar er för dessa ord, herre, svarade Zambo, bugande sig. Min tro är den, att de upproriske genom sina spjäre fått underrättelse, att en eskort har utgått hit, och nu gå att slå den tillbaka för att, då mörkret inbrutit,

storma huset. Kanna vi ej hålla oss tills i morgon, så äro vi förlorade.

— Vid Gud, han har fullkomligt rätt — hör, det är musköteld och gevärssalvor — hör! Och se där öfver dalen, där brinner en plantage, och kruträken synes litet längre bort! ropade amiralen. Den som blott kunde få ett bud till Kingston . . .

— Skrif en order sir, och när det gäller min husbondes och hans vänners lif, så skall jag skaffa den dit! svarade Zambo.

— Bra, min käre Zambo, sade guvernören. Se här, tag detta ur med kedja och behåll det såsom bevis på Jamaica's guvernörs, lord Darlington's vänskap.

Härmed tryckte lorden sitt dyrbara ur i den svartes hand.

Tårar trängde sig ur Zambos ögon, man fick ej tid att yttra sig, ty amiralen fattade hans hand, tryckte den och sade:

— Well, master Zambo! Jag skall äfven en gång gifva eder något som ni skall tycka om — — —

Zambo hade fått taga en amiral i hand. Han var förstummad. En djup bugning var hans enda svar.

— Hör, hör, hvilket skjutande! sade guvernören.

— Amiralen tog nu upp sin annotationsbok och skref på ett lösryckt blad några rader samt sammanvek papperet och tecknade utanpå: »Till kommandern å hvilket örlogsskepp som budbäraren först träffar».

— Se där, min vän, kan det komma fram snart, så äro vi räddade.

— Håll, Zambo! sade guvernören då den svarte förvaltaren ämnade gå ned. Låt budet hälsa kommandanten från mig, att han skall taga halfva garnisonen med sig, om det behöfs, och ila hit!

— Ja, mylord! svarade Zambo vördnadsfullt och försvann.

I detta ögonblick hördes skrik och rop nedifrån, och de båda befälhafvarne gingo ned i våningen.

— Löjtnant Wilton, spring upp på vinden och tag ett par kamrater med er, saunt låt mig hvar tredje minut få del af hvad ni hör och ser från fönstret på gafveln!

— Ja sir! svarade den unge officeren och sprang med studsaren upp för trappan.

De båda äldre officerarne skyndade sig mot den del af byggnaden, hvarifrån ropen hördes.

Häriifrån nedsköto de mauliga gästerna hvarje fiende, som visade sig, men hade ej kunnat hindra, att ladugårdarne och stallen blifvit antända. Dessa voro af trä och lätt byggda, hvadan de snart utgjorde ett storartadt flammande bål.

— Gud vare lof, att ingen lefvande varelse, utom möjligen några råttor, finnas där, tack vare min Zambos slughet, sade sir John.

Nu kom en ung officer ned från vinden och rapporterade, att skjutandet aflägsnade sig så småningom.

Amiralen och guvernören växlade en blick med hvarandra och gingo in i ett annat rum, åtföljda af sir John.

— Jag ser på er, mina herrar, sade den sistnämde, att ni äro af samma åsikt som jag. Vår eskort hade ej trott, att fiendernas antal var så stort, och har blifvit tillbakalagen af negrernas öfverlägsna antal.

— Ja, sade lord Darlington, men de hafva naturligtvis sändt bud efter förstärkningar och böra sedan rycka fram.

— Det är det troligaste, men mörkret inbryter snart och då måste vi afslå en stormning, hvars utgång med det stora antal fiender som, vi hafva emot oss, kan blifva tvifvelaktig nog, svarade sir John.

Solen sjönk nu bakom de Blå bärigen, hvilkas skuggor mer och mer sänkte sig öfver det sköna landskapet, där de sårades suckar och de svartes skrän blandade sig med braketen från de brinnande husen, då ett tak eller en vägg af dem instörtade.

KAP. VI.

Lady Kennedys försvinnande.

Såg mörka fylkingar bana
Sin väg i åskors brak
Att fälla en vacker fana
Att trampa en ädel sak.»

V. Rydberg.

»Ochh vad vill du mig, och hvi bär du mig
Allt ut på din vimplade snäcka?
Och går än till världens ända din stig,
Guds änglar de skola dig räcka!»

Atterbom.

Mörkret inföll snart. På det de anfallande ej skulle få upplysta föremål att skjuta på, befalde sir John, som efter öfverenskommelse med de båda militärcheferna förde befälet, att alla ljus skulle släckas, hvarefter han fördelade den manliga besättningen på El Bueno sålunda, att tre officerare, tre kreoler och fyra à fem tjänare ställes vid hvarje fönster, färdige att gifva eld. Ett par stora mahognyblock, som i långliga tider legat i förstugan och begagnats till att sitta på, fördes med stora ansträngningar till porten, och nu barrikerades denna så, att den blef omöjlig att öppna; och om den höggs sönder, så bildade mahognyblocken portar, hvilka ej gingo på gångjärn.

Nästan hvarje kreol hade minst en tjänare med sig, och de högre militärerna äfven, så att ganska mycket folk fans till husets försvar.

Sedan sir John öfversett allt, tog han fyra á fem man med sig ned i köket, som hade täta järuluckor hvilka med bommar stängdes inifrån. Här superade försvararne turvis och återgingo sedan till sina poster.

I köket befunno sig nu de inbjudna gästerna och försågo sig med den rikliga aftonmåltid, som där var fram-satt. De gingo därefter på sir John Kennedys begäran ned i den stora svala källaren därinunder. Med en betydelsefull vink åt sin trogne Zambo sade sir John, innan han gick upp:

— Kom ihåg nyckeln och låt Jim och Dick taga hvar sin af . . .

— Ja, jag förstår! sade Zambo. Men hör, hvilka skrik och salvor — nu anfalla de!

Ohyggliga skrän ljödo, och från hvarje fönster börjades en liflig eld.

Sir John sprang upp för trappan, och här såg han, att hvarje man gjorde sin plikt. Tjänarne laddade, och deras herrar sköto, under det en och annan af de förre, då de hade godt sikte, äfven fyrade af.

Efter mycket öfvertalande lyckades sir John få lorden och amiralen att gå ned och lugna damerna, med förbehåll, att hvar femte minut låta de båda gamle krigarne få underrättelser om belägringsförhållandena.

Zambo underrättade nu damerna, att sir John hade bedt honom visa dem en säker tillflyktsort, om de ville följa hans lille bror som med en fackla skulle visa dem vägen.

Damer äro nyfi . . . hm, vetgiriga, och snart följde alla kvinnorna den lille negern, hvilken med sin fackla sprang före in i en öppning i muren, som ingen hade märkt förut, men som Zambo liksom med en trollformel hade öppnat.

I detsamma de gått in där hördes en förfärlig explosion, efterföljd af några kommandorop, och strax därefter syntes lorden och amiralen burna af två negerbetjänter försvinna i gången.

Zambo skulle just stänga klippstenen, då en kvinna rusade ut och ropade:

— Zambo, jag är din matmor — gå ur vägen! Jag är Lady Kennedy och viker ej från min makes sida!

— O, mylady! Sir John har befalt . . .

Mer hann den trogne negern ej säga, ty lady Kennedy ilade snabbt som en hind, uppför trappan. Zambo skyndade efter.

Det var en ohygglig syn, som visade sig för deras ögon. De upproriske hade, trots de belägrades vaksamhet, under en liflig eld mot södra gafveln af huset lyckats under densamma gräfvä en grop och däri nedföra ett par krutfjärdingar samt antäda dessa.

Värkan häraf var den, att en stor del af gafveln föll ned, och att hundradetals blodtörstiga svarta trängde sig in genom denna bresch.

El Buenos försvarare samlade sig nu på tre led och drogo sig långsamt tillbaka mot matsalen, under det att deras välriktade eld fälde tjugtals af deras fiender.

— Framåt, framåt, edra djäflar! hördes en grof stämma nu ropa, och en jättestor neger syntes intränga öfver den nedramlade muren.

Oaktadt de hvite underhöll en snabb eld mot de påträngande fienderna, trängdes desse af den stora skara, som var bakom, oemotståndligt framåt, och snart kunde blott knifvar och pistoler begagnas.

I detta ögonblick hördes flera gevärsalvor utanför och därpå höga hurrarop, som besvarades af de hvite inuti byggnaden.

De svarte betogos af den högsta förskräckelse och rusade mot öppningen i muren, där de massvis nedskjötos af de ankommande trupperna. De kvarvarande nedstuckos af de förbittrade hvite samt förföljdes till öppningen af desse, hvilka där med hurrarop mottogos af sina vänner vid armén och flottan.

Emellertid hade lady Kennedy skyndat in i tumultet och blifvit framknuffad till stora trappan, utför hvilken hon rullade ned i förstugan. Alldeles yr och mörbultad af denna sin färd, reste hon sig och tyckte till en början,

att hon var alldeles sönderkrossad, men fann snart, att hon endast vrickat högra foten.

Plötsligt såg hon en svart Goliats figur stående bredvid sig; huru denne lyfte undan ett af de stora mahognyblocken, som voro stödda mot ingångsportarne, öppnade den ena af dessa, fattade henne om lifvet och rusade ut i natten.

Hon tyckte äfven, att ett annat svart odjur förföljde hennes bärare. Några kulor hveno nu omkring henne, och hon förlorade medvetandet. — — —

Långa dubbla jägarkedjor af infanteri, jägare, marinsoldater och matrosar ilade nu framåt åtföljde af kavallerikolonner på vägen och slätten samt genom skogen drifvande de upproriske framför sig.

Under tiden rådde stor glädje i den till en del söndersprängda villan, där nu en mängd af de icke upproriske negrerna röjde rent och tvättade bort blod och andra minnen efter striden. Glädjen var dock blandad med sorg, ty många soldater, officerare och unga kreoler voro sårade samt ett tiotal döda.

Hade hjälpen kommit aldrig så litet senare, så hade alla El Buenos försvarare blifvit nedgjorda.

Sir John hade blifvit sårad af en kula, som träffat honom i yttre delen af låret; kulan hade endast gått igenom köttet och läkaren trodde sig kunna försäkra, att ingen fara var å färde. Han förklarade, att hans patient inom tre veckor skulle vara fullt återstæld om han höll sig i stillhet.

I det stora rymliga köket, där alla voro församlade och där luckor och dörrar voro öppna, låg sir John förbunden på en bår.

Den unge kreolen Fritz Jamieson stod med venstra armen i band bredvid båren.

— Har ni ej fått reda på Zambo än? frågade sir John bekymrad.

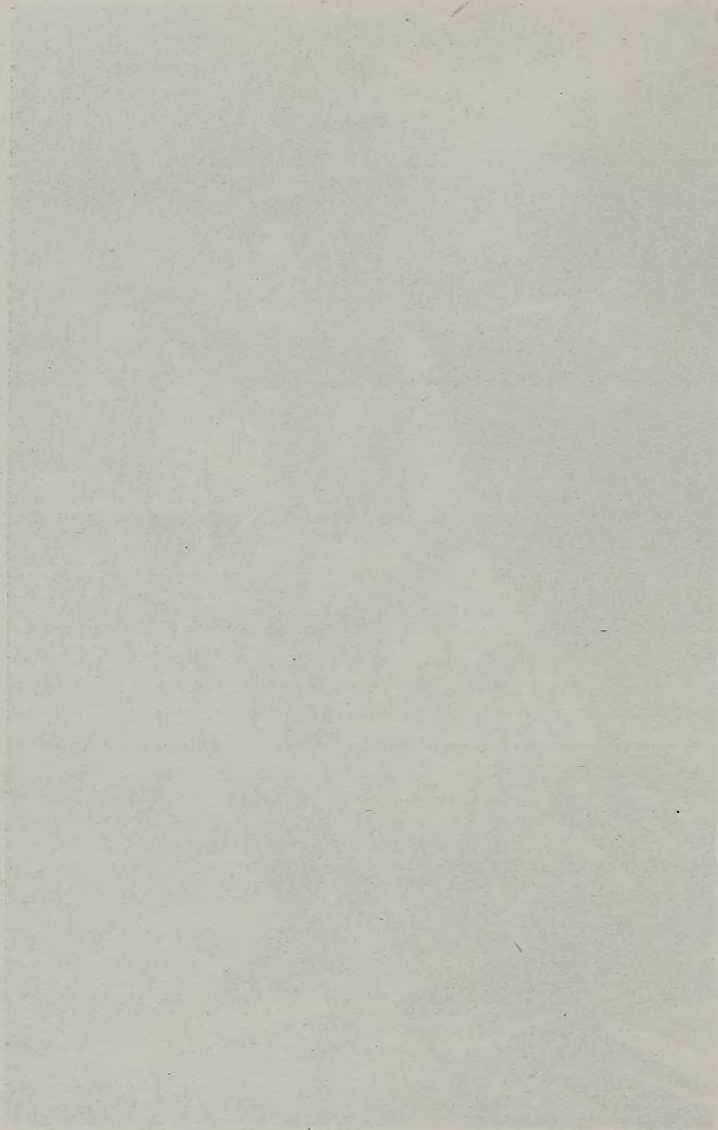
— Nej! Hans bröder försäkra, att han ej finnes bland de sårade eller döde, och — men där kommer hans bror, den raske »hopparen». Han söker säkert efter er.

Då den unge atleten fick se sin husbonde, sprang han fram till denne och föll på knä vid hans bår, utropande:

— — — fattade henne om lifvet och rusade ut i natten.

Den svarte fribytaren.

— O, massa Kennedy, är ni sårad? O, om Tom Frisk hade varit här! Han skulle stått framför er — o! O! — men jag var efter trupperna, soldaterna, som befriade er! O, massa Kennedy, ni dör väl ej ifrån edra svarta barn?

— Nej, min käre Tom, inte af detta obetydliga sår; men hvar är din bror?

— Jag vet ej — jag träffade honom just som de fördömda svarta niggerna flydde, ofvanför stora trappan. Han lämnade mig denna nyckel, och jag lofvade honom att själf lämna er den. Det är nyckeln till — ni vet, sade Tom.

— Det är bra, min hederlige gosse! sade sir John. Du känner ju hemligheten med dess användning?

— Ja, sir! svarade Tom, som var en stor gunstling hos herr och fru Kennedy och kallade sin herre för *sir* eller *massa*, allt efter som det föll sig.

— Godt, följ då hr Fritz till gången och öppna för de innestängda!

Tom ilade genom gången till källarne, och snart öppnade sig bärgväggen för att utsläppa alla dem, som där varit innestängda.

Lord Darlington var ursinnig och rusade in bland mängden i det stora köket, ropande:

— Hvar är sir John? Sir John, hallå!

— Här är jag, guvernör; hvad befaller ni?

— Jo, att ni genast låter afrätta den där unge negern, såvida ni icke hade befalt — — men är ni sårad? Hur är det med er? Både jag och amiralen fordra en förklaring af eder.

— Nå väl, mina herrar, hören mig. I denna grotta funnos alla kvinnorna och åtta af mina modiga och mig tillgifna »svarta barn», som lofvat mig att försvara denna gång till sista andedraget. Strax innan anfallet skedde, befalde jag två af dem att med mildt våld bemäktiga sig edra värdiga personer och bära in er i grottan. Först och främst hade ni hvar och en, en af Colts nyaste revolverar med patronväskor till och kunde sålunda behärska gången med ett rägn af kulor. Jag visste äfven, att mina svarta gossar behöfde kloka och lugna befälhafvare, som i händelse af batalj skulle kunna hålla deras krigiska hänfö-

relse behörigt tillbaka. Och till slut — om ni vore där, skulle ej det dyrbaraste vi ägde blifva rof för det usla byket. Ni blef ju underrättad om minan, med dess antändningssätt, hr guvernör?

— Ja, sir John! svarade guvernören.

— Nåväl, jag valde de tappreste och trognaste män till denna hederspost — — se där hvad jag svarar er! Ni hade er unga dotter mylord, och jag min hustru där.

— Min dotter, ja — förlåt mig, sir John, sade guvernören och räckte denne sin hand. Men er hustru var ej bland oss, hvilket mycket förvånade oss. Hon stod till och med inne i gången, då vi så hastigt mot vår vilja dit infördes.

— Hvad i Guds namn säger ni? ropade sir John.

— Och han skulle sprungit upp från sin bår, om ej läkaren och de kringstående, på dennes begäran, hindrat honom.

— Hvar är Zambo? ropade sir John.

— Han finnes ej här och är säkert på spaning efter mylady. Så länge Zambo lefver, lefver mylady! hviskade en röst till sir Kennedy.

Det var unge Tom som talade.

-- Tack Tom, du har kanske rätt! Men nu ögonblickligen på spaning efter henne! ropade sir John.

Inom en timme härefter flögo adjutanter åt flere håll.

— Jag hade ämnat att vänta med ett ordentligt krigståg mot de upproriske, sade lorden, till dess jag erhållit förstärkningar — men som det nu redan har börjat, så sänder jag bud till Kingston, att alla disponibla trupper samt artilleriet och trossen genast skola sätta sig i rörelse för att upphinna de trupper, som nu redan förfölja fienden. Er, herr amiral, blifver jag mycket tacksam, om ni vill bistå mig med de hjälptrupper, ni redan har lämnat.

— Gärna, mylord! svarade amiralen. Marintrupperna får ni behålla, och jag skall från Kingston sända er ett par kompanier till; men matroserna måste ni sända tillbaka, så fort som möjligt — ty i dessa farvatten äro de oundärliga.

— Tack; då går jag med glädt mod kampanjen till mötes, sade lorden.

Emellertid gjordes noggranna efterforskningar efter lady Kennedy, men hon var och blef försvunnen.

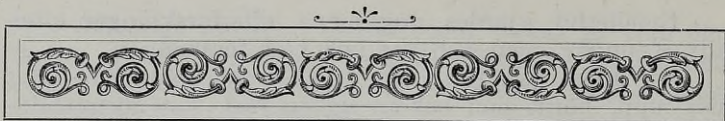
Sir John var förtviflad, men hvarje gång han ville rusa upp, hörde han bakom sig en röst, som förtroende- fullt sade:

— Zambo är ej död, och då lefver mylady! Eller: Zambo är ej återkommen, och då är ingen fara för mylady!

Det var Tom Frisk, »hopparen», som med den största tillförsikt sålunda lugnade sin husbonde.

Emellertid stannade sir John med sin läkare kvar på El Bueno. Den sprängda delen af huset reparerades af hans egna handverkare, fönsterna i nedre våningen murades igen, ingångarne bekläddes med tjocka järnplåtar, konserverade födoämnen infördes i källarne, och fyra kanoner med ammunition samt en del af lustjakten »Vindhundens» besättning ankom till plantaget och bildade med sir Johns trogna negrer det nu ganska starkt befästade plantagets försvar och garnison.

Den unge Fritz Jamesson samt en stor del af kringliggande plantagets unge herrar bildade en frikår, som af guvernören lord Darlington erhöll tillstånd att eftersöka lady Kennedy samt att mot de upproriska använda vapen på samma villkor som militären egde rätt till.

KAP. VII.

»Svart på hvitt». — I upprorslägret.

»Svart på hvitt!
Det skall det vara
Så bli vi kvitt!
Kvittera bara».

Gammalt skådespel.

»Du satan som i denna
mannen bor — — Tig trollkarl, tig!»
Shakspeare.

I närheten af Svarta floden, där den i följd af de vackra vattenfallen vid Chigra upphör att vara segelbar, låg den engelska kanonbåten »Powel», förd af kapten John Armstrong.

Utanför flodens mynning låg den stora pansarkorvetten Thames, och mellan dessa två örlogsmän ilade små ångslupar eller roddbåtar med order och med signallykter om natten.

De upproriske hade gjort ett tappert motstånd i »Blå bärge». Endast genom att följa flottan utmed kusten hade landtarmén kunnat framrycka, och genom att underhålla samband med flottan kunde armén provianteras, ty hela kusten var sköflad.

Ombord på »The Powel» satt i gunrummet en neger samtalande med dess kapten.

På bordet mellan dem lågo några papper, som den svarte gentlemannen hade framlagt för kapten Armstrong, och som denne med förvåning genomläst.

— Ja, här står, att ni eger rättighet att erhålla all den hjälp af de engelska örlogsmännen, som de kunna gifva er, men äfven att hvarje fartyg af dem är skyldigt att lämna er allt det folk som det kan undvara, för att följa er.

— Ja, så står det! Och ni, kapten, ser amiralens underskrift, och i följd däraf begär jag nu kanonbåtens minsta gigg gömd bland buskarne här, samt, att ni, om ni ser en röd näsduk i toppen af ett af de högsta träden, genast går till sjös.

— All right! Jag skall anmäla detta inom en half timme för korvetten och höra hvad min chef säger.

— Ser ni den båt, som ror ut till pansarfartyget där?

— Ja visst! svarade kapten Armstrong.

— Nåväl, den medför order från mig till chefen på korvetten, att han skall beordra er att åtlyda mig och lägga gigger där i buskarne! Farväl, kapten.

— Farväl, sir! Får jag veta ert namn, ty ni har intresserat mig mycket?

— Nåväl — ja! med förbehåll att ni ej nämner det åt någon, innan vi träffas hos lord Darlington eller på en bjudning hos amiralen — lofvar ni det?

Kapten Armstrong kunde ej återhålla ett leende, men lofvade på sitt ord.

— Jag heter Zambo, för detta negerlaf, men nu en fri gentleman, sedan de svarte äro fria från sina tjänster — fastän icke från sin färg. Känner ni sir John Kennedy?

— Sir John Kennedy, den rikaste plantageegaren på Jamaika! Ja visst.

— Nå väl, träffar ni honom, eller kan ni få ett säkert bud till honom, så säg honom, att »*Zambo lefver än*» — lofvar ni det?

— Ja, men ni är en märkvärdig man, sade kapten John Armstrong, i det han långsamt och begrundande följde sin gäst upp på däck.

Den senare var snart i land och viftade till kaptenen ett vänligt afsked, då han försvann mellan buskarne.

— Besynnerligt! En hygglig nigger, och en riktig gentleman — f-n vete om han ej kan vara *svärtad!* Hm! Ja, sådant är ej omöjligt — och så var det ej »niggerluft» — nej det var en hvit — en kreol — — hm! — Blås till chefsbåten, befallde han sekonden.

Pipan ljöd. Allt var klart. Kaptenen kom ut till flodmynningen inom femton minuter.

— Stopp där! kommenderade han, där äro signaler från korvetten. Stryk om babord! Hal ut om styrbord! Hal ut öfverallt.

Knappt var han åter kommen om bord på kanonbåten, förr än han afläste signalerna: »Lyd den svartes order och rapportera till mig. Flottan följer armén efter kusten».

Den andra signalen, kapten Armstrong afläste, var: »Ligg kvar fyra dagar, till dess ni får en order från den svarte gentlemanen, som besökt er i dag, eller skriftligt från honom. Det vill säga: »*Svart på hvitt*».

Kapten Armstrong funderade och grubblade öfver »svart på hvitt», men då han visste, att chefen på korvetten var mycket humoristisk, så beslöt han att noga följa ordern.

För att förströ sig sköt han fåglar och fiskade i den fiskgifvande floden, lät backa och vända och gick åter till ankars på sin plats, väntande några besynnerliga order af — som han själf för sig sade — »den svarte amiralen».

På fjärde dagen ropade en negerpojke från stranden till kanonbåten, att han ville komma ombord.

Då kapten Armstrong just ämnat sig i land för att fånga sköldpaddor vid en liten vik i närheten, följde han själf med båten i land.

— Jag vill tala med chefen, sade de lille negern.

— Det är jag det, svarade kaptenen.

— Godt, jag tror er, gentleman, — sade pojken och fortsatte: — Ni skall genast gå härifrån och följa kusten, tills ni träffar flottan; tag giggen med er, sir.

— Du var mig en liten lustig byting, — sade kaptenen skrattande. — Af hvem har du fått rättighet att befälla mig detta? Du skall väl hafva skriftliga order?

— Det har jag äfven, om ni vill låna mig er hvita näsduk, som ni har där i fickan.

— Där, din slyngel! sade kaptenen och kastade sin näsduk till pojken.

— Denne tog den i luften, bredde ut den på marken och stälde sig därpå samt höll sina svarta ögon stadigt fästade på officern.

— Ah! — sade denne efter ett ögonblick. — Bra, mycket bra! Du är minsann en skicklig budbärare — där har du för det, och behåll äfven näsduken!

Härmed kastade han ett mynt till den lille, hvilket denne uppfångade med munnen. Innan någon hade hunnit applådera hans skicklighet, voro pojke och näsduk försvunna bland träd och buskar.

— Svart på vitt! — mumlade kaptен Armstrong.

Och en timme därefter ångade »The Powel» utför floden och gick till sjös.

* * *

De »Blå bergen» kallas den bäragskedja, som genomlöper denna härliga ö, hvilken är engelsmännens största och dyrbaraste besittning i Westindien. De äro så att säga öns ryggrad och uppnå i Westpeale en höjd af 2,236 metér.

Från dessa berg, som sträcka sig liksom ön från öster till väster, utgå liksom reefen en mängd arnar ned mot det Karaibiska hafvets stränder. Mellan dessa ligga de bördigaste dalar, på hvilkas sluttningar den tropiska fruktbarheten framalstrar de härligaste skogar af mahogny, ceder, kokospalm, oliv, orange och citron.

Dalarna äro bördiga slätter, där majs och hvete kunna, under gynsamma år, sås och skördas tre gånger, och där kaffebusken med fördel odlas. Det äkta pepparträdet har här sitt rätta hemland. Dessa dalar äro ofta savanner, (gräshaf) hvilkas böljande saftiga gräs, om det skördas i rätt tid, gifver ett foder, som är så närande och mjölkgifvande, att vi nordbor kunna ej göra oss ens en föreställning därom.

Denna ö är ett paradys, utan ormen till och med, ty de ormar, som finnas, äro ej giftiga. En ödla, som man ser här, Iguana — är en ätbar läckerhet.

I floderna finnas en och annan alligator (Westindiens krokodil, mindre och ej så farlig som denne); men de äro nu nästan utrotade. Det enda rofdjur, som man här behöfver frukta, är hajen — och den går ej upp på land.

På de ställen, där bärgarmarne utgrena sig från de »Blå bärgen» på omkring ettusen femhundra meter öfver hafvet, äro klimat och natur af den härligaste beskaffenhet. Hit når aldrig Jamaikas enda och farligaste fiende — gula febern. Här är friskt, svalt och skönt.

Från den kil, där bärget grenar sig, kommer en kristallklar bäck ur den lilla källan däruppe och kastar sig i glänsade kaskader öfver de i den saftiga grönskan framttittande klippafsatserna.

I denna härliga dalgång hade de upproriska negerernas anförare uppslagit sitt hufvudkvarter, och ett stort tält, förfärdigadt af flera från de brända plantagerna stulna suntält, var här hans bostad. Tältet var afdeladt i tre delar, af hvilka den mellersta täckte en liten grotta i bärget. Rundt detta tält voro uppförda tätt vid hvarandra omkring trettio kojor af grenar och löfruskor, täckta och »tapetserade» med palmblad efter den där boende lifvaktens tycke och smak. Hela dalen nedåt voro öfver ett tusen sådana kojor uppförda, och här kamperade den upproriska negerarmén. Denna hade nu stigit till omkring tiotusen man och här intagit en ganska fast ställning, försvarad af två små jordvärk ett stycke upp på höjden, hvardera med fyra kanoner.

Med förvåning såg man där flere hvite, som tydligen voro militärer, verkliga soldater. Dessa män voro spanska officerare och underofficerare, som voro utsända från »Revolutionskomitén» på Kuba eller sådana äfventyrslystna krigare, som medföljde de förre.

Engelska armén utgjorde ej mer än cirka sextusen man, men väntade hvarje dag förstärkning.

Steg för steg hade dessa trupper drivit upprorsmännen till denna trakt, men här hade desse intagit en så

fast ställning, att engelsmännen ej ville riskera en stormning, förrän de erhållit sin förstärkning.

Vid ingången till befälhafvarens tält stodo två stora negrer med hvar sitt gevär och äfven beväpnade med sablar och pistoler. Deras uniform bestod af en hvit rot-hatt och ett par hvita kortbyxor — det var allt, och mer behöfdes ej i detta varma och på denna höjd öfver hafvet så jämna klimat.

Långsamt närmade sig nu en lång svart man ingången. Han var klädd i en hvit mössa, från hvilken ett hvitt tygstycke nedföll öfver hans axlar. Hans fötter voro insnörda i ett par indiska snörkängor, hvilka gingo upp till vadorna, där knäbyxorna vidtogo, och den hvita manteln tycktes dölja en stark utbildad, men vacker kroppsbyggnad.

De båda vakterna gingo med en tydlig, vidskeplig vördnad och drogo åt sidan de båda draperier, som utgjorde tältets dörrar.

— Kommer du äntligen! Kommer du, helvetets svartkonstnär? — ropade en grof stämman i tältafdelningen till höger.

— Ja general, nu kommer jag; se på din klocka, om det icke är precis på den tid jag sagt och ej en minut förr eller senare, sade främlingen och inträdde.

På en tjock hög af skinn och täcken låg här en svart jätte, i hvilken hvar och en, som sett honom förut, lätt igenkände Bill Huge, eller som han allmänt kallades, »*The Black Devil*».

Han hade den högra armen i band och omlindad med bindor.

— Hvarför har du ej kommit förr, din hel . . .

— Tig, general, eller låter jag dig ligga i dina plågor! Hvad är det jag har lofvat dig — jo, att du om en half timme, se nu på klockan — ej skall känna till smärtan i din arm, utan kunna frisk och sund öfvervara det krigsråd, som du sammankallat.

— Ja, men skynda dig då, eller vid . . .

— Bah, general! Drag ej till med några eder, det vet du ej hjälper med mig — eller vill du, att jag skall gå min

väg, och du skall då inom en half timma dö den förskräckligaste död en människa kan lida!

— Nej, nej! gå inte ropade »den svarte djäfvulen» synbart förskräckt.

— Nå väl! håll dig alldeles still — tig och lyd — gör du?

— Ja, ja! stönade kolossen.

— Nu faller du på knä och ligger alldeles stilla; om du vänder ditt hufvud om, innan jag säger till, så . . ., sade karlen.

— Jag lyder, svarade Bill darrande.

Främlingen tog nu ur sin vida beklädnad fram en liten glasspruta, fyllde den med en gulhvit vätska samt sprutade in denna under huden på den svarte. Därefter gick han och stälde sig framför den synbart rädda Bill Hüge.

Nu började främlingen uppföra en besvärjelsescen, som för hvarje annan än den store Bill skulle varit högst komisk; men denne, som under tiden till sin stora förvåning småningom kände all värk försvinna samt liksom ny lefnadslust genomströmma sina leder, hörde med stor vördnad, hur hans doktor upprabblade en mängd för honom obegripliga ord, pekande än åt norr och söder, än åt öster och väster.

— Stig upp! Det är nu tid att du går i krigsrådet, och det skall du hålla uppe vid det hitersta batteriet — då har du lyckan med dig!

Just då »The black Devil» trädde ut ur sitt tält, mötte han sina officerare, sex spanjorer och några amerikanska äfventyrare samt en del äldre negrer.

KAP. VIII.

Trollkarlen Zambo.

»Lefvande är hon som tanken,
Skön som den blommande vår».

Tegnér.

»Nej, doktor, nej, tänk ut en sats, min herre,
som gör mig för i morgon sjufaldt värre,
men hjälper mig i dag på mina ben».

Runeberg.

Den svarte anföraren tog nu med sig sin stab upp till den lilla skottvallen hvarest de hade sina kanoner.

Då negerjätten hade aflägsnat sig, lät den svarte doktorn höra liksom ett lågt kvitter, och då intet svar hördes, drog han sakta undan ett par filter, som från tältväggen midt emot ingången lämnade tillträde till den lilla grottan.

Då den svarte genom en kort gång kommit in, stannade han.

En utomordentlig angenäm svalka härskade här inne. En ljus, blåaktig dager spred sig genom två öppningar bärget.

På den sidan, som vette inåt grottans väggar, lågo stora stenblock om en half-till en hel meters yta.

Dessa block tycktes först ligga i en vild oordning, men då man närmare betraktade dem, fann man, att de

voro tätt slipade intill hvarandra, så att skilnaden mellan dem knappt kändes. Somliga af dessa svarta, gula, röda och hvita hållar färgades af den inträngande dagern äfven i blå och gröna nyanser, så att den till en början nästan bländade den inträdande.

Till höger i denna af bäcken under regntiden ursvarfvade grotta stod en bärbår af starka rör, betäckt med ett tak, från hvilket nedfölla hvita gardiner, som nu voro uppfästade på den mot ingången till grottan liggande sidan.

På denna bädd låg en utomordentligt skön kvinna, på hvars ansikte hvilade en djup sorgsenhet. Ett flyktigt drag af glädje spred sig dock öfver det vackra anletet, och med naturligt behag räckte hon den svarte doktorn sin hand.

— Jag har hört dig tala franska där ute en stund; du nedkallade allt ondt öfver den, som låg på knä för dig och en hel del obegripligheter framsade du äfven.

— Ah, mylady, ni hörde mig då! Nåväl, det var franska, som ni vet att sir John låtit mig lära, äfvensom spanska, men denna gång använde jag det som en besvärjelse öfver er plågoande, som nu allt mer och mer tror mig vara en verklig trollkarl. Han är, som de fleste skurkar, utan religion, så vida ej en obestämd fruktan för hans namne, den svärte djäfvulen, kan kallas så, och är i följd däraf ytterst vidskeplig. Jag har genom min yngste bror Tipp, som flere gånger satt mig i samband med de våra, från Kingston, tack vare sir John, erhållit ett narkotiskt medel, som jag i dag för första gången använt på honom och som säkerligen ingifvit honom ett ofantligt förtroende till min trollkonst. Som ni vet, mylady, misslyckades vårt förra försök att undkomma till kanonbåten, men jag ber er att icke misströsta. Ni måste vara stark, i nödfall har ni ju ett farligt vapen att använda. Den lilla förgiftade dolken, ni vet. För att nu stärka er än mer, så se här ett litet bref från sir John — men akta er att ej någon finner det här! Läs det och låt mig sedan bränna upp det.

Detta samtal hade tyst förts på franska språket, och då talaren slutat, lämnade han lady Kennedy brefvet. Med glädjetårar läste den stackars lady Kennedy sin mans bref flera

gånger. Plötsligt fattade den svarte doktorn det, hviskande till den fångna:

— Sof, mylady!

Härpå tände han eld på brevet och förde det rundt omkring sig, i det han i en slags valstakt rörde sina fötter och ackompanjerade sig med en otydlig sång.

Under tiden öppnades förhängena, och »The black Devil» inträdde.

Med en viss rädsla betraktade han sin trollkarl.

— Följ mig! sade doktorn i det han gick ut i tältet.

Bill lydde, och då han kommit ut, sade han vresigt:

— Hvad har du gjort där inne?

— Och det frågar du? Återkallat henne till lifvet, det har jag, och nu, om du ej vill, att hon skall dö genast, så får du inte på fyra dagar visa dig för henne. Lyder du ej detta förbud, skall du aldrig — märk väl — aldrig få dina önsknings uppfyllda!

— Nå, hur gick det med krigsrådet? fortsatte den svarte doktorn.

— Ah, de feqa uslingarne ville, att vi skulle draga oss tillbaka västerut, emedan vi nu, ända till El Bueno, hade endast utplundrade plantager. De ville äfven, att detta återtåg skulle gå raskt, så länge vi hade Fahlmouth och Savanna i ryggen på oss, ty vi voro ej säkra förr. Först då ville de leverera en batalj. Efter det jag blifvit ursinnig och förklarar för dem, att jag skulle dräpa dem allesamman och marschera mot rödrockarne med negrerna utan en enda af deras feghjärtade officerare, beslöto de på mitt förslag att öfverraska det engelska lägret i natt och, sedan vi drifvit rödrockarna öfver Svarta floden, plundra de hvita plantagerna och Spanishtown. De svarte få ej hafva en enda klädespersedel på sig, och de hvita officerarne skola svärta sina ansikten. Sålunda skola vi som osynliga ormar, svarta som natten, smyga oss på dem! Men nu, doktor, skall du säga mig din tanke om denna min krigslist.

— Din krigslist är bra, om du värkligen ämnar företaga anfallet — men...

— Hvad nu då? Jag har redan gifvit ut mina order

— hvad är det då för men, du kommer med? röt »The black Devil».

— Man bör med noggrannhet beräkna sin fiendes alla fördelar, innan man beräknar sina egna, och i synnerhet jämföra, sade läkaren eller trollkarlen, som den vidskeplige jätten ansåg honom vara. Låt oss se! Vi hafva nu elfva tusen man, engelsmännen sju tus...

— Sex tusen! rättade Bill.

— Sju tusen, ty de erhöllo i går på morgonen femhundra infanterister från Trinidad och lika många marinsoldater från de då i Kingston inkomne fregatterna »Diana» och »The Conqueror» samt pansarkorvetten »The Waterman».

— Hur djäfvulen vet du det, förrädare? skrek Bill.

Han rusade upp, fattade en på en tom köttunna ligande knif och tog ett steg mot den talande.

— Stilla, eller dör du på ögonblicket! röt läkaren. Jag vet allt! Du kan vara säker därpå... fråga mig om någonting, som har passerat eller som du gjort, och jag skall säga dig det — ja, äfven allt som kommer att ske.

— Ha, trollkarl! Säg mig, hvad jag nu tänker på — och jag skall tro dig! svarade »The black Devil», i det han kastade ikull tunnan och satte sig på den.

— Du får nu ej vända dig om, förrän jag säger dig till, ty då försvinner den bild, jag skall framkalla på tältduken bakom dig. Lofvar du det?

— Jag lofvar, sade Bill.

— Så tänk då!

Och läkaren började föra armärne i luften åt alla håll samt tycktes på ett främmande språk mumla en besvärjelse. Därefter fortsatte han på engelska, pekande på fonden bakom sin åhörare:

— Jag ser det! En brigg — ett vackert fartyg, med alla segel till — himlen hvälfver sig blå och klar öfver detsamma. På dess akterdäck står en hvitklädd man med ett vänligt ansikte, och en skön kvinna lämnar honom och går in i kajutan — —

Bill började blifva orolig, han böjde ned hufvudet och höjde högra handen mot den talande, liksom afvärande.

— Jag ser en svart man, en neger; han håller en knif i sin högra hand — smyger sig bakom den hvite mannen. Han höjer armen — — —

Med ett doft skrik sprang Bill Hüge upp och vände sig om. Han skälfdde i hela kroppen och stirrade med fasa på den hvita tältväggen, mot hvilken han förut vändt ryggen.

— Ah, du hade ju lofvat mig att icke vända dig om — nu försvinner hela taflan — måtte fetischdjäfvulen taga dig! Den där negern skulle just med sin knif utpeka för den hvite kaptenen de båda fina lustjakterna, som syntes i fjärran — och då vänder du dig om och förstör taflan — — — men i alla fall, var det ej denna syn du tänkte på?

— Jo, jo, det var någonting ditåt, doktor, och jag tror nu, att du är en fullständig trollkarl, sade den store negern med darrande röst, i det han gick till en annan tunna, hvarpå stod en flaska rom, ur hvilken han tog sig ett par klunkar. Fortsätt nu med dina jämförelser!

— Engelsmännen, sade läkaren, hafva då sju tusen och du elfva, alltså fördelen på din sida. Men dessa sju tusen man äro reguliera trupper, väl exercerade, med utmärkta officerare och dito vapen. De äro vana att föra krig, mer än de dina, som äro oöfvade.

— Ja, men nattetid och med öfverrumpling är fördelen stor på vår sida. Du, som kan säga mig det tillkommande, gör det — säg mig alltså: hafva vi seger eller nederlag i morgon?

— Det är en svår fråga att besvara, i synnerhet som du icke lyder mig. Du vände dig ju nyss om och förstörde den tafla, hvilken, om du suttit stilla, till dess jag sagt »vänd dig om», du då hade sett på duken, där den stått kvar ett par minuter och sedan så småningom försvunnit. Och, om jag skulle framkalla en bild, på hvilken jag kunde förespå dig ett nederlag, så skulle du vilja sticka den där knifven i mig, men då vore du död innan du kommit mig på två meters afstånd! Svara mig nu: om jag måste visa dig ett totalt nederlag — med hvilket mod och sinneslag skulle du då gå denna strid till mötes? Nej Bill, jag kan, men jag vill ej.

Den svarte fribytaren.

— Du är en vis man, och kan du, som du lofvat, taga ut kulan ur min axel samt låta detta sår vara smärtfritt under tre timmar i natt, liksom det varit i dag, så tror jag mer på dig, än på min fetisch*), och jag skall taga dig till en sådan för mig under hela mitt lif.

— Bill kan lofva hvad som hälst, men jag litar ej på dina löften. Sätt dig emellertid ned här. Kasta bort den där knifven och dina pistoler — nå?

Bill gjorde så.

— Sitt nu alldeles stilla, om det än gör aldrig så ondt, sade läkaren och aftog bindlarne.

Visserligen skulle en skicklig kirurg möjligen gjort denna operation mera smärtfri, men fastän »The Black Devils» muskulösa kropp ibland darrade som af frossbrytningar, teg han och bet ihop sina hvita tänder, under det hans stora läppar sökte näsa och haka.

Efter en stund visade operatören kulan emellan käftarne af en smal tång. Han ropade på en af vakterna, fick vatten, och sedan han tvättat såret rent, instack han däri charpi, doppad i någon slags vätska, och förband sedan såret.

— Gå nu ned till bäcken och lägg dig så, att dess vatten jämt löper öfver förbandet midt för såret, och jag skall äfven låta dig vara smärtfri de tre timmar du begärt; gå dock ej ifrån bäcken förrän jag kommer dit. Gå nu!

Några minuter därefter var den svarte doktorn inne i grottan. Ur sin mantel tog han fram en liten flaska vin, ett par hvetebröd, en stekt fågel och några frukter.

— Åt nu, mylady, sade han på franska. Ni kan behöfva det. Vi hafva visserligen inbillat den uslingen, att ni ej ätit sedan han tog er till fånga, men det är så mycket bättre, ty han tror er redan i följd häraf vara ett högre väsen. Han ligger nu i bäcken och afkyler sitt heta blod. Såret är smärtsamt, men ej farligt, och det måste läkas, ty han är vår sköld mot alla de andra.

Härmed bugade han sig, lade ett finger på munnen och lät höra en fin fågeldrill.

*) Fetisch = förtrolladt ting, amulett. Ännu existerar fetischdyrkan bland negrerna i Westindien.

Den ena af gluggarne förmörkades, och samma lilla negerbyting, som visat kapten Armstrong sitt »*svart på hvitt*», kröp in därigenom. Doktorn skref några rader på ett från en liten annotationsbok lösrifvet blad samt lämnade det till den lille.

— Lämna detta till — du vet hvem! i engelska lägret, men ät upp det förrän du låter någon annan se det. Akta dig för de våra — du förstår, hviskade doktorn till den lille.

— Ja! hviskade denne tillbaka.

— Nå, Tipp, hvad har jag sagt?

— Ja, massa! svarade Tipp nästan ohörbart och försvann.

Sedan Tipps bror Zambo vördnadsfullt tagit bort alla rester af ladyns måltid, bugade han sig åter med ett finger på munnen och aflägsnade sig.

Han gick ned till bäcken, där »The Black Devil» pu-stande låg med sin axel under det framilande vattnet.

— Res på dig nu en stund, men så snart det kännes aldrig så litet varmt, eller rättare icke kallt, så lägg dig igen, tills jag kommer till dig! Detta är ett oeftergiftigt vilkor för att jag skall kunna hålla mitt löfte till dig.

— Du kan väl låta mig få litet rom, suckade den sårade. Jag fryser inombords.

— Nej, men tag detta, sade Zambo och gaf honom ett par pulver samt fylde en läderbägare med vatten.

Patienten gjorde suckande hvad honom befaldes, och hans läkare vandrade nu långsamt nedåt dalen.

Zambo sade för sig själf:

»Ja, kanske jag gör orätt i att förråda desse mina svarta bröder, men jag hör ej mera till dem, och jag har gjort för dem hvad jag har kunnat. Jag har, tack vare sir Johns alltid för mig öppna börs, byggt fem stora skolhus och inköpt ett plantage, skaffat lärare till skolorna och inventarier till plantagen. Under fem år har jag utdelat premier i skolorna, och då de unga där slutat med rätt vackra kunskaper i religion, skrifning, läsning, räkning och ritning samt litet af geografi och historia, så hafva de kommit till de handverkare af många slag, som jag installerat på plantagen, där jag låtit dem efter tycke och fallenhet

lära sig hvarjehanda slöjd för att sedan kunna som fria män reda sig i framtiden — — —

Nå, hvad göra nu sju åttiondelar af desse? Jo, när upproret bryter löst, så bränna de upp skolorna och plantagen — oaktadt de där arbetade för sin egen räkning och fingo nästan alla inkomsterna däraf — samt följa med dessa hopar af pack, som gjort uppror. Nå, jag har ej låtit dem få *hela* inkomsten af plantagen, att genast slösa bort, som de bruka. Kan väl med öfverskottet bygga upp plantagen igen — men hvilken härlig plats på den gode gudens jord hafva de ej fördärfvat för åtminstone ett par år! Nej, engelsmännen måste segra! Förr blir här ej ordning och skick på denna härliga pärla på jorden. Det är tvunget».

Solen sjönk i väster, då Zambo närmade sig bäcken och tillsade sin patient att stiga upp och följa sig.

Denne lydde med nöje sin läkares order.

När Zambo kommit in i tältet, åtföljd af Bill, sade han:

— Nå, huru käns ditt sår?

— Å, det är bra nog, men jag fryser som en hund.

Zambo slog litet vatten och rom i ett glas, tog där-
efter en liten flaska ur sin ficka samt hällde några drop-
par därur i glaset. Bill tog girigt emot drycken, men häj-
dade sig plötsligt och fixerade Zambo.

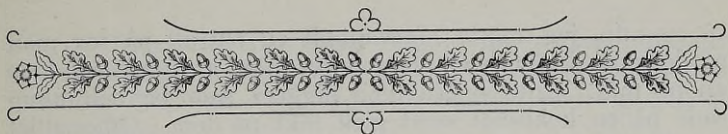
— Däre! sade denne. Huru många gånger hade jag ej kunnat förgifta dig, om jag velat! Det pulver, du fick vid bäcken, var värkligt gift, men taget i lagom stor dosis kan det lindra smärtor. Hade jag velat förgifta dig, så hade jag blott behöft gifva dig en dubbel sats — drick!

»The Black Devil» drack hastigt ur glaset, sägande:

— Du ser, att jag hyser förtroende till dig. Tack!

Jag lägger mig en stund, till dess det blir tid att bryta upp.

Härmed kastade han sig på en bänk och somnade.

KAP. IX.

Lille Tipp. — En blodig strid.

»Hennes smärta lefver ensam,
Inga vittnen hon begär.»

Tegnér.

»I ett rökmoln svepte sig vatten och land,
och ur molnet blixtrade eld,
som af åskor dånade rymdens hvalf,
och den blodiga marken skalf.»

Runeberg.

Vid midnattstid vaknade Zambo af en varm pust, som likt en tyst suck träffade hans öra. Han hade lagt sig så på ett par filtar, att hans hufvud låg tätt vid sidan af ingången till grottan.

— Tipp! hviskade nästan ohörbart en röst.

Zambo öppnade endast sina läppar och slöt ihop dem igen, så att ett sakta ljud, liknande det af en fallande vattendroppe, hördes.

— Allt väl! sade nästan ohörbart Tipps röst, nu tätt vid broderns öra. Sir John är med armén, och har skrivit till dig. Lorden har också skrivit — — —

— Hvar?

— I min mage.

— I din mage?

— Ja, jag mötte oföväntadt en patrull på sex man af de våra, anförda af en spanjor. Den stannade och lade an på mig. »Inte skjuta liten nigger», sade jag och mumsade på en kokosnöt samt gick rakt på dem. Officern lät dem sätta ned gevären, men då jag kom fram, hade sir Johns bref följt med kokosnöten i Tipps mage. Och lordens bref var — ett guldmynt och kokosnöten. Myntet sitter i mitt hår, och nöten har Tipp i magen med sir Johns bref. Jag sade honom, att han skulle inte få skriva mer än tio rader, och de skulle han lära mig utantill, ty brefvet skulle jag äta upp, om någon ville taga det ifrån mig. Om ett par minuter läste han upp tio ord. Jag sade efter flere gånger, till dess jag kunde dem. Jag har redan sagt dem till henne, och kan du tänka dig — — Hon kysste svart niggerpojke på pannan — tyst!

— Tipp försvann.

Steg hördes utanför. Ett par ord yttrades mellan de två vakterna och den kommande.

Det var den spanske majoren, som nu inträdde och gick fram till sin general och ruskade honom.

Troligen hade han kommit att röra vid den svarte jättens sårade axel, ty en spark af denne skickade honom till andra sidan af tältet.

Under det »The Black Devil» reste sig från sin bänk, rusade den förolämpade spanjoren upp och sprang mot honom med dragen dolk.

Hastigt stannade majoren — hans fot hade fastnat liksom i en räfsax. Zambos starka hand hade fattat om hans smalben, och han kunde ej komma ett steg framåt.

Bill Huge hade nu vaknat ordentligt och uppfattat hela ställningen samt började skratta.

Spanjoren stack sin dolk i bältet, och då Zambo i det samma släppte sitt tag, sade spanjoren till sin chef:

— Den där mannen är er olycka, han är bestämdt en förrädare och traktar efter ert lif! För resten är han en häxmästare och kättare — låt ni hänga honom med det första!

Zambo hade nu rest sig och sade lugnt till spanjoren:

— Tacka ni alla edra helgon, för att jag hindrade er att mörda er general i stället för att väcka honom. Och du, Bill, kan vara lugn för ditt lif, så länge jag är i din närhet.

— Äro alla purrade och linierna samt bataljonerna uppställda, som det beslöts i går?

— Ja, general, svarade spanjoren, som nu var soldat igen.

— Godt! Låt dem då avancera — men svarta, tysta och smygande! Så snart första skottet smäller, så storma och hugg ned allt lefvande framför er. Se där ordena för i natt.

Officern gick.

Jätten sjönk suckande ned på bänken.

— Hur är det med dig? sade Zambo.

— Å, jag är dålig — förb... dålig, matt af blodförlusten, och min axel värker.

— Du minnes, hvad jag lofvat dig. Fyra timmar utan värk, med mod och styrka; det är tid nu. Om en half timme skall du se, att jag håller hvad jag lofvar. Fall på knä.

Jätten lydde, och Zambos morfinspruta lämnade efter många besvärjelser sitt innehåll under den svartes hud.

Då han såg sig om, var hans trollkarl försvunnen. Han satte sig på bänken och lutade hufvudet mot handen.

Efter tio å femton minuters tid reste han sig upp. Smärtan af hans sår döfvades allt mer, blicken blef klar och med ett: »Förunderligt! han är dock en trollkarl!» fäste han sin sabel och sina pistoler på sig, och endast klädd i en gördel, hvori dessa voro instuckna, rusade han ut ur tältet.

Det var en af dessa tysta, mörka nätter, då de öfver Westindiska arkipelagen så klart lysande stjärnorna synas liksom beslöjade; luften är så stilla, att den kännes tryckande, och träden hänga sina blad och grenar lägre än vanligt. Hela atmosfären kännes fuktig, nästan slemmig, och djuren tyckas darra af fasa.

Det är förebudet till ett oväder.

Zambo gick nu in i grottan och bad lady Kennedy

klåda sig samt äta och styrka sig med ett glas vin och vara beredd på hvad som hälst.

Efter en kort stunds samtal gick Zambo ut i tältningen.

Plötsligt stördes nattens frid af ett skott, och strax därefter hördes flere. Snart smattrade gevärselden oupphörligt. Vilda härskri och tjut fylde luften, och mot den mörka himlen uppsteg ett klart sken liksom från en oändligt lång rad af halmfyllda, brinnande ladugårdar.

Nu hördes reguliera infanterisalvor samt dessemellan den dofva knallen af kanonskott och granaternas sprakande, då de kreverade.

Krypande som ödlor eller rättare tigrar, som smygande gå på sitt offer, hade negrerna närmast sig det engelska lägret.

Negrernas slagordning bestod i tre led efter hvarandra, hela fronten utefter, och därefter massor i stormkolonner. Kavalleriet var blott sexhundra ryttare, fördelade med hälften på hvarje flygel.

Engelsmännen hade enskilda poster på ett par meters afstånd från hvarandra, och tio meter bakom desse en jägarkedja, genom hvilken posterna kunde draga sig tillbaka och därigenom förstärka densamma, med order att vid första skott börja elden och skyndsamt draga sig inom lägret, som var omgifvet af en mindre graf och en af den därur upptagna jorden bildad vall, förstärkt af nyhuggna stockar.

Ett engelskt lätt batteri på åtta fältkanoner var placeradt på en liten höjd bakom tältraderna.

På en gång hördes några halfkväfda skri af en och annan förpost, som de krypande svarte kommit så nära, att de kunde med en knifstöt nedlägga honom; men strax därpå hördes några skott, och nu glimmade en mängd på vallen placerade blänkare, som för de där bakom stående engelska linierna visade de anfallande negrerna.

Jägarkedjan sprang ned i grafven och underhöll därifrån en jämn eld mot den anryckande fienden.

Negerkolonnerna störtade nu fram och stormade vallen, men mottogos med en så mycket förfärligare eld, som de svarte utaf de skinande blänkarne fullkomligt upplystes.

Batteriet blandade sig i leken, och dess granater nedfölla obarmhärtigt i de svartes hopar eller träffade träden och spredo då dödsbringande järnbitar rundt omkring.

Negrerna stormade fram med ett dödsförakt utan like, och då de, smidiga och lätta samt ej hindrade af någon uniform eller dräkt, kunde bryta sig in i någon af de engelska trupperna, så att geväret i trängseln ej kunde användas, utan dolk och pistol voro de lämpligaste vapnen, uppstodo fasansfulla handgemäng.

»The Black Devil!» uppenbarade sig än här, än där, uppmuntrande de sina, och hvar han syntes, flammade striden som vildast.

Zambo kunde nu förstå, att striden var på sin höjdpunkt, och väntade hvar minut att få höra den närma sig.

Plötsligt såg han tjugu svarta ryttare hastigt spränga öfver bäcken och uppför backen rakt på tältet, där de kastade sig af hästarne och gingo in samt bildade en halfcirkel kring ingången till grottan.

Zambo hade ställt sig midt för densamma och funderade på att försvara ingången, huru ojämn en sådan strid än skulle varit, då den svarte generalens röst hördes.

— Bajo! ropade han till en gammal neger, som var chef för hans livvakt. För damen och doktorn till den plats jag nämt, och behandla dem så som jag sagt! Trollkarl, vaka öfver henne, eller faller ditt hufvud! Fort, skynda er — jag vänder om till striden. — Bajo, glöm ej!

Som en uppenbarelse hade »The Black Devil» uppträdt och försvunnit vid de bloss, som ett par man af hans likvakt büro.

— Har ni häst åt mig och kvinnan, Bajo?

— Ja, men skynda er!

Zambo öppnade förhängena till grottan, och lady'n trädde ut, likt en sömngångerska — så stel som en bildstod.

— Var ej rädd, här är ej annat att göra. Jag är er nära! hviskade den trogne hofmästaren på franska i hennes öra och lyfte henne upp på en häst samt kastade sig upp på en annan.

»The Black Devil» hade, så snart han var säker på att lady'n och trollkarlen voro i säkerhet, om något skulle hända eller han måste fly, genast återvänt till striden.

Hans uppträdande gaf nu ny fart åt densamma; men då han såg, hvilken öfvervikt engelsmännens fasta massor och bättre gevär gaf dem, lät han hastigt blåsa till återtåg.

Detta urartade snart till en vild flykt, och den svarta armén var inom få minuter försvunnen. Det engelska kavalleriet förföljde de svarte den lilla sträcka som det var möjligt för detsamma att avancera, men blef i skogsbrynet mottaget af en så mördande eld, att det å sin sida med förlust måste draga sig tillbaka.

Engelsmännen framflyttade sina förposter till höjderna midt emot de svarte, som hade sitt läger på den andra sidan bäcken. Här hade negrerna stannat, då de sågo att de ej blefvo förföljda.

Striden hade varit ytterst blodig. På engelsmännens sida hade omkring åtta hundra man stupat, och omkring sjuhundra voro sårade. På de svartes sida voro förlusterna vida större, öfver tolfhundra döde och femtonhundra sårade.

De svartes anförare sammankallade krigsråd, och det beslöts att icke lämna fienderna tillfälle till öppen batalj, vidare att, under det hufvudstyrkan drog sig tillbaka, men ändock höll stånd på de ställen, där bärg och skog gynnade ett kraftigt motstånd, skulle två mindre kårer operera i fiendens flanker och där föra ett envist guerillakrig med dem.

Bill föredrog att taga befälet på den norra af dessa ströftrupper och började redan dagen därpå oroa engelsmännens högra flygel.

Den spanske officer, som fick befälet öfver centern, var en tapper karl och gjorde engelsmännen ett svårt skälmstycke på morgonen efter bataljen vid »Röda floden», som engelsmännen kallade den.

Såsom förut är nämdt, hade negrerna åtta kanoner uppe på bärgskammen, hvaraf fyra ett stycke från grottan, de öfriga omkring tvåhundra meter söderut.

Dessa små batterier hade den spanske majoren låtit skydda med tämligen tjocka jordvallar på framsidan och genom löf, kvistar och grenar så väl maskerat dem, att de utgjorde ett fullkomligt helt med de omgifvande buskarne och skogen.

På nämnda morgon körde det engelska batteriet upp på den andra sidan af dalen, för att där placera sig. Artilleristerna hade bröstat af och sappererna skulle just jämna planen för kanonerna, då plötsligen en välriktad granateld från två håll fällde hästar och folk, samt krossade lavetter och förställare. När nu en granat träffade en af engelsmännens ammunitionsvagnar och denna sprang i luften, utbredande död och fasa omkring sig, måste engelsmännen erkänna, att de svarte till en del hämnats sitt nederlag vid »Röda floden».

Morgonen därefter voro de upproriske försvunna. Spä-
jare omtalade sedermera, att de hade dragit sig västerut
samt befästat bärgshöjderna något nordväst om en linie,
dragen mellan Falmouth och Savannah Tamar.

Emellertid måste engelsmännen dela sina stridskrafter
i mindre kårer för att bekriega de band, som brände, mör-
dade och plundrade på den vackra ön rundt omkring.

KAP. X.

Orkanen. — I dalens djup.

»Stormen slet på fästets hvalf
i trasor nattens sky,
och rymden tjöt och mörkret skalf
för blix och hagelby».

V. Rydberg.

»Utför bärget till en inträngd dal
Och på en väg så skön, som om han förde
Till paradiset själf...»

Talis Qualis.

Under det striden pågick, förde Bajo sina fångar, så fort skogsvägen det tillät, öfver den bakom de svartes läger liggande åsen. Här intogs galoppen och fortsattes på en slätt, som höjde sig mot bärget.

På hvar sin sida om ladyns och Zambos hästar red en neger, hållande i en extratygel, hvarmed de kunde hindra sina fångar att skiljas från dem.

Uppe på höjden ropade Zambo:

-- Halt!

Ryttarne stannade, men Bajo red fram till den, som kommanderat detta ord, sägande:

— Hvem har gifvit er lof att befalla här?

— »The Black Devil», om du känner honom, och han skall göra kort process med dig, om du ej lyder mig —

förstår du? Vi kunna härifrån se på striden några minuter; sedan visar du oss vägen, som du fått befallning om.

Bajo teg tvekande, men fann snart, att om han gjorde både en general och en trollkarl till viljes, skulle han stå väl med båda.

Från höjden syntes det som om gevärselden hade in-trängt i skogen, och striden närmade sig negrernas läger.

Zambo begrep genast, att engelsmännen drefvo sina fiender så småningom att retirera.

— Framåt, Bajo, visa oss vägen! sade Zambo.

— Framåt, framåt! ropade den förre, och i galopp rusade truppen efter honom öfver slätten upp mot en skog, som syntes framför dem.

Hettan hade tilltagit i oroväckande grad, och efter två timmar eller vid pass klockan fyra på morgonen förmådde de svettiga och uttröttade hästarne endast i gående bära sina ryttare.

— Tari, tari! ropade plötsligt en af de svarte.

Alla de ridande vände sig mot den ropande, som med sin bössa pekade mot söder. Ett blekt sken steg hastigt i denna riktning öfver horisonten, och i midten af detta syntes ett litet svart moln, från hvilket utsprungo liksom små elektriska gnistor. Detta lilla moln snurrade rundt som spolen å en spinnrock och blef allt större och större.

— En tyfon! ropade Zambo. Fort! Vi måste ned i dalen, eller äro vi förlorade — framåt, framåt!

Framåt gick det, så fort de trötta hästarne förmådde, och snart red den lilla truppen genom skogen och ned i en på andra sidan därom liggande dal.

Denna var som vanligt vattnad af en liten, från Blå bärigen rinnande bäck, hvars bräddar voro tämligen släta och beklädda med mjukt, ymnigt gräs, hvilket hälsades med ett gladt gnäggande af de trötta hästarne, som här sågo både mat och bädd.

Ryttarne hade knappt sadlat af, förrän ett mullrande i luften hördes som af en aflägsen åska, men ej såsom en sådan i flere repriser, utan i ett enda fortfarande hemskt knallande dån, som ökades så småningom allt högre och högre i styrka.

— Ett hiskeligt oväder, massa doktor, sade kapten Bajo, närmande sig Zambo och lady'n, som stodo nära en klippa.

— Ja, Bajo, men säg mig hur du nu skall kunna skydda denna lady? Om en kvist från ett träd eller en droppe regn faller på henne, så faller också ditt hufvud om »The Black . . .» får veta det!

— Råd mig, massa, du är ju så vis — råd mig, hvad skall jag göra?

— Skaffa genast alla torra löf, ditt folk kan samla ihop, hit under klippan, jämte en sadel och de filtur du har! Låt så taga hit fyra lansar — jag såg att några af ditt folk hade sådana — men fort!

Några minuter härefter låg den stackars lady'n på en bädd af löf och filtur med en i en filt inlindad sadel till hufvudgård. Zambo lindade nu af sin vänstra arm ett tunt sidentyg, och spände detta från klippan på de mot densamma lutade lansarne, så att det bildade ett snedt tak öfver den liggande.

Själflade han sig vid foten af det improviserade tältet och på den nedre delen däraf för att med sin tyngd hålla det kvar.

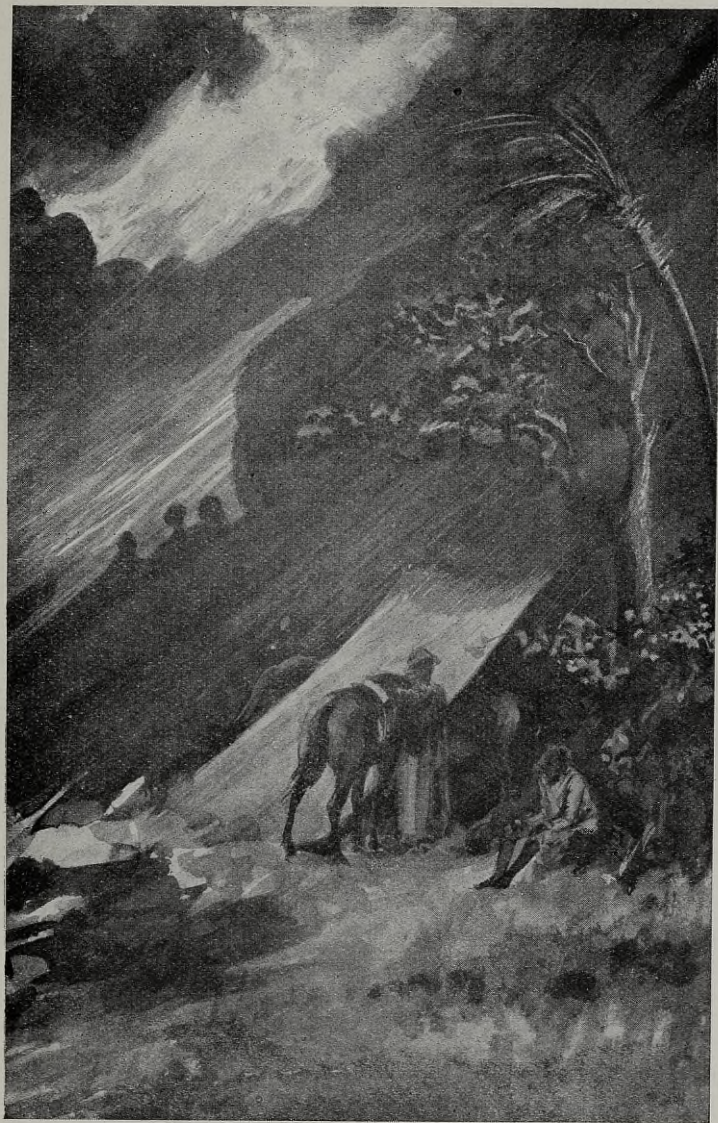
Under tiden hade det förskräckliga dånandet allt mer och mer tilltagit. Det började susa i de öfre grenarne af träden, hvarefter ett stilla lugn vidtog några sekunder, under det dundret där ofvan ökade sig.

Plötsligen delade sig himlahvalfvet liksom midt itu, och en blixtnösköt fram därur, men ej en vanlig blixtnö, utan eldflooder åt alla håll, af det intensivaste hvitaste sken, med ljud som om tusentals sidenstycken rifvits sönder. En svafvellukt fyllde hela dalen, och innan denna lukt af stormen skingrats, hördes en skräll af ett så bedöfvande ljud, att jord och klippor darrade.

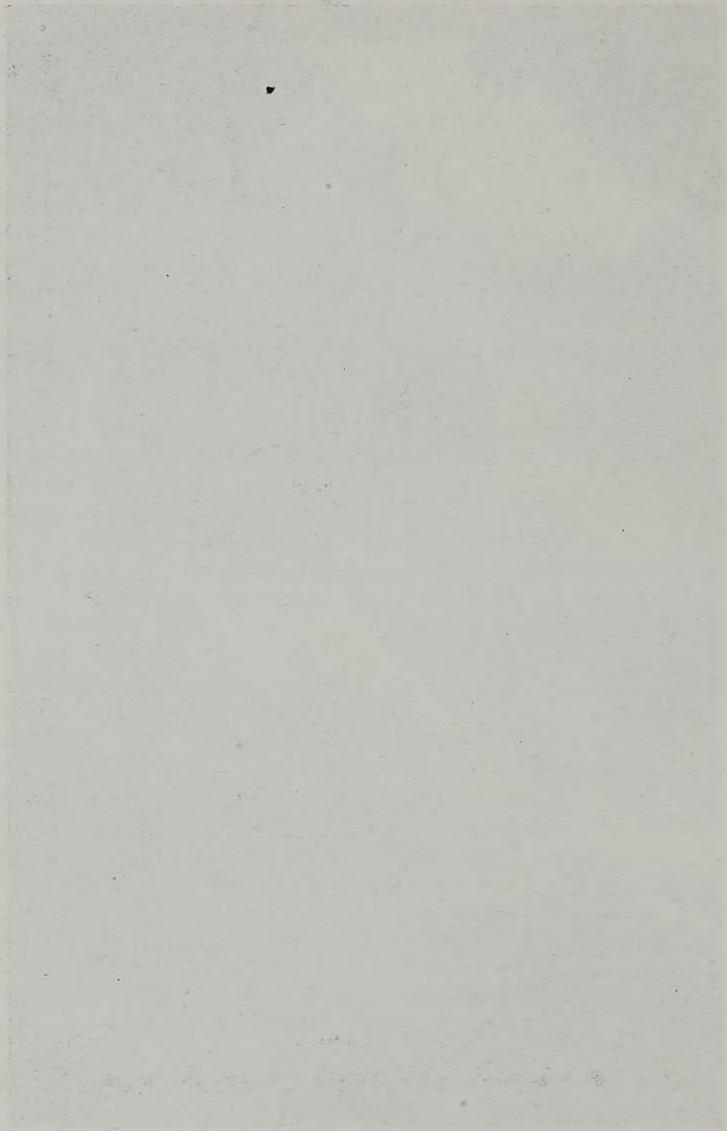
Lady Kennedy gaf till ett dämpadt skri, då hon kände ett varmt flåsande i sin närhet.

Zambo lyfte lite på tältet och sade på franska:

— Blif ej rädd! Det är de stackars hästarne, som sticka sina hufvuden in till er bädd. De rädda djuren fly i sådana här ögonblick till människan, som är ett högre väsen för dem. Klappa dem och tala lite till dem — den

Blif ej rädd! Det är de stackars hästarne, . . .

mänskliga rösten har en undransvärd förmåga att lugna och trösta dem. Smek dem med er lilla hand, och drag den ej tillbaka, om de tacka eder genom att slicka den.

-- Tack Zambo, jag skall göra det. Här har jag redan en darrande flåsning nära mitt hufvud — så ja! stackars gossen! — — —

De senare orden voro till den darrande hästen, som efter ett par lätta klappningar af ladyns hand lade sitt hufvud mot hennes arm.

Under tiden flammade blixst på blixst, och åskslag på åskslag dånade.

Jorden tycktes gunga och darra. Hästarne och ett par hundar lade sig vid människorna och stucko sina hufvuden under dem — de nöjde sig ej förr än de hade en arm eller ett ben af jordens herrar öfver sina hufvuden.

Hela naturen var i uppror. Hvarken människor eller af dem gjorda maskiner skulle kunnat framstöta så förfärliga ljud, som dessa dånande artillerisalfvor eller dessa förfärliga dödsskrån, hvilka fyllde den svafvelluktande luften.

Denna luft tycktes nu glödande, ej allenast af de oupphörliga blixst, som korsade hvarandra och hvilkas rysliga eko upprepades i bärgens hålor, utan äfven af den hetta, som stormen förde med sig.

Storm och blixst tycktes för ett ögonblick upphöra, då plötsligt nedifrån dalen och en tre à fyra meter öfver den i dess midt rinnande bäcken en klar lysande punkt syntes. Den närmade sig uppåt, liknande en kula af det intensivaste blixstljus. Allt större och större syntes den blifva och hade, då den passerade lägret, som det tycktes en half meters diameter.

Några sekunder härefter exploderade den med en skräll, ändå starkare än stormens och åskans brakande. Stora klippstycken rycktes lösa, bärgen rämnade, och under densamma uppkastades jord och sten, så att en tjugumeter vid rund graf där sedan visade sig.

Zambo hade stigit upp, och fattande lady Kennedy i sina armar sprang han från deras soflats. Ögonblicket därpå föll den stora klippställ, vid hvilken de haft sin lägerstad, med ett ohyggligt brakande framåt dalen. När lady Kennedy såg den fara, hon undsluppit, tryckte hon

Zambos hand och föll på sina knän, i en varm bön tackande Gud för sin räddning.

Några stora rägnedroppar fölle nu. Zambo sprang till klipphöllan och lyckades framtaga det lilla vattentäta sidentältet. Han bad nu lady Kennedy stå alldeles stilla och täckte öfver henne med sidentyget, så att hon fullkomligt liknade en beslöjad byst. Han befalde äfven fyra negrer att hålla ett par korslagda lansar med ett därpå utbredt hästtäcke öfver sin härskarinna.

Detta skydd var knappt i ordning, förrän åter några stora droppar föllo — och så brast det löst, och ett af dessa tropiska regn, som vid dessa latituder likna skydrag, nedströmmade med ett dån och en styrka, som den, hvilken ej sett ett regn i dessa trakter, ej kan göra sig en föreställning om.

— Var ej rädd, det varar ej länge, sade Zambo till lady Kennedy.

Detta var också sant, ty efter omkring tjugu minuter upphörde rågret lika plötsligt som det börjat.

En egen syn tedde sig nu för ladyns ögon, då hon fälde ned det tunna tältet. Själf utgjorde hon medelpunkten i en cirkel af negrer och hästar. På en half meters afstånd från henne stodo negrerna tätt packade intill hvarandra och utanför dem alla hästarne med sina hufvud tryckta intill de svartes ryggar.

Snart hade den trogne Zambo lyckats skaffa fram en del torra löf, som af den fallna klippan skyddats för rågnet och äfven ett par af filtarne. Det dröjde ej länge, innan den uttröttade ladyn sof en vederkvickande sömn under det lilla tältet, utanför hvilket Zambo höll vakt.

Hästarne togo nu igen sin skada och afbetade det frodiga gräset samt sträckte därefter ut sig på denna mjuka bädd — —

Solen var redan högt uppe, då truppen lämnade denna dal, där de upplefvat ett af naturens, om ock förskräckligaste, dock mest storartade skådespel.

Färden fortsattes nu under nätterna, och hvilostunderna togos under den hetaste tiden af dagen.

Efter att i fyra dagar sålunda ha färdats anlande de ridande till den norra kusen af Jamaika.

Vid utloppet af en liten flod härstädes bildade bärgen en dal af den mest idylliska skönhet.

Från en klyfta mellan de höga bärgen åt landsidan föll den lilla ån — som detta vatten rätteligen borde kallas, emedan det var för stort att vara bäck och för litet som flod — ned i ett lodrätt vattenfall af omkring tjugu meters höjd.

Den bassäng, i hvilken fallet nedförde sin vattenmassa, var nästan rund och af en femton meters diameter samt så fint slipad af vattnets silande däröfver, att den var som polerad.

Dess djup var under fallet omkring en meter, men vid kanterna en half. Från bassängens bädd flödade vatten öfver, och bildande ett par små fall af blott en half meters höjd forsade det ut i den lilla viken. Mellan de båda små fallen lågo flere flata stenhällar, som förmedlade öfvergången mellan åns stränder.

Hela den del af marken, som utbredde sig närmast det plaskande vattnet, höjde sig på hvardera sidan därom småningom uppåt de branta klipporna. Denna lilla slätt var å ömse sidor betäckt med ett fint mjukt gräs. Då träden häremellan och klippväggen bestodo af kokos, brödfrukt, ceder och stora mahognyträd, samt på öfvergången mellan bärgen och grässlätten af äpplen-, päron och fikon med flere fruktträd, så var den trekantiga dalen en liten paradisk »vrå bland bärgen».

Denna dal var mycket lik den kil, som bildas i en födelsedagstårta, då värdinnan skurit ut den första biten därur, om man antager vattenfallet vara den grädde, som uti kilens spets rinner ned på glasskålen och drager sig till dennas kant.

Säkerligen hade någon jordbäfning för många hundra år sedan bildat denna förtjusande dal på det sätt, att en stor kil spruckit lös och vid samma tillfälle eller vid en ny jordskakning kastats ut i hafvet. Så mycket troligare är detta, som ett litet skär midt för den vik, där strömmen hade sitt utlopp, reste upp en liten pyramidisk spets, som i vackert väder sköljdes af de små klarblå böljorna, i frisk bris tvingade dem att resa sig upp i en vild pelare af yrande skum, som belyst af solen skiftade

i prismans alla färger, och i storm uppreste väldiga, rytande bränningar.

Genom en naturens lek hade ytterligare en del af den västra bärgväggen, på cirka en meters bredd, spruckit utefter hela sin längd samt mot hafsvidan sjunkit och sålunda bildade en sluttande väg ned till hafsstranden.

Denna väg var dock farlig att beträda, ty med det svindlande bråddjupet till höger skulle den person, som gick nedför denna stig, hafva starka nerver och ej vara fallen för svindel — — —

På denna klippterras, från hvilken den lilla ån kastade sig ned i den förtjusande dalen, befann sig på sjätte dagen efter striden vid »Röda floden» en trupp af ryttare, som omgaf en hvit kvinna, hvars häst fördes af två utaf dem. Dessa ryttare voro alla svarta. Det var kapten Bajos trupp.

Då ryttarne närmade sig vattenfallet, hvars brusande hördes vida omkring, stego de af sina hästar, hvilka genast skyndade att läska sig med det klara vattnet och sedan beta det grönskande gräset.

Kapten Bajo, som under resan mer och mer underkastade sig den store trollkarlen Zambos befallningar, kallade nu på denne och framträdde med honom till vattenfallet, därifrån han visade honom dalen.

— Vi skola dit ned, massa doktor, men hur skola vi få *henne* dit?

— Jag skall undersöka vägen om det fins någon sådan dit ned, svarade Zambo.

— Och så försvinner massa doktor, och den store kommer och skär hufvudet af Bajo.

— Du är ett nöt, Bajo — hade jag velat lämna dig, kunde jag gjort det när som hälst under resan. Du vet för öfrigt, ty det har du nog märkt, att alla dina negrer lyda mig mer än dig, och om jag befalde dem att binda dig, så skulle de genast göra det — vill du att vi skola se, om jag talar sanning?

Bajo böjde bedröfvad på hufvudet och sade:

— Du har rätt, massa, du måste vara en stor trollkarl. Jag skall visa dig vägen.

Kaptenen vände sig nu om och gick in mellan två halfstora mahognyträd, som stodo nära hvarandra. Här började stigen på kanten af klippan sänka sig rakt ned åt hafvet.

Zambo gick ned på stigen, och sedan han som hastigast rekognoscerat den närmaste trakten af dalen, skyndade han sig åter upp till den vid stigens början vändande kaptenen.

— Nedifrån skulle man kunna rida upp, men uppifrån och ned är värre — dock, om du befäller ditt folk att genast förfärdiga en bärstol, eftersom jag visar dem, så tror jag att vi kunna hafva lady'n där nere om ett par timmar.

— Det skall ske, och jag tackar dig, massa doktor, svarade Bajo, skyndande sig till sitt folk som snart efter Zambos order hade af grenar och rör flätat ihop en stark bärstol.

Sedan lady Kennedy lofvat Zambo att blunda så länge hon satt i bärstolen, gick Zambo först baklänges utför stigen, under det två af de yngste och starkaste negrerna buro lady'n efter honom.

Då de närmade sig slutet af stigen, sade Zambo till lady Kennedy:

— Nu, mylady, kan ni se er omkring och betrakta denna tjusande dal, där jag hoppas ni skall återvinna edra nu medtagna krafter till den dag, då jag kan återförena er med er make. Sel! Är det inte den skönaste trädgård man kan se?

— Jo i sanning! Men jag är nu mycket trött efter resan.

— Godt, ni skall strax få hvila, sade Zambo och befalde bärarne att gå öfver ån på det ställe, där de små forsarne voro och flere stenar utgjorde ett vad.

En pittoresk anblick var det att se, huru ryttarne förde sina hästar utför den branta klippvägen. Det tillgick så, att en neger gick före, och fyra à fem efter hvarje häst. Den förste af de senare höll i hästens svans och de andra höllo i hvarandra samt stretade emot djurets framskridande.

Redan dagen därefter var en prydlig hydda af Zambo och eskorten uppbyggd för lady Kennedys räkning, och denna hydda förbättrades för hvarje dag af den skicklige Zambo. Snart var den äfven tillbyggd, så att den bestod af tre rum, hvaraf det bortersta var timradt af tjocka mahognybjälkar, ty på Zambos begäran lät Bajo en afdelning af sina män från ett några mil därifrån liggande sköfladt plantage hämta en del verktyg, såsom sågar och yxor med mera dylikt.

* * *

På ett afstånd af omkring tjugu mil från denna dal syntes ett par dagar efteråt tidigt på morgonen en jägar-kedja af engelska soldater långsamt vandra framåt genom det höga gräset på ett af de gräsfält, som förenade ett par af »Blå bärgens» förgreningar.

En ung engelsk soldat hade ej så noga bibehållit rättningen, utan kommit något framom linien af sina kamrater, då på ett bösskotts afstånd en liten negerpojke, som troligen haft sitt nattlogi i gräset, lik en skrämnd rapphöna sprang upp och satte kurs mot det trädbevuxna bärget. Soldaten sprang efter den lille, men det blef en hård jakt, ty den lille negern sprang för lifvet. Så länge gräset var långt, närmade sig soldaten mer och mer, men då det öfvergick till mjukt, kort gräs, rörde sig den lille svarte fortare. Soldaten, som nu var nära sitt byte, häjdade sig och ropade:

— Stanna, byting, eller jag skjuter.

Negergossen stannade och ropade:

— Inte skjuta liten nigger, massa soldat!

— Så stå still då, din lille kapplöpare! sade engelsmannen och gick fram till den lille negern.

Denne kastade sig på marken.

— Stig upp, pojke! sade soldaten.

— Inte skjuta liten nigger!

— Se så, stig upp och säg mig, om du sett en trupp negrer, som förde med sig en hvit dam?

— Sam brutit ben, inte kunde gå, såg i går kväll hvit dam och tjugu svarta rida rysligt fort till Savannah.

— Det är bra, men har du brutit benet just nu? sade soldaten i det han lade sitt gevär på marken och lyfte upp pojken.

— Inte skjuta liten nigger! sade pojken. Men se där många stora nigger — skjuta på dem — — —

I detsamma soldaten vände sig om, vred den lille med en för hans storlek kraftig rörelse sin hand ur soldatens, tog upp dennes gevär och ilade som en vindthund mot skogen.

Soldaten var ursinnig och rusade efter. Båda närmade sig redan de första buskarne, då den lille negern kastade geväret ifrån sig. Engelsmannen tog upp det och lade an på den flyende, som nu var nästan vid skogens första busksnår.

Soldaten tryckte af och geväret klickade.

— God bles You! (Gud välsigne er) ropade den lille negern, i det han försvann i skogen.

Soldaten skickade en helt annan önskan efter bytingen samt slog förvånad upp slutstycket på sitt bakladdningsgevär — patronen var uttagen.

— En sådan liten inpiskad skälm! sade den unge soldaten för sig själf, i det han skrattande inlade en ny patron.

Emellertid ilade den lille svarte, som ej var någon annan än vår vän Tipp, öfver åsen och ned mot dalen på andra sidan men då han kom till skilnaden mellan skog och grässlätt, stannade han för ett ögonblick och vandrade sedan utmed buskaget, noga undersökande marken. Han stannade hastigt.

— Hästspår? Hm! Hästspillning, inte gammal — många hästar — — här — här!

Liksom en jakthund, som kommit på spåret, sprang nu Tipp utför sluttningen med ögonen noga fästade på marken.

Hm! Rägn, mycket rägn! Spåren borta, men hästspillningen kvar — — åh hvad det är väl, att de snälla djuren — ha ha ha!

Och nu halkade Tipp och stod på näsan midt i föremålet för sin skarpsinniga beundran.

Med ett »tyv, tyv! var han uppe igen och följde spåren genom dalen och upp på nästa ås. Då han här kom till skogsbrynet vid dalsänkningen blickade han sig förvånad omkring.

Efter en stunds hvila reste Tipp sig upp och smålunkade nedböjd af och an samt mumlade för sig själf!

— Här nattläger — där hästar druckit — där betat — där — där det är riktigt — här bästa bädd och här liten engelsk sko! Hej, hurra! Där, hm — jo där bredvid klippblocket brors mockasin — ja, brors mockasin, det är tvärsäkert. Men har varit här förr — snarat kalkon. Då ingen rund sjö där, och då stå denna klippvägg rätt opp — men hvad är det där? — — Åh! flaska! det är Zambos — men nu är Tipp hungrig.

Tyst! hvad är det!

Tipp lade sig ned och höll sitt knollriga hufvud tätt vid marken.

— Trodde häst gnägga — Tipp dum — kalkoner!

Nu reste sig Tipp, slickade sig om munnen och strök sin lilla mage. Detta var Tipps matsedel.

På händer och fötter kröp han åt det håll, där han hört det ljud, hvaraf han dragit sin slutsats.

Kring foten af några kaffebuskar såg han en ståtlig kalkontupp kräma sig för en samling ädla fröknar af sitt släkte, under det en annan af samma kön närmade sig.

Snart flögo de båda rivalerna i lufven på hvarandra, och striden var i full gång.

»Tjå — tjå — tjå! ljöd det från hoffruntimret, och nu bröt Tipp fram, fattande en höna i hvar sin hand, och med en jägarevan knyck bröt han halsen af dem och förpassade dem till de »sälla jaktmarkerna» samt ilade ned till den fallna klipphällen, där han sett spår efter broderns »mockasin».

Snart hade han ur sitt knollriga hår som var hans förrådsrum, dragit fram en svafvelsticka, och få sekunder därefter flammade en munter eld invid stenblocket.

Vid den runda sjön — den håla som kulblixten urhållat hade Tipp sett uppkastad lera, och sedan han skurit hals och vingar af den ena kalkonhönan samt rensat den, lade han den i en mjuk lerdeg, gräfdde en grop, skrapade

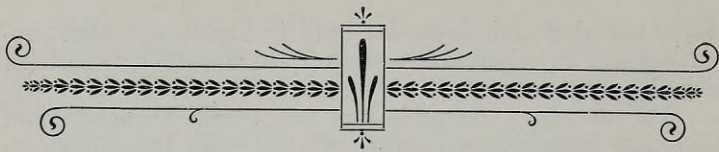
elden ner däri och lade sitt byte i eldgropen. Med grenar och löf fick han snart en bra eld däröfver — och så gick Tipp till kojs.

På morgonen vaknade han och gjorde toalett genom att hoppa i det klara vattnet, gno sig med händerna omkring öron och näsa gå upp på gräset och ruska på sig som en »snäll hund», samt hoppa på högra benet med venstra armen upplyftad och hufvudet på sned för att få vattnet ur örat.

Han petade nu upp sin lerklump och gick därpå in i skogen samt återkom med några apelsiner, fikon och citroner.

Sedan han knackat sönder leran kring den däri stekta fågeln, låg den klar och fin, färdig att »skäras för», ty med leran hade fjäder och allt yttre afgangt.

Tipp lossade med de gafflar, naturen beskärt honom, bröstköttet, dröp några droppar citronsaft därpå och intog så sin frukost. Ett par apelsiner och fikon fulländade måltiden, och slängande den andra kalkonhönan öfver axeln aflägsnade han sig från sitt nattlogi, noga följande de funna spåren.

KAP. XI.

En mördad besättning. — Spökeri.

»Ja mord, och mord är grymt uti sig själf,
Men detta grymmast, värst och gräsligast!»

Shakspeare.

Blott kval och skräck och trolleri här bo.»

Shakspeare.

»På vida hafvet från i dag
Allena går min stig.»

Talis Qualis.

En dag, då Zambo var sysselsatt med sitt byggnadsarbete, föll en liten sten för hans fötter. Två svarta som sågade itu en stock helt nära honom, vände sig hastigt om och skulle just fråga, hvad det var, då de sågo »doktor» kasta undan små stenar vid foten af den stock, som han högg på.

Lugnade häraf fortsatte de sitt arbete och märkte ej, att Zambo upptog en liten stenflisa, hvilken han noga betraktade. På den ena sidan stod tämligen tydligt ett *T*.

Den svarte doktor» gick nedåt flodmynningen, där flere stänger med därpå fästa fisksnören stodo lutade öfver vattnet. Ett af snörena, som hängde ned från stängen for hit och dit, hvarför Zambo halade in det, under det han än en gång betraktade den märkta stenflisan, hvarefter

han tappade den i det djupa vattnet och fortsatte att hala in snöret, på hvars krok en större laxlik fisk hängde.

— Ni har alltid en god fisktur, doktor, sade en röst från den andra stranden.

— Ja kapten Bajo, men du får ju lika mycket på din sida — ja till och med mer — ty du har flere krokar ute.

— På din sida, ja, eftersade Bajo, min sida har denna blifvit, emedan ni tagit den andra för er och den hvita ladyns räkning, och mitt folk törs icke gå öfver floden annat än på er kallelse. Hm! Hvad har ni för mening därmed?

— På östra sidan af strömmen, svarade Zambo, är det absolut omöjligt att komma ur dalen. Klipporna gå lodrätt släta ned i såväl dalen som hafvet. På norra sidan har ni vägen härifrån, den enda som finnes, utan båt — och att simmande begifva sig härifrån tror jag väl ingen försöker, som ser de där otaliga hajfenorna sticka upp efter stranden och rundt om skäret, där vi just nu se, huru de bestarne tumla sig! Jag ansåg därför, att dina fångar — ty vi äro ju det — voro bättre förvarade på denna sidan; eller hur?

— Ni är en vis man, massa doktor, svarade kaptenen med en viss vördnad. I afton går jag öfver och beser ert hus, det lär vara märkvärdigt, efter hvad de säga som ni haft att hjälpa er.

— Du är välkommen, kapten! sade Zambo och tog sin fisk med sig, i det han gick öfver gräsplanen och in i skogssnåret.

Här stannade han och började granska kanten af den höga klippa, som lodrätt reste sig bakom de höga träden. Slutligen stannade hans blick på en hvit näsduk, som var så fästad mellan ett par grenar, att den endast kunde upptäckas från östra sidan af dalen. Han hade ej betraktat denna signal en minut, förr än Tipps svarta hufvud syntes framför den hvita näsduken.

Zambo gjorde ett igenkänningstecken med handen, hvarefter han böjde sig ned och tog upp tre grässtrå, hvilka han sammanknöt, så att de bildade ett litet snöre,

och höll upp det med högra handen. Tipp nickade och försvann.

Zambo gick in i hyddan och tog fram två blad ur sin annotationsbok samt skref i hast några meningar därpå, lade sedan ihop de små papperen samt märkte det ena med ett *T.* och det andra med ett *J.*

På aftonen kom kapten Bajo och gjorde sitt omtalade besök under oupphörliga utrop af förvåning öfver den nätta bostaden där, tack vare Zambos skicklighet och mylady's smak, en finhet och bekvämlighet rådde, som den råa negern ej kunde uppfatta, eller ens begripa, huru den kommit till stånd.

— Ni är en trollkarl, massa doktor! voro de sista ord Bajo sade, då han full af vördnad gick öfver ån och bort till de dåliga riskojor, han och hans folk åt sig förfärdigat.

Efter solnedgången närmade sig Zambo den branta klippväggen under den plats, där Tipp ofvanför hade visat sig. Han lät höra en liten hväsning, som strax besvarades från höjden, och nu hörde han med förvåning någonting glida ned utefter bärgen. Snart fann han i sina händer en fet kalkonhöna, som var fastbunden vid ett ganska bastant rep, sammansatt af kokostågor — det trådiga yttre skalet af kokosnöten.

— Bra, Tipp! du är en klok gosse. Jag tror vi kunna tala med hvarandra, ty dånet af vattenfallet hindrar vakterna att höra.

— Ja, jag kan höra hvad du säger, men om du håller din mun nära intill berget, så hör jag dig bättre.

— Godt, Tipp! Hvar är »The Black Devil»?

— Jag träffade i går en sårad neger af hans band, som jag plåstrade om och hjälpte till en källa — han sade, att »The Black Devil» hade begifvit sig in till närheten af Falmouth, där han skulle hafva något sattyg för sig.

— Ah! Då är han inte långt borta. Kan du föra ett bref till sir John?

— Han är med arméen i spetsen för hundrafemtio kreoler, hvilka söka »The Black», men denne har lyckats narra dem till att följa engelska hären. Tom Frisk är ej långt borta, han skulle träffat mig i morgon vid Gula

träsket, om jag ej hade fått reda på er. Han springer på två dagar till sir John.

— Godt, Tipp! Skynda dig då till honom med det bref, på hvilket står *J.*, och uträtta hvad som står i *T.* till dig. Tag så kalkonen tillbaka, ty vi hafva kalkoner, höns och dufvor i mängd här i denna välsignade dal — ja, till och med hjortkalfvar och getter. Jag har nu bundit fast breflapparne vid kalkonens fötter. Hala nu och låt mig veta om du fått upp dem.

Kalkonen höjde sig, och snart hördes Tipp säga:

— Klart!

— Gud vare med dig! sade Zambo, i det han återvände till hyddan.

* * *

En natt ett par dygn härefter tilldrog sig i staden Falmouth en händelse, som väckte det största uppseende. Detta djärfva och rysliga dåd skulle låta otroligt, om det ej vore sant — personer lefva ännu, som kunna intyga det.

Innanför de brända murarne af en landtvilla på en mils afstånd från staden, sutto nämnda natt tvänne negrer och hade just afslutat ett längre samtal. En af dem var en ung, kraftig man af omkring tjugufem års ålder, och den andre var »The Black Devil».

— Här har du flaskan, men kom ihåg de föreskrifter, jag gifvit dig! sade den senare. Jag har två gånger räddat lifvet på dig, och lyckas vi, får du tillräckligt att bosätta dig på Haiti och lefva på dina pängar, tills du blir hundra år. Gå nu, och låt se, att du gör skäl för ditt namn, Davy The Whist (tyste David)!

Davy hade knappt aflägsnat sig, för än »The Black» ropade:

— Sam, är du där?

— Ja, general! svarade en lång, mager neger, som närmade sig.

— Nå, Sam, hur många sjömän har du?

— Tjugutvå.

— Inte många, men det räcker. Än hur många som varit eldare?

— Nio, massa.

— Det är bra — men nu till det viktigaste: hur många maskinister har du fått ihop?

— Endast tre, men de äro alla af första klassen. Två hafva rymt från spanska ångare, och den tredje — hm!

— Hvad menar du, Sam? Tala ut!

— Hm! Jag känner litet om honom och kan svara för, att han är den bästa, men han, här närmade sig Sam och hviskade till sin förman, han är svart, fastän han är hvit...

— Hvad djäf... säger du? röt »The Black». Är han hvit, fastän han är svart, eller tvärtom? Tala så att jag förstår dig, din svarte fan!

— Ja, massa. Saken är den, att han var förste maskinist på en engelsk ångare, men så kom han i en hastig vändning att sticka knifven i förste styrmannen, och detta tyckte kapten inte om, utan befalde besättningen att fängsla maskinisten. Fartyget låg vid kajen, och den ordern tyckte den sistnämnde icke om, utan sprang så i land — kom undan, gjorde sig svart och flydde till de svarte krigarne. Således måste han vara trogen desse. Engelsmännen hissa upp honom, om de få fatt i honom.

— Bra, mycket bra, Sam! Har du gifvit desse undervisning om huru de skola komma i magasinet vid kajen?

— Ja, vill ni se någonting vackert, så skall ni få se patrullen — den är i ordning. Sjömännen äro väl redan där — men hur skall ni själf...?

— Var lugn, Sam, du träffar mig där, och nu marsch! Sam kastade på sig en röd soldatrock, fattade ett gevär, som stod mot muren, och gick ut.

Då »The Black Devil» tittade mellan de söndriga murarne, såg han en patrull på omkring femton röd-rockade negrer marschera af mot staden.

Hastigt tog han fram en stor vid kappa kastade den öfver sig och satte en bredbrättad hvit rothatt på sitt hufvud, hvarefter han lät höra en hvissling.

Fyra unga negrer i hvita jackor och byxor samt med sådana hvita mössor, som nyttjades af de rike kreolernas tjänare, skyndade fram till honom.

— Följ mig! sade han och ilade ned till stranden.

— Här stod en neger och vaktade en fyraårad gigg, så att den ej skulle skamfilas mot stranden, då de små vågorna vaggade den. »The Black Devil» sprang i båten och stötte ut samt kommenderade de fyra negrerna att ro.

— Fortare! röt styrmannen, och den smäckra giggen sköt som en fisk genom vattnet.

— Sakta! befalde han, då båten löpte in mellan far-tygen i Falmouths hamn.

Vid den rike handlanden Jones stora kolmagasin låg den amerikanska ångaren »Georgia.»

Denna märkvärdiga ångare hade blifvit bygd under kriget mellan nord- och sydstaterna 1861—65 till blockad-brytare liksom »Alabama», »Mary» m. fl. Då upproret på Jamaika var i full gång, beslöt »Georgias» rederi att begagna sig af tillfället att föra kol från England till Jamaika, och ångaren hade ett par dagar förut ditkommit med en sådan last, destinerad till Jones. Denne hade gjort affär med engelska flottan, som kolade hos honom till ömsesidig belåtenhet.

Om bord på »Georgia» gick det muntert till i skansen. De glada matroserna hade fått fatt i en »nigger», som spelade dragharmonika för dem. Glasen voro fyllda och de skulle just till att sjunga »Yanke-doodle», då en lång mager neger stack in hufvudet i dörren och ropade:

— Elden är lös om bord på engelsmannen!

Alla matroserna skyndade sig ut på däck och sågo sig omkring.

Då de voro samlade på däck, tog spelmannen fram en flaska, hvars innehåll han fördelade i de fyllda groggarne.

Snart kom besättningen in igen, somliga svärjande och somliga skrattande, samt sjöngo sin Yanke-doodle, under det de tömde sina glas. Negern spelade allt lifligare och lifigare, och nu blef det ett oväsen af, så att förste styrmannen gick förut, öppnande dörren och sade:

— Lite tystare, gentleman, om ni behaga.

— All right — tyst gossar! sade en af de äldre matroserna.

Styrmannen återvände till sin hytt. Då han passerade förbi maskinisternas hytt, frågade en af dem om han ej ville taga ett glas med dem. De hade vunnit ett vad på tre buteljer champagne af hr Jones kock, som nu kommit ned med sitt förlorade vad.

— Nej tack, gentlemän, jag går till kojs, så snart min vakt är slut, svarade styrmannen.

Härefter gick han upp på däck och såg sig omkring efter vakten, men då han ej fann någon sådan uppe, gick han till nedgången till försalongen och bockade sig något framåt för att ropa på vakten.

I samma ögonblick höjde sig en arm bakom honom, och en knif stöttes med sådan kraft in till fästet i hans rygg, att han skulle fallit ned för trappan om ej en annan arm ryckt honom baklänges ned på däck. Han var redan död, och mördaren lade den mördade vid sidan om spelet.

Emellertid blef det lifligt om bord. Omkring ett hundra svarta gestalter sprungo på några minuter öfver landgången, denna kastades loss, och landförtöjningarna intogos. Det började ryka ur skorstenen, elden brann i ungnarne och skyffel på skyffel af kol inkastades i eldstäderna.

Under tiden halades fören utifrån kajen, och snart började maskinerna att kunna värka.

Allt detta hade skett under nästan ohörbara kommandoord, och saktast sköt »Georgia» ut förbi pansarkorvetten »Prins Albert», som låg i utloppet af hamnen.

— Hvart skall ni taga vägen? frågade en röst från korvetten.

— Jag har fått befallning att genast gå till eskadern med kol — god natt, herre!

Officern som frågat stod något förvånad ett ögonblick, men fortsatte snart därefter sin enformiga promenad.

— Georgia» ökade småningom farten, och snart visade manometern högsta tillåtna tryck.

»The Black Devil» stod på kommandobryggan och kommenderade nu:

— Stopp! Sätt ut styrbords båt, och de tjugu man, som förut fått order därom, gå i båten.

»Georgia» flöt nu sakta fram, och om styrbord på omkring en kabellängds afstånd öppnade sig den sköna kilformiga dalen med sitt vattenfall i fonden och den smala spetsen af hajs-käret utanför åmynningen.

— Hallå boys! Tag nu ut de där negerföraktande yankees, så skola vi fråga dem, om inte de svarte kunna göra lika så fina streck som de hvite!

Negrerna rusade nu in i skansen och drogo ut de där ännu sofvande besättningskarlarna, som yrvakna den ene efter den andre kastades öfver bord.

Knappt ett par minuter därefter syntes fullt med hajar rundt om de olycklige, hvilka uppgåfvo höga skri och jämmerrop, då de söndersletos af dessa hafvets tigrar.

Nu uppfördes ur underofficersmärsen maskinisterna, andre styrman och konstapeln samt kocken. Då deras lidanden redan voro slut, emedan de erhållit så stor dosis af den djäfvulska sömndrycken, att de dött däraf, kastades äfven de i sjön.

Det ligger en man där framme vid spelet kasta honom öfver bord och klara däck! kommenderade »The Black Devil», hvarefter han gick i den bemannade båten, sedan han befallt Sam att ligga still med ångaren till dess han kom åter.

Något efter midnatt hade emellertid Zambo hört en dufvas kuttrande från ett träd i närheten af det ställe, där Tipp firat ned sin välmenta gåfva och fått hala upp den igen.

Zambo skyndade dit.

En konstig hvissling, som han lät höra, besvarades af en likadan uppifrån klippan.

— Tag emot kassen, — däri ligger allt hvad jag skulle köpa. Jag träffade Tom då jag sprang härifrån. Han är på väg efter sir John, som han trodde ej skulle vara så långt borta, emedan telegram hade erhållits om att »The Black Devil» syntes i närheten af Falmouth.

— Då är han väl snart här, men jag fruktar honom ej, isynnerhet sedan jag fått mina trollmedel, sade Zambo med ett flyktigt leende öfver sina allvarliga drag. Är den

där linan stark nog att bära dig, Tipp? Jag skulle allt behöfva dig här en dag, men kan du äntra upp igen på linan till den höjden?

— Som en ekorre!

— Men huru skola vi dölja linan om dagen, så att ej bevakningen ser den?

— Vänta bara skall du få se, sade Tipp.

— Strax därefter föllo fyra sammanbundna fåglar och en rådjursstek ned för broderns fötter.

Zambo ryckte till, och ett skrik höll på att framtränga ur hans breda bröst, då han lutade sig ned. Vid åsynen af jaktbytet andades han åter och skulle just gräla på Tipp, då ett dunsande i det stora mahognyträdets krona hördes. Han sökte efter linan — den var borta.

Snart prasslade det i det stora trädet, och smygange som en liten apa var Tipp snart nere.

— Huru kunde du skrämma mig så? Jag trodde att linan brustit och att du föll ned! Jag borde egentligen lugga om ditt lurfviga hår . . .

— Nej Zambo gör inte det, ty där har jag guldmünt och saker af värde. Jag släppte ju ned allt just på en gång, för jag ville göra dig riktigt glad.

— Huru så?

— Jo, blef du inte rysligt glad, när du såg att det inte var lille Tipp som låg där blodig och krossad bland stenarne?

— Tipp, Tipp! Du är alltid ute på pojkestreck. — —

— Ja, det är sannt! Jag har ett bra sådant där uppe i trädet!

— Slyngel — hur kom du dit!

— Jag halade upp tåget, och sedan tog jag fart och satt med ett längdhopp i trädets krona. Sedan halade jag tåget till mig på en gren, som nära nog slutar vid bärgen, och så från gren till gren på den sidan stammen. När jag kommit ned, band jag fast det vid en stor gren. Jag tror ingen kan se det, inte ens vid full dager.

— Du är en duktig gosse, Tipp. Tag med dig jaktbytet och lät oss gå in, vi böra väl akta oss, att ingen får se dig — det är af största vikt för både mig och dig.

I soluppgången klippte Zambo och Tipp till en vägg af lärft, som Tipp medfört, — men ej nog med en vägg till den västra delen af huset, utan två likadana. På den ena af dem målade sedan Zambo en mening af åtta ord med svart färg. Härefter öfvades Tipp en lång stund med att taga bort och försvinna med det tygstycke, som hängde framför det målade. Slutligen gick det så fort och tyst, att man skulle trott att det gått med någon mekanik.

Zambo omtalade sin plan för lady Kennedy, samt öfvertalade äfven henne att göra som han bad henne, och nu gnuggade Zambo med synnerligt nöje sina starka händer mot hvarandra.

— Vi måste hafva en generalrepetition, sade Zambo.

Så skedde. Det gick ypperligt.

En timme därefter bolmade en tjock stenkolsrök in öfver dalen, och en ångare lade till utanför hajklippan.

Zambo sprang in i hyddan efter en liten kikare, men kunde knappt tro sina ögon, då han på kommandobryggan såg »The Black Devil» utdelande sina order samt blef vittne till den ohyggliga scen, som förut beskrifvits.

— Ditt mått varder väl snart rågad! sade han för sig själf och gick in till lady Kennedy.

Inom ett par minuter hade han lagt ned ladyns få tillhörigheter i en liten väska. Tipp hade under tiden stoppat broderns saker i kassen. Zambo gömde själf två revolverar och en kort Martinikarbin inom sina kläder och sin hvita mantel, som han alltid bar med samma värdighet som en romersk senator, och hvilken ingaf alla andra svarta stor vördnad.

Sedan Zambo än en gång fått löfte af ladyn att hon skulle spela den roll, han bedt henne om, gick han ned mot stranden, där Bajo och hans svarte soldater mottogo sin general.

— Hur är det med fångarne frågade denne.

— Där står doktorn, och damen är i sin hydda.

— Godt! Du får här tjugu man till att föra befäl öfver och bör med ditt kompani genast marschera till hären, som ligger lägrad mellan Montigoviken och Savannah. Far väl med dig! — — Håll, det är sannt!

Gibbons plantage är just nu illa bevakad — där tager du de hästar som fattas dig.

Bajo och hans folk började genast reda sig till att aftåga.

— Och nu, stora trollkarl, hvar har du min skatt? frågade »The Black Devil.»

— Följ mig! sade Zambo och gick förut öfver vadet.

Flere negrer ämnade följa dem, då Zambo stannade och sade:

— Låt ditt folk stanna kvar på andra sidan strömmen, till dess du kallar på dem.

»Den svarte satan» stannade villrådig.

— Nå? sade hans ledsagare hånfullt.

— Stanna på den sidan vattnet, tills jag ropar på er! befalde den tilltalade sin svit och följde efter Zambo.

Då de ankommo till hyddan stannade »The Black Devil», på det högsta förvånad.

— Hvem har byggt detta hus? frågade han.

— Dina män hafva på min befallning huggit ned ett mahognyträd och sågat det i sådana bitar, som jag ville hafva — allt det öfriga har jag gjort.

De inträdde nu i det första rummet, hvars väggar voro flätade, utom den sidan, som låg åt strömmen och som bestod af hvit duk. Det nästa rummet hade äfven flätade väggar, men var konstnärligt täckt med stora blad, lagda som en fjällbetäckning öfver hvarandra. Här funnos äfven, stolar, hopfogade af grenar, en likadan bekväm soffa och ett bord af mahogny. Det tredje rummet var Myladys.

Väggarne och taket i detta rum voro utaf tjocka bjälkar af nämnda träslag. Dessa voro tätt timrade till hvarandra samt sedermera slipade med pimpsten. Här funnos fyra smala fönster liknande skottgluggar; hela huset var en liten borg, som af ett par man kunde försvaras mot en mångdubbel styrka.

— Märkvärdigt! Underbart! mumlade »The Black Devil.» Har du byggt detta hus på den något öfver en månads tid, som du varit här? frågade han.

— Det är bygd på några dagar, fastän möblerna äro tillkomna så småningom. Fråga Bajo — han påstår, att

han sett mig framkalla andar, som om nätterna hjälpt mig — fråga Bajo! sade nu den svarte trollkarlen med dof röst.

»The Black Devil» var i högsta grad vidskeplig och tog hastigt några steg tillbaka, häpen betraktande sin trollkarl; men plötsligen ropade han:

— — Hvar är lady'n? Svvara mig! — — — Tyst Bill! sade Zambo. Hon är mycket upptagen med de aflidnas andar, med hvilka hon ofta samtalar, äfven om nätterna. Ser du, Bill, ditt lif hänger tillsammans med hennes lifslängd på något besynnerligt sätt. Jag har offrat i tre dagar och tre nätter åt den störste af alla trollkarlars fetisch för att få veta ditt framtida förhållande till denna lady, och jag fick till svar: »Låt honom själf fråga dig? Vill du nu veta det kommande så skall jag låta dig se det. Du vet sedan, huru du skall behandla henne och själf handla.

— Ja, trollkarl, visa mig det!

— Godt! Betrakta denna linnevägg noga innanför och utanför! Kom nu hit och fall på knä, så skall jag framkalla honom. Men se dig ej om, förr än jag slutat.

Blott en minut varade besvärjelsen.

— Stig upp, dödlige — se dig om! sade Zambo doft.

Den svarte jätten vände sig om, men ryggade med stirrande öga och vidöppen mun baklänges flere steg.

Bredvid den hvita väggduken stod lady Kennedy med krithvitt ansikte och lika hvita händer. Den högra af dessa pekade på den hvita duken, å hvilken med stora svarta bokstäfver stod:

»*Då du rör vid denna kvinna, dör du?*

»The Black Devil» vände sig om mot Zambo och fattade denne i skuldrorna, ropande:

— Det är dina konster, du fördömde trollkarl! Bekänn, att så är!

— Däre! hördes en klar stämma liksom från höjden.

Jätten vände sig om — synen var borta — ej en fläck märktes på den hvita duken, och nedifrån hafvet syntes lady Kennedy utan något hvitt på ansikte och händer, läsande i en bok närma sig hyddan.

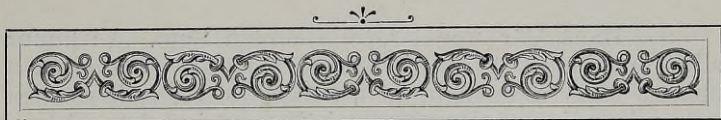
— Akta dig, Bill! Hörde du den store andens ord till dig? Dåre? Dåre! Lyd du honom, annars går du snart under! Kom nu, så gå vi in till lady — — —

— Nej, trollkarl, för du henne ned till båten, jag går förut.

— Fege usling! mumlade Zambo, i det han ropade på fyra af de svarte matroserna som följt »The Black Devil» i land.

Lady Kennedy satte sig i bärstolen och bars af sjömännen till båten, som, sedan lady och trollkarln stigit i den, skyndsamt roddes till »Georgia.» Båten togs om bord. »The Black Devil» kommenderade »framåt!» och ångaren styrde ost nord ost ut.

Sedan Zambo fört lady Kennedy ned i salongen, gick han genast upp på däck och synade med sin kikare den del af bärgsplatån, som låg bortom hyddan, — — öfver det stora mahognyträdet syntes lille Tipp, som ett par gånger viftade med sin lilla hvita näsduk samt sedan försvann mellan buskarne.

KAP. XII.

Sjöröfvaren. — Den dödande ringen.

»Nu var det slut med dalens frid.»

Walter Scott.

»Du dig förkläder, hvem kan ana
Den stolte riddarn under denna drägt?»

Byron.

Omkring tjugu minuter härefter var Bajos kompani färdigt att gifva sig af, och den första hästen redan uppe ett litet stycke på den branta stigen. Att gå upp här var för hästarne mycket lättare än att gå ned, och det behöfdes blott, att en neger gick efter hvarje häst och viftade med ett litet spö.

Plötsligt small ett skott uppe vid nedgången, och den neger, som hade vakten där, föll med ett ohyggligt skrik baklänges ned i dalen och krossades vid det lodräta bärgets fot. En minut härefter besattes kanten af denna plåtå med hufvud vid hufvud af unga kreoler, och öfver hundrade karbiner siktade på Bajos omkring fyrtio man starka kompani.

— Släpp hästarne, och öfver strömmen, kommenderade den svarte kaptenen.

— Stanna, eller skjuta vi ned er, innan ni hinna dit! Gif er fångne — det är det bästa ni kunna göra! ropade en röst från klippan.

— Hallå där uppe! ropade kapten Bajo. Vi kunna allt göra bättre än det, vi kunna mycket långsamt promenera öfver strömmen, ty vid första skott, som smäller, skär min adjutant den vackra halsen af den sköna damen som jag har vård om i den hydda hvaraf ni ser taket därborta.

Härmed bugade sig kapten Bajo artigt till höger och vänster samt kommenderade sitt kompani att gå öfver strömmen. Själf stannade han, stödd på sitt gevär, i en ståtlig ställning.

— Och nu, mina herrar — den — förste som stiger ned utför bärgväggen, skjuta vi, och samma dom öfvergår den sköna. Så där ja! Nu intaga vi med hvarhvarandra en något så när lika ställning, och därför frågar jag, major Napoleon Washington Bajo, om ni har någon ädel lord bland eder som heter någonting annat, men kallas sir John, samt om han vill komma hit ned ensam, för att med mig uppgöra fredsvilkoren?

Det dröjde en stund med svaret. Den oförskämde men — då han ej hade med trollkarlar att göra — ganska sluge Bajo förstod, att han ännu hade öfvertaget.

— Nu är dock lady'n borta, och hur, vid den hvite djävulen, (negrernas är hvit!) skall jag lyckas komma ur klämman till slut, då jag måste bekänna, att hon är borta? Jo, här tror jag att lite' lögn och mycken sanning är det bästa!

— Hallå! ropades det från klippan.

Major Napoleon Washington Bajo svarade med en svängning af sin halmhatt och lyssnade.

— Sir John är här, men hvad hafva vi för säkerhet för, att ni ej dödar honom, om han kommer ensam? sade en man från bärget.

— Då äro ni så öfverlägsna i antal, att ni nedskjutit oss inom en halftimme. Vill ni inte tro på en negers ord för en gång, så må ni gärna skjuta nul sade Bajo.

— Jag tror dig, svarte, sade sir John och gick ned för klippstigen.

Han gick nu fram till kaptenen med de stora namnen, hvilken bugade sig för honom och sade:

— Vill ni tillåta mig att tala vid er i myladyns hydda, så skall ni få höra allt.

— Jag vill se lady'n! sade sir John.

Bajo tog fram en liten papperslapp, på hvilken stod:

»Ädle sir!

Frambäraren, negern Bajo, och hans tjugu män hafva under vår fångenskap här på det vänligaste sätt gått oss till mötes. De hafva röjt marken på denna sidan, och ingen har gått öfver strömmen hitåt utan att vara kallad. Skona dem, om ni kan. Låt dem bygga upp *Zambos plantage*. Mylady utan fara. Zambo vakar. Z.

»Älskade John! Jag ber äfven *Ellen*.»

Utån på den stod: »Till sir John Kennedy».

När denne läst det lilla brefvet, kastade Bajo sig på knä för sir John Kennedy och omtalade hur den store trollkarlen hade förhäxat »The Black Devil». Bajo hade krupit öfver strömmen för att hjälpa den goda lady'n om det behöfdes och hade sett den store trollkarlens trolleri och att ingen hade hjälpt honom. Han beskref scenen och mindes de svarta orden som han omtalade.

— Men Zam — hm, trollkarlen vill jag säga, han följde med i båten?

— Ja sir! »The Black Devil» är rädd för honom, det förstod jag, men har honom med för att han är så skicklig doktor.

— Nå, det är bra major; men ni har tjugu nya män här som blifvit sända till er från ångbåten. Kommo de ej ombord i natt?

— Jo, i Falmouth.

— De ha varit med om »Georgias öfverrumpling. Kalla hit deras korporal och utfråga honom, huru det gick till, och lyd mig i allt, så skola du och dina män, som bevakat lady'n, få fullständig nåd och platser hos mig. Upproret är slut, och alla negrer, som ej hafva husbonde här på ön, skjutas genast.

— O, sir! jag skall försöka!

— Godt, Bajo; se här guld, det löser hans tungas band. Farväl — jag håller hvad jag lofvat.

Sir John gick upp på bärget igen och efter honom omkring tio å tolf af Bajos svarte, bärande diverse små inventarier från hyddan. Strax därefter hördes ett skott och så ett till.

Nu sprungo femtio å sextio unga kreoler utför klippstigen och öfver floden, och efter ett par salfvor var striden slut.

De flesta af kreolerna gingo nu ned i dalen, och där berättade Bajo, hur han af en af de negrer, som blifvit satta i land från ångbåten fått veta, på hvilket sätt »The Black Devil» tagit »Georgia».

Då han sedan berättade, att han och hans män hade sett, huru den stackars besättningen kastades till hajarne, hade kreolernas förbittring inga gränser. Såväl sårade som döde kastades ut i hafvet, där de snart slukades af de glupska odjur, som stimmade kring hajsåret.

Sir John hade underrättat kreolerna om, att han hade tagit Bajo och hans negrer i sin tjänst, emedan de enligt intyg af hans hustru visat henne all möjlig aktning och hjälp under hennes fångenskap i den vackra dalen.

— Och nu till Kingston! Och sedan skall jag leta upp »The Black Devil», hvar han än befinner sig; sade sir John.

* * *

Emellertid hade »Georgia» under sin svarte kaptens befäl med högsta ångtryck gått ut genom Windwards-passagen mellan Kuba och Haiti.

Dagen efter det »Georgia» lämnat Jamaika, träffades ett engelskt skepp. Den svarte kaptenen styrde tätt intill sidan af skeppet, och utan att besvara dettas kaptens fråga om »hvad han ville», lät »The Black Devil» omkring ett femtiotal af sina negrer hoppa om bord på fartyget och mörda hvarenda man om bord. Den engelske kaptenen sprang dock in i sin kajuta och fällde nio af de svarte med revolverskott, innan han själf blef ihjälskjuten.

Sedan »Georgias» kaptен öfvertygat sig om, att ingen af skeppets besättning var vid lif, undersöktes lasten, som

bestod af stycke gods och spirituosa från en fransk hamn. Häraf lät han öfverföra en stor del samt hela fartygets proviantförråd till »Georgia».

Då allt var färdigt, lät han borra skeppet och satte sakta framåt, tills dess han sett fartyget sjunka, då han kommenderade full fart.

På detta sätt mördades icke mindre än sex segelfartygs besättningar på tre dagar. Fartygen plundrades på all proviant och krut som fans, ty den svarte visste nog, att någon stad eller större hamn vågade han ej angöra, då »Georgia» nog var omtelgraferad öfverallt.

Ett par dagar härefter löpte han dock in i en liten hamn på norra kusten af Haiti, nära kap Maçaris.

Här har naturen liksom ett nyckfullt barn format en den underligaste klipphamn som finnes. Den utgöres af ett inlopp af omkring tjugufem meters bredd och minst tio meters djup. En kanal af en mils längd visar sig här. Den kröker sig i en tredjedels cirkelbåge och slutar i en rund insjö af omkring fyra hundra meters diameter. Väggarne såväl till kanalen eller inloppet som kring sjön äro af öfver två hundra meters höjd, och ett fartyg där inne är osynligt såväl från land som hafvet. Vetenskapsmän säga, att den runda sjön eller hamnen varit en krater, som vid en jordbäfning fått denna kanal till förbindelse med hafvet.

Kanalens väggar voro lodräta, men den runda insjöns voro något sluttande och började några meter från den runda hamnens vatten. På denna höjd löpte rundt hela hamnen en cirka två meters bred kaj. Där denna underbara, af naturen bildade kaj slutade, vidtog den nämnda slutningen amfiteatraliskt rundt omkring. Där denna som var beklädd af en ymig vegetation, slutade, vidtog bärgväggen, med en lodrät höjd af två à trehundra meter.

Om en af de romerske käjsarne velat åskåda en sjödrabbning af gladiatorer, kunde ej en lämpligare plats funnits af naturen gjord än denna hamn.

Den svarte kaptenen på »Georgia» var, oafsedt sin öfriga in- och utvärtes person, dock tämligen skicklig sjöman samt egde, om ej godt förstånd, ett stort förråd af instinkt och list. Under sin ungdom och sin tjänstgöring

på slaffartygen, hade han besökt en del hamnar i olika land, där ett förföljdt fartyg kunde dölja sig, och hade då äfven en gång varit inne i denna hamn.

Den hade varit ett stambåll för de i dessa farvatten så mycket omtalade Flibustiererna och Buccaniererna, 1660 till 1720—1730. Den kallades sedermera »*The Flibustiers pit*»,* men var under hela senare tiden af sjuttonhundratalet alldeles bortglömd, till dess år 1865 en engelsk ånglustjakt löpte in där och egarinnan af denna lilla ångare sedermera däröfver utgaf en glänsande beskrifning illustrerad med planscher, ritade af henne själf.

Som förut är nämnt, gled »Georgia» med sakta fart — för att ej sugvattnet skulle kasta henne mot klipporna — in igenom kanalen och lade därefter till vid den naturliga kajen i den runda hamnen.

Nu blef ett förfärligt oväsen ombord. »The Black Devil» lät måla om hela fartyget utvändigt. Riggen förändrades. Namnplåtarna ommålades, en skorsten af plåt gjordes och fastskrufvades för om den förut befintliga — med ett ord, ångaren »Georgia» var försvunnen, och i dess ställe visade sig en konstig pjes, ett alldeles nytt fartyg.

Då lady Kennedy en dag beslöt att gå i land, sade Zambo:

— Min nådigaste lady, ni vet, att jag till stor lycka för oss af denne afgrundsande anses som en stor trollkarl, men det är ej sagdt, att jag i alla omständigheter kan skydda er, och jag har ännu ej hunnit bearbeta hans svarta bofvar tillräckligt för att ej af dem blifva dödad i samma ögonblick som jag faller deras kapten. Det är också nödvändigt, att han får lefva — ty i annat fall skulle vi hemfalla till alla dessa skurkar, och jag såge då ej annat val, än att enligt er egen befallning döda er! Efter hvad jag tyckt mig märka, har hans passion för er tilltagit på senare tiden, och det är därför nödvändigt att åter påminna honom om hans dödlighet. Ni måste därför, som ni önskar, gå i land, men jag tror knappast att han vill tillåta er detta. Det gifves då alltid något tillfälle att fråga mig, om ni skall vidröra honom

* Pit — graf, grufva, afgrund, parterr i en teater.

— jag skall då bedja er att ej göra detta, utan att i stället lägga er hand på den där hunden, som han har nöje utaf att hetsa på sina svarte emellanåt. Ni gör det kaptenen blir rädd, då hunden faller död ned — och alla de svarte skola välsigna er.

— Men min trogne Zambo, hunden dör icke — — —

— Jo, mylady, den dör! Se här! Ni ser denna lilla ring af guld med en blomma på den runda, tjocka platta, som gör att den ser ut som en liten sigillring. Nåväl! ser ni i blommans midt ett litet hål?

— Ja, Zambo.

— Se nu väl på hvad jag gör. Jag trycker på denna platta vid båda sidor om det lilla hålet, och då skjuter ur detta hål fram en liten fin stålspets af två millimeters höjd och grof som en mellanstor synål. Då jag nu släpper efter den, så går nu spetsen in igen. Som ni ser, har jag den på toppen af mitt lillfinger, men den passar för ert pekfinger. Denna lilla dosa innehåller ett ögonblickligt dödande gift. Så snart ni lägger er hand på den där jättens arm och trycker till, så får han stelkramp och dör — men vi behöfva honom ännu. Då han dock börjat misstänka oss eller vågat opponera sig, om än aldrig så litet, måste han hafva en tillrättavisning, och att göra af med den ilskna hunden är då en gudi behaglig gärning. Ni bör fixera Bill och uppträda som en befällande drottning. Det är nödvändigt — — —

— Ja, min käre Zambo, dig, som är mitt enda skydd måste jag lyda — men den stackars hunden; sade den goda lady.

— Jag försäkrar er, att hunden är liksom sin husbonde en — ja, en djäfvul. Förlåt mylady, men det är det rätta namnet på båda djuren! Var nu god och sätt denna ring på ert pekfinger — så där ja, mylady! Nu skall jag trycka — se nu hur den lilla spetsen kommer ut — nu går den in igen. Ser ni nu på yttre sidan till vänster en liten knapp; tag med er högra tumnagel och skjut denna knapp uppåt — så där — nu är denna ring alldeles oskadlig och kan ej såra någon. Se, blomman har vändt sig, och där finnes ej något hål. Se här, plå-

ten är äfven som fastlödd. Drag nu knappen nedåt — det är rätt! Nu bor döden i det nästan omärkliga hål, som där knappt kan upptäckas. Ringen har ännu intet gift i sig — men nu — — —

Zambo tog vördnadsfullt ringen från sin husbondes maka och öppnade den lilla kapseln samt hælde utur en miniatyrflaska af kristall några klara droppar i ringen och tillslöt sedan såväl denna som flaskan.

Därpå lämnade han lady Kennedy hennes hatt, försedd med ett tjockt flor, och räckte henne ringen, sägande:

— Så snart vi kommit ut på däck så öppna ringen, och då ni talar till den uslingen, så drag först bort floret.

Allt gick som den kloke Zambo uträknat.

Då lady'n kom till landgången stälde sig jätten hånande i vägen för henne.

— Hå, hå, min sköna! Hvart skall det bära af? sade han.

— Gå undan, kapten, jag vill gå i land. Här är ett bultande och oväsen, som jag ej tål vid. Jag ämnar därför hvilas i trädens skugga, sade lady'n och kastade undan sin slöja samt fixerade den svarte.

»The Black Devil» studsade, men rörde sig ej.

— Gå undan, eller rör jag vid er, och då vet ni att ni är död!

Den svarte blef flat och skulle just svara, då lady'n vände sig till Zambo och sade högt:

— Skall jag vidröra honom, den tviflande narren?

— Skona honom! Han vet icke hvad han gör! bad Zambo i en så hånande ton, att den svarte kaptenen blef ursinnig, men hann ej att yttra sig, förr än lady Kennedy sade med höjd röst:

— Du däre! Se och bäfva!

I detsamma lade hon sin högra hand på den morrande doggen vid hans sida.

Hunden uppgaf ett förtvifadt tjut och föll död ned på däcket.

— Tror du ännu, usling? frågade lady'n och tog ett steg mot landgången.

Den svarte jätten kastade sig åt sidan, och hela besättningen skockade sig i klungor tillsammans, förtjusta öfver sin arga plågoandes död.

— Nåd, mylady! utropade kaptenen. Ni går och kommer, när ni behagar!

— Det är bra — men då jag där ser, att ni har snickare till hands och äfven trä, så befall dem att förfärdiga en lätt bärstol åt mig. I dag behöfver jag den icke, men i morgon kan den vara bra. För i dag vill jag blott ha fem af edra unga män, beväpnade med kulbössor, till eskort, medan jag gör en promenad rundt vattnet.

Utan att afvakta svar drog lady'n sitt flor för ansiktet och gick öfver landgången.

Det dröjde ej två minuter, innan fem unga negrer kommo springande efter Zambo och hans härskarinna.

— Lady'n önskar' sade Zambo, att tre af er gå tjugu steg före och två lika långt efter oss, och se noga efter att inga ormar eller andra skadedjur öfverfalla oss. Här finnes kanske både två- och fyrfota odjur.

Då de svarta hade intagit sina platser, sade lady Kennedy:

— Nu min trogna Zambo, måste du omtala, huru de kunnat förskaffa dig alla dessa droger — denna ring och den japanska parasoll, som du så vänligt håller öfver mig.

— Ack mylady, hvad denna stora parasoll beträffar, så fann jag den, första dagen jag var ombord i styrmanshytten och tog den helt simpelt — — — och för öfrigt ni minnes lille Tipp?

— Skulle jag inte det — Gud välsigne honom!

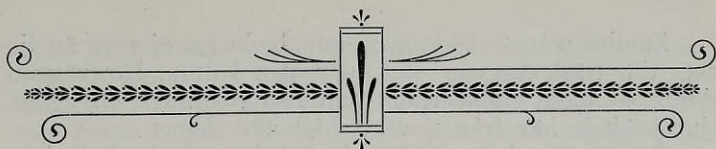
— Nåväl, lille Tipp hade fått ett guldmynt af sir John och ett af amiralen, och jag själf hade fem — summa sju. Jag hade för några år sedan räddat en apotekare eller rättare kemist och drogist från död och vanära, tack vare sir Kennedys hjälp. Denne drogist bor nu i Falmouth, och jag inlade i Tipps bref en lapp till honom samt fick allt hvad jag begärt och mer till, som kan vara oss till nytta. Som ni vet, fick jag under fyra år så att säga taga lektioner af den gamle guldsmeden, som er man lät få rum, kläder och allt — ja, guld att

arbeta med på plantaget El Bueno. Hvad ringen beträffar så hade jag läst om en påfve, som mördade sina vänner blott med att taga dem i hand — han hade en dylik ring. Jag och den gamle gjorde denna ring, då jag påstod, att hela historien om denne påfve var en osanning. Tipp har äfven hämtat den. Jag har under vår vistelse i dalen gjort den lagom stor för ert finger — ifall »The Black Devil» skulle döda mig och jag då ej kunde fullgöra mitt löfte till er . . .

— Jag känner på mig, att vi lyckligen skola komma från detta odjur, och då Zambo, trogne vän! då skola min man och jag ej glömma hvarken dig eller de dina!

— Ack, mylady, vi hafva redan blifvit belönade! Fordrade ej er man, då jag var ung, att jag skulle studera? Han läste själf med mig, till dess jag fick min lärare i språk, aritmetik, historia, geografi, religion — allt hvad den lärgirige gossen sträfvade efter! Se här, fortsatte den trogne negern, ett litet etui, som passar att lägga ringen uti, då ni vill hafva den i fickan.

— Tack! Men de skjuta där — hvad är det?

KAP. XIII.

Striden med alligatorerna. — Nya blodsdåd.

»Gud! — re'n deras sträfva rop
Tystna'ns hvalf till genljud tvingar —
Re'n nalkas deras ilskna hop».

Kellgren.

»Har du om Paradiset hört förkunnas,
Det sköna land vid jordens östra gräns?»

Atterbom.

Flere skott hördes från de framför lady Kennedy och Zambo gående negrerna, som därpå hastigt kommo springande mot dem, Zambo fattade lady'n i sina armar och bar henne springande tillbaka till de båda negrer, som utgjorde eftertruppen.

En skräckinjagande scen visade sig rundt omkring.

Hela träsk-skogen hade fått lif och rörde sig, i det att tusendets af dessa ohyggliga ödlor, som kallas alligatorer trängdes om hvarandra bland de gyttjiga tufvorna med sina ohyggliga, kollossala gap, försedda med tänder, liknande knifvarne i nutidens slåttermaskiner, färdiga att af de promenerande göra sig ett godt mål.

Skott på skott smälde, och nästan för hvarje af dem föll ett odjur, men ersattes af tjojtals andra.

Den svartc fräbytare.

Zambo och de båda negrerna hade nu ej mer än tio steg till träsk-skogens slut, där den lodräta bärgväggen vidtog — men minst tjugu af dessa slemmiga ohyggliga djur krälade här från motsatt håll mot dem.

De svarte sköto så fort de kunde, och de döda krokodilerna hindrade något de andres framryckande. Strid mellan de sårade och de nykomna gaf stundom de anfallna ett ögonblicks frist.

Zambo hade under sin innehållsrika mantel framtagit en liten karbin, som tycktes vara förtrollad, ty det såg ut som den ej hade behöft laddas, och när han med ett skott träffade ett odjur, sönderslets en stor del af detsamma, och stora stycken däraf foro omkring. Några af krokodilerna *) slogs om bitarne efter kamraten.

Skotten hade hörts till »Georgia», och dess svarte kaptan hade genast fattat situationen samt kom med en del af sin besättning till hjälp.

Genom att fatta lady'n i sina armar och springa öfver ett par af skotten döfvade odjur, lyckades Zambo komma fram till den plats, där den höga bärgväggen gjorde det omöjligt för alligatorerna att anfalla från sidan. Snart hade han med sin dyrbara börda kommit ombord på ångaren.

En af de svarte kom nu med order från kaptanen, att en af akterkanonerna skulle riktas mot den massa odjur, som krälade öfver hvarandra.

Skottet smäll, och från alla sidor störtade sig de hemska djuren ned i hamnens vatten. Med sina pikar hade de svarte snart vräkt de dödade från vägen ned i vattnet. Kanonskottet hade genom smällen och det torndönslika eko, som det uppväckte i den grytlika hamndalen, skrämt alligatorerna, så att äfven de svårast sårade af dem vältrade sig ned i vattnet.

På eftermiddagen återkom »The Black Devil» och försäkrade Zambo, att icke en ödla, orm eller råtta fans i skogen, han hade kommit under fund med, att det var

*) Krokodilerna i Västindien äro af den afdelning som kallas alligator, vanligen ej mer än af fjorton fots längd, medan de afrikanska krokodilerna kunna vara till och med trettio fot långa.

blott på ett enda ställe, som alligatorerna kunde komma från vattnet upp i dalen, och det var där det lilla vattenfallet hade grävt sig ett hål igenom den öfverallt lodräta och höga kajen. Detta skulle han snart stänga genom att borra ned ett par tjocka järnstänger därstädes.

— Denna stora ödlekoloni har bildats sedan jag var inne här för en sex à sju år sedan, tillade den svarte fribytaren. De äro kreolernas roligaste jagt, och de hafva således blifvit skrämnda i mynningarne af alla floder och bäckar samt smygande sig från mynning till mynning slutligen i denna lugna pöl funnit ett paradiset, där de kunna sola sig i det fuktiga, gytjiga gräset.

— Kapten Bill, jag har nu en hälsning till dig från din fånge — — —

— Till mig?

— Ja, kapten! Lady Kennedy har bedt mig tacka dig och genom dig ditt folk, som i dag räddat henne från den öfverhängande faran.

— Ah, doktor, det var du som räddade henne, det var det — och det med din trollbössa. Jag har undersökt ett af odjuret, som du nedlade med din lilla bössa, hvilken utan att laddas sände kula på kula i dem. Af kulan fans ingenting annat än hundraåtals små fina spiraler, som skrufvat sig åt alla håll och slitit stora stycken af rygg eller hufvud på det träffade djuret.

Zambo närmade sig jätten, hvilken rädd drog sig undan.

— Stå still, Bill, jag ämnar ej skada dig, utan vill blott hviska dig ett ord i örat till svar på din fråga.

Jätten böjde sig nyfiket ned.

— Har du ej hört talas om *förtrollade kulor*?

Kaptenen for förskräckt upp ur sin nedböjda ställning, och då hvarje rörelse af de båda samtalande hade iakttagits af besättningen, började denna att mer och mer visa Zambo stor vördnad.

Flere af negrerna voro sårade — mest af de förfärliga slag som krokodilerna kunna utdela med sina stjärtar — och Zambo spjälkade afslagna armar och ben samt

vårdade sig om dem; han blef på detta sätt hela besättningens gunstling.

* * *

Några dagar härefter var »Georgia» färdig — eller rättare ofärdig på alla sätt, ty som förut är nämdt, hon var så förändrad, att det skarpaste sjömansöga skulle fordrats till att känna igen den förr så ståtliga blokadbrytaren. I fartygets akter stod med svarta bokstäfver: »Ostfriesland van Emden».

Och om detta fartyg skulle vara af någon nationalitet, så skulle det vara af den holländska, ty denna nation har i följd af sin belägenhet, sina flodmynningar, kanaler, slussar och tidvatten fartyg af hvarje form och tacklage.

Nu började det ohyggliga plundrandet och mördandet åter, och ej mindre än åtta fartyg blefvo af den svarte fribytaren äntrade inom fjorton dagar. Krut, kol, proviant och spirituosa samt pänningar och dyrbaheter lastades ombord hos »The Black Devil». Fartygen sänktes och besättningen mördades.

»Georgia» fördes därpå af sin kapten in i Bahamaarkipelagen och lade sig här bakom en hög trädbevuxen holme, hvarest den ej lätt kunde upptäckas.

Från toppen af denna holme bespäjade den svarte kaptenen hvarje dag hafvet, och det märktes, att han blef allt mer och mer orolig.

— Nå Bill, sade Zambo slutligen en dag till honom, det är någonting i olag, skall du icke rådfråga din läkare? Jag vet bot för allting. Försök, så får du se!

— Ha! Trollkarl! Kan du sänka hela engelska flottan? ropade Bill nästan ursinnig och tummade på en stor dolk, han hade i bältet.

— Hm! sade Zambo lugnt och låtsade fundera. Om — hör noga på, Bill — om jag hade den samlad på ett ställe, så skulle jag inom två minuter kunna göra det. Men hvarför önskar du det?

»The black Devil» studsade häpen vid Zambos lugna svar samt betraktade sin fånge och »trollkarl» med tydlig förundran. Slutligen sade han:

— Och du skulle kunna göra detta?

— Ja! Och jag kan mer, ja mycket mer än du kan förstå — — — men tala nu om allt för mig, jag tror det är det bästa för dig själf.

— Nå väl, svarade jätten, under de tre dagar, vi legat här, har jag från höjden af detta lilla bärg sett minst tio kanonbåtar, pansarfartyg och kryssare, som vimla om hvarandra, och då de äro på så pass nära håll, att de kunna signalera till hvarandra, hissa de upp dessa förbannade skvallerlappar och vända nosen åt ett annat håll. Det är mig de söka, det är säkert.

— Nå, kan du väl undra därpå?

— Nej doktor, å ena sidan ej, men å den andra, hvem f-n har kunnat ange mig? De döda skvallra inte?

— Nå, än stölden af Georgia?»

— Eröfringen, rättade kaptenen; det var genom en öfverrumpling, en krigslist, men — i alla fall söka de henne, det är klart. Nå, »Georgia» finnes ej mer, och...

Här afbröts han af styrmannen, som varit i land och nu rapporterade, att en ångare närmade sig från sjön.

Kaptenen sprang upp i kommandohytten.

— Klart att låta ankaret! kommenderade han.

Ångvinschen började genast sitt arbete. Efter få minuter ringde signalklockorna i maskinen, propellrarna började arbeta, och ångaren sköt fart mellan korallbankar och ref.

På de af »The Black Devil» så lugnt gifna kommandoorden till rorgångaren syntes, att han var väl befaren i detta farvatten, som annars är ett af de farligaste på jorden.

Kaptenen hade befalt maskinisten att ej elda på, så länge det var möjligt att hålla ångan uppe med den fyr de hade under pannorna, ty den svarta röken kunde lätt vägleda den förföljande. Just i solnedgången passerade »Georgia» förbi udden af ön Mogana, och besättningen såg i detsamma den svarta röken af den efterföljande ångaren svepa omkring udden af den ö, där de nyligen legat för ankar. »Georgia» var gömd bakom Mogana, och då nu natten sänkte sig öfver hafvet, böljade snart röken fram ur dess skorsten — den riktiga, ej den konstgjorda.

Tidigt hvarje morgon efter soluppgången brukade lady Kennedy taga sig en promenad på det rymliga akterdäcket, under det Zambo vanligen satt på trappan och rökte.

Då lady denna morgon passerade förbi sin trogne hofmästare, som bugande frågade henne, hur hon befann sig, svarade hon:

— Tack!

Men så uppgaf hon ett utrop af öfverraskning:

— Gud, så vackert!

Och detta var ingalunda underligt, ty »Georgia» låg i den egendomligaste och mest förtjusande hamn.

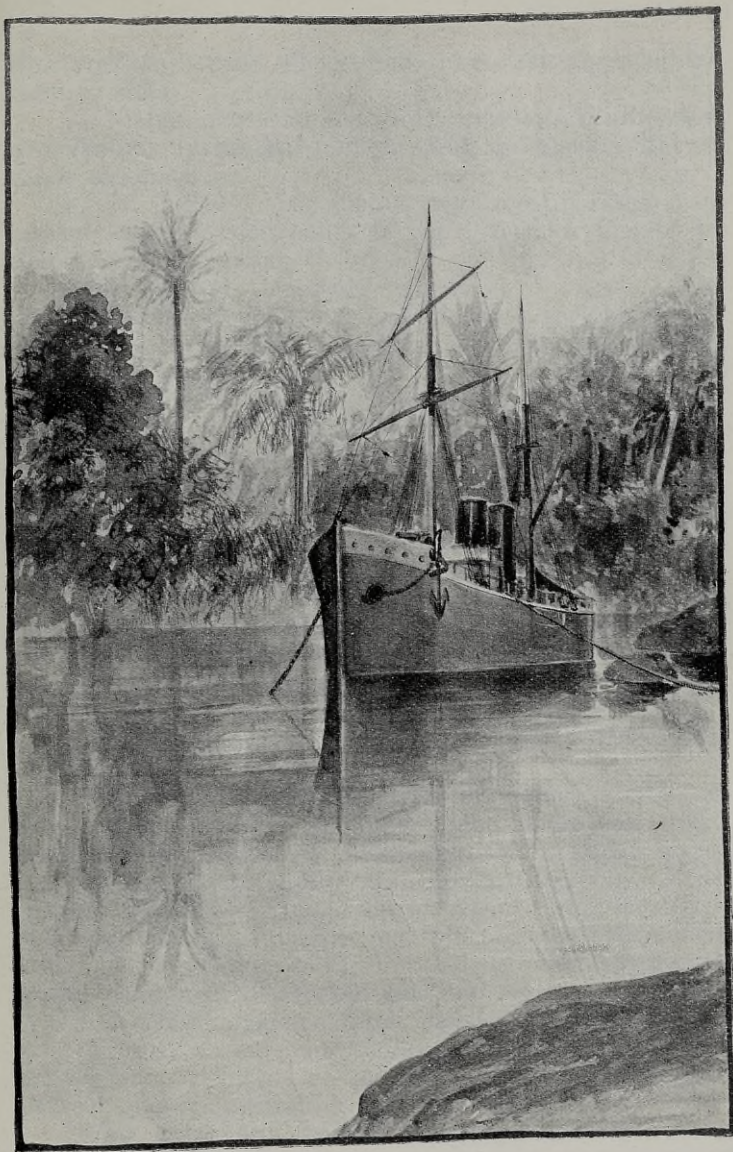
Höga palmer, mahogny- och ebenholtsträd bildade en fullkomlig berså eller rättare en grönskande tempelbyggnad omkring hela ångaren, och tusentals fåglar i prunkande fjäderdräkt kvittrade, sjöngo och flaxade mellan de höga trädens grenar och löf. Det var en morgonhymn af naturens sångare, som i dagens nyligen uppstigna drott hälsade nattens och mörkrets betvingare.

Hvilken prakt af färger och skiftningar — från vattnets i skuggorna mörkaste blå till den solbelysta himlens ljusa azur, som blickade ned mellan de höga trädens kronor. Och denna grönska, hvars mörkaste färger nästan gingo i brunt, till skogens nedifrån och uppåt allt mer och mer i ljust öfvergående grönska förtonade sig bland luft och blått!

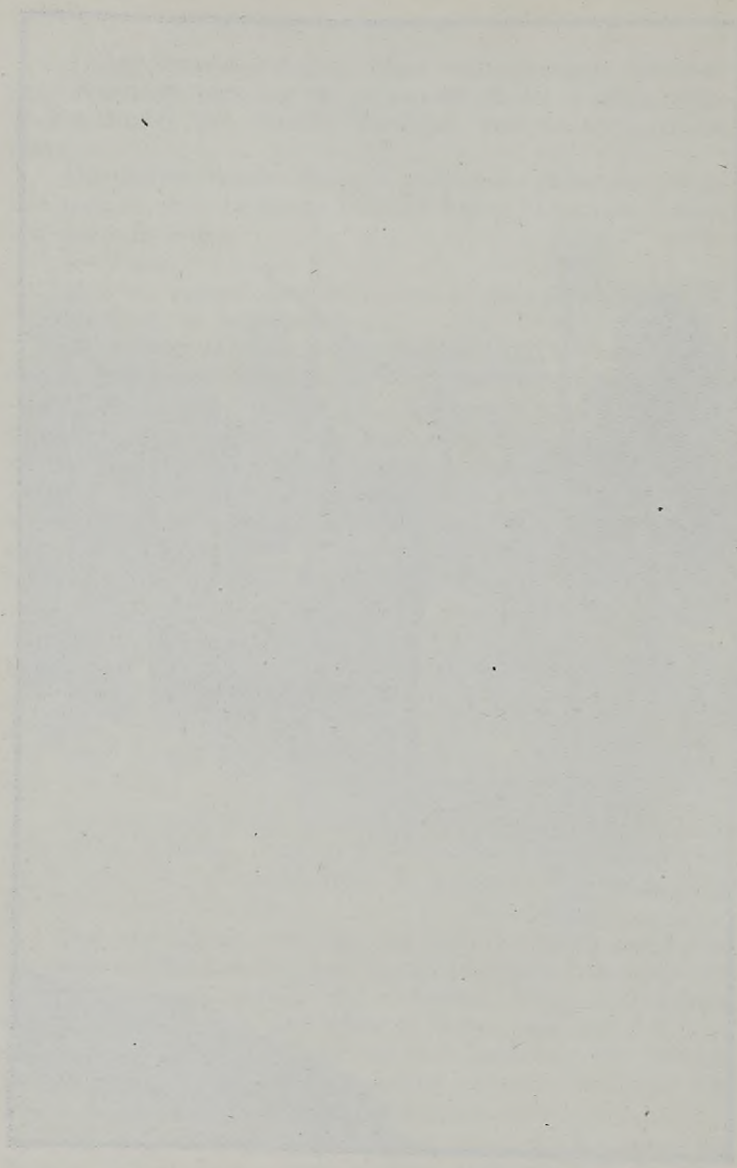
Luften var frisk och sval i följd af den lätta bris, som från solsidan drog in i den sköna hamnen, och ändock fylld af vållukter från de tusentals blommor, som beklädde dess stränder.

Det var nästan omöjligt för lady Kennedy att i den magiska morgonbelysningen kunna bestämma, om ångaren låg nära eller ett stycke från stranden. Först då hon från akterdäcket blickade ned öfver relingen, såg hon, att från nedre däckets öppna portar en kort landgång var utlagd, och att den grönskande strandens växter, som böjde sig ned i vattnet, sakta smekte »Georgias» sidor.

Då lady Kennedy gick akter öfver, märkte hon, att Zambo följde henne och tycktes hafva något att säga.

— — — ty »Georgia» låg i den mest förtjusande hamn.

Printed and Published by J. B. Lippincott & Co., Philadelphia, Pa.

Hon vinkade honom till sig, sedan hon satt sig å en därvarande soffa.

— Ni har något att säga mig, min käre Zambo, sade hon vänligt på franska, hvilket språk de nästan alltid använde sinsemellan.

— Ja, mylady! Jag tänkte fråga, om ni skulle vara mycket orolig, i den händelse jag aflägsnade mig på en eller högst två timmar...

Lady Kennedy bleknade synbart.

— Saken är den, att de fleste af dessa öar äro befolkade med engelska undersåtar, och det skulle kanske lyckas oss att komma till dem och på så sätt befria oss ur denna fångenskap. Jag hade därför tänkt att rekognoscera trakten här omkring för att sedan besluta om vår flykt. Ni har er lilla dolk och er ring på er — tveka ej att använda den ena eller den andra, helst den sistnämnda, till edert försvar. Hota först — den svarte bär mycken respekt för er, och jag vet, att ni är modig. Jag skall snart vara tillbaka.

Lady Kennedy var nu ytterst blek och darrade synbart, men hon var verkligen en modig kvinna och sade, ehuru med själfvande stämma:

— Jag skall försöka att vara lugn — det vill säga, att åtminstone ej visa mig rädd.

Zambo bugade sig och gick ned från akterdäcket samt öfver landgången.

Skogen, som gick nästan ned till vattnet, var här alldeles ogenomtränglig, ty slingerväxter, finare och gröfre, bildade mellan träden ett fullkomligt nät af sådan styrka och smidighet, att endast yxan kunde bana väg. Dessa slingerväxter eller lianer voro i denna tropiska natur, med dess starka fuktighet och värme, i en sådan växtkraft, att de slingrade sig upp till de jättehöga trädens toppar samt ned till marken och upp igen.

Midt för landgången fanns emellertid en uthuggning, jämt så stor, att en man kunde gå fram därigenom, och nu vandrade Zambo i en mörk, tät gång, hvarest endast här och där en solstråle kunde intränga.

Efter en kvarts timmes gång öppnade sig framför honom en liten ljus plats, som tycktes vara afrojd af

människohänder. Han hade dock knappt kommit fram på densamma, förrän ett dundrande »Halt!» tvingade honom att stanna.

Då Zambo såg sig omkring efter den, som tilltalat honom, varseblef han midt framför sig fem à sex bösspipor, som stuckos ut ur den täta grönskande skogen.

— Hallåh! ropade han förargad. Hvem vill hindra mig att gå fram här?

— Vänd om! svarade samma röst som förut talat.

— Kom hit och låt mig tala vid dig, hvem du än är!

— Vänd om — vi skjuta om två minuter! svarade den osynlige.

— Nöt! sade Zambo förargad och drog sig baklänges in i den mörka gången.

Då han inkommit i denna, såg han, att på hvarje sida var ett litet rum, som kunde rymma tre à fyra personer, uthugget så nära till den trädlösa planen, där han blifvit hindrad att gå längre, att man genom de täta slingerväxterna kunde sticka ut en bösspipa. Han förstod nu, hvarifrån rösten kommit och hvar hans motståndare stodo; och trängande sig bakom en palmstam funderade han på att med sin lilla reporterkarbin sända några exploderande kulor in genom det motsvarande busksnåret, där de sex bösspiporna nyligen visat sig.

Väl skyddad bakom palmens stam, skulle han med sitt repetergevär lätt nog kunnat besegra sina motståndare.

En stunds eftertanke sade honom dock, att då han ej visste, hvilka hans motståndare voro, borde han först skaffa sig reda härpå.

Alltså beslöt han sig för att ej gå anfallsvis tillväga. Han gjorde sig snart öfvertygad om, att hans fiender ej kunde se honom, liksom han omöjligen kunde se dem, ty lianer och löf voro täta som en vägg.

Han beslöt nu undersöka de båda uthuggningarna på hvar sin sida af gången. Efter en stunds sökande märkte han, att löfverket var glesare vid foten af den palm, bakom hvilken han först stäldt sig, och då han böjde sig ned, fann han, att slingerväxterna här ej gingo ned i jorden och växte upp igen, utan att de hängde ned för ett hål, som var stort nog för en människa att krypa igenom.

Zambo kröp in i hålet och såg nu tydligt, att detta var uthugget af människor. Då han kommit fram ett par meter, höjde sig gången, så att han kunde gå rak, och bildade sedan ett sådant hvalf, som gången från hamnen till den öppna planen, där han blifvit befald att vända om.

Efter hvad han tyckte sig märka, förde honom hans gång rundt om den öppna planen och bakom de personer, som hindrat honom att gå fram.

Plötsligt slutade den uthuggna gången vid en tvär klippvägg, och i det mörker, som här omgaf honom, kunde han till en början ej se någon utgång. Han drog sig nu till höger, och efter en stund märkte han några afsatser, liknande trappsteg, inhuggna i bärget.

Snart var han uppe på denna besynnerliga trappa och såg, att den följde klippan uppåt. Nu hörde han de personer samtala, som hade hindrat honom att gå öfver slätten. Han vände då åter ned och såg nu, att den hvalf-uthuggna gången hade tagit af åt vänster under det den äfven fortsattes rakt fram till klippan. Han hade alltså gått förbi denna afväg. Åt detta håll hördes rösterna.

Han följde nu denna gång, smygande sig framåt.

Nu hörde han tydligt de talande.

— Hade du skjutit på honom, Jim? sade en röst.

— Nej! Och alla onda andar måste taga den som gjort det! Mins du ej, hur trollkarlen satte ihop min venstra arm, som en af de där fördömda krokodilerna slog af, och armen är nästan alldeles bra nu.

— Du har rätt, Jim, sade en tredje röst; jag hade skjutit fem fot öfver honom, ty både han och hans troll-drottning, eller hvad hon kan vara, hafva alltid visat sig så vänliga mot oss. Och så är det endast rädsla för dessa två, som gör att inte »The Black Devil» slår ihjäl en stackare, som han gjorde med Bill Sumter, bara för att visa sin styrka.

— Ja, Thom, sade den röst, som tillhörde Jim, och för öfrigt är det allt bäst att ej försöka något mot honom, ty bara han viftade med handen, så kunde ni blifva både blinda och döfva hela ert lif — han är en stor medicinman, han, det vet jag.

— Jag tänkte skjuta på honom, ty jag var säker på att kulan icke skulle taga.

Nu hördes en bra smäll och Jims röst, som röt:

— Där har du för det att du tänkte så! Du kan väl förstå, att du, ditt dumma få, hade kunnat döda honom, om han ej haft de örter på sig, som skydda för skott! Därefter hade du blifvit ihjälpskad af oss, och »The Black Devil» hade sedan för att roa sig dragit af dig ett ben då och en arm då — men tyst, hörde ni ej något?

Zambo var nu nöjd; han visste, att det var folk af besättningen, som voro posterade därstädes af kaptenen, för att hindra honom att gå i land.

Hastigt och tyst återvände han till bärget och började gå upp för dess mycket primitiva trappa.

Det var en dryg väg. Endast med största försigtighet kunde han, lutande sig mot bärget, fot för fot få sina fötter in i de små urhålkningarna i klippan.

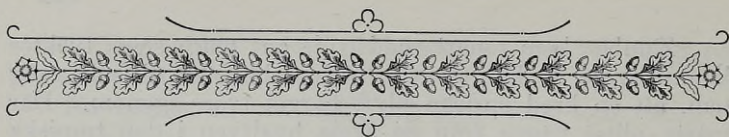
Slutligen var han uppe.

Han stod nu högt öfver de jättestora träd, som växte på öns östra sida, och nära toppen af ett bärg af besynnerlig form. I stället för en hög, kullrig topp, skådade han ned i en djup, trattformig öppning — en krater. Tvenne sådana syntes på en å två mils afstånd, en i norr och en i söder om honom. I väster sluttade landet ned åt hafvet, och fastän det blåste endast en laber västlig vind, fräste och skummade hafvet som kokande vatten i en lång halvcirkel ett stycke från land. Det var två korallref, som från öns norra och södra ändar sträckte sig emot hvarandra, likt två armar. På ett ställe fans här en öppning mellan korallrefven, och innanför dem var således en utmärkt hamn.

Ett par mindre fartyg, två skonare, lågo i hamnen, och vid densamma, på en half mils afstånd från hvarandra, ett par små byar.

Bärget var långsluttande ned, och Zambo skyndade utför detsamma. Det var tätt beväxt med planterade fruktträd af alla slag och stora fält med ananas.

Zambo kom snart ned till en väg, som tycktes komma rätt ur bärget, och då han blickade tillbaka, såg han, att en bred spricka klyft bärget tvärs igenom. Där måste alltså vägen från de svala hvalfven i den tropiska skogen gå fram, tänkte Zambo, under det han med hastiga steg vandrade ned åt stranden.

KAP. XIV.

Zambos nya »trollkonster». — Fribytarens nederlag.

»Såg du dess kust? Af blåa bärg en rand
Mot storm och köld bevakar fridens land,
Vid foten bryts hvar bränning och hvar vind,
Blott vårens fläkt får nalkas öbons kind».

Atterbom.

»Mord, rysligt mord i gräsligaste grad».

Shakspere.

Vägen krökte här åt höger, och just som Zambo, följande densamma, vek om buskaget, som växte på högra sidan, stod han ansikte mot ansikte med »The Black Devil».

Denne studsade tillbaka, då han så oföväntadt mötte sin doktor, och svor inom sig en dyr ed, att den vakt, han utsatt för att mota eller nedskjuta Zambo, skulle få plikta för att den släppt honom fram.

— God morgon, kapten! sade Zambo helt glädtigt och högt, så att de tio man, som Bill hade med sig, kunde höra det. Hvar har du varit så tidigt på morgonen? Ah, jag ser, att du förskaffar dig grönsaker. Jag är också ute för att skaffa min härskarinna färsk frukt. Det ser ut, som här skulle vara öfverflöd på sådan, i synnerhet mogen ananas, och det är en frukt, som hon sätter mycket värde på.

— Åh, doktor, då behöfver du inte gå längre — ser du ej, att jag har tio man med mig, som alla äro styft lastade med frukter af alla slag, och se på de där två männen, de hafva endast stora och mogna ananas att bära. En mansbördas frukt räcker väl till din lady för en dag? I morgon skall jag skicka efter mer. Du följer väl med mig om bord nu, då vi ha hvad du önskat.

— Ja, Bill, så mycket mer som lady'n ej har permitterat mig för mer än två timmar.

Kaptenen tycktes öfverraskad af sin trollkarls svar, ty han hade tänkt, att Zambo ämnade sig ned till byarne för att uppgöra någon plan till flykt eller skaffa sig hjälp af dess inbyggare.

Zambo hade dock klokt beräknat, att de båda små byarne ej kunde samla femtio vapenföra män tillsammans, och om han äfven lyckats föra lady Kennedy dit, så skulle »The Black Devil» med sin flertaliga och väl beväpnade besättning lätt kunna taga henne åter.

Han följde således med och språkade helt vänligt med kaptenen. Plötsligt fick Zambo en idé — ja, om den lyckades, då vore han verkligen en stor trollkarl! »Låt mig försöka, tänkte han. The Black Devil är liksom alla negrer, som ej fått någon finare bildning, ytterst vidskeplig».

Han stannade därför hastigt och sade högt:

— Svara mig nu, kapten, på en fråga: Hvarför låtsade du ej känna igen mig, då jag kom ifrån byn tidigt i dag på morgonen och mötte dig och dina män just här?»

Den tilltalade vände sig häpen mot Zambo, och alla de öfriga stannade, gapande af förundran.

— Ja, just här på denna plats, där vi nu alla stå!

— Har jag mött dig här i dag? Här, på — på denna plats? Och mitt folk också? Hvad menar du med det, doktor?

— Jo, min käre kapten Bill, det är sanning! Men jag gjorde mig osynlig — liksom jag nu gör — då var jag osynlig här, men nu är jag synlig och är *inte* här!

»The Black Devil» drog sig tillbaka ett par steg och betraktade Zambo med illa dold förskräckelse, och hans folk darrade i alla leder.

— Var lugn, kapten, du vet, att jag är din fetisch,

och så länge du lyder mig, har du ingenting att frukta. Men hvad är det där? Inte finnes det så stora ormar här — se — se — där på klippan!

Kaptenen och hans folk trängde sig fram och sågo någonting, som liknade en stor orm och som hängde ned från toppen af klippremman, där vägen gick fram.

Snart började de skratta, sägande sins emellan:

— Det såg verkligen så ut, men det är blott en lian, som rör sig för vinden.

— Hvar är doktorn? ropade nu kaptenen.

Alla sågo sig om — han var försvunnen.

Zambo hade, då han såg, att han ej observerades af de andra, försiktigt dragit sig tillbaka och som en vessla kilat in i småskogen, där han från bärget för en kort stund sedan kommit ned.

Han ilade nu samma väg tillbaka, och tack vare sin styrka och vighet kom han öfver bärget och ned på den svala uthuggna skogsstigen, så att han kunde höra, hur »The Black Devil» svor och röt vid det ställe, där han ställt ut den vakt, som på morgonen försökt hindra Zambo framförd.

Zambo skyndade nu med snabba steg ned till »Georgia».

Då han såg, att lady Kennedy ännu satt kvar på däck, läsande i en bok, som hon funnit i den förre kaptenens kajuta, lade han fingret på munnen, pekade åt land och satte sig som vanligt på trappan, rökande sin pipa.

Kaptenen och hans folk kommo nu om bord. Knappt hade de fått syn på Zambo, förrän de med höga rop gäfvos sin förvåning, ja, äfven sin förskräckelse, tillkänna.

— God morgon, Bill! Kom litet närmare och förklara för mig, hvarför du ställer ut vakter, som hotade att skjuta på mig och tvingade mig att vända om, då jag ämnade att skaffa lite' frukt till lady'n? Hur kan du vara så dum? Du vet, att om du vidrör lady'n, så dör du genast, och om du dödar mig, så dör du inom tre minuter därefter! Gör ej om det där, ty det tjänar till ingenting! Jag har i dag trots dina vakter varit nere i hyddorna vid hamnen före dig och mötte dig på hemvägen, men förbjöd dig då att se mig. Nå, fast jag nu har setat här i

snart två timmar och rökt min pipa — har det ej händt er någonting på hemvägen? — — — Således Bill, akta dig att jag ej blott med ett ord sätter en svår sjukdom på dig, som gör, att du ruttnar bort på ett par dagar, eller gifver dig något annat straff! Gå nu och sänd hit kocken med några af de bästa frukter, du fört med dig!

Det var komiskt att se, hur den svarte Bill darrade ömsom af ilska och af fruktan. Den senare känslan var dock öfvervägande.

Hans folk omtalade för sina kamrater hvad som händt, och deras vördnad för trollkarlen stod nu så högt som möjligt. Allt hvad Zambo befallde, blef genast åtlydt, och kaptenen blef snart riktigt rädd för sin doktor — och det med allt skäl, ty han såg, att ville denne taga befälet ifrån honom, så kunde han göra det när han behagade.

Zambo kommenderade och befallde visserligen, men aldrig i andra än sådana saker, som voro för ladyns och hans egen bekvämlighet — såsom soltälts uppsättande eller nedtagande o. s. v., eller han sände dem i land efter frukter och dylikt.

En gång kom »The Black Devil», då han var drucken, upp på akterdäcket och raglade fram mot lady Kennedy för att säga henne några ömma ord eller dylikt.

Ladyn reste sig upp och sade:

— Ni är således ledsen vid lifvet, kapten?

Den druckne ryggade tillbaka.

— Håhå, Bill! Du vill således ha en liten trollkula i ditt tjocka kött! sade en röst, och då han vände sig om, såg han Zambos lilla karbin riktad på sig.

— Jag går — jag går! ropade den förskräckte kaptenen, så att alla ombord hörde det.

— Kom ihåg, kapten, att ladyn har befalt mig till-säga dig, att hvarken du eller någon annan af besättningen får — utom under manöver — beträda akterdäcket. Hon vill hafva det för sin egen räkning. Och kom nu ihåg detta, äfvensom att om du inte lyder, så kommer du att insjukna i en svår sjukdom, som gör dig fullständigt lam i flere månader!

»The Black Devil» hade, som nämndt är, druckit något — och skammen att af sin »trollkarl» behandlas så, retade

honom, så att han ursinnig drog sin dolk ur gördeln och störtade mot Zambo.

Denne hade beräknat detta. Han ville nu helt och hållet göra honom till sin slaf — om möjligt vore. Då skulle han befalla honom att sätta mylady och hennes tjänare i land på Jamaika eller någon af Bahama-öarne — ja, om så vore just här på Mogana, som utgjorde en af dem.

I samma ögonblick som den svarte jätten rände mot Zambo, tog denne ett steg åt sidan och omfattade hans högra arm med sin venstra hand, men lade på samma gång sin högra öfver hans näsa och mun.

Jätten höjde sin högra arm och släppte dolken, som med ett klirrande ljud föll på däckets; och i samma stund föll han själf baklänges ned, liksom träffad af ett slag-anfall.

Zambo tryckte den svamp, som han allt ifrån det af honom beräknade grälets början dolt i handen, ännu hårdare mot jättens näsa, och böjande sig öfver honom, tog han dolken och pistolerna från sin fiende och lade dem bredvid sig på trappan till akterdäcket, där han härefter satte sig och återtog sin pipa samt njöt af tobakens lugnande verkan.

Hela fartygets besättning hade åsett den besynnerliga striden, och negrerna kvarstodo förvånade som åskådare. Visserligen hade styrmannen, då Zambo tände sin pipa, skyndat fram för att lyfta upp sin fallne kapten, men vid en vink af Zambo hade han undrande dragit sig tillbaka.

— Han lefver och stiger själf upp om ett par minuter, sade Zambo, var lugna och se bara på!

Den svarte kolossen började vakna från bedöfningen.

Det var en komisk scen, då han åter kom till sig själf.

Han reste sig på högra armbågen och strök sig flere gånger med undrande min öfver pannan med vänstra handen. Med slö blick skådade han omkring sig; men småningom tycktes det klarna för honom och han sprang upp och betraktade »doktor» med omisskännelig fasa och fruktan.

— Kom hit, Bill, och tag dina vapen, som ligga här bredvid mig! Du har burit dig dumt åt nu igen — men gör

du om det där en gång till, så har jag inte något förbarmande med dig! Skaffa nu mig färsk frukt, dito fisk, en sköldpadda samt några goda fåglar för ladyns behof — och glöm ej hvad jag sagt dig!

Kaptenen stoppade på sig pistoler och dolk samt gick tigande för-ut.

En timme därefter kom den ene negern efter den andre med kalkoner, höns, dufvor, ett par sköldpaddor, flere sorters fisk och härliga frukter af alla slag. Zambo utvalde hvad han behöfde.

Strax efter det han blifvit förd ombord, hade han tillsagt kaptenen, att han ville hafva en af besättningen till kock och uppsare för ladyns räkning, och han fick då utvälja en sådan. Han hade känt igen en ung neger, som varit kocksbiträde på en plantage i närheten af Charlston och tagit honom till kock och tjänare.

Den unge negern hette Roy. Han hade, strax efter det ladyn kommit ombord, vid ett tillfälle af den berusade kaptenen lyftats upp för att slås i däcket, men ladyn hade ställt sig emellan och tvingat »den svarte satan» att helt vackert ställa ynglingen på däck.

Zambo passade på och tog sorgfällig vård om ladyns kock.

— Nu kunna vi, sade Zambo till lady Kennedy, vara säkra på att ej blifva förgiftade, ty han är er fullkomligt tillgifven från den stund ni räddade honom.

— Ja, min käre Zambo, sade ladyn, men jag är ängslig för att, om detta fartyg blir taget af en örlogsmän, så blir alla människor utom vi två hängda som sjöröfvare, och unge Roy då också.

— Var ej rädd, mylady, jag tror mig allt kunna gömma honom i vår proviantkällare — som kanske får bli vår reträtt också — vid ett sådant tillfälle — — —

Här afbrötos de talande af ett hastigt oväsen på däck.

I maskinrummet hördes eldarne inskyffla kolen, styrmännen togo in förtöjningarna, och med ett spring från fören akteröfver till ett stort träd vändes ångaren rundt, tills den låg med fören utåt den kanal, som utgjorde inloppet till den »grönskande hamnen».

Nu kommenderades framåt, och efter en halftimme gled »Ostfrisland van der Emden» ut på den nästan spegelblanka Atlanten.

Snart kunde alla se hvad det gällde, ty en seglare syntes i sydöst, och den omdöpta »Georgia» styrde med full fart mot densamma. »The Black Devil» delade nu ut rikligt med grogg bland besättningen.

Det främmande fartyget var ett engelskt barkskepp, som kom från Hamburg och skulle till New Orleans med last af stycke gods.

Zambo gaf lady'n en vink, att hon skulle gå ned i salongen, där han sade henne, »att de vanliga ohyggligheterna skulle börja och att det var bäst att slippa åsynen däraf».

Det var alldeles stillt och led mot aftonen.

Zambo gick ut på däck och såg på det främmande fartyget en ung lady, som stödde sig på skeppskaptenen. Denne hade just besvarat den svarte kaptenens frågor och sporde, hvad det var för en ångare, då »Georgia» lade till och dess besättning som blodtörstiga tigrar äntrade skeppet.

Detta kapten hade »The Black Devil» utsett till sitt offer, men han rusade med sin hustru in i kajutan, som var bygd på däck, och stängde densamma. Den svarte kaptenen satte sin herkuliska axel mot dörren, så att den sprang upp — men ett väldigt hugg af en kort japansk sabel träffade honom på högra sidan af hufvudet samt skar ned hela hufvudsvålen ända till örat.

Flere af den svartes matrosor stormade mot hytten, men den engelske kaptenen lyckades med två revolverar skjuta ned den ene efter den andre af de anfallande.

Nu var den öfriga besättningen nedgjord, men många af negrerna voro äfven fallne. »The Black Devil» hade kvicknat vid och kröp blödande utmed skandäcket samt hoppade ombord på »Georgia». Sedan han bundit en duk om hufvudet, ropade han på sin konstapel och några andra af sitt folk samt riktade en af ångarens kanoner mot skeppets kajuta.

Skottet small, och rufftaket kastades af. Då andra skottet afsköts, var det laddadt med skrot, som nästan

jämnade ruffen med däck. Den unge kaptenen och hans maka lågo döda i hvarandras armar.

Nu börjades plundringen; all proviant öfverflyttades till »Georgia». Därefter följde så mycket som kunde stufvas in i lastrum och hytter af skeppets dyrbara last.

Under tiden hade »The Black Devil» sändt bud efter sin »doktor» med begäran, att denne skulle komma och förbinda honom.

Zambo var beredd härpå och hade redan allt i ordning därtill. Kaptenens bud hade funnit honom ombord på skeppet, där han fått se ett medikamentskrin samt kaptenens och skeppets papper, som förblifvit oskadade, äfvensom en större reskoffert med kläder och dylikt uti.

Innan han gick till kaptenen, befalde han Roy att bära in dessa saker i salongen. Andre styrmannen hjälpte genast Roy, så att Zambos befallning inom några minuter var fullgjord.

Då den svarte doktorn inträdde i kajutan, där Bill låg blödande och till hälften skalperad, såg han, att sårfebern redan inställt sig.

Skynda dig, doktor, och förbind mig, samt gif mig något lindrande att dricka!

— Ja, Bill, jag skall så göra, men endast med ett förbehåll, och det är, att du, innan du förstör det engelska skeppet, tager ombord liken efter den engelske kaptenen och hans lady, ty jag vill begrafva dem i land.

— Åh, hå! Präst också — hofmästare, doktor, trollkarl och präst! Men ropa på förste styrman!

Zambo gjorde så, och då denne fått sina order, började Zambo sköta sitt doktorsåliggande. Först rakade han halfva hufvudet, så gjorde han rent såret, drog upp hufvudsvålen och sydde ihop densamma under sin patients oupphörliga hädelser och svordomar.

Under tiden hade styrmannen borrarat det engelska skeppet och satt maskinen i gång.

Svarte Bill gick nu upp på kommandobryggan och satte kurs. Han skickade åter bud efter sin doktor, ty nu först kände han, denna starka natur, sig besegrad af febern.

— Det var bra, att du kom, doktor, ty jag är ur stånd

att föra båten, om du ej gifver mig styrka och mod under åtminstone den tid, som behöfves för att gå in mellan korallbankarne. Ingen annan än jag känner till dem, och törna vi, äro vi förlorade.

— När äro vi vid korallrefven?

— Om sju eller sju och en half timme.

— Du behöfver sofva först. Jag skall gifva dig en sömndryck, som skall lugna dig, och om sex timmar skall jag väcka dig Bill — men med förbehåll att du lyder mig, när jag befaller dig.

— Har jag inte gjort det? frågade den svarte kaptenen.

— Jo af rädsla och feghet — ja! Åh, Bill Hüge, skär inte tänderna, och tag bort handen från pistolen, ty så ilsken du än är, vågar du ej skjuta på mig! Du vet hvad som skulle blifva följden! Glöm ej det! Och hör nu noga på hvad jag säger: Om du vidrör lady Kennedy, så dör du genast — mins det, din hund! Om du dödar mig, så dör du inom tre minuter därefter på ett hemskt och förskräckligt sätt. Och om du inte lyder mig, så blir du blind på det öga, som du har kvar — eller om jag låter dig se, så gör jag dig lam, så att du med dina kolossala krafter ej kan röra dig till motvärn, om din kockspojke roar sig med att hålla en slef kokheta ärtor på din näsa, eller om en liten hund kommer och biter halsen af dig, som du gjorde med din skolkamrat Thom Hastings — förstår du mig?

— Hvem är du? Hvem är du, trollkarl? Nåd — nåd! Jag skall lyda dig — men hvem är du? stönade »The black Devil», skälfvande af fruktan.

— Det skall du få veta sedan, sade Zambo, som under tiden med häftor och band fullbordat förbindningen. Se där, fortsatte han, jag har tillagat en dryck — drick och sof! Men det är sant, hvilken vill du skall vaka öfver dig och hålla handdukar med is uti på ditt hufvud! Ty detta är nödvändigt, om du vill undvika att blifva liggende i två månader med inflammeradt hufvud, något som brukar sluta med galenskap och död. Nå, hvem skall jag kalla på?

— Icke på någon, ty hvilken du än tog till att passa

mig, medan jag sofver, skulle han skjuta mig en kula genom hufvudet eller hjärtat — det blir således ingen is!

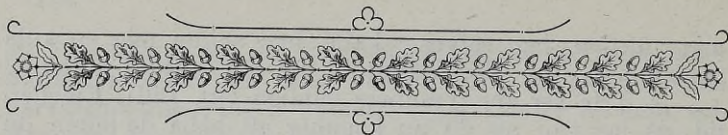
— Där ser du tyranners vanliga lott, Bill! Emellertid, då jag tror, att du nu kommer att hålla de löften, du gifvit mig, så skall jag gifva dig en säker vårdare och tager själf nyckeln till din hytt. Sof nu och lita på »*trollkarlen*» — — — han har hittills alltid hjälpt dig och skall äfven nu göra det, *om du blindt lyder honom* — sof!

Härmed gick »trollkarlen» ut och låste hytten.

En kort stund efteråt återkom Zambo och med honom Roy, som bar en pyts med små isbitar.

— Du vet hvad jag sagt dig, och jag ansvarar för ditt lif; denne man vågar ej göra dig något ondt, ty han vet, att jag beskyddar dig. Gör nu som jag befallt. Jag kommer åter till dig om några timmar — men is ständigt, kom ihåg det!

— Ja, massa doktor, svarade Roy.

KAP. XV.

Upproret krossas. — »Vindthunden» går ut på jakt.

»Lord Stanley, nå, hvad bringar ni för nytt?»
Shakspeare.

»Låt vår beundrans ström få aflopp en minut!
Håll, af barmhärtighet, låt mig få andas ut!»
Molière.

Emellertid hade den förtviflade sir John Kennedy, åtföljd af den hederlige kapten Bajo med sina svarte samt kreolerna, lämnat dalen och sträckte snart för lösa tyglar öfver de under solvärmens smäktande savannerna och trängde sig sedan i sakta mak genom svalare skogspartier på kullarnes höjder.

Färden fortsattes på detta vis både dag och natt med undantag af de korta raster, som voro nödvändiga för att såväl ryttare som hästar skulle erhålla förfriskningar och hvila. På tredje dagens afton redo ryttarne in på plantagen El Bueno, hvarest de trötte männen och deras hästar gästfritt mottogos af Tom Frisk, som i sin broders ställe af sir John blifvit förordnad till hofmästare.

På morgonen dagen därpå ilade ett lätt ekipage, förspändt med ett par engelska fullblod, in till Kingston. I vagnen sutto sir John, Fritz Jameson samt ett par andra plantage-ägare, och på kuskbocken, vid sidan af kus-

ken, vår gamle bekante — lille Tipp. Då vagnen kört in i staden, hoppade Tipp ned från kuskbocken och försvann som en pil nedåt hamnen.

Vid guvernörens palats stannade ekipaget, och efter ett vänligt afsked från sina ledsagare inträdde sir John samt lät anmäla sig hos lord Darlington, som genast tog emot den rike magnaten.

— Välkommen, sir John! Hur står det till med er? Är ert sår läkt? Och hvar har ni varit hela denna tid? Vi ha saknat er mycket sade den ädle lorden och skyndade mot den inträdande, skakade hans hand och bad honom sitta ned.

— Det där var många frågor på en gång, mylord, men jag skall försöka att i korthet besvara dem, sade sir John och berättade om sina äfventyr samt slutligen om hur han tagit Bajo och de andre rebellerna, men lofvat dem att utverka deras benådning och taga dem i sin tjänst till belöning för deras uppförande mot hans hustru och hofmästare.

Guvernören, som ej ville stöta sig med den ej all-enast rikaste och inflytelserikaste, utan äfven aktade och af alla afhållne godsegaren, lät snart öfvertala sig, och hans sekreterare satte strax upp ett benådningsdokument för Bajo och hans folk.

Sedan guvernören lofvat sir John att tala vid amiralen för Vestindiska eskadern om afsändande af några kanonbåtar för att taga »Georgia», skyndade sig sir John ned till hamnen.

En tjock rök uppsteg ur »Vindthundens» skorsten, och på stranden mötte plantageegaren kapten Brown, som omtalade, att jakten skulle vara provianterad och klar inom några timmar. Kol, proviant och ammunition fanns för tre å fyra månader, ismaskinen och vattendistillatorn voro i full gång och han väntade endast på lefvande proviant, såsom tre mjölkande getter, en mängd kalkoner, dufvor, höns, gäss ankor och kycklingar. Dessa skulle inom kort anlända från sir Johns därmed välförsedda plantage.

Sir John åkte nu upp till klubben för att intaga sin lunch därstädes.

Här välkomnades han af en mängd vänner och bekanta

— Har någonting händt, eftersom här är så lifligt vid denna tid? frågade han.

— Ah, ni har då ej hört den sista nyheten? sade kapten Surrey. Nåväl, så vet då, att en skarp fäktning har i förrgår natt egt rum mellan rebellerna och våra trupper, sydväst om Falmouth. Telegraftrådarna äro afhuggna på flere ställen, och ett telegram från Savannah Tamar, som nyss kommit generalen tillhanda, innehöll endast: »Rebellernas förskansningar stormats utmed hela linjen. Måste åter . . .» -- här måtte telegraftråden i samma ögonblick blifvit afhuggen, ty detta »åter» kan vara »återtåga »återtåga skansarne», »åter låta» — — ? I går kom dock kryssaren »Dublin hit och med den anlande under rättelsen, att endast den sista vallen ännu är i de upproriskes våld — — men hör, hör! en ångbåtspipa! Tänk, om det vore — — —

Här afbröts talaren af höga jubelrop från hamnen af en människomassa, som på få minuter samlade sig därstädes, under det ångaren lade till vid kajen.

En ung sjöofficer banade sig med möda fram genom mängden och skyndade sig upp till guvernörens boning.

Ångarens besättning af marinsoldater bildade nu en häck ett godt stycke uppåt gatan, och mellan deras leder började nu ett tåg, som tystade alla åskådarnes jubelrop ty den ena båren efter den andra med sårade fördes nu i land upp till sjukhusen och lasaretten.

En officer med ett hvitt förband kring pannan och den vänstra armen i band syntes nu taga afsked af korvettens kapten och officerare. Han hade knappt satt foten i land, förrän tre skallande hurrarop upphäufdes af ångarens besättning, soldaterna skyldrade gevär och den lille trumslagaren slog, som det tycktes utan order, generalmarsch.

Officern stannade förvånad, liksom om han trodde, att denna honnör gäلت någon annan, men då en röst nu ropade: »Hurra för segraren vid Montego! Hurra för den tappre major Robert Knight! fortsatte han hastigt sin väg genom den hurrande hopen, hälsande åt alla sidor,

och ilade slutligen in på klubben för att undvika, att af den förtjusta mängden blifva buren genom gatorna.

Major Knight hade knappt inträdt i klubbens salong, innan de därvarande herrarne omringade honom, och de hade säkert burit honom i triumf genom den stora lokalens salar, om han ej med allvarlig stämma ropat till dem ett dundrande:

— Halt!

Därpå tillade han leende:

— Bravo, käre vänner, jag ser, att här finnes disciplin! Tack för er goda mening, men skona min sårade arm, så att jag kan få behålla den. Jag skall nu underätta er om de sista nyheterna från Falmouth och Montego.

— Hör, hör! ropade klubbmedlemmarne, och snart satt majoren i en god länstol.

— Ni hafva väl fått det sista telegrammet? frågade han.

— Hvad handlade det om? frågade flere af de närvarande.

— Jag skref det själf på öfverste Bennets order, och det var af följande lydelse, sade majoren, och sedan han tagit upp en notisbok, läste han: »Till guvernören etc. Rebellerans skansar stormats utmed hela linien. Måste åter låta hemlandsregementena gå i elden. Fiendens läger hade under tre timmar bombarderats af eskadern, och då kanonaden slutade, stormade våra trupper. De upproriske försvarade sig som kringrända tigrar. Blodbadet ohyggligt. Få rebeller äro i lif, alla sårade, segern är dyr, men jag anser upproret slut. Efter befallning, Robert Knight.»

— Bravo! ropade några röster.

— Ändtligen! sade en del af sällskapet.

— Ohyggligt och sorgligt! sade sir John. Och jag hoppas, att regeringen och plantage-egarne tillsammans måtte vidtaga alla möjliga mått och steg för att gifva religion, bildning och arbete till dessa svarte, som äro människor liksom vi.

— Bah! sade skeppsredaren Jones. Såväl vi som regeringen och i synnerhet ni, sir John, hafva gjort allt hvad göras kan för att höja detta pack, som till tack här för endast bränner, stjälar och mördar, hvar de komma åt.

Nej, jag hyllar snart kaptén Farehams åsikt, att negrerna äro djur.

— Ah, det kommer ni, med edra humana åsikter, aldrig att göra, sade sir John. Ni har gjort för mycket redan, som bevisar motsatsen.

— Ja, ni har rätt — både jag och ni ha gjort för mycket.

— Ingalunda, hr Jones, vi hafva ännu gjort för litet men med Guds hjälp skola vi icke tröttna, utan fortfara med vårt arbete på denna väg.

— Jag instämmer med sir John i alla delar, sade nu major Knight, men anser dock, att det strängaste straff bör användas mot negrerna nu, isynnerhet mot de småhoppar, af dem som öfverallt drifva omkring och bara plundra och bränna.

— All right! ropade de fleste af de närvarande.

— Ja, detta är nödvändigt, ty ett varnande exempel måste de hafva för ögonen. Regeringen har varit för efterlåten, och följden häraf är detta blodiga drama. Jag vill tala om en liten episod för er, och ni kunna häraf finna orsaken till min stränghet.

Under min hitresa ombord på »Prins Albert» lade vi till i en liten vik, känd för sina friska källor. Vi intogo här vatten och träffade då en gammal man, som flere af besättningen kände. Han hade af hr Wilson på Red House, hos hvilken han varit portvakt under några år, fått en jordlott, på hvilken han för sin husbondes påningar byggt ett litet hus och försörjde sig och sin familj med fiske. För kort tid sedan anlände dit en trupp af tio å tolf negrer och befalde mannen att taga fram mat och dryck. Detta värkställes. Men sedan de sköflat den lilla familjens visthus, tände de eld på huset, mördade hustrun och hennes fyra barn — mannen undkom, man kan säga genom ett underverk, ty gafveln på hans stuga ramlade öfver honom; men då de svarte uslingarne lämnat platsen för sitt illdåd, lyckades den gamle krypa fram ur ruinerna af sin bostad.

Den dödade familjens kroppar, som voro på det mest gräsliga sätt sönderstyckade, erhöilo en ordentlig begrafning, hvilken öfvervars af mig och korvettens officerare.

Fiskarens äldste son, en tjuguarig yngling, tycktes ha försvarat sig tappert, ty nära hans lik lågo fyra svarte med genomskjutna bröst. Hans fader sade sig veta, att sonen egt två dubbelpistoler och förmodade, att han försvarat sig med dessa. Negerliken kastades i hafvet.

— Ja, de äro grymmare än vilddjur, inföll nu Fritz Jameson. Men nu måste ni, bäste sir, tala om för oss bataljen vid Montego, där ni själf, efter hvad de korta telegrammen antydde, visat en lysande tapperhet.

— Åh, det var ingenting att tala om, det var mina män, som voro tappra...

— Se så, major! Vi känna er blygsamhet, men låt oss nu höra något om bataljen! Det lär ha varit den, som afgjorde hela intagandet af de svartes läger... men här få vi höra nyheter.

Några trumpeter blåste nu officersappell, och alla de på klubben varande officerare som ej voro sjukrapporterade skyndade sig till guvernörens boning.

Alla de andre gingo ut på verandan och kunde härifrån se, huru guvernören själf trädde ut på den plattform, som låg utanför residenset, och huru mindre afdelningar af de i staden varande regementena bildade en stor halfeirkel framför byggnaden.

Guvernören lord Darlington höll nu ett kort tal hvar efter hans sekreterare uppläste flere längre eller kortare rapporter, hvarunder han stundom afbröts af militärens och folkmassans bedöfvande hurrarop.

Härefter hördes några kommandoord, och soldaterna aflägsnade sig, men voro snart blandade med folket, som nu närmade sig klubbhuset. Liksom i en åska af hurrarop hördes major Robert Knights namn, och denne måste ut på verandan.

Då den täta massan nedanför såg den sårade officeren med sin bindel om hufvudet och sin arm i band, kände dess förtjusning inga gränser, och det var med yttersta ansträngning af klubbmedlemmarne, polis och militär, som folket hindrades att bära sin hjälte rundt i staden.

När folkmassan sent omsider hade hurrat sig hes och skingrat sig, begaf sig klubben åter in i den stora salen.

— Nu, bäste major Knight, måste ni tillfredsställa vår nyfikenhet och berätta oss om *hjälten från Montego!* sade sir John.

— Jag försäkrar er, mina herrar, sade majoren, att denna titel är helt och hållet gripen ur luften och alldeles oförtjänt. Jag och mina soldater íntogo en liten höjd och försvarade oss där — det var sannerligen blott en obetydlig och vanlig affär.

— Det tyckes dock vara en mer än vanlig affär att med en bataljon om fyra hundra man storma en väl befästad skans och där under sex timmar försvara sig mot en oafbruten stormning af sextonhundra vilda och blodiga negrer — eller hvad säga ni, mina herrar, därom?

— Den, som yttrade detta, var guvernörens adjutant, löjtnant Brand, hvilken inkommit i salongen just vid majorens svar på sir Johns uppmaning.

— Jag har blifvit ålagd af guvernören att för klubben uppläsa följande meddelande från generalen till lord Darlington:

»Mylord!

— Det är med glädje jag härmed har den äran att meddela, att upproret är slut. Denna glädje är dock ej oblandad, ty det har kostat strömmar af blod, och många af Englands raska söner ha med sina lif bevisat sin trohet mot drottning och fädernesland. De upproriskes nederlag är fullständigt! jag kan ej neka dem ett erkännande för deras tapperhet, som, väl anförd, i förening med våra trupper skulle varit oemotståndlig.

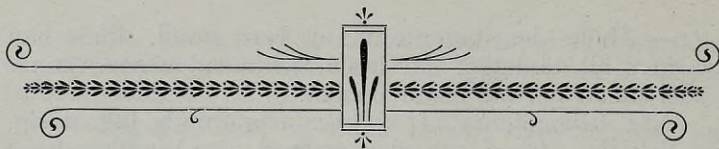
Listan å flere af befäl och manskap, hvilka särdeles utmärkt sig, följer härmed, men jag beder att särskildt få framhålla major Robert Knights okuffiga tapperhet och sinnesnärvaro; sedan han stormat fiendens förnämsta fäste, skansen Montego, bragte han genom sitt hjältemodiga försvar däraf segern i våra händer».

Sedan jublet efter uppläsandet af denna rapport lagt sig, fortsatte adjutanten, lämnande major Knight ett tjänstebref:

— Jag har härmed den äran att vara den förste som lyckönskar hr öfversten!

— Hade den befordrade ej varit sårad, skulle han kanske i all vänlighet blifvit sönderkramad af sina vänner i ädel täflan om att hedra honom.

När ledamöterna af klubben någorlunda lugnat sig, tog sir John afsked och gick ombord på »Vindthunden», hvilken strax därefter ångade ut ur hamnen.

KAP. XVI.

»The Black Devils» löfte. Cimarones.

»Så kom en blix — och kulan hufvudstupa slog framför bogen ned uti det djupa».

Byron.

Från fångelset rymd var den siste som tog sin hyra — — —»

L. Oxenstierna.

På utsatt tid gick Sambo in i den svarte kaptenens kajuta. Här stod den unge kocken och höll troget den med is fyllda handuken på kaptenens halfrakade hufvud.

Just då Zambos hufvud stack in genom dörren tycktes kaptenen vakna. Han sträckte på sina grofva lemmar, och då han vid sin hufvudgård såg en svart, blef han förskräckt och ryckte till.

— Var lugn, kapten, doktor komma snart, sade Roy.

— Hvem är du. Och hvar äro mina pistoler? frågade Bill.

— Edra pistoler och er dolk har jag här i mitt bälte, om någon skulle velat komma in här för att taga lifvet af er, skulle ett skott varit en signal för den store trollkarlen, som då hade varit här för att rädda er.

— Men hvem är du själf då?

— Jag är myladys kock, som ni skänkte åt henne, då hon hindrade er att slå ihjäl honom, svarade Roy.

— Och du har inte tagit lifvet af mig, då du hade min dolk och mina pistoler.

— Och ni tror, att jag skulle vilja mörda er när ni sof?

— Bra, Roy! sade nu Zambo, i det han inträdde.

Den svarte kaptenen sjönk tillbaka på sin bädd, men reste sig strax upp, då Zambo sade:

— Bränningar af korallrefven synas två mil kranbalksvis om babord, och jag anser dig nu behöfva stiga upp för att lotsa in där, som du sade. Hur är det med dig Bill?

— Åh, det är inte bra — värken i hufvudet är förb . . . , och för resten är jag oklar för grunden, som man säger.

— Nåväl, Bill, din svarte satan, sade Zambo — för första gången användande hans allmänt begagnade öknamn — jag skall väl vara hjälpsam mot dig. Men olycklig du, om du ej lyder mig, som du lofvat. Se så, sitt still nu!

Några minuter härefter var »Georgias» kapten uppe på kommandobryggen, och en timme senare styrde han in i en öppning mellan korallrefven och var snart inne i den grönskande hamnen, som han på morgonen lämnat.

Dagen därpå låg »The Black Devil» i sårfeber, och styrmannen kom till Zambo, bedjande honom för all del komma och hjälpa dem, emedan kaptenen höll på att slå ihjäl flere af besättningen.

Zambo tog en handuk, väl indränkt med kloroform, och lyckades därmed bedöfva sin grande patient, hvilken han sedan lät med största noggrannhet binda och »surra» med några tåg fast vid en bastant stång. Roy fick hålla den sårades hufvud kallt med isvatten. Bill yrade och ansträngde sig dagen därpå att komma lös, men förgäfvades.

Under denna tid lät Zambo några af besättningen gräfva en graf samt i en snygg kista, som styrmannen lät göra, begrafva den engelske kaptenen och hans hustru på den lilla slätt, där den grönskande gången utmynnade.

Efter några dagar var kaptenen någorlunda återställd efter sin halfva skalpering och befriades då af Zambo från sina band.

Då hans fartyg nu var öfverlastadt af varor; lät han röja undan en plats i skogen och där uppföra ett litet blockhus, hvarest han upplade en mängd varor af alla slag.

När detta var gjordt, gick han åter till sjös. Denna gång styrdes färden nordväst ut.

»The Black Devil» styrde nu öster om denna långsträckt grupps af öar, som räknas i hundradetal och kallas Bahama eller Lucaiska öarne och af hvilka de fleste äro, hvar och en ett paradis. Hajarne kring deras kuster och de plötsliga, men hastigt öfvergående orkanerna äro de enda obehag man här kan beklaga sig öfver.

Vädret var härligt, och endast en lätt sydvästlig bris krusade vattenytan. Det var på eftermiddagen och vinden medförde de skönaste dofter af rosor, kryddor och ananas.

Lady Kennedy hade just slutat sin middag, lagad och serverad af hennes outröttlige tjänare Zambo och Roy, då ångaren stoppade, och ett häftigt oväsen uppstod på däckets.

Zambo sprang upp på kommandobryggan och såg, att orsaken var en kanonbåt med engelsk flagg, som helt oförväntadt skjutit fram om norra udden af ön Guanahani eller San Salvador.

Kommandorop hördes, och snart vände sjöröfvaren stäfvén åt öster, sökande öppna hafvet. Kanonerna gjordes klara, ammunition framtogs och gevär utdelades bland besättningen.

Knappt hade »Georgia» ändrat sin kurs, förrän en hvit rök syntes vid kanonbåtens sida och ett präjskott hördes.

Den svarte kaptenen befalde eldaren att fyra på till högsta ångtryck, och den förre blockadbrytaren visade nu sin förmåga att ila fram öfver det mot aftonluften i violett skiftande hafvet.

Svarta rökmoln stego upp ur kanonbåtens skorsten, och äfven den försökte uppnå sin högsta möjliga hastig-

het. Ånyo syntes en rök från kanonbåten, och ett skott afsköts, men denna gång skarpt. Kulan gick tätt öfver »Georgias» kommandobrygga och lösslet ett af den verkliga skorstenens stag.

Under tiden hade sjöröfvaren låtit ladda de kanoner som voro oladdade, och afsköt nästan samtidigt tre af dem mot sin förföljare.

En af kulorna träffade kanonbåten något bakom fören, och kulans anslag hördes till »Georgia», hvars besättning uppgaf ett hurrarop. De båda andra kulorna gräsade mot vattnet och flögo oskadliga öfver kanonbåten.

Den senare styrde nu rakt på sjöröfvaren, och denne skyndade undan, alltjämt hållande örlogsmannen akterut, något läringsvis om babord.

De båda fartygen hade nu högsta ångtryck uppe, och det såg ut, som om den gamle blockadbrytaren skulle, ehuru obetydligt, öka afståndet emellan sig och sin förföljare.

Solen sjönk, och efter några timmar sågo de båda fartygen ej hvarandra, men kunde det oaktadt å båda sidor höra hvar fienden befann sig. Genom sin jämna afvikning åt babord hade »Georgia» så småningom beskrifvit en stor cirkelbåge och befann sig åter nära Bahama-öarne samt lyckades tack vare sin befälhavares märkvärdiga känedom om dessa öar, klippor och korallbankar, löpa in norr om den för sina alabasterklippor berömda ön Elauthera samt in genom de farliga korallrefven vid den lilla ön Berry.

På morgonen syntes ingen kanonbåt till, och »The Black Devil» var vid ett utmärkt lynne samt bad sin doktor att gå ned i lastrummet och förse sig med champagne och andra viner för sitt och ladyns behof. Zambo lät Roy gå ned och bära upp hvad han för lady Kennedys räkning kunde behöfva.

»Georgia» styrde nu sydöst med full fart emellan dessa korallbankar, där kapten tycktes vara så hemmastadd.

Just då »Georgia» var i närheten af Aklin, en af de medelstora Bahama-öarne, syntes röken af ej mindre än fyra ångbåtar, som på andra sidan af Aklin drogo sig åt

nordväst. En af dessa skiljdes från de öfriga på höjden af de farliga grunden vid Franz Kay och styrde sydväst mot Cubas östligaste udde.

»The Black Devil» styrde genast in under Aklins västligaste udde. Med lodning kunde han komma alldeles in till den bråddjupa stranden, så att han på en landgång kunde komma i land. Åtföljd af styrmannen banade han sig väg mellan de höga träden, som stodo ända nere vid stranden och på samma gång vid foten af det här omkring hundra fot höga bärget.

Efter en stund återkommo kaptenen och styrmannen. Den senare gick till maskinister och besättning med befallning att hålla så tyst som möjligt. Då kaptenen hade befallt maskinisten att raka ut kolen och hafva alla luckor öppna, så hväste ångan helt sakta ur säkerhetsventilerna, och några andra ljud hördes ej.

— De dj...a söka mig, sade kaptenen, då han satte sig vid Zambos sida, där denne efter vanligheten rökte sin pipa.

— Undrar inte därpå, Bill.

— Dum affär med kanonbåten...

— Dum affär det hela, Bill.

— Hm! hvad f-n skall man göra?

— Gå och häng dig, Bill;

»The Black Devil» kastade en halft frågande, halft ironisk blick på sin granne, hvarefter han sade:

— Nå, doktor, gif mig ett godt råd nu. Ni är ju en vis man och kan se in i framtiden...

— Lyder du mitt råd, om jag gifver dig ett?

— Hm — — om jag kan, så... Låt mig höra, huru detta råd lyder.

— Jo det lyder så: solen går nu snart ned, och då sätter du full fart på den sydligaste af dessa öar. Stora Inauga. Där sätter du ut en af dina mindre båtar och lämnar mig Roy och en man till samt låter mig och lady'n ro i land. Sedan sätter du kurs på Afrika, går till exempel till Libeyra, säljer ångbåten, låter ditt folk gå fritt, sätter upp ett hotell eller hvad för rörelse du vill, ty du har medel därtill, och sedan har du ingenting att frukta, utom...

— Utom? frågade den tilltalade.

— Din Gud och ditt samvete! svarade Zambo, fixerande »The Black Devil».

Denne sprang upp och gick ett hvarf på mellandäck, hvarefter han närmade sig sin doktor och sade:

— Nästan samma idé har jag någon tid haft för mig men jag har, som du vet, förråder och en man kvar på Mogana eller Mariguana, som den äfven kallas, och måste afhämta den först.

Några timmar efter detta samtal ångade sjörofvarefartyget in i den vackra hamnen på Mariguana.

På morgonen kom den neger ombord, som varit kvarlämnad, och berättade, sedan han talat med kaptenen, för Zambo, att tre örlogsmän hade legat utanför korallrefvet och lodat dagen förut. De hade äfven skickat in sex beväpnade båtar, som rott rundt i hamnen samt sedan återvändt till fartygen. Dessa voro en pansarkanonbåt, en mindre kanonbåt och en bestyckad korvett med segelrigg och ånga.

Sedan mannen fått noga svara på Zambos alla frågor om det senare fartyget, sade Zambo för sig själf:

— »Vindthunden!»

Under två dagar voro »Georgias» besättning och befäl sysselsatta med att inlasta alla varorna, som voro upplagda i det fyrkantiga blockhuset eller rättare tornet, ty det var tio å elfva meter högt och blott fyra meter i fyrkant.

Snart voro varorna och till och med själfva blockhuset ombord. I solnedgången lämnade fribytaren den vackra hamnen och passerade lyckligen ut genom korallrefvet.

Till Zambos belåtenhet styrde »The Black Devil» efter löfte sydväst hän förbi Cayques och på Inagua-örarne, alltså nästan rakt på Kap Morant eller Jamaikas östra udde.

Det var knappt dager, då Zambo vaknade vid att maskinerna saktade, stannade och slogos back. Från sin sofplats på en soffa, som han brutit loss från en hytt och alltid drog framför den enda dörren till den lilla salong, innanför hvilken lady Kennedys hytt var belägen, sprang

han upp för att se, hvad som kunde vara orsaken till ångarens stannande.

Då han kom upp på däck, trodde han först, att han åter befann sig med »Georgia» och dess besättning i den vackra hamnen på ön Mariguana, ty här växte höga träd, som sträckte sina lummiga grenar högt öfver fartyget. Allt var så tyst och stilla.

Han fick nu af Roy veta, att den svarte kaptenen hade sändt Sam och Dick i land med hvar sitt bref samt hade utsatt dubbla vakter öfverallt i trakten. Härefter hade han gått in i sin hytt, där han troligen sof.

På aftonen strax före solens nedgång lifvades skogen af en mängd folk, som lågmäldt samtalade med hvarandra. Zambo hade just följt sin härskarinna till hennes hytt och stoppat den yttre nyckeln i sin ficka, då han fick höra sorlet af röster och såg största delen af besättningen fullt beväpnade återkomma. I sällskap med dem märkte han tjugu eller trettio främmande negrer och en mulatt. Denne senare som var herreklädd, närmade sig fartygets kapten sägande:

— Nu har ni de snygga fåglarne ombord — se på dem, de äro stora och starka som björnar, för resten de största skurkar på Cuba! Nu får jag be er om de tjugu punden, som återstå.

— Där äro de — farväl!

Ångbåten backade nu ut ur den lilla viken. Zambo gick fram på fördäcket, där han hörde skräl och hammarslag. Då han närmade sig, såg han att de flesta af de nykomne hade grofva järnringar om hals, händer eller fötter, som voro sammanlänkade med starka järnkettingar.

»Det var snygga pojkar», sade Zambo för sig själf; »det är således Cimarones*, hvarmed »The Black Devil» har kompletterat sin besättning!»

* Cimarones kallas i Vestindien de negerslafvar, äfvensom fria negrer, hvilka straffade för grymma brott rymt från fängelser och plantager.

KAP. XVII.

Cimarones' strid med döden och djäfvulen.

»Välän, till kamp!
»De rusta sig, de fräcka.»

Atterbom.

»Där skottet small och kulan hven,
där var hon ej långt bakom.»

Runeberg.

»Georgia» styrde nu rätt öster ut. Zambo gick då upp till »The Black Devil» och sade till honom:

— Jag tror att du ej håller ditt löfte till mig? Jag varnar dig nu för tredje och sista gången — nå, hvad svarar du mig?

— Jag skall tala vid dig i morgon, doktor, sof till dess, och jag skall förklara allt. I morgon — om vi komma helskinnade härifrån.

»I morgon — hm! Han tyckes hafva något i sinnet mot mig i natt... Ingen af den förra besättningen skulle vilja eller våga utföra något anslag mot mig, men de nya, som stoja där för- ut och nu fått sprit, som det höres — — hm! Jag får visst lof att blifva trollkarl igen.»

Efter att ha laddat sin revolver och repeterkarbin, lade han dessa på bordet bredvid sig och gick in i den förre styrmannens hytt, där han förut sett en revolver.

Då det i pulpeten fans kulor till den, så laddade han den och stoppade den på sig.

Uti kojn i styrmanshytten låg den unge negern Roy och sof. Zambo hade för säkerhets skull tilldelat ladyns kock denna plats, emedan han var fullt säker på hans tillgifvenhet för såväl lady som honom själf.

Sedan han letat reda på åtskilliga saker ur ett skåp samt mycket väl stängt för de fönster, som vette åt melandäcket, väckte han Roy.

— Hallå, min gosse, är du vaken

— Ja, massa!

— Vill du hjälpa mig att rädda ladyns, mitt och ditt lif, Roy?

— Jesus Maria! Det vill jag visst! Men hvad skall jag göra?

— Jo, har du något rent vatten härinne?

— Ja, dricksvatten i alla karafiner och kannor och där i hörnet två pytsar med saltvatten och en svabel.

— Det är bra, Roy! Komma vi ifrån denne svarte skurk, så är din lycka gjord. Tag hit vatten. Så där, nu börja vi — —

Nu tog Zambo fram en kritartad hvit färg och målade sitt ansikte hvitt, med stora röda ringar kring ögonen.

— Hu! sade Roy.

— Vänta, skall du få se, kostymen är inte färdig ännu!

Zambo reste sig och förde sina kläder bakom ryggen samt blottade bröstet, hvarpå han med några breda hvita streck från hufvudet nedåt samt åt sidorna på sin svarta hud snart framstälde ett benrangelt.

Det hela var så pass illusoriskt, att hade han ej huggit tag i den unge negern, hade denne uppgifvit ett anskri af fasa.

Tyst, och nu skall du äfven blifva hvit. Ställ nu!

Efter några minuter fick Roy se sig i spegeln och grinade helt förnöjd.

Zambo framtog nu en fyrverkeripjes af det slag, som ofta brukas ombord och vanligen kallas »blänkare». De lysa i allmänhet med hvitt ljus, men äfven någon gång med färgadt sken i korta repriser.

Sedan han gifvit Roy sina order, förlängde han sin hvita kappa medels några nålar och ett lakan samt stälde sig på soffan, draperande kappan framför sig.

— Nå, Roy, hur tar det sig ut? Men svara tyst.

— O, massa doktor! Ni ser ut som djäfvulen själf — nej som döden — O!

— Det är godt! Passa på, medan jag går och varskor lady.

Zambo gick in i den inre salongen och knackade på dörren till ladyns hytt.

— Är det ni, Zambo? frågade hans matmoder med något vibrerande stämma.

— Ja, mylady! Jag vill omtala, att om en stund några skott komma att lossas, några skrik att höras — det är allt. Jag ber er nu vara fullkomligt lugn, men ni får icke gå ut ur er hytt förr än allt är tyst — lofva mig det, mylady!

— Är det någon fara för er, Zambo? Svara mig därpå! sade lady Kennedy.

— Ej det minsta, tror jag — god natt, min nådiga matmoder, sade Zambo och skyndade ut.

Ett ljus sattes nu innanför en liten ruta, som fans på dörren till styrmanshytten och täcktes af en tunn grön gardin. Häraf upplystes den stora kajutan med ett matt sken.

Då Roy fått sina order samt en laddad dubbelpipig pistol, som funnits i en af hytterna, placerades han under det med en duk behängda bordet. Zambo satte sig ned på soffans ryggstöd, och då han nu anade, att en stor fara var å färde, tänkte han på hvad som skulle hända henne — hans älskade husbondes maka — om han dödades af dessa svarta, vällustiga rofdjur, hvilkas passioner och vildhet han så väl kände.

Vid denna tanke kände hans vrede inga gränser, och han ångrade, att han ej förut skjutit »The Black Devil» och tagit befälet på »Georgia». Han var öfvertygad om, att detta kunde hafva skett, innan cimarones kommo ombord — men om det hade misslyckats — hvad hade då följden blifvit? Detsamma som nu. Hon, hans tillbedda härskarinna, skulle hafva hemfallit åt de svarte

satarne — svart var han själf, men hennes make hade gjort hans själf hvit.

»Lugna dig min, käre Zambo, det kan ju äfven vara lustigt att en gång se, hvad lite' förstånd, vrede och goda vapen kunna uträtta!» sade han slutligen till sig själf. »Emellertid måste denna natt göra mig till en rysligt stor trollkarl i dessa djurs tanke — annars kan jag ej rädda henne åt honom».

— Hör! hviskade Roy.

I en blink intog Zambo sin ställning och drapeerade sig.

Ett undertryckt skrål af druckna röster hade hela tiden hörts från fördäck, men blef nu på en gång mera högljudt och afstannade därpå tvärt. Ett tassande af bara fötter hördes utanför dörren. En knif eller huggjärn infördes mellan låskolfven och träet.

Dörren buktade sig för en stark påtryckning, och låset gaf vika.

In i salongen störtade åtta á nio cimarones, påträngda af andra, men de stannade som förstenade, då de sågo det stora benranglet med rullande ögon betrakta dem.

De tycktes dock vilja sansa sig, då deras kamrater utifrån skreko:

— Hugg ned honom! Döda trollkarlen!

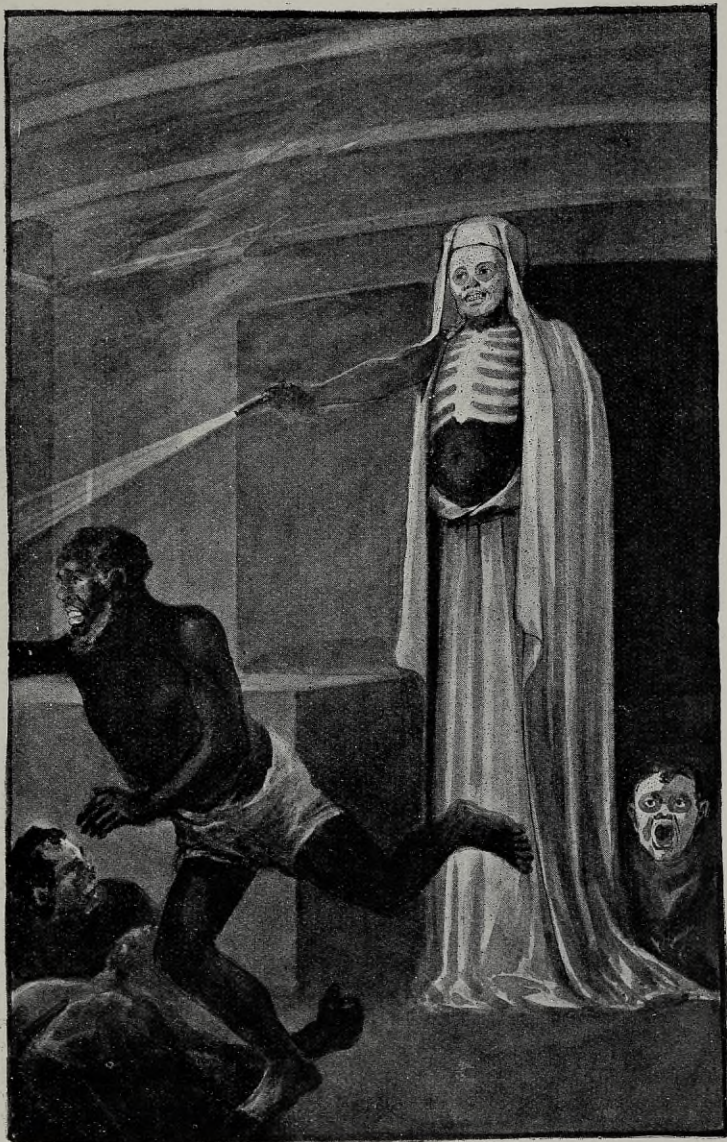
Nu urladdade sig likväl från det stilla stående benranglets högra hand en mördande, välriktad eld, och sex kulor fälde sina män.

Vid första skottet upplystes rummet af ett intensivt lysande sken från benranglets fötter, och ett hvitt, grinnande ansikte syntes där hänle åt de anfallandes vanmakt.

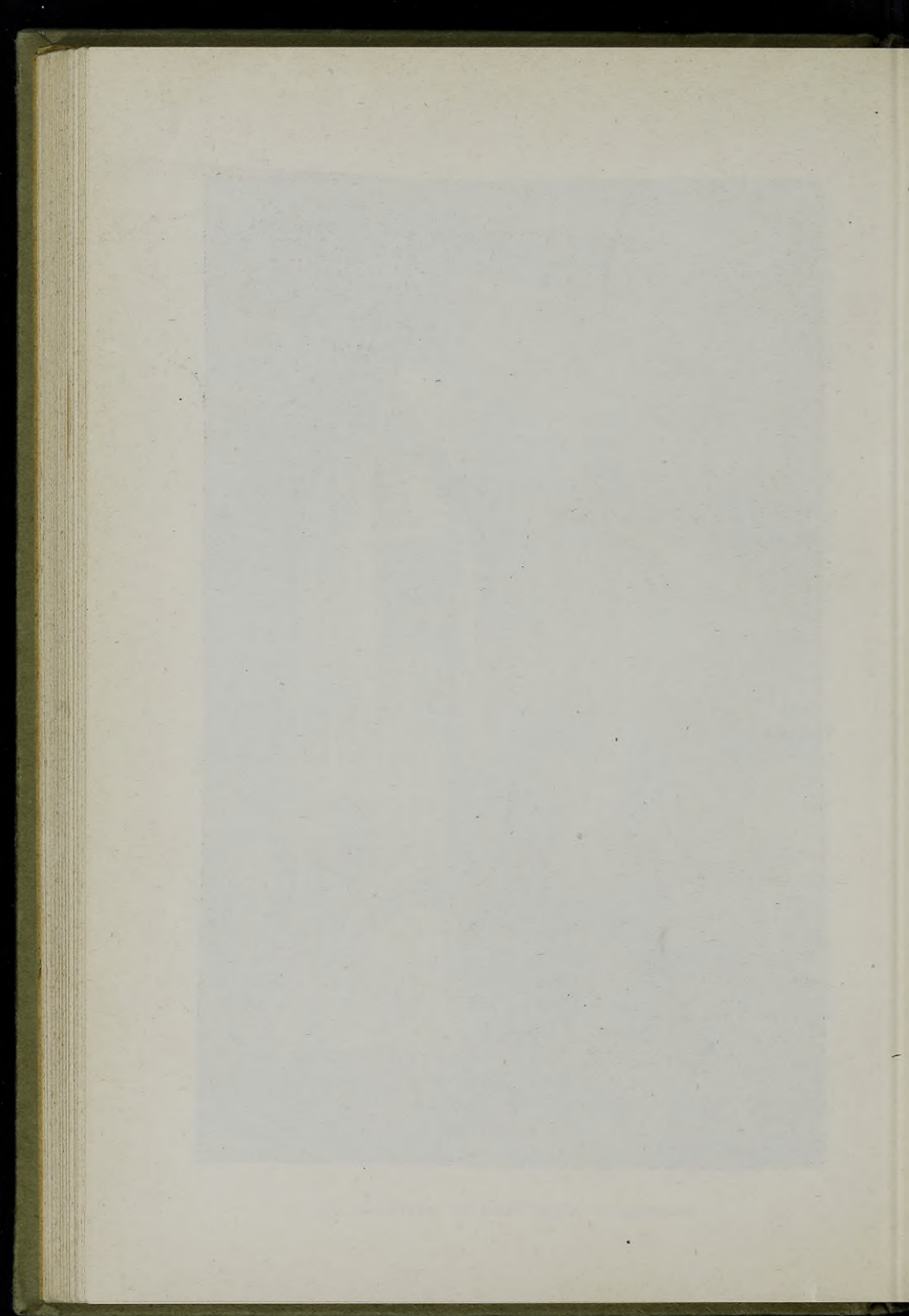
De svarte skurkarne släppte sina blanka knifvar, allt eftersom de skötos, och alla de kvarlevande, som hade kommit in, skyndade sig under förfärliga skrån att komma ut igen.

Just då Zambo hade fattat sin karbin, ryckte någon honom bakifrån i hans mantel, och då han vände sig om, såg han en arm lämna honom en revolver. Dörren bakom honom stängdes därpå hastigt.

— Gud, en sådan kvinna! sade han för sig själf.

— — — benranglets högra hand en mördande eld — — —

Och nu small det återigen skott på skott, och de öfverlevande af cimarones föllo en för hvarje skott.

En af de sårade vände sig om, då han trampade på de fallne, och seende igenom den öppna dörren den långa benrangelsmannen med utsträckt arm och under honom det krithvita ansigtet med de rullande ögonen och den röda tungan slängande af och an utanför munnen, uppgaf han ett hiskeligt tjut och föll på däckets.

I detsamma kom »The Black Devil» ned från kommandobryggan och blef stående som fastvuxen vid däckets, då han varseblef benrangelsmannen.

I detta ögonblick slocknade ljuset.

Så snart Roy hade stängt dörren, öppnade Zambo dörren till styrmanshytten, och lysande på durken sågo de nu fyra storväxta döda negrer. Tre af dem hade släppt sina långa knifvar, men den fjärde höll ännu sin i handen.

— Hvar har du pytsen med svabeln, Roy? frågade Zambo.

— Här massa! svarade den unge mannen.

Nu tvättade Zambo bort den hvita färgen från sitt ansikte och bröst samt befalde Roy att genast göra det samma.

Det knackade nu sakta på dörren till aktersalongen. Zambo stängde hastigt dörren till styrmanshytten, på det att lady Kennedy ej skulle få se de fallne. Sedan flyttade han undan soffan och knackade i sin tur på dörren till aktersalongen. Denna öppnades, och lady Kennedy stod darrande och blek framför honom.

— Hvad har händt? frågade hon.

— Vi hafva levererat en liten batalj, mylady, och tack vare er afgått med segern — men hvarifrån fick ni den där präktiga revolvern? Den kom just i rättan tid.

— Inne hos mig, den hängde på väggen öfver min bädd, och då ni säger, att det är kaptenens kajuta jag bebor, så har det naturligtvis varit hans revolver. Då jag hörde skotten, tog jag ned den, och som jag genast klädt mig, då ni sade att det skulle blifva något rumor i natt, så gick jag ut — och resten vet ni.

— Ja, nådigaste mylady! Ni har kanske genom ert

mod och er sinnesnärvaro räddat våra lif i natt! Men nu måste ni lägga er och hvila. Tillåter ni, att jag sticker in min svarta hand till er med en lugnande dryck?

— Tack, Zambo; men inga sömmedel!

— Nej, nej! En liten smula kinin och ananassaft, det är allt. Jag kommer strax tillbaka.

Och härmed försvann den trogne tjenaren genom dörren.

Då Zambo kom ut i sitt sofrum, såg han Roy med förvånande styrka slänga ut ett af liken. Snart var den unge mannen färdig med de andra.

Zambo närmade sig nu, men då Roy såg honom i det matta ljusskenet, som kom från styrmanshytten, sade han:

— Kom inte närmare, mycket blod på durken. Roy kasta ut de döda niggers och spola bort blod från hyttgolfvet. Här kommer den tredje! Kom in på fötterna, men ut på hufvudet! Här har jag den fjerde — se så! du vara god lämna knif — jag hafva de andra tre, vill hafva din också! Nå, inte vill — — — se så, mista fingrar, men Roy hafva mycket god knif, och nu — hopp! Jaså, du vara stor och tung, nå, då bjuda Roy på åka!

Härmed tog Roy ett godt tag i den fallnes ulliga hår och släpade honom ut.

Härefter började han spola golfvet med vatten, och då han i den kabyss, som var midt emot styrmanshytten, hade en pump, som med ett rör erhöill vatten från sidan af fartyget, var snart golfvet rent, ty vattnet afrann genom små spygatt under hyttens skott*).

Zambo hade emellertid lagat till en lugnande dryck åt sin härskarinna, och då han återkom, sade han till Roy:

— Var det många på däckets där ute?

— O ja, massa! Stor hög, tio, elfva, tolf tretton —

— Stopp: nu räknar du för långt. Men jag skulle vilja ha de döde hifvande öfver bord. Vi kunna öppna landgångsluckan i lä och så — — —

*) Spygatt = små hål, aflopp för vatten, vanligen klädda med koppar, bly eller annan metall. Skott = väggar i hytter och salonger på fartyg.

— Hyfven ja! Roy förstå — och så spola däck mycket väl — och så i morgon »The Black Devil» fråga, hvar hans lönmördare blifvit af. Massa svara: »Hos en svartare djäfvul än du, men som har längre svans!» Åh, hå, hå! Mycket god frukost åt honom — — —

— Tyst nu, Roy! Du orkar inte ensam göra detta. Jag skall hjälpa dig därmed. Gå nu ut och gör en tyst rekognoscering, så att du får reda på hvad besättningen gör. Du hör, att de skråla och tala där framme för om masten, ehuru de ej äro så högljudda som förut, ty den svarte kaptenen har befallt dem tystnad, emedan han är rädd att engelska kryssare äro i närheten. Gå nu och se efter, om det finnes någon på däck här akter om förmasten, men akta dig för att blifva upptäckt. Skulle något sådant hända, så skynda hit och kom nu snart igen.

Roy smög sig ut.

Under tiden tog Zambo af sig sina kläder och fäste blott en skinnrem, i hvilken ett par revolverar voro instuckna, kring sin midja. Han öppnade nu dörren ut till däcket och lyssnade.

Plötsligt såg han en skugga, svartare än natten, närma sig. Det var den unge kocken.

— Oj, massa! Ni skulle hafva hört dem, det vill säga de fördömda cimarones. En af dem fått en kula genom armen, beskref huru de hade stridit med döden och djäfvulen. Den förre räckte från golf till tak, och från den hand, han sträckte emot dem, flögo oupphörligt tusentals kulor. Själf hade han det oaktadt, sprungit fram och stuckit sin knif två gånger ända till fästet i döden, men då hade djäfvulen, som låg på durken under den långe, bitit honom i benet, och han måste draga sig tillbaka. Då han kommit ut, hade han vänt sig om. Han såg då, huru stora eldslågor sköto ut ur benrangelsmannens ögon och ur djäfvulens gap. Oj, massa! Om ni hade hört, hur de stortjöto af rädsla och ångest — ha, ha, ha! De våga ej se på er i morgon! Ni skall få se det.

— Och kaptenen? frågade Zambo.

— Han och andre styrmannen äro på kommandobryggan. Jag hörde den senare säga: »Det var f-n till fart hon gör!» Kaptenen svarade: »Hon gör olyckligtvis

ej mer än sexton knop, men som blokadbrytare gjorde hon tjugu».

— Det är bra, kom nu med, sade Zambo och gick ut.

Här lågo huller om buller en mängd dödsskjutna cimarones.

Det dröjde ej många minuter, förr än portarne voro öppnade, och nu plumsade den ene efter den andre af de svarta lönmördarne ned i de mörka vågorna.

— Här går den elfte, sade Roy, i det han vräkte en öfver relingen.

— Vänta, Roy! sade Zambo. Jag tror att den här lefver.

— Hifva'n bara! hifva'n massa! Ni sätta lif uti honom, så knifva han massa dagen därpå. Lömska svarta djäflar! Inte goda negrer, utan dj—ns niggers!

— Tyst, Roy, och tag honom i fötterna. Vi skola bära in honom — — —

— Bära in — bära in cimarones-nigger? Massa doktor — Roy ärlig neger, tar ej i'n!

— Då bär jag in honom själf — öppna dörren.

— Nej, nej! Roy bära, så här!

Då Zambo lagt den sårade på bordet, tände han en större lampa och undersökte hans sår.

Efter en konsultation med sig själf sade Zambo:

— Kulan måste ha träffat hans upplyftade knif samt fört densamma mot hans ansikte, ty här är en duktig skråma. Kulan har halkat från knifven och gått in vid härfästet öfver pannan — ja det är riktigt — det är bra. Roy! ropade Zambo.

Men Roy var inte inne. Zambo gick då till sitt apotek och tog fram band och plåster samt hade snart förbundit den sårade. Nu öppnade han dörren och såg då Roy i fullt arbete med att spola däcket, men några fallne funnos där ej.

— Roy, hvar har du gjort af de sårade?

— Det fans bara döda — alla döda! Den siste, som fått en kula i hjärtat, bad Roy »inte dränka, så att han kunde få sticka knif i doktor». Han har själf burit in en därinne som nog gör det, sade Roy. »Det var bra, hifva då!» sade han.

Härmed började Roy spola igen.

Sedan den misslynte kocken hjälpt den nu förbundne sårade ut på däck och lagt honom så bekvämt som möjligt, gingo de in och sökte hvila, efter det de så godt sig göra lät tillbommat den sprängda dörren.

KAP. XVIII.

Den svarte fribytarens planer mot trollkarlen.

»En seglare. — En pris! — Dess flagg? Och formen?
Hvad landsman är han? Rikta kikarn dit!
Nej, ingen pris! — — —»

Talis Qualis.

»All tvekan skingrad är,
hans afsikt yppas mig:
Han trotsa djärf — men vet,
han går att störta sig!»

Kellgren.

Då Zambo vaknade, såg han den trogne Roy liggande tvärs framför dörren till däckets, omgifven af en hel arsenal. I högra handen höll han den dubbelpipiga pistolen och i den vänstra en af de tagna knifvarne. På golfvet bredvid honom lågo hans krigsbyte från den förflutna natten, de tre andra mordvapnen.

Zambo kunde ej underlåta att, ehuru han log åt honom, glädja sig åt hans tillgifvenhet, hvilken så tydligt visade sig i hans »mobilisering» af sina stridskrafter.

— Roy? sade han. Upp med dig! Ladyn vill hafva sitt chocolad — skynda på, min gosse.

I ögonblicket var Roy på benen, men Zambo måste hastigt fatta den unge mannen om handlofvarne, ty innan

denne blifvit fullt vaken tycktes han vilja anse honom som en fiende.

— Hvad hafva Roy gjort? sporde den unge negern, sedan han kommit till besinning. Jag vilja skjuta er, massa — — — har jag? Skjuta Roy, eller Roy skjuta sig själf?

— Lugna dig nu, min gosse, och bär in alla dina vapen i din hytt; men kom ihåg, att om någon frågar dig hvad som händt i natt, så vet du ingenting därom, ty doktorn — det är jag, förstår du — hade på aftonen tvingat dig att dricka ett glas saft, och därefter mins du ingenting mer. Förstår du?

— Ja, ja, massa doktor, Roy förstå — vara mycket bra, sofva tungt i natt, hafva ondt i hufvudet i dag — all right!

Zambo hade snart sin vanliga kostym i ordning och gick nu ut på däck.

Lastluckan var öppnad, och en del af besättningen var sysselsatt med att i lastrummet nedfira och stufva några lådor och andra kolly, som förut belamrat mellanäck.

Det var tur, att en bal just nu var nere, ty då Zambo visade sig i dörren, hördes ett genomträngande skri, och den svarta besättningen rusade förut. Styrmannen stod visserligen kvar, men tycktes färdig att följa de andra, då Zambo helt vänligt närmade sig honom, sägande:

— God morgon, styrman; det är vackert väder i dag och frisk bris, hvilket gör godt mot solens hetta.

— Ja, doktor, ännu är det vackert, men jag tror vi ej hafva långt till storm eller något dylikt. Barometern har börjat falla, och vid denna tiden är det med den där blå dimman rundt horisonten ett dåligt tecken.

— Ja, däri har ni nog rätt, jag skall gå upp på akterdäck och se mig om. God morgon, styrman!

— God morgon, doktor!

Zambo hade iakttagit, att »The Black Devil» närmast sig dem och ställt sig så, att Zambo måste passera honom, då han skulle gå upp på akterdäcket.

Major domon gjorde nu detta, men såg åt andra sidan,

liksom han ej märkt den svarte kaptenen, hvarefter han tog fram sin kikare och beskådade synkretsen.

Plötsligt riktade han kikaren mot en punkt i den af styrmannen anmärkta dimman samt betraktade den ihärdigt. Han tyckte sig nämligen där upptäcka en seglare. Var det ett hvitt moln eller var det en segelmassa? Vinden var västlig, och om detta lilla hvita moln var ett segel, så skulle fartyget, ifall det följde »Georgia», gå med utfirade skot.

Zambo gick nu till trappan, som ledde från akterdäck ned till mellandäcket, och frågade styrmannen:

— Ha vi i natt eller på morgonen gått förbi någon seglare?

— Nej, doktor, det ha vi inte, svarade denne.

— Hm! Och ändå ha vi en seglare efter oss.

— Det är inte möjligt! ropade både »The Black Devil» och hans styrman samt sprungo upp för trappan för att examinera synranden med sina kikare.

Zambo gick nu in i aktersalongen och betraktade genom den runda ventil, som där stod öppen, det lilla moln, han förut märkt, men kunde ej afgöra, hvad det var. Under tiden kom han att lyssna till följande samtal mellan de tätt öfver honom stående sjömännen.

— Hvad tycker ni, styrman? Det ser ut som ett litet moln, men ibland tycker jag, att det liknar en seglare.

— Ja, kaptен, så har äfven jag tyckt; men om det också vore en seglare, så kan den omöjligen taga fatt vår gamla blokadbrytare, som kan göra sina aderton, om det gäller.

— Hon är smutsig i botten, pannor och tuber äro orena, så att jag kan svära på, att hon ej gör mer än tolf à tretton.

— Vi kunna ju logga henne, om ni vill, kaptен.

— Ja gör det, styrman.

— Här hänger patentloggen, och den är i godt stånd — — — se så, nu är den justerad. Se på klockan, kaptен, så låter jag den gå.

— Låt gå, styrman, klockan är jämt elfva nu. Men se där! Är det ej en skonert med utfirade segel?

— Ja, vid alla bramsegel det är det — men nej! Den där solröken, som darrar upp och ned kring horisonten, förvandlar det där molnet än till en seglare, än till en fyr eller ett kyrktorn. Se nu, kapten. Tänk om trollkarlen...

— Säg ut, styrman!

— Jag bara kom att tänka på, att det lilla molnet kunde vara något djäfvulstyg af honom. Huru gick det med cimarones i natt? Jag vaknade af skotten, det var en förfärlig salva han gaf dem.

— Huru många saknas af de där djuren? frågade »The Black Devil».

— Fjorton först, men två äro återkomna. Den ene af dem låg och blödde under barkassen, och den andre kom på morgonen in i skansen och omtalade där, att han blifvit inburen till trollkarlen och att denne förbundit honom samt sedan burit ut honom och helt varligt lagt honom på däck. Han hade ej vågat titta upp, utan låtsat sig vara död — — —

— Var det Mingo, mördaren, som tände eld på haciendan?

— Ja, kapten. Det var just han — som hade lofvat att komma åter med trollkarlens hufvud.

— Men hvar i h—e fick han alla dessa pistoler och gevär ifrån? Och denna döden själf som hjälpte honom, ty det var ingen annan än liemannen eller — djäfvulen, det är säkert. Jag såg honom själf, ja, jag menar trollkarlen, ett par minuter efteråt i sin vanliga hvita mantel och lika svart som jag, och för resten var döds mannen mycket längre än jag.

— Ja, kapten — jag såg honom ett ögonblick, och jag såg den onde anden liggande vid hans fötter, slickande sig om mun — hu! — — — jag sprang in i min hytt — — —

— Ja! *trollkarl, det är han!* Och han måste hafva en stor fetisch; men jag skall vid alla — — — försöka, om inte krut och bly taga på honom!

— Akta er, kapten, ty det kan hända, att kulorna gå tillbaka på er själf, mumlade styrmannen.

— Låt vara, men dör han och icke jag, så skall jag dock ha henne i mina armar, äfven om hennes lilla hand skulle döda mig — för resten skulle väl ett par cimarones hinna att binda hennes armar på ryggen, äfven om de ströko med, och . . ., sade »The Black Devil» halfhögt för sig själf.

— Men hvem är han, och hvar har ni fått honom ifrån? sporde styrmannen.

— Fått honom! Ifrån helvetet förmodligen! Då jag väl genom eld och gevärssalvor fått kvinnan — ja, så var han med, och då jag ett par gånger sårades, tog han ut kulorna och läkte mig på otroligt kort tid. Då jag trodde mig dö af feber, gaf han mig ett par glas vatten att dricka, och jag blef bra. En af de mina fick ett skott, som gick midt igenom honom, och tre veckor därefter hade trollkarlen botat honom; själf hade jag skallen klufven på mig, och då satte han deras kock Roy att hålla is på mig, gaf mig en sömndryck, eller hvad det var för sattyg — nåväl, jag blef bra, och — — det är ju helt naturligt, att jag ej vill mista min trollkarl. Han blir mig dock snart för stark, och det tål jag ej!

— Ni har rätt, kapten, men är det ej skäl att fördraga hans nycker, då han genom sin stora konst kan bota både er och andra? För öfrigt kan jag säga er, att han är hela den gamla besättningens afgud — deras fetisch — och cimarones' förskräckelse. I händelse af ett myteri vore han nog bra att ha — — —

Så långt hade Zambo åhört den svarte kaptenens och hans styrmans samtal.

Han gick nu hastigt ut på däck, såg sig noga omkring, och då han märkte, att ingen kunde varseblifva honom, gick han in i kaptenens hytt. På bordet stod ett krus vatten och en butelj rom. Den senare var till hälften urdrucken.

Hastigt hælde Zambo några droppar ur en liten flaska i buteljen och aflägsnade sig. Han stannade dock och upptog ur en af sina många fickor tre nycklar. Han tog nu ur nyckeln till kaptenens kajuta och försökte en af sina, som var mest lika den till hytten.

Nyckeln gick. Det var nyckeln till aktersalongen.

Han återvände nu till sin observationsplats, men blef mycket förvånad, då han såg Roy stå lyssnande vid den öppna ventilen. Den unge mannen gjorde med handen en afvärande rörelse mot sin herre och lade fingret på munnen.

Kort därefter aflägsnade sig kaptenen och styrmannen. Den unge negern kastade sig framstupa på golvet, for upp igen och låg ögonblicket därpå på ryggen i soffan och skrek, men höll båda händerna för munnen, så att det ej hördes hårdt.

— Hvad är det åt dig, Roy? sade Zambo, fattande honom i axeln.

— O, massa doktor, massa doktor! Den svarte ämnar mörda er vid första tillfälle, det sade han! O massa, sedan Roy och så den goda lady!

— Tig, Roy, och tala nu sakta om hvad han sade.

— Jo, han sade till styrmannen: »Om han ej vore en så stor doktor och trollkarl, som han är, så skulle jag skjutit honom och tagit hans sköna för min egen räkning — men det är så, att hon är äfven något slags fetisch, och bara hon med handen vidrör någon, så faller han död ner — men betalar jag någon af mina cimarones, så springa de nog till och binda henne — sedan så...!»

— Mycket bra, Roy! Men var du lugn och trogen, så skall du få se, att den svarte bofven skall få betalt för sin ondska. Innan i morgon kväll skall jag ha lagt på honom en så svår sjukdom, att han aldrig skall glömma den. Tig du, Roy, och lyd blott mig! Skulle du märka något ovanligt, så tala genast om det för mig. Gå nu och laga i ordning ladyns frukost!

Zambo gick åter upp på akterdäck, och ju mer han genom sin kikare betraktade det hvita molnet, desto mer liknade det en seglare. Han var dock ej säker därpå, ty solröken var än tunnare och än tjockare samt for darande upp och ned. Ibland antog den alla möjliga färger, och då den höjde sig fram för morgonens sol, tycktes denna vara snarlik en stor glödande kopparsköld.

Plötsligt hörde Zambo ett kväft skri och kaptenens röst som sade:

— Tyst, din dj—l, eller slår jag ihjäl dig!

— Åj, åj, åj! Massa kapten, Roy hafva en ryslig hufvudvärk, Røys hufvud spricka! hördes kocken svara.

— Tala genast om för mig, hvad du hörde och såg i natt samt hvad trollkarlen gjorde, men tala sanning, eller kastar jag dig öfver bord, hör du det!

— O! Massa kapten, trollkarlen gifva Roy ett stort glas vin i går afton — vara bra mot feber. Roy somna strax . . .

— Du hörde väl skotten ändå, hur hårdt du än sof?

— Roy höra skott — nej! Roy gunga på hvita skyar och sköna hvita damer dansa omkring Roy — O! Ni skulle hafva sett dem!

— Du ljuger! Du skall tala om hvad du såg i natt, eller — — —

— Ja, ja, massa. Jag såg dem dansa omkring, så att Roy blifva yr i skallen — men så kom en af de vackraste och — och kysste Roy, ha, ha, ha! Då vaknade jag och klockan var åtta.

— Och du har inte sett eller hört någonting annat i natt?

— Nej, men sofvit så hårdt, att jag fått hufvudvärk — aj, aj, aj!

Zambo, som hört hela samtalet, fann det lämpligt att nu närma sig. Han hade ej talat ett ord med kaptenen, sedan denne bedragit honom, och »The Black Devil» visste ej huru han skulle förstå detta. Hans doktor visade honom ett tydligt förakt samt låtsade knappt se honom och detta retade honom till ett tyst men glödande raseri, hvars utbrott dock hitintills hindrats af hans fruktan för trollkarlen.

— Gå in och gör i ordning din ladys frukost, Roy! sade Zambo.

— Ja, massa doktor; Roy hafva ondt i hufvudet mycket — sofvit för hårdt i natt, svarade den förståndige negern och gick in i salongen.

Zambo gjorde höger om och gick några steg åt fördäck, men vände sig plötsligt om och stod nu med höjd revolver mot »The Black Devil», sägande:

— Släpp den pistol, du håller i din högra hand bakom

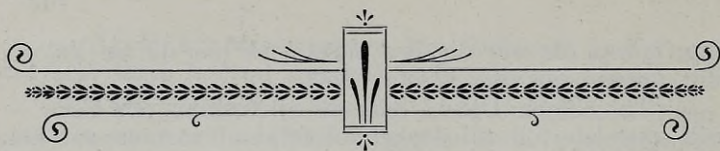
dig, ty om du rör dig det minsta, så har du tre kulor i ditt förbannade usla hjärta! Nå?

»The Black Devil» darrade af fruktan och ilska — och pistolen föll till däck. I följd af värmen var han endast klädd i en stor halmhatt, sitt bälte och ett par vida hvita segelduksbyxor.

Då nu Zambo gick rakt fram mot honom, vek han tillbaka, och den svarte jättens kolossala muskler kring armar och bröst skälfde, som om de ämnat rycka sig loss från senor och ben. Svetten rann af honom, och då Zambo tog upp hans pistol och röt: »Stå still» såg han ut som en gjuten järnstaty af Lucifer, då denne såg himmelens härskaror komma mot sig.

— Du kan behöfva den här mot ditt eget folk, sade Zambo, i det han stack pistolen i kaptanens bälte; men kom ihåg att det är sista gången, jag skonar dig! Straff skall du dock hafva, och innan i morgon afton skall du känna följden af ditt brott och min makt. Gå!

Med vacklande steg närmade sig den tilltalade sin hytt och skyndade in i densamma.

KAP. XIX.

En underbar operation. — Den skottfrie.

»När sjuklingen om bistånd bad,
Med konstens makt han gick åstad,
Och hjälp var alltid nära».

Samuel Johnson.

»Korsar, din dom är fäld!»

Byron.

Major domon gick nu för-ut. Knappt hade han visat sig på fördäck, förrän där blef en förfärlig uppståndelse.

— Trollkarlen, trollkarlen! skreks, mumlades och hviskades rundt omkring, och hela besättningen ämnade sig under däck, då Zambo ropade:

— Hallå, boys! Ni har ju två sårade där nere. Bär upp dem, så att jag får bota dem!

Knappt hade denna befallning utfärdats, förrän de båda sårade cimarones voro uppburna på däck.

Zambo, som visste, hvar kulan satt på den sårade, som han under natten förbundit och hvars namn han lyckats få höra, då han lyssnade till kaptenens och styrmannens samtal, låtsade noga undersöka den sårade.

— Styрман Thomson, sade han till andre styrmannen, som stod och betraktade uppträdet, var god kom hit och

håll upp hufvudet på denne man, hvilken dör om en half timme, om jag ej tager ut en kula, som gått igenom hufvudet på honom!

Styrmannen tycktes tveka ett ögonblick men närmade sig sedan hastigt.

— Håll upp hans hufvud, sir! Så där', det är bra — och du, Dick, skaffa mig en pyts sött vatten.

Dick ilade genast efter det begärda, och styrmannen, som af doktorn tilltalats med ordet *sir*, var nu dennes store beundrare.

— Vänd karlen, så att han ligger framstupa!

Dick och Thomson hade knappt hunnit höra doktors befallning, förrän tio armar hade vänt cimaronen om.

Den gamla besättningen på »Georgia» hade åter fått förtroende till sin doktor, och äfven respekten för deras trollkarl hade betydligt vuxit i följd af de sista händelserna.

Cimaronen ville nu vända sig om, och de kringstående måste hålla honom.

— Ligg nu still, *Mingo*, som en snäll boy, så skall jag på en minut taga ut kulan, och du skall, i stället för att i morgon dö i hjärninflammation, vara frisk om tre dagar.

När *Mingo* hörde sitt namn nämnas, spratt han till och låg sedan alldeles stilla.

Zambo tog nu fram en liten sax och klippte af håret rundt omkring en upphöjning på negerns nacke och gjorde sedan med en knif en skåra genom hufvudsvålen.

— Tag nu ut kulan där, mr Thomson — — se, det gick ju bra. Så, nu skola vi ha vatten på och så förbinda gossen, så blir han snart bra.

Med beundrande blickar betraktade hela besättningen sin doktor, och kulan vandrade ur hand i hand samt beskådades som prof på ett af doktorn gjordt underverk.

Dick, hvilken var den siste, som fick kulan, räckte den till Zambo, som nu hade förbundit cimaronen och sagt till denne att vända sig om och stiga upp.

— Nå, *Mingo*, hur kännes det?

Jo tack, massa doktor — — men hur kan ni veta mitt namn, massa? Ingen här veta *Mingos* namn.

— Tror du ej, att en trollkarl vet allt — tror du inte, att jag visste, att du var vid fullt medvetande, när jag förband ditt sår och sedan bar ut dig och lade dig på däckbet, så att solen, då den gått upp, ej skulle skina på ditt sår, ty då hade du ej lefvat nu. Se så, Mingo, min gosse, gå nu och lägg dig på backen med ett soltält öfver dig och en kamrat vid sidan, som håller kallt vatten öfver ditt hufvud. Bed två byta vakt hos dig. Hvar är den andre sårade?

— Här, här! hördes flera röster, och cimaronen fördes nästan mot sin vilja fram till doktorn.

— Hvad heter du? frågade denne.

— Kalla mig hvad som hälst, det är mig detsamma, svarade negern vresigt.

— Sätt dig då ned, Castigo*), så skall jag förbinda ditt sår.

Vid namnet Castigo skälfdes den store negern i alla leder och höll på att falla baklänges. Han sträckte först sin friska arm mot Zambo, liksom för att afvärja hans trollkonster. Därpå lade han sig plötsligt ned på den stora låda, hvarpå Mingo nyss legat, och lät Zambo undersöka och förbinda sitt sår. När detta var gjordt, och Castigo satt sig upp, stirrade han bäfvande på sin läkare.

— Kulan har gått igenom och ej träffat ädlare delar, sade denne, så att du bär armen i band några dagar och under denna tid håller dig stilla, så skall du snart bli bra. Men säg mig nu, du Mingo, hur fingo du och din kamrat Castigo dessa kulor? Ha ni skjutit på hvarandra? Tala om för mig, hur det gick till — —

Det är omöjligt att beskrifva den häpnad och oro, som skönjdes i hela den omkringstående besättningens anleten. En djup tystnad rådde.

— Nå! sade Zambo med skärpa i rösten, kunna ni ej tala om det för oss? Hvar skedde det? Svara nu, eller skall jag låta era sår bryta upp och sprida sig större och större, så att ni ruttna bort!

— O, massa, o! det vet ni väl! sade Mingo.

— Tala om det, ty jag vill höra det af dig!

*) Castigo, spanska = pikstöt.

— Nåväl massa, ni vet ju allt, och då vet ni väl detta med.

— Det hör ej hit, tala nu genast, såvida du ej vill förolämpa mig! sade Zambo.

— Nåväl, Mingo, tala sanning — kaptenen hade bjudit oss cimarones på rom och vin...

— Ja! sade Zambo. »The Black Devil» hade låtit gifva er rom jämt upp så mycket, att ni kunde blifva halffulla, samt lofvat er pengar därtill, om ni ville mörda mig och hifva mig öfver bord. Allt det där vet jag, men det hör inte hit. Jag vill veta, hvem som sköt dig?

— Djäfvulen, massa, djäfvulen! Det var säkert han och ingen annan!

— Du är galen, min käre Mingo! Kanhända du, Castigo, vill säga mig, hvem som gaf dig ditt sår -- men tala nu sanning, hör du det!

— Döden, massa! Benrangelsmannen, som tar alla niggerer och hvita med, när de blifva gamla! svarade Castigo rysande.

— Ni äro galna, mina stackars gossar. När hände detta?

— I natt, när vi rusade in i er hytt för att döda er...

— Nå, fortsätt, men tala sanning, kom ihåg hvad jag sagt!

— Ja, massa, fortsatte Mingo; då vi kommo in, blef där plötsligt ljust, benranglet lyfte sin arm, och tusen kulor flögo smattrande från densamma, och vid dödens fötter låg vår hvite djäfvul själf och skrattade, med tungan slängande ur munnen — hu!

— Ni ljuga väl båda två, ty jag, som låg och sof i styrmanshytten — ni vet, på babords sida — jag skulle väl hört något af skotten. Jag borde väl ha vaknat, eller hvad säger ni, mr Thomson?

— Nog låter det där mycket besynnerligt, men äfven jag och förste styrman sågo ett benrangel och hörde den oupphörliga salffvan af skotten. För resten äro ett dussin af cimarones dödsskjutna och borta. F—n vet för resten, hvem som har hjälpt f—n att spola, ty däcket var rent, men på yttre sidan var fullt med lefradt blod.

— Besynnerligt! Kocken Roy har äfven sofvit hela natten — men det kan då komma sig af att han mådde illa på kvällen och då fick en sömndryck af mig... Ah! Benrangelsmannen, sade ni — — nå, då börjar jag förstå! Jag tror er! Det var min store fetisch, som försvarade mig — — men det är ändå besynnerligt, att jag ej vaknade förrän på morgonen, då jag hörde Mingo jämra sig och bar in honom till mig samt förband honom. God morgon, boys, jag skall titta till de sårade i afton. God morgon, mr Thomson!

Härmed lämnade doktorn besättningen och gick akter ut.

Då han passerade kaptenens hytt, kastade han några blickar dit in och märkte, att »The Black Devil» hade somnat. Hastigt såg han sig omkring. Besättningen hade samlat sig kring andre styrmannen, och ingen gaf akt på honom. Han öppnade nu dörren och inträdde.

En blick på romflaskan sade honom, hvad han ville veta, och han tog nu kaptenens pistoler ur hans bälte, kratsade ur kulorna och lade i stället i så mycket papper, att om laddstocken fördes ned, visade den skottens höjd i pipan vara lika med den, de hade, då de voro laddade med kulor.

Sedan han satt pistolerna tillbaka i bältet, aflägsnade han sig obemärkt och lyckades osedd komma in i salongen.

Omkring en timme därefter var kaptenen på kommandobryggan.

Värmen var olidlig, och Zambo hade med tillhjälp af några besättningskarlar på akterdäck inrättat ett tält med dubbla soltak och med segelduksförhängen på alla sidor, som kunde öppnas för att insläppa den svalkande hafsbrisen.

När tältet var färdigt, ledsagade major domon sin matmoder till detsamma och kände sig öfverlycklig öfver de vänliga tacksägelser, som hon slösade på honom för den omvårdnad, han visade henne.

Kort därefter gick Zambo upp på kommandobryggan. Sedan han en stund bespäjat horisonten, blef han säker på, att det hvita molnet, som ett par dagar förut utgjort samtalet på akterdäck, var en seglare med

ånga. Han låtsade om ingenting i afseende härpå, men ropade plötsligt:

— Bränningar krankbalksvis om babord!

»The Black Devil» och andre styrmannen stodo på kommandobryggan.

— Ja, det är den så kallade »Gallissinieres Rock.»

Den ligger ungefär på trettonde graden norr om ekvatorn, och många vrak ligga däromkring. Den är en skräck för många seglande, om de äro i närheten under regnperioden eller i storm och dimma.

— Godt, kapten; men hvad säger ni om att jag ur ett litet moln kan framtrolla en örlogsman med fulla segel och ånga?

— Hvad är det för . . . kom hit med kikarn, styrman! skrek kapten Bill och riktade det af styrmannen framräckta instrumentet mot nord-nordväst.

Snart hade han upptäckt det ljusa molnet, men tyckte att det antagit andra former mot förut.

— Sannerligen är det inte en seglare, och det en med ånga — besynnerligt! Skutan är en af de mest snabbgående i Amerika, och ändå har den där tagit på oss! Säg till i maskin-, styrman, att de skola elda på så mycket de kunna. Hvad kan det vara för en satan?

Zambo hade, under det kaptenen kikade på den främmande seglaren, tyst och sakta gått ned för trappan samt in i salongen. Då »The Black Devil» såg sig om för att tilltala sin doktor, var denne försvunnen, och sedan den förre förvånad sett sig omkring, sade han för sig själf:

— Trollkarl är han — men jag är i alla fall tvungen att blifva honom kvitt på något vis — — —

I detta ögonblick kom Zambo ut ur salongen för att gå upp på akterdäck, men stannade ett ögonblick och flixerade Bill Huges samt sade:

— Tänk dig för, Bill! Tänk dig väl för, innan du begår några dårsaker!

Därefter gick han upp på däck. Bills blick, som han skönjde, just då han kom ut ur salongen, tillkännagaf så mycket hat och så mycken ilska, att han som skrämskott tillropade honom sålunda.

Verkan af dessa ord var underbar.

»The Black Devil» sjönk som förintad ned på kommandobryggan och skulle därifrån fallit ned på däck, om ej styrmannen fattat tag i honom.

Om en stund kvieknade han vid, och det första, han sade, var:

— Han kan se, hvad man tänker — — O! om jag vore honom kvitt! ropade jätten halfhögt, i det han reste sig upp och skakade sin väldiga knytnäve mot tältet, dit major domon inträdt.

Hade han sett, huru denne genom ett litet hål på tältduken bespäjade honom, hade han nog underlåtit denna kraftyttring.

— Du börjar på att bli farlig nog, ser jag — således måste trollkarlen fram igen. Nå, nå, jag har väl de båda kulorna kvar — jo, se här i vänstra fickan.

— Hvad är det nu, min gode major domus, är det nu något ledsamt igen? frågade lady Kennedy, seende upp från sin sömnad.

— Åh, mylady, ingenting farligt; men bär ringen på ert finger, så snart någon svart nalkas er — ja så snart ni misstänker hans närvaro! Får ni höra ett par skott, så är det ingenting farligt. Jag måste nu vara trollkarl igen för att skrämma det dumma odjuret där på kommandobryggan.

Härmed bugade sig Zambo vördnadsfullt och aflägsnade sig.

Han gick nu ned i salongen och öppnade apoteksskrinet samt framtog därur en flaska, på hvilken stod »Vinum stibiatum». Sedan han stoppat den i fickan, gick han ut på däck samt stannade på fördäck, där han befalde ett par af besättningen att kalla upp de båda sårade cimarones.

Desse kommo snart upp, åtföljda af sina öfriga förrymda kamrater och nästan hela den öfriga besättningen.

Plötsligt ropade kaptenen från kommandobryggan:

— Bind den där mannen, cimarones! Bind honom! Han har i natt mördat edra kamrater! Femtio pund åt den, som binder honom!

Zambo gick fram till de sårade och klappade dem vänligt på de friska axlarna samt frågade dem, huru det

stod till. De sade sig vara bättre — — då i detsamma »The Black Devil» ånyo upprepade sin befallning och på samma gång steg ned för den smala järntrappan, som gick från kommandobryggan.

Cimarones tycktes rådslå ett ögonblick och började sedan närma sig det ställe, där Zambo stod.

I detta ögonblick stälde de båda sårade sig upp framför honom, synbarligen för att få skydda honom, och hela »Georgias» gamla besättning började trängas kring de sårade så att cimarones ej kunde komma igenom den täta massan.

— Tyst barn! ropade Zambo högt. Tillbaka, cimarones, eller äro ni döda inom ett ögonblick!

Vändande sig till kaptenen sade han:

— Och du din druckna hund, gå in i din hytt och sof ruset af dig!

Det blef tyst på däckets.

Alla sågo, att »The Black Devil» var något drucken.

— Dö, din djäfvul! ropade kaptenen och affyrade sin pistol mot Zambo.

Denne stod stilla och förde vänstra handen mot bröstet.

Ögonblickligen afsköt kaptenen sin andra pistol.

— Däre! sade Zambo med ett högt skratt, och två kulor föllo från hans kläder ned på däckets. Var god mr Thomson, och tag upp de där kulorna och gif mig dem. Tack sir! sade Zambo till andre styrmannen, som tillika med honom nu stod i midten af en vid halfeirke, som bildats af den förfärade besättningen.

Zambo gick nu mot den som det syntes förstenade kaptenen och sade:

— Länge har jag skonat dig, men från och med nu har du ingen nåd att vänta!

Plötsligt lyfte han upp sina armar samt röt med hög röst:

— Jag öfverlämnar dig till feber och sjukdom, och inom ett dygn är du i benrangelsmannens våld!

Det är omöjligt att beskrifva den svarte kaptenens fasa. Hela hans kropp skälfdes, och med ett förskräckligt tjut, ej olik en sårad vargs, rusade han in i sin hytt.

Zambo ropade nu på de sårade cimarones samt rensade deras sår och förband dem.

— Till tack för att ni ville försvara mig, skola ni få sofva i natt och ej känna några smärtor, sade han. Sätt dig ned, Mingo.

Denne lydde, och Zambo hade snart gifvit honom en morfininsprutning. Redan under det att Castigo erhöll en dylik, hade Mingos plågor döfvats, så att han med ett djupt andedrag, reste sig upp sägande till de kringstående:

— Vara märkvärdigt, jag icke känna värk.

När den själfgjorde doktorn hade bistått Castigo, satte han sig på den låda, han användt till operationsbord, och hvilade sig.

— O, äfven jag vara fri från plågor! ropade Castigo, och han och Mingo gingo fram till sin doktor och kysste, oakadt hans motstånd, med mildt våld hans händer.

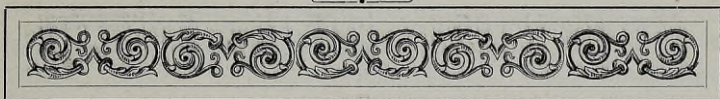
Ett bifallssorl började rundt om, men tystnade genast då Zambo lade ett finger på sina läppar.

De öfriga cimarones smögo sig rädda och flata ned i skansen.

Zambo gick nu upp på däck där han för sin härskarinna måste omtala aftonens äfventyr. Då solen nu var nära sin nedgång, gick lady'n ned i sin kajuta, följd af major domon, som bugande öppnade dörren till inre salongen, samt sade sitt: »God natt!» hvilket alltid af hans husmoder vänligt återgafs.

Zambo gick därefter åter upp på däck, och betraktade den där seglaren, hvilken tydligen jagade dem, och och som på tre dagar betydligt närmat sig. En lång stund betraktade han detta fartyg. Flere gånger upprepade han tyst inom sig: »Är det möjligt? Kan det vara »Vindthunden»? Nej, men är det inte han så är det en körvett, som för full ånga begagnar sina segel väl, det synes.»

Solen var nu half öfver horisonten, och då Zambo kommit in i salongen, såg han andre styrmannen gå upp på kommandobryggan och kaptenen med förste styrmannen båda försedda med kikare, gå långt akterut på däck.

KAP. XX.

Den svarte kaptenens straff. En »eldlotsning».

»Han led af pulsens brand, men i sitt sinne en eld,
mer tärande än den, han bar.»

Runeberg.

Seglen upp fast åskor ljunga
Kring den mörka himlabågen
Och vår synkrets, hvart vi blicka
höljer sig i nattlig skrud!»

Viktor Rydberg.

Major domon befalde nu Roy att gå till ventilen i aktersalongen och lyssna på de samtalande. Här-efter begaf han sig till kaptenens kajuta, där han hastigt tömde en dosis ur sin flaska i den rombutelj, som stod på bordet, samt stängde åter kajutan med den nyckel, han hade pröfvat.

Då han åter inkom i aktersalongen, stod Roy vid ventilen. Han vinkade den unge negern till sig.

— Nå, Roy? var det enda han sade.

— O, massa, »The Black Devil» har nästan endast svärja hela tiden. Säga till styrman vara en förb... korvett, en dj... örlogsman, en — — — Önskade honom minst fem gånger i minuten gå till — — att sjuhundra-tusen — som vara svartare än han själf — skola taga honom. Ja, det vara allt, roliga titlar, men nu börja tala om massa doktor...

Zambo skyndade till fönstret ellet rättare ventilen.

— ..Nå, styrman, svara mig! Säg, hvad tror ni om denne man? Svara, karl!

— O, kapten, jag tror att ni bör göra allt för att försona er med trollkarlen, ty en stor trollkarl är han. Han vet allt — allt! — Och jag är säker på, att ni inom tjugofyra timmar ligger i Malarian eller gula febern. Mitt råd är, att ni gör allt hvad ni kan för att få honom vänligt stämd mot er.

— Hm! Styrman, ni har kanske rätt, men måtte dj— taga honom! Om jag hade vetat att han var skottfri så — — ja, jag skulle satt honom och hans madonna eller fetisch i land på ön Inagua. Men jag hade föresatt mig att låta ett par kulor sända honom till h—, ty jag var ej säker på, att han var en verklig trollkarl och hade en så stark fetisch. Jag skall dock se, om han äfven kan skydda sig mot stål, innan jag ger mig. Kom nu, styrman. Jag går till kojs, men purra mig vid sex glas på hundvakten. Vi äro då där, jag skall lämna den där seglaren långt efter mig. God natt!

— God natt, kapten.

»The Black Devil» gick nu in i sin hytt, och snart hördes endast maskinernas jämna slag och de af den friska men ej hårda bramsegelskultjen rörda vågornas sömngifvande brus kring för och bog.

Den härliga tropiska natten spred sitt mörker öfver land och haf, men däruppe strålade dess himmel af millioner stjärnor.

Oaktadt dessa stjärnors glans kan man dock ej där som i norden säga att det är stjärnljust. En nordisk klar vinternatt kunna vi se föremål på tämligen långt afstånd, men i södern är det natt så snart solen gått ned, och oaktadt det strålande stjärnehvalfvet hvilat mörkret öfver vår stig som en nordisk oktober natt.

Detta gör, att om jag seglar i sällskap med ett annat fartyg och gör tre à fyra knops mera fart än detta, är det totalt försvunnet inom en half à en timme. Möjligen synas dess lanternor något längre, men sedan är allt öde och mörkt, såvida ej månen lyser. — — —

Klockan tre på natten steg Zambo upp samt beredde sig en god observationsplats inuti ladyns tält. En kort stund härefter kom kaptenen upp, och sedan han afläst loggen och gjort sina beräkningar, gick han in i styrhytten.

Major domon, som satt och betraktade stjärnorna, sprang plötsligt upp, ty dessa tycktes på en gång dansa rundt och med hisklig fart flyga östligt hän. Han gick ut på akterdäcket och såg nu, att ångarens kurs var ändrad. Akterut befann sig en kompass i sitt nakterhus, och med tillhjälp af ett fickljus hade Zambo snart fått klart för sig att »Georgia» nu styrde sydväst till väst.

— Hvert i alla helgons namn ämnar han taga vägen — tänker han gå in till Cayenne? Men sydväst till väst? Ah, fortsatte Zambo för sig själf. Amazonfloden! Ja, det är troligt. Nåväl! Vi få se.

Han försökte nu att upptäcka seglaren, som varit synlig under dagens lopp, men såg den icke.

Då Zambo med tillhjälp af Roy serverade lady Kennedy hennes vanliga frukost, kom styrmannen upp på däcket och bad honom komma in till kaptenen, ty denne hade blifvit så rysligt sjuk på morgonen.

— Hälsa honom, sade Zambo, att jag vill inte hafva något med honom att göra och ämnar inte utsätta mig för att han skall skjuta på mig igen.

— O, doktor det kan han ej! Han är så sjuk, att han bara vrider sig i kojen och skriker på hjälp.

— Säg honom, hvad jag sagt styrman! sade Zambo och gick åter in i tältet.

Styrmannen var dock snart tillbaka med de enträgnaste böner från kaptenen, att hans doktor skulle förlåta honom, ty han hade varit rusig vid det sista tillfället, och han skulle göra allt hvad hans doktor ville, om denne blott nu kom till honom ty han höll på att dö.

Lady Kennedy öppnade nu tältdörren och uppmanade major domon att besöka kaptenen, som, ehuru han handlat som en förrädare och lögnare mot dem, dock var en af deras medmänniskor som led. Det var därför en kristens plikt att söka lindra hans plågor.

Zambo bugade sig för sin matmoder och följde styrmannen.

Då de kommit ned på däck, stannade Zambo.

— Gå till »The Black», sade han, och omtala hvad ni hört samt säg, att det är på ladyns befallning, som jag kommer.

Styrmannen skyndade in i kaptenens kajuta, och en stund därefter inträdde Zambo. Styrmannen gick nu ut.

Den svarte kaptenen rullade sig af och an i kojn med händerna för magen och jämrade sig illa, under det han emellanåt försökte att under lugg få en blick på sin doktor för att erhålla en åsikt om dennes humör för tillfället.

Hans doktor stod emellertid, stödjande sig mot skottet, och fäste sina blickar oafslätligt på den klagande och svärjande jätten.

— Doktor, doktor! Jag plågas, så att jag går sönder!

— Räck hit din hand, Bill, sade Zambo med en min som skulle anstått en professor i ett visst lands medicinalstyrelse. Ja, fortsatte han, det är som jag sagt dig, du har feber, stark feber, och jag tror ej, att du kan räddas. . .

— Vid alla dj—, ni måste, — aj, aj, aj! Rädda mig, doktor. Jag skall gifva dig högar af guld och lyda dig som en slaf, men jag vill icke dö nu — icke nu — —

— Ditt blodbesudlade guld vill jag ej hafva, och då du så många gånger har bedragit mig, befattar jag mig ej vidare med dig! sade major domon och gick mot dörren.

— Hjälp mig, doktor! hjälp mig! ropade »The Black Devil», i det han kastade sig ur bädden ned på »durken» och med sina muskulösa armar omfattade Zambos knän. Hjälp mig, trollkarl — jag går sönder — oj, oj! hjälp mig eller jag stryper dig! rasade han.

— Hvarför icke hållre bita af mig strupen då? sade Zambo, fixerande Bill Huges.

Denne föll baklänges ock uppgaf några dofva rytande.

Zambo tog nu ett glas och fylde det med rom hvar efter han ur en liten flaska, som han upptog ur sin ficka, låtsade drypa några droppar i drycken.

— Drick! sade han till kaptenen. Jag kan ej ansvara för ditt lif, och att du genomgår denna sjukdom, men om du nu lofvar lyda mig i allt — *kom ihåg, i allt* — så skall jag göra hvad jag kan för dig. Men detta är den sista gång, jag hjälper dig, var säker därpå! För

öfrigt vet jag ej, om jag kan rädda dig — ditt tillfrisknande blir i alla fall långsamt, och du kommer att länge lida af magplågor. Kan du nu sköta ditt fartyg och folk, så försök att gå upp och gif din styrman order. Ett par timmars sömn därefter skall göra dig godt — kom nu!

»The Black Devil» följde stönande efter sin trollkarl upp på kommandobryggan. Efter en kort stund hade den friska vinden, som nu var östlig, lifvat upp den sjuke så att han kunde gifva sin styrman förhållningsorder om kursen samt att genast underrätta honom, så snart det minsta tecken till land syntes.

— Det blir ej förrän i natt ungefär vid hundvaktens slut. Då bör en fyr äfven synas om styrbord. Är jag ej uppe då, så purra mig, antingen jag är lefvande eller död, ty därpå bero allas våra lif. Hör du detta, doktor? Det beror alltså på dig!

Härmed snarare kröp än gick den store kaptenen ned från kommandobryggan och in i sin hytt.

Dagen gick, och natten kom med mörker och tusende stjärnor. Dessa lyste dock ej med sitt vanliga sken utan voro bleka och matta, liksom beslöjade. Klockan half fyra på morgonen gick Zambo upp på kommandobryggan.

— Nå, styrman, huru hafva vi det? frågade han.

— Jag har väntat er med otålighet, svarade denne, ty jag är säker på, att vi hafva land i närheten, och om jag ej misstager mig, en orkan äfven. Var därför god och skaffa upp kapten genast.

Major domon skyndade ned och in i kaptensens hytt.

Vid bordet satt »The Black Devil» och stödde hufvudet mot händerna.

Då han vid skenet af en lampa såg sin doktor, rusade han upp och fattade denne i armen, sägande:

— Jag går sönder invärtes och du måste hjälpa mig. Du måste — hör du!

— Well, Bill, jag skall försöka, har du druckit någon rom, sedan du gick ned?

— Ja, ett glas — men ej mer.

— Godt! Se här, drick ur detta och gå genast upp på däck vi äro nära land, och ett oväder är snart i antågande.

»The Black Devil» rusade upp på kommandobryggan, och strax därefter saktades farten och lodet började kastas.

— Ett ljussken förut! ropade utkiken i fören.

— Stopp!

— Ett ljus förut om babord! ropade samma röst som nyss rapporterade.

— Back babord! Framåt Styrbord, signalerade kaptenen. Angaren vände babord hän, och dess båda propellrar förde den, efter en ny signal till maskinisten, sakta framåt, allt under det dess ånghvissla började tjuta efter lots.

— Vet du säkert hvar vi äro nu? frågade Zambo, under det han sakta stötte »The Black Devil» i sidan.

— Ja, doktor, i Amazonflodens mynning.

— Amazonfloden? Då har du åter bedragit mig! På Amazonfloden?

— Ja! Vi hafva där om styrbord fyren på södra udden af ön Caviana och om babord fyren på östra udden af Mexiana. Få vi inte lots snart, äro vi förlorade, ty här är en förfärlig springflod vid flodtiden, som då tränger in i flodens mynning. Denna höga våg, som är af tolf å tjugو fots höjd, rusar då in från hafvet och krossar allt, som finnes i dess väg. Få vi blott lots, så hinna vi så långt in emellan alla de små klippor och öar, som här finnas, att »Pororocan», som den förfärliga vågen kallas, har brutits, så att den största faran är öfver.

— Ett ljussken för-ut! hördes från backen.

— Stopp! signalerade kaptenen.

Några minuter härefter antrade två män ombord,

— Lotsar? frågade kaptenen på spanska.

— Ja, svarade den ene af de båda männen. Men vi kunna inte lotsa er, ty här är för mörkt att gå in nu, och om några timmar hafva vi Pororocan, då äro vi förlorade.

— Allt det där vet jag lika väl som du, min gode man, sade »The Black Devil», men jag vet också, att om jag skjuter två kanonskott tätt efter hvarandra, så tända edra vänner fyra långt uppåt floden, och mellan dem kan jag utan olägenhet styra. Det vanliga priset är ju tio engelska pund utom lotspångarna? Ni får af mig

femton — gå nu till ratten, min vän. Styrman, fyra af två kanoner tätt på hvarandra!

— Ja, sir! svarade denne, och strax därefter dånade skotten.

Inom en minut härefter tändes det ena blosset efter det andra för om ångaren.

— Åh kapten, ni har varit här inne förr, det hör jag, sade lötsen och gick med sin följeslagare till ratten.

Under de sista fem minuterna hade Bill Huges hållit sig fast vid Zambos axel, men nu sjönk han ned vid hans sida.

— Jag dör, doktor om du ej räddar mig! Du vet ej, hur jag plågats för att hålla mig uppe denna sista timme för att rädda dig — och *henne!*

Då den tilltalade såg, att den svarte jätten behöfde hans hjälp, gick han in till sig, och tillagade en sömndryck åt sin patient. Då han åter kom ut på däck, låg denne och rullade sig i svåra plågor.

Med sin doktors hjälp kom Bill slutligen in i sin hytt, och sedan han druckit ur det glas, Zambo gaf honom, föll han snart i sömn, hvarförinnan han dock bedt Zambo att väcka honom då lotsarna sade att Pororocan närmade sig.

Ångaren gick framåt med full fart, och när major domon kom upp på kommandobryggan, såg han i ett perspektiv hundratals flammande blos, som i tvänne långa rader än stodo stilla som fyrar och än hoppade upp och ned som lyktgubbar. Blossen höllos af män, kvinnor eller pojkar, som stodo på klippan eller ytteruddarne af små öar eller gungade i båtar tätt utanför de för ångaren farliga bankarne och grunden. Så snart fartygets stäf kom in emellan tvänne eldsken, slocknade dessa. Akteröfver var allting svart.

Plötsligt syntes i detta mörker en eldstråle, hvilken lik en glänsande meteør, skar den svarta luften.

Allt var tyst utom vattnets sorl för bogen och maskinernas jämna dunkande.

Sedan Zambo sagt till styrmannen att hos lotsarne underrätta sig om, när den fruktansvärda Pororocan var i annalkande, gick han ned i salongen.

Här fann han Roy sittande utanför dörren till den inre salongen med revolver, pistol och minst tre cimaronesknivar. Han tycktes vakna, då major domon inträdde.

— Ah, massa doktor! Det väl att ni kom, utbrast han, ty mylady vakna vid kanonskott. Roy fråga, hvad det var. Säg a mylady det vara lotsskott. Mylady sitta i salong, vänta doktor. Roy tändt lampan och leta efter barometer, mylady sade, som fallit. Icke finna barometer. Mylady säga att doktorn lära Roy hur barometer falla, inte falla ner!

— Bra, Roy; håll nu vakt här, tills styrmannen kommer och vill tala med mig. Säg mig då till.

Major domon knackade på dörren till aktersalongen och inträdde vid lady Kennedys: »stig in!»

Hon satt iklädd en ljus morgondräkt och var om möjligt skönare än någonsin. Hennes vackra hufvud, omviradt med en fin, genomskinlig mosquitoslöja, lutade sig behagfullt mot en kudde i soffhörnet. Den vänliga och tacksamma blick, med hvilken hon mottog sin major domos vördnadsfulla helsning, kom dennes hjärta att klappa fortare än det törhända någonsin gjort.

— Tack, min vän, för att ni vakat för min skull, och jag vill säga er, att jag på senare tiden lidit mindre än förut af den ohyggliga ställning, i hvilken vi befinna oss. När jag tänker på alla de tillfällen, där ert mod, er trohet och sinnesnärvaro räddat mig från våld och död — vet jag sannerligen ej, huru jag skall kunna tacka er!

Zambo darrade som ett af stormen skakadt löf, då han satte sig ned.

— O, mylady! ni är alldeles för god! Mätte Gud hjälpa oss, så är jag säker på, att vårt lidande snart skall vara slut. Efter mina beräkningar har denne svarte — hm! kapten snart nått slutet af sina ogärningar. Jag tror mig nu kunna säga, att hans respekt för er och mig är sådan, att han lyder vår första vink.

— Nå, hvart ämnar han då föra oss, och när skall denna vår fångenskap sluta?

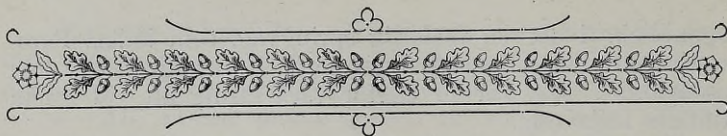
— Vi äro nu på Amazonfloden. Jag kan ännu ej besvara edra frågor, mylady, men hoppas snart kunna göra det. Emellertid lär en stor fara hota oss om få

ögonblick, i det en förfärlig springvåg, som kallas Pororocan, lätt kan krossa fartyget, och ett hiskligt oväder är i antågande. Jag ber er därför vara färdig att vid första tillfälle följa mig.

Nu hördes det häftiga rop på däck, och Zambo skyndade ut.

Det var dager, men en tung, grå dager. Hela den östra delen af himmelen var öfverdragen af svarta moln, och under detta mörker rörde sig någonting, liknande en hög svart mur, kantad med frågande skum, som likt hvita dockor hoppade och dansade därpå.

Detta var den fruktansvärda Pororocan.

KAP. XXI.

Pororocan. — Zambos hemlighet.

»Och i det fina dugget sjön
Mot stranden vräker hvit som snön,
En strand, som gnyr och skälfter under
Det väldiga, det vilda dunder».

Byron.

»Nej, aldrig skall min mun förråda,
Det skönaste mitt hjärta vet».

B. E. Malmström.

Zambo skyndade sig upp till lotsarne, som syntes högst oroliga, talande till och gestikulerande mot hvarandra, under det de ofta vände sig akterut.

— Är det Pororocan? frågade han på spanska.

— Ja, och måtte alla helgon vara oss bevågna, ty den är i dag uppdrifven af östlig storm och oväder och kommer med ovanlig höjd och styrka!

Zambo gick ned och purrade kaptenen.

Så snart denne var uppkommen på sin plats, ropade han genom språkröret ned till förste maskinisten:

— För högsta möjliga ångtryck, stäng alla ventiler och luftrör väl, ty en brottsjö kommer att spola öfver hela fartyget om några minuter! Alle man på däck. Baborbords vakt surrar allting som är löst på däck! Styrbords vakt undersöker om alla fönster och ventiler äro tillskrufvade och stängda. Ni, doktor, tar er kock till hjälp

och stufvar ned myladys tält, stol och bord. Raska på nu! Förste styrman! Låt öppna alla fyra sidoportarne till däckets och surra dem, så att vattnet har fritt aflopp. Så där ja! Är det klart öfver allt?

— Klart! Klart! hördes det från besättningen.

Ett förfärligt brusande hördes nu akterifrån.

— Alle man under däck! Ni kunna komma upp, då signalpipan höres — men f—n tar den, som sticker upp näsan dessförinnan! Klart i maskin! ropade »The Black Devil».

— Klart är det! blef svaret.

Nu höjde sig den förskräckliga vattenmuren, vrålände och tjutande, med det mest infernaliska buller.

Pororocan nådde nu ångaren. Det såg ut, som om den ville leka med sitt offer, som katten med råttan. Den höga vågen liksom satte sig på hackbrädet och hoppade ner igen. Den tycktes läppja på sitt rof...

Plötsligt hvälfde den sig öfver halfva fartygets längd och brast sönder med ett åsklikt dunder, ett brakande och ett dån som af hundratals kanonskott.

»Georgia» prässades af vattenmassans ofantliga tyngd ned ända till däckets; men då vattnet ej stannade, utan ögonblickligen rann ut genom de öppna portarne, höjde hon sig, ehuru skälvande och stönande som en lefvande varelse, på den nu långs med henne löpande vågen.

Just nu klingade signalklockorna i maskinen, och proPELLERNAS som det tycktes feberaktiga dunkande upphörde. Det var stopp! och strax därpå back!

Den gulgrå vattenmassan rusade förbi ångaren, hvilken sakta liksom åkte baklänges nedför Pororocans rygg.

Pororocan efterföljes alltid af en andra våg. Om den första liknar en brottsjö, liknar den andra mer en dyning med små bränningar före sig.

»Georgia» sänkte sig emellan dessa två vågor.

Nu ljödo signalerna igen, och ångaren följde med »full fart» framåt i Pororocans spår.

Den andra vågen hann småningom fatt ångaren, och liksom full af beundran öfver att denna undgått att krossas af dess företrädare, tog den »Georgia» på sin rygg och förde den framåt.

Nu ljöd ånghvisslan, och från skans och maskinrum störtade den förskräckta besättningen ut, med fulla anddrag insupande den friska luften.

Få minuter härefter fingo dock de svarte matroserna arbete. Maskinerna stannade, och såväl styrbords som babords ankare fälles på lotsarnes uttryckliga yrkande.

Ankarne hade knappast gripit fast, förrän en ny störtflod, denna gång i form af ett skyfall från molnen, öfversvämmande ångaren, under det blixtpå blixtpå knall på knall upplyste och skakade den af elektriskt fluidum mättade luften.

Ovädret fortfor, och lotsarne förklarade, att de ej ville lotsa en half mil mer denna dag. De behöfde hvila sig efter den natt de upplefvat.

Lotsarne voro sluga nog att högt berömma fartygets kapten för hans manöver, då den förskräckliga springfloden träffat skutan. Detta gjorde, att »The Black Devil» rättade sig efter deras åsikter och skickade till dem och den öfriga besättningen några »groggar öfver lag».

I salongerna akterut hade major domon, så snart han hörde kaptenens order att rädda lady Kennedys tält, vidtagit alla mått och steg för att mottaga Pororocan. Han var nu säker på, att »The Black Devil» var situationen vuxen, och att han hade varit där förr.

Alla luckor, ventiler och skylight, där vatten kunde intränga, voro stängda, och Zambo stod vid en af ventilerna akterut.

— Nu mylady! Nu gäller det! men blif ej rädd — — —

Brakande, dundrande och döfvande hördes Pororocan vråka sig öfver ångaren.

Mörkt som om natten blef det i salongen. Sorlandet af det på alla håll afrinnande vattnet, jämte det öfriga oljudet, bildade en konsert af ohyggliga missljud.

Slutligen sköt dagern in genom skylight och ventiler, och då den andra vågen lyfte upp fartyget, öppnade Zambo ett par af ventilerna akterut äfvensom den tillbommade dörren. Han hörde nu kettingarna rassla ur klysen, och då ovädret utbröt, förstod han situationen och återvände in, nöjd med den luftväxling, han genom dörr och ventiler lyckats förskaffa sin matmoder.

Härefter företog Zambo sin vanliga rond i sällskap med Roy samt såg väl efter, att alla ingångar, dörrar och ventiler voro väl stängda och tillbommade.

Lampan var tänd och alla gardiner neddragna.

Stormen rasade. Blixt på blixt ljungade oupphörligt och de lika ihärdigt dundrande åskslagen skakade det stora fartyget från reling till köl

Slutligen störtade rågnet ned i häftiga skyfall, och nu var ovädrets raseri så våldsamt, som det endast på dessa, nära ekvatorn liggande latituder kan vara.

Lady Kennedy låg på knä vid en stol midt i salongen. Hon läste med hög röst ur sin bibel, om huru Kristus näpste storm och våg, och båda hennes svarte tjänare åhörde likaledes knäböjande hennes föredrag. Ur en liten andaktsbok, som hon funnit i den mördade kaptenskans koffert, läste hon sedermera flere böner.

Den andakt och den förtröstan, som nästan strålade från den sköna ladyns ansikte, och hennes röst invärkade synbart på de båda svarte, som med största uppmärksamhet åhörde henne.

Småningom aftog ovädret, och sedan Zambo gjort ännu en rond, tog han god natt af sin härskarinna, som vänligt afskedade de båda tjänarne.

— Det är sant, mylady, sade Zambo innan han aflägsnade sig, jag glömde bedja er att ej på några villkor öppna någon ventil eller något skylightsfönster, ty här finnas en mängd reptiler och högst giftiga moskitos, som genast intränga genom minsta öppning. Jag kommer för öfrigt att hädanefter om nätterna ligga här i denna salongen utanför dörren till detta rum, så att ni har dubbla vakter att beskydda er.

— Tack, min käre major domus; men jag tror ej, att någon fara hotar oss mer, så vida inte kaptenen...

— Från hans sida tror jag ej vi riskera något vidare; men Amasonfloden innebär i sig själf tusen faror och olägenheter. Ni lofvar ju mig att inte öppna någon ventil, fastän här blir varmt och kvaft under natten,

— Ja, jag måste väl lofva det då, sade ladyn, i det hon nickade vänligt och gick in i sin hytt.

Zambo befallde nu Roy att sofva utanför dörren till

den inre salongen samt ordnade sin bädd därinne. Han lät lampan brinna och satte sig i soffan samt stödde arm-bågarne mot bordet och hufvudet mot sina händer.

Länge satt han så i drömmande ställning.

»Är det verkligen så? Och hur skall detta sluta?» sade han för sig själf. »Ja, det är så, och dock — huru har jag icke kämpat däremot! Jag, en svart hund, älskar denna ädla, sköna och rika kvinna, som därtill är min vördade husbondes hustru — — — O, heliga madonna! stå mig bi, att jag måtte kunna stänga denna dåraktiga känsla inne i djupet af mitt bröst! O, jag älskar! Älskar af hela min själ — hela mitt hjärta! Mitt hufvud brinner, mitt hjärta bultar som en ånghammare, och blodet sjuder i mina ådror som smältande järn! O, måtte jag ej bli vansinnig! Ah! Jag skulle döda mig — om jag ej svurit att lämna henne åter till honom, som varit och är min och tusende af mina svarte bröders välgörare! — — Heliga Guds moder! Heliga madonna, hjälp!»

Med dessa ord kastade sig den stackars Zambo på knä vid soffan och dolde snyftande ansiktet i sina händer.

Plötsligt for han upp och blickade med förskräckelse målad i sina drag mot dörren till ladyns soflytt.

Var det en villa eller värklighet? Han hade tyckt sig höra, huru denna dörr sakta hade stängts — — —

Närmade sig dörren, ämnade han lyssna, men vände hastigt om, liksom skämdes han för denna svaghet. Han kastade sig på soffan, men någon hvila eller sömn förunnades honom ej, fastän åska, rägn och storm småningom aftagit — — —

Morgonen därpå kastade solen sina strålar öfver flod och land med denna hastighet, som i dessa länder ej tillåter någon gryning eller skymning. När solen går ned blir det natt, och då den sänder sina första strålar från österns synkrets, är det dag.

Signalklockorna i maskinrummet ringde, kommando-ord hördes, vinscharne surrade, kettingarne skramlade, och snart var ångaren i full gång uppåt floden.

Amazonfloden anses vara jordens största flod; den är 900 geografiska mil lång. Trettio à fyrtio mil ut från

kusten drifver den sedan fram genom oceanens salta vatten — så att seglare där kunna använda vattnet för kökets behof. Denna märkvärdiga flod har under fem à sexhundra mil från utloppet Vetterns bredd och djup.

Amazonfloden har mycket starka öfversvämningar och skulle hafva mycket starkare, om icke rägnen i olika delar af dess område fölle på olika tider, så att tillflödena fyllas olika. Floden når sitt högsta vattenstånd Januari — Mars och stiger då trettio à femtio fot. Den stiger under etthundratjugu dagar och dränker öfverskådliga vidder af landet.

På denna märkvärdiga flods stränder äro här och där uppförda mindre städer och byar, hvaraf somliga äro försedda med befästningar. Anlagda på de liksom höga dyner här och där af den oberäkneliga floden uppkastade sandkullarne, likna de under öfversvämningarna oaser i öknen

Då lady Kennedy på morgonen intog sin vanliga plats i det lilla tältet på däck och hennes major domo med Roys bistånd serverade henne det vanliga téet med något fågel och nybakadt hvetebröd, kändes en besynnerlig doft från den strand, »Georgia» gick tämligen nära.

— Hvad är detta, min käre major domo? sade lady. Hvilken ohygglig lukt! Det luktar ju mysk eller rättare bränd mysk — o!

— Det är från våra gamla bekanta krokodilerna. De hafva säkert en större koloni här, men äro för oss ombord på denna stora ångare fullkomligt ofarliga.

Stränderna af denna flod äro i allmänhet mycket sandiga, och på vissa, för dem lämpliga ställen, slå kajmanerna sig ned och bilda kolonier. En del af dem, de mest makliga sofva på stranden med bakre delen i vattnet, men de flesta gräfva först ett hål vertikalt in i sanden. I detta hål krypa de om aftonen in baklänges, så att endast hufvudet är ute, och där ligga de med öppet gap, så att den öfre käken står rätt upp i luften och den undre hvilar på marken. Indianerna påstå att medan kajmanen eller krokodilen på detta sätt hvilar sig, en art småfåglar flyga ned i hans öppna gap och där plocka upp en mängd parasiter, som genera honom.

Det påstås äfven, att en liten vacker hvit häger är detta glupska odjurs goda vän, som ogeneradt inträder inom hans käkar och hackar bort krypdjur som där uppehålla sig.

— Se där, mylady, se!

— Usch, Zambo — jag vill ej se dem, men där äro ju de vackra fåglarne, ja i sanning vackra — men krokodilerna ser jag ej — — — jo! där — milda madonna! Huru ohyggliga!

— Ja, men de äro för oss ej det minsta farliga — — — men ånghvisslan ljuder! Tillåt mig höra efter hvad det betyder.

— Gå, min vän, men låt Roy stanna utanför tältet och kom snart till mig, ty jag blir värkligen nervös af de där odjuren.

KAP. XXII.

Mördaren berättar. — Striden vid missionsstationen.

»— sade mig — ja något som jag ryser för att tala om.»

Byron.

»Men redan brinner by vid by och barnen skrika, kvinnor fly.»

Tegnér.

Då Zambo kom upp på kommandobryggan, dit han genast begaf sig, frågade han kaptenen, hvad som var på färde.

— Jag skall byta om lots här, men du skall få se, huru fint det skall gå till. Ser du där kommer lotsen från staden Serrpa om bord. Min styrman har nu de båda andra lotsarne, som följt med hit, under däck och super dem fulla, ger dem guld i mängd och uppehåller dem, till dess den andra lotsen kommer om bord, och sedan full fart förstår du!

— Men hvarför skall du behålla dessa två män som så väl hafva fört dig hit?

— Ah, doktor, nu är du ej så vis som jag trodde — förstår du ej, att de kunde underrätta någon, som följt mig, om hvar jag befinner mig. Nu var du ingen trollkarl.

— Jo, det är jag, och akta dig att betvifla det en

gång till, ty då skall jag visa dig det! Och nu säger du mig hvad du ämnar göra, och det sanningsenligt, annars...

— Nåväl, doktor, det finnes för mig ingen säker fristad någonstans! Därför har jag ämnat anlägga en koloni på något ställe här vid floden och befästa den med »Georgias» kanoner. Jag skall nog få mitt fäste besatt med alla de slafvar, som dagligen rymma från brasilianska haziendas eller grufdistrikten. Dessa skola få en fristad hos mig och alla de indianstammar, som samla guld här i Brasiliens bärg och floder, skola nog få underhålla oss.

— Det vill säga, Bill, att du ämnar anlägga en röfvarborg här inne i landet och från denna plundra de indianstammar, som ännu finnas kvar här? frågade Zambo.

— Nu har du gissat någorlunda rätt, doktor! Hvad tycker du om den idéen?

— Jo, att du nu som alltid är en skurk, och att jag slutligen ej ämnar hafva något förbarmande med dig! svarade Zambo och aflägsnade sig.

Från akterdäck kunde han nu se, huru en båt närmade sig, och huru en lots sattes om bord.

Båten väntade förgäfvets att få någon lots tillbaka, och fastän styrmannen på båten sade, att han skulle hafva de förre lotsarne med sig, erhöll han ej något svar, utan ångaren satte full fart och aflägsnade sig.

På aftonen kom Roy inrusande till majors domon och sade med af förskräckelse och fasa darrande stämma.

— Han har mördat dem!

— Hvad menar du, Roy? frågade Zambo.

— »The Black Devil» har mördat de båda lotsarne, som komma om bord i stora flods myning.

— Hvilket odjur! Men hans tid kommer nog. Såg du hur det gick till?

— Ja, massa doktor. Lotsarna komma ur matsalongen, vara druckna, och »The Black Devil» smyga sig bakom den ene och slå honom i hufvudet, så han ragla, kasta honom sedan öfver bord. Sticka stor knif i den andre och kasta honom öfver bord. Nya lots dricka rom med styrman under tiden i kaptens kajuta, veta om ingenting. »The Black Devil» säga till besättning vara glada för hvad han gjort, ty lotsar nu inte kunna skvallra

på honom och dem. Gå sedan till nya lots vara artig mot honom. Nya lots styra in i en annan flod.

— Bra, Roy, du är en förständig gosse. Kunde »The Black Devil» se dig då detta hände?

— O, nej massa doktor! Roy ligga gömd bakom lårar på däck.

— Godt, Roy! Låtsa ej om att du sett detta och talat om det för mig.

— O, massa doktor, Roy tiga som en död man, inte tala om för någon! sade den unge mannen och gick in i sin kabyss (kök).

Major domon gick nu åter upp på kommandobryggan och såg, att ångaren styrde in i en stor bred flod, som flöt ut i Amazonfloden.

»The Black Devil» var på sin post, men det var med märkbar skygghet han hälsade god morgon på sin trollkarl.

Denne låtsade ingen kunskap om hvad som tilldragit sig, utan besvarade kaptensens morgonhälsning på sitt vanliga nedlåtande sätt. Det måste dock hafva varit någonting i hans blick, som gjorde den svarte fribrytaren orolig. Bill var artigheten själf, och Zambo blef helt öfverraskad, då »The Black Devil» närmade sig honom och sade:

— Den flod vi nu gå in i, är Maderia, den största af Amazonflodens bifloder: den är, efter hvad jag hört och läst, nära tvåtusen engelska mil, hvaraf omkring ettusen äro segelbara.

— Har du varit här på trakten förr?

— Ja, doktor, sedan jag tagit min styrmansexamen, ville... hm, någon — — hm! —

»The Black Devil» tystnade vid minnet af sin mördade välgörare, och först efter ett par halfhöga svordomar — för att drifva sitt icke alldeles dödade samvetes röst till tystnad — fortsatte han:

»The Black Devils» berättelse.

»Jag tog hyra på en brigg, som gick till Haiti, hvar-est jag gick ombord på en stor amerikansk skonert, som gick till Guinea på Afrikas västkust. Här »metade vi

bläckfisk», antingen med dollars eller med sablar och pistoler, köpte eller togo svarta niggers — ha, ha, ha! doktor, sådane som ni och jag — ha, ha, ha!»

Här skrattade »The Black Devil» omåttligt och fortsatte: »Sedan vi fått full last seglade vi åter till Vestindien för att på Kuba realisera vår dyrbara last. Vi ändrade dock vår föresats, då vi blefvo förföljda af en förb— engelsk örlogsmän. Tack vare en storm med regn, vår yankees skicklighet och nattens mörker, lyckades vi segla in i Amazonfloden samt vid detta tillfälle rädda ett par män, hvilkas båt sprungit läck. En af dem var en brasiliansk lots, och han tog oss af tacksamhet in i floden på samma sätt som vi nyss kommo in.

En östlig storm förde vår snabbseglande skuta just samma väg, som vi nu komma in i Maderiafloden. Alldeles samma kurs, som vi nu ha. Omkring hundra mil längre upp ankrade vi vid en mindre stad, som hette Gratto. Yankeen gick i land, och jag följde honom.

Då vi gingo uppför den branta höjden, hvarpå staden eller rättare byn låg, kommo några brasilianare, ett par munkar och ett tretiotal indianer emot oss.

Alla voro mycket vänliga och gåfvo oss ananas och andra frukter.

Brasilianarne tillhörde en trupp af *capitães do mato*, eller skogskaptensmilisen.

Denna gendarmkår, hvars tjänstgöring är att fasttaga från diamantfälten, grufvorna eller plantagerna förrymda negerslafvar, har ej det bästa rykte om sig. Bestående af »förlorade söner», män som »gått öfver bord» på lifvets seglats eller »åkt utför det sluttande planet» — utgöra de en fasa för de stackars rymmarne, hvilka de med blodhundars tillhjälp och med deras instinkt förfölja och fasttaga.

Sedan yankeekaptenen och kaptenen för denna kommandering i Gratto språkat några ord med hvarandra, gick jag upp till missionen, där de beskedliga munkarne bodde, samt fick då veta, att sex missonärer och de två munkarne värvat här i cirka tio år och efter otrolig ansträngning och lifsfaror lyckats till kristna läran omvända ett hundratal rödsinn.

— Ja, sade den ena munken, de äro ej de värste, utan det är tvärtom de hvite, som komma hit och fördärfva de af oss omvända röde. De gifva dem bränvin straffa dem orättvist, tvinga dem att för intet arbeta åt sig och fördärfva dem.

Emellertid återkom min kapten och med honom skogskaptenen. Denne följde oss om bord, och de båda herrarne gingo ned i kajutan och drucko där några glas med hvarandra. En stund efteråt blef jag befald att föra upp ett tjugotal af vår svarta last. De voro naturligtvis fjärrade, men då resan denna gång hade gått fort och maten räckt till samt ej mer än fyra stycken voro ihjälpskade, så sågo de öfriga rätt presentabla ut.

Kaptenerna gingo åter ned, men då andra styrmanen nu tog vakten, gick jag ned i min hytt, som låg intill kaptenens kajuta, och åhörde följande samtal:

— Nå? sade yankeen.

— Som ni hört, sade skogskaptenen, så skall jag köpa hela lasten af er, men då jag ej har pänningar till mer än en åttondel af hvad ni begär, så vill jag göra er ett förslag. Jag har här tjugufem män eller rättare dj-r som blindt lyda mig, och med dessa skall jag i natt skaffa mig de pänningar, som behöfvas för affären. Strax innan ni ankrade, ankom hit biskopens af Villa Bella dia-kon, medförande en stor summa i guld till härvarande missions förfogande. Dessa pänningar ankomma hvart annat år och äro sammantiggda af skenheliga käringar i alla kristna stater. Anta nu, att de här satans rödskinnen öfverfölo missionen i natt och togo pänningarne — ni förstår?

— Ja, ja, sir! svarade yankeen.

— Nåväl, jag skall naturligtvis försvara dem, men då här finnes nära tvåhundra rödskinn, så behöfver jag en tio à tolf man till för att skydda missionen. Kan ni låna mig dem?

— Ja, på så sätt, att de taga båten och ro i land utan permission af mig. Jo, nog kan det låta sig göra.

— Godt, jag skall då tala vid dem — och i morgon köper jag lasten. God natt.

Härmed lämnade brasilianaren kajutan. Jag följde efter honom.

Utkommen på däck hörde jag, hur han värfvade besättningen och lofvade dem »guld och gröna skogar», som man säger om de ville förena sig med hans folk för att hindra indianerna från att öfverfalla missionshuset.

Våra besättningsmän, som voro vilda sällar, blefvo snart öfvertalade, och då de voro vana, att ofta skjuta på negrer, hade de ingenting emot att skjuta på indianer, i synnerhet som dessa nu enligt gendarmkaptenens berättelse voro upprorsmän. När de nu fingo veta, att deras kapten ej hade något emot, att de deltog i försvaret, beväpnade de sig och följde brasilianaren i land.

Som jag var nyfiken att se, huru detta skulle sluta, tog jag en liten julle, som kaptenen ibland begagnade i hamn, då han roade sig med fiske eller ensam rodde i land, och var snart uppe på stranden.

Plötsligt höjdes från missionsstationen några ohyggliga skrik, och de goda munkarnes lilla klocka, som kallade deras kristna indianer till bön och gudstjänst eller sammankomster, började ringa.

Snart strömmade en mängd indianer ut ur sina hyddor och närmade sig med facklor i händerna missionshuset för att åtlyda sina lärares kallelse. Nu dånade en gervärsalfva mot de stackars obeväpnade infödingarne och omkring tjugu stycken af dem föllo till marken, under det att flere stycken släpade sig till sina hyddor.

Nu bröto capitaëos do mato fram och sköto ånyo. Indianerna flydde till skogen, och deras hyddor stodo snart i lågor.

Brasilianarne förföljde dem ett stycke utom byn och mördade de arme, de kunde nå.

En kvinna kom nu springande rakt emot mig; hon var förföljd af en lång svartskäggig portugis och föll öfver en jordhög, bakom hvilken jag åskådat uppträdet, den förföljda föll i mina armar, och jag omfattade henne med vänstra armen, under det jag krossade hennes förföljares huvud med min högra knytnäfve.

Hastigt gick jag nu ned för den branta flodstranden varligt bärande min börda. Då jag närmade mig stranden slingrade sig den indianska kvinnan i ett obevakadt ögonblick ur mina armar och sprang mot skogen.

Jag satte efter henne och — någonting slingrade sig omkring min hals, jag föll nära nog strypt till marken och afsvimmade.

Solen stod högt på himmelen då jag åter kom till mig själf.

Jag hade en obehaglig känsla af att vara strypt och ämnade känna efter, hvad det var, som var så obehagligt kring min strupe, då jag fann att jag var bunden.

Ett par kraftiga ansträngningar för att rycka mig lös läto mig förstå, att det ej lönade mödan, ty otaliga fina band skuro in i handen på mig; de, som bundit mig hade förstått sin sak bra.

Jag såg mig om och fann mig liggande i skogen under ett tätt löfhvalf. Först trodde jag mig ensam, men snart märkte jag en munk, som satt ett par armslängder ifrån mig.

Munken lät sitt radband flitigt trilla mellan fingrarne, och på hans ansikte och dess uttryck såg jag, att han bad. Det var ju min vänliga pater i missionen, som värit min värd dagen förut.

— Pater Francesco! Är det ni eller är det er vålnad? sade jag plötsligen, i det jag med en kraftig ansträngning lyckades vända mig åt det håll, där han satt.

Munken upphörde nu att bedja och svarade:

— Min son, det gläder mig, att du nu är återkommen från din dvala. Kan jag göra något för dig?

— Ja, Pater, skaffa mig en klunk rom och skär af mina band, ty de plåga mig som satan.

— Det första kan jag ej, och det andra får jag ej, men kan jag läska din törst, så se här, drick ur min flaska, det är mjölk af det välsignade kotträdet*).

Jag skulle just skratta åt munken, som mjölkade träd, då han satte sin flaska för min mun, och jag tog mig några klunkar god mjölk, som läskade min torra och ömma strupe. Med ett svagt, nästan ofrivilligt tack sjönk jag

*) »*Galactodendron utile*», upptäckt af Alex. Humboldt. Kallas af brasilianarne »kotträdet». Genom att tidigt på morgonen göra en inskärning i trädet erhåller man därur en ymnig hvit vätska liknande och smakande som mjölk.

tillbaka med mitt hufvud mot stammen af det ceibatråd, under hvilket jag låg bunden.

När jag åter vaknade, såg jag mig omgifven af omkring femtio indianer. Midt i denna ring stod pater Francesko, ifrigt talande med en ung reslig indian, beväpnad med en dubbelbössa. De öfriga voro beväpnade med båge, pilar, samt små yxor eller stora knifvar. En och annan bar en bössa, men hade äfven dessa farliga blåsrör, hvarmed de kunde utblåsa små pilar, doppade i det förfärliga och dödande gift, som de kalla *curare**).

Patern närmade sig mig och omtalade, att den indianstam, som jag såg församlad rundt omkring mig, var en del af återstoden utaf den fordom så mäktige Purupurusstammen, af hvilken nu endast funnos omkring fyrahundra manliga individer kvar. Af denna stam hade patern och hans medhjälpare till kristna läran omvänt ungefär hälften, och de öfriga med sin höfding voro på god väg att öfvergå till samma religion. För ett år sedan slog sig en afdelning af dessa slafjägare, som kallas *Capitaës do mato* ned i byn, och sedan dess var all frid försvunnen. Många af indianerna hängåfvo sig till dryckenskap, därtill narrade af de hvite, och följderna häraf blefvo olycksbringande för den lilla missionsstationen.

Gårdagen hade nu bevisat detta, då kaptenen för *Capitaës do mato* genom förrädiskt öfverfall mördat de öfriga munkarne och missionärerna samt många af de kristna indianerna, allt under sken af att dessa voro de, som öfverföll stationen.

Höfdingen för Purupurus hade af en händelse varit i närheten, och i sista stunden lyckades han med hjälp af ett par af sina män, som voro i hans sällskap, skjuta

*) Alex. Humbolt säger, att giftet, omedelbart blandadt med blodet, ögonblickligen dödar, under det, att det intaget som medicin, anses ofarligt och magstärkande, samt att det beredes af en slingerväxt, Bejuco.

Fransmannen Biard skrifver: Det förskräckliga giftet *Curare* beredes genom giftiga lianers kokning i en stor kittel under tre dagar. Det är då färdigt och i fast form. Genom värme uppmjukas det och strykes på pilarna. Så snart ett lefvande föremål erhåller ett sår af ett därmed bestruket vapen, får det genast svindel och faller till marken samt dör få minuter därefter.

ned några af dessa fege slafjägare och skrämma dessa fege skurkar.

Under utrop: »*Curare curare!*» rusade de fege slafjägarna in i missionshuset och barrikaderade detta.

Höfdingen samlade sin stam i närheten genom att blåsa i ett snäckskal, som gaf en melankolisk ton ifrån sig, och drog sig in i skogen medan en del af hans folk bevakade fienden.

— Jag hade, sade patern varit vid brunnen och hämtat vatten till vårt té, då Esmaro — det är höfdingens namn — fattade mig i kragen och med sitt folk släpade mig med sig och således räddade mig från döden. Då vi kommo utför kullen, fick han se den indiankvinna, som du förföljde, ock kastade sin lasso omkring din hals. Du blir nu förhörd af honom och på dina svar beror ditt lif. Dömer han dig till döden, så är en liten pil, doppad i *curare*, nog för att döda dig. Jag har lofvat att blifva din tolk.

Härmed slutade patern sitt tal.

— Det här är f—n så kinkigt, fader Francesco, sade jag; men skär af min band, så att jag kan röra på mig, så skall jag svara på din höfdings frågor.

Patern sade några för mig obegripliga ord till höfdingen samt vände sig sedan till mig och sade:

— Esmaro säger, att du skall befrias från dina band, men om du stiger upp, har du genast några pilar genom din tjocka kropp. Ligg och svara!

Nu kommo ett par unga indianer fram och lossade mina band. Jag sjönk tillbaka på gräset och suckade af välbehag.

»The Black Devil» fortsatte sin berättelse:

»O, att dessa bruna banditer ej hade haft sina förb— pilar, bågar, blåsrör och bössor, om jag haft ett va pen — o, jag skulle huggit mig en väg genom dem — men nu — ja nu var det bäst att försöka att spela en liten komedi.

Jag sade därför till patern, att jag var redo att svara på hans frågor, men bad honom äfven säga höfdingen, att jag var svårt sårad och förolämpad, för att hans stam

på detta sätt hade behandladt mig, då de egentligen borde vara tacksamma mot mig.

Höfdingen tycktes blifva öfverraskad af mitt svar, och patern började nu förhöret, i det han öfversatte den förres frågor.

— Hvarför förföljde du en af våra kvinnor, då jag fångade dig med min lasso?

— Låt honom då höra saninngen, sade jag. Den unga kvinna, som jag sprang efter, hade jag med egen lifsfara räddat från en af dessa förbannade spanjorer, som borde utrotas från jorden; jag hade slagit honom till marken samt sprungit med henne mot floden, där jag nedsatte henne på marken. Då hon sprang ifrån mig, sprang jag efter, bedjande henne stanna, för att af henne få veta, hvad som tilldrog sig där uppe och möjligen kunna vara min vän pater Francesco till någon hjälp. Jag hade ej hunnit långt, förrän ni med er fördömda lasso höll på att knäcka nackbenet på mig — se där har ni hela historien.

Patern pratade nu sin rotvälska med den där satans höfdingen. Jag ville resa mig upp, men då sprungo två små bruna bytingar fram och spände sina bågar med hvar sin pil mot mig. Jag såg dessa bruna uddar och lade mig åter ned, väl vetande, att om denna lilla bruna spets blott rispade mitt svarta skinn — ja då var det slut med Bill.

Sedan patern en stund talat vid höfdingen. vände sig denne åt sidan och lät höra ett besynnerligt strupljud. Strax därpå framträdde en ung kvinna, och jag trodde mig igenkänna henne som mitt byte från gårdagen eller rättare natten.

Efter ett lifligt samtal mellan indianen, munken och den unga flickan närmade sig pater Francesco till mig och bad mig stiga upp.

— Du har nu, min son, ej något att frukta af dessa män; dock beder höfdingen dig att gå raka vägen till ditt fartyg och innan solen gått ned, fara utför floden med desamma. Finnes fartyget kvar i morgon, då solen går upp, så komma hundradetals förgiftade pilar att träffa den förste, som synes på dess däck. Gå nu och tacka din gud, för att du så lyckligt kommit undan med lifvet!

Jag lommade af som en våt hund.

Så snart jag kom ombord, började kaptenen svärja och gräla; alla de öfriga att besättningen hade redan för längesedan återkommit, och han hade endast väntat på mig för att gå till segels, påstod han.

En timme därefter styrde vi utför floden.

Gendarmkaptenen hade, efter hvad de öfriga berättade, icke haft lång glädje af sitt djäfvulska knep; indianerna hade skjutit ned honom och de flesta af hans folk med sina förgiftade pilar.

* * *

Här slöt »The Black Devil» sin ruskiga berättelse.

KAP. XXIII.

På Madeiraflodens strand. — De båda indianerna.

»Där mig visa naturen
Landtligt enkel, dock ädelt skön.»

C. M. Franzén.

»Nej blott ett ord förslår, att våldets utbrott hämma —
Jag väntar detta ord — — —.»

J. G. Kellgren.

Georgia passerade under dessa dagar byn Borba på östra stranden af Madeiraflo den och äfven den på västra stranden liggande lilla staden eller byn Missao.

Vid dessa båda ställen kunde lady Kennedy från däckbetrakta de flitiga indianerna, under det de fabrikerade gummi. Bland de arbetande syntes en och annan munk i sin sida mantel och sin hatt med brätten af ett paralytisk storlek. Mellan munkarne och indianerna tycktes ett mycket vänligt umgänge ega rum, ty allt emellanåt klapade en af de förre någon af de arbetande på axeln och tycktes säga ett vänligt ord till honom.

Zambo hade på ladyns önskan gjort ett litet fönster på tältet åt den sidan af detsamma, som var förut, så att hon genom detta, då hon drog undan ett litet tygstycke, som tjänade till gardin, kunde se framåt fören.

Under fjorton dagars tid passerade »Georgia» flere missioner, men dessa blefvo allt färre, ju längre fram de kommo.

Jordmånen vid Madeiras stränder, där skogarna växa, består i botten af svartbrunn granitsand, som är täckt med väldiga lager af matjord. Vid missionerna gifva socker, ris, indigo, bomull, bönor, kaffe och i synnerhet den på gräsfälten odlade ananasplantan kolossala skördar. Hela dungar af cacao hafva planterat sig själfva och skördas af missionens indianer samt sändas af missionärerna till de vid Amazonfloden liggande handelsstäderna. Lämnad åt sig själf, planterar indianen endast maniok, pisang och stundom äfven majs. Manioksplantan, dessa zoners potatis, samt bataten utgöra så att säga indianernas bröd. För öfrigt bär nästan hvart tredje träd ätbara frukter för det mesta året om.

Flera stora ormar och till och med krokodilernas stjärtar äro delikatesser på dessa breddgrader, och ett folk, som nästan hvarje dag skulle kunna till middag frossa på foreller, sköldpaddssoppa, kalkonstek och otaliga frukter, behöfver icke något vidlyftigt jordbruk.

Flodens bräddar äro betäckta med hård, vattentät lera, som, när öfversvämningarna upphöra, blifver hård som lös sandsten, och hvori infödingarna lätt urhålka trappsteg upp till sina på kullarna byggda byar. — — —

Lady Kennedy hade i början af sin fångenskap varit full af förtviflan.

Hennes uppfostran och hennes fasta tro hade emellertid så småningom fört henne till den öfvertygelsen, att endast genom mod och sinnesnärvaro kunde hon lyckas rädda sitt lif och — hvad hon satte högre — sin heder.

Då hennes mans trognaste tjänare — ja, som hon visste, trognaste vän — uppenbarade sig i hennes närhet som trollkarl, ville hon först ej deltaga i hans oskyldiga uppträdande som charlatan. Hon fann dock snart att det djuriska sällskap, de befunno sig uti, gjorde det alldeles nödvändigt att använda kunskapens vapen och på så sätt bilda en vetenskaplig kraft emot den råa styrkan.

Zambos uppträdande mot »The Black Devil» började till och med trots situationens hemska faror roa henne.

Detta var fallet redan vid den lilla scenen i dalen, då Tipp egentligen var den störste trollkarlen. Sedermera gäfvö de följande händelserna henne en sådan afsky för den obarmhärtige Bill Hüge, att till och med hon med sin godhet och människokärlek uteslöt honom från all barmhärthet, och hon önskade honom ett välförtjänt straff.

En dag hade hon haft ett långt samtal med sin major domus om »The Black Devil.»

Hon frågade honom, om det ej skulle kunna lyckas henne att få denne man till att ångra sina brott och använda den förmåga och de kunskaper, han egde, i det godas tjänst. Han var ju, som hon sett, en skicklig sjöman och egde god kunskap om människor och länder. Om denne man egnade sin kraft och sina kunskaper åt det godas tjänst här inne i vildmarken — huru skulle det ej kunna göra godt i civilisationens tjänst?

Zambo uppdrog nu till svar på sin härskarinnas framställning en teckning af »The Black Devils» personlighet, och lady Kennedy fann snart, hur hennes goda plan skulle stranda emot denna förhårdade karaktär.

Under dessa samtal framstod i en bjärt belysning dessa två negrers så skarpt åtskiljda sinnelag, och lady Kennedy kunde ej underlåta att ännu mer fästa sig vid sin tjänares ädla och hederliga karaktär.

Hon kände förvåning öfver och beundran för denne svarte man, som så många gånger vågat sitt lif för att rädda sin husbondes maka, samt bad innerligt till Gud, att hon en gång skulle kunna belöna honom härför.

Huru förskräckt, ja, nästan förtviflad blef hon ej, då hon — den kvällen då Zambo, för att två vakter skulle beskydda henne, bestämt sig för att ligga i inre salongen, och dörren till hennes sofhytt gått upp — blef en ofrivillig lyssnare till hans bekännelse.

Detta var ytterligare en fara, nästan ännu större än någon annan.

Efter en natt, som hon tillbragte under varma böner till sin Gud, lyckades det henne att på morgonen taga emot sin major domus' morgonhälsning på vanligt sätt — men såväl Zambo som lady märkte så småningom

att de ansträngde sig att vara såsom förr, men att någonting hindrade detta.

Till och med den trogne Roy märkte den förstämning, som inträd i det forna förhållandet mellan dem, och han ansträngde i början all sin förmåga att genom sin kulinariska skicklighet muntra upp sina välgörare. — — —

Ett fel i maskinen gjorde, att ångaren måste ligga stilla i några dagar.

»The Black Devil» lät fälla några träd och från stranden sålunda göra en brygga i land samt företog en jakttur inåt landet för att skaffa färskt och proviantera.

Vid middagstiden bad lady Kennedy sin major domo att låta göra i ordning bärstolen samt tillsade kocken att laga till en middag för henne och hennes båda tjänare. Hon ämnade äta den i land på en liten höjd utanför skogsbrynet, som låg helt nära stranden.

Styrmannen, som ej fått befallning att hindra ladyns och hennes tjänares debarkering, lämnade fyra negrer till bärare.

Snart voro de uppe på den lilla höjden, där negrerna satte upp ett solskydd af segelduk för ladyn och hämtade en stol och ett bord från ångbåten. Beväpnade med bössor stälde de sig därefter på vakt för att skydda de middagsätande mot de otaliga små och stora rofdjur, som finnas i dessa trakter.

Sedan ladyn hade intagit sin måltid, efter hvilken Roy kände sig stolt som en kung för de vänliga ord, hvarmed hans matmor belönade hans kokkonst, åto han och Zambo sin middag dukad i gröngräset. De hade just slutat, då en af de på vakt stående negrerna ropade: »Hallå!» och ställde sig färdig att använda sin bössa.

Han lade den dock åter på axeln, då han igenkände sin kapten och den afdelning af besättningen, som ur skogen återkom från sin jakt.

Så snart Zambo fick syn på »The Black Devil», såg han att denne hade druckit, och gjorde därför genast sina vapen i ordning, draperade sig i sin mantel och stälde sig bakom lady Kennedys stol.

Hon var förunderligt skön, denna kvinna, där hon nu satt med sitt ljusa hår fritt nedhängande utefter ryggen, endast på midten genomflätadt med ett band.

»The Black Devil» och hans trupp stannade på kort afstånd från ladyns bärstol.

Det tycktes som om den store kaptenen blifvit öfverraskad af detta möte. Han fann sig dock snart, och aftagande sin stora halmhatt, hälsade han, bugande sig för sin fånge.

— Det gläder mig, att ni valt er en angenäm plats för att intaga er måltid, mylady, sade han. I följd af min jakt i dag hoppas jag kunna förse er med åtskillig färsk fågel och dylikt, som vi på sista tiden haft litet ondt om.

— Tack, kaptен! Det gläder mig, att er jakt gått bra — men ser jag rätt? Har ni där ett par indianer med er, som äro fångslade — och det till och med i kedjor! Hvad hafva dessa stackars ynglingar gjort för att blifva så behandlade?

— Åh, svarade kaptен Bill, de hafva nekat att visa oss vägen till sin by, och då jag lyckats fånga dem, tänker jag nog få dem att tala, då jag har dem om bord.

— Alltså genom tortyr?

— Nej, kalla det ej så; de komma nog att visa oss till byn, om de få sitta i det mörka lastrummet några dagar.

Lady Kennedy reste sig upp och gick rakt fram till »The Black Devil.»

Denne drog sig med tydlig fruktan tillbaka.

— Jag befaller er att genast befria dessa era fångar och öfverlämna dem till mig! sade hon.

— Åh nej, min sköna, så lätt går det ej att befalla öfver mig! För ned fångarne till fartyget och stufva in dem i lastrummet! röt jätten till sitt folk.

— Halt! ropade nu Zambo, i det han hastigt närmade sig »The Black Devil» samt drog denne några steg åt sidan sägande: Jag har haft underrättelse från Jamaika.

»The Black Devil spratt till och sade:

— Hur f-n har du kunnat fått underrättelse därifrån? Åh, Bill är inte så dum, som du tror! Men låt mig nu höra hvilka glädjande bud du erhållit därifrån. Kanhända jag är utnämnd till kommandör eller strumpbandsriddare

— hä? svarade jätten, lifvad af den rom han på hemfärden förtärt.

— Nej, inte alldeles, men att engelsmännen värdera dig, det är säkert.

— Nå, det vore ju ej för mycket, eller hur, doktor ha, ha, ha!

— Naturligtvis inte! Också hafva alla telegrafer och tidningar omtalat, att ett pris af tusen pund är satt på ditt hufvud samt att den eller de, som öfverlämnar detta vackra prof på manlig skönhet till någon guvernör på en engelsk besittning, därjämte erhåller tillgift för alla streck och illgärningar de förut ha begått! Ha, ha, ha! skrattade major domon härmande Bill Huges.

Denne hade plötsligen blifvit allvarsam och tycktes med sin högra hand vilja stryka bort rommens invärkan på sitt hufvud.

— Du ljuger, doktor! Och låt det äfven vara sant — — hvad f-n angår det mig här, där jag är min egen herre! Tack emellertid för din glada nyhet! sade kaptenen med ett otympligt försök att vara gentil, och lyftande sin hatt med en bugning, aflägsnade han sig från sin doktor.

— Stopp lite', hr kommandör och strumpebandsridhare! sade Zambo fixerande jätten. Hör på ett ord till — du skänker naturligtvis de båda fångarne till lady'n?

— Nej, vid alla djäflar som finnas i — — — — det gör jag inte!

— Nåväl, Bill, om du går ett enda steg från den plats, där du står, utan att ha villfarit lady'n önskan — så omtalar jag för din besättning, att ditt hufvud är värdt tusen pund och så vidare! Hvad tror du blir följden? Tänk dig för, och begagna tillfället att visa din vörndnad för lady'n, som du nyss förolämpade! Tror du, att du kan bland de bofvar, du har om bord, sofva en minut i lugn och ro, sedan jag nämt hur dyrbar du är?

— Vänta, vänta! sade »The Black Devil». Lofvar du mig att tiga, doktor, så skall jag låta henne få sin vilja fram.

— Det lofvar jag.

— Mylady, ni önskade dessa fångar, och jag skänker er dem! sade jätten, hvarefter han lät leda de båda indianerna till lady Kennedy och taga af dem deras fjättrar.

Härpå aflägsnade han sig med sin trupp.

I den blick, hvarmed han tog afsked af Zambo, lågo ilska, hämd och hat i förening med rädsla, feghet och beundran.

Denne råe man, en Herkules i kroppskrafter och verkligt modig i strid och fara, var så skrockfull och vidskeplig som en gammal käring. Zambos slughet och så att säga moraliska invärkan på honom hade gjort honom till hans slaf. Endast genom lömska anfall hade han vågat göra attentat mot sin trollkarl, och ändå var han rädd om sin doktor och ville ej för jordens guld mista denne, som kunde läka hans sår och rädda honom från feberns brand.

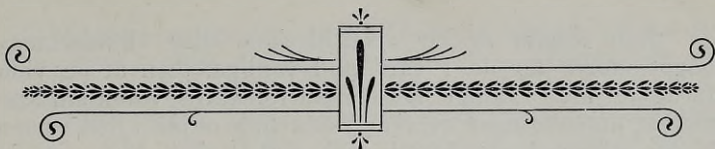
De båda indianerna stodo befriade från sina bojor framför lady'n i samma ställning, som då de voro fjättrade.

På en vink af henne buro nu Zambo och Roy fram till de unga männen rester af måltiden, tecknande åt dem att äta däraf.

Efter en stund läto de öfvertala sig och åto långsamt och med allvar af dessa för dem säkerligen för första gången så lagade födoämnen.

Sedan måltiden var slut, vinkade lady'n dem till sig, och efter att hafva klappat dem vänligt på axeln, pekade hon mot skogen.

Båda indianerna kastade sig ögonblickligen till hennes fötter, sprungo därpå åter upp och ilade likt lätta rådjur in i skogen.

KAP. XXIV.

Zambos vaka. — Ett mordanslag.

»Så tjustes ormen af det ställes fågring
Der Éva stod så tidigt och allena.»

Milton.

»O kärlek, kom, att kraft mig gifva!
Och kraften sedan skall min räddning blifva.»

Shaksperc.

Då »The Black Devil» hade kommit om bord, tillsade han förste styrmannen att göra klart allting för att lätta ankar morgonen därpå, hvarefter han gick in i sin hytt.

Lady Kennedy och hennes eskort anlände under tiden, och strax därefter refs den brygga, som befordrat samfärdseln med land.

Solen gick ned, och som vanligt, då fartyget ej var i gång, blef det då tyst och stilla om bord, och endast två män höllo vakt, vanligtvis en på backen och en på kommandobryggan. Den senare gick dock oftast in i styrhytten och var då tämligen skyddad mot de moskitos och giftiga flygfän, som äro dessa latituders stora plåga.

Puman (Amerikas lejon), jaguaren (dess tiger) och ormarne, från den ända till 60 fot långa boan till den cirka tre fot långa skallerormen, äro för väl beväpnade män ej så fruktansvärda, som moskitos och vampyren.

Den senare är en »Nattblacka» eller »Flädermus» något större än de i vårt land vanliga, men af en vida farligare art. Enligt flere naturforskares sammanstämmande anteckningar sväfvade detta lilla odjur i den varma natten öfver den sofvande och sätter sig på hans axel samt flaxar med sina vingar en ljuftig svalka öfver sitt offer, som därigenom hindras att märka den sataniska blodsugarens närvaro. Denne suger sig nu mätt af den sofvandes blod, och på morgonen vaknar denne med hufvudet i en blodpöl samt är i flera dagar försatt i den yttersta mattighet af blodförlusten.

Lady Kennedy och hennes två tjänare hade hvarje afton sin strid med dessa odjur. Denna »batalj», som Roy kallade den, bestod däri att en ventil öppnades, sedan den blifvit försedd med ett litet nät, och sofhytten stängdes, efter det Zambo tändt eld på en del tobak, som utvecklade en intensiv rök. På samma sätt behandlades de andra båda rummen, och lady'n satte sig under tiden i styrmanshytten, väl insvept i slöjor. Då alla moskitos skyndat sig ut från röken, sattes finare nät för ventilerna, hvilka nu öppnades på alla sidor, och snart hade den friska nattvinden fört ut röken, och den fångna trion kunde sofva i ro — — efter hvad de trodde — —

Denna afton blefvo de dock på ett mindre angenämt sätt öfverbevisade om att farorna på denna flod äro oberäkneliga.

Zambo hade just som vanligt gjort sin rond för att se öfver allt och äfven öppnat dörren till lady'n hytt, och han skulle just säga god natt, då moskitonätet brast, och hufvudet af en sakta inkrypande boa visade sig.

Ett väldigt slag af Zambos knytnäfve på djurets nos kom det att rygga tillbaka, och då den här af ursinniga ormen åter stack sitt hufvud genom ventilen, fick den mynningen af Zambos pistol mot sig. Skottet small, och ventilen stängdes.

Vid knallen af skottet blef det lif om bord. De sofvande vakterna vaknade, och inom ett par minuter rusade kaptenen, styrmännen och besättning, alla beväpnade, upp på däck.

Lanternor tändes och besättningen började aflossa det ena skottet efter det andra mot land — öfvertygade, att ett indiananfall måste tillbakaslås.

»The Black Devil» röt nu med dundrande stämma sitt: »Alle man på sin post!» och hvar och en af besättningen skyndade till sin plats.

Nu hördes skrik och rop af dem, som skulle placera sig på akterdäck, och då lyktorna lyste dit syntes en stor boaorm där vrida sig i dödskampen.

— Yxor! kommenderade kaptenen, och snart var det ohyggliga djuret hugget i flera delar och kastadt i floden.

Fartyget genomsöktes nu, tills alla voro öfvertygade om, att inga flere reptiler voro om bord.

Att boan hade kommit om bord på ångaren öfver den lagda stora landgången eller rättare bryggan, därom voro alla öfverens, och att detta hade skett medan kaptenen var på jakt var äfven säkert.

Det var alltså under förste styrmannens vakt och besättningen yttrade också detta helt oförbehållsamt.

Bill Huge närmade sig sin förste styrman och hviskade i hans öra:

— Lyd och tig! Men jag måste *låtsa* stränghet.

Högt sade han:

— Styrman går i arrest tills vidare i hytten n:r två, och du, »Nick Trick», och timmerman Davy hålla vakt utanför — gå!

Där den svarte kolossen, halfnaken med den stora yxan i handen, stod på halfdäcket och med rytande stämma utdelade denna order, såg han i sanning imponerande ut och blef äfven genast åttlydd.

— Babords vakt ner, och styrbords har vakten! kommenderade »The Black Devil».

Under tiden hade Zambo till medvetande återkallat sin matmor. Sedan han nödgat henne att dricka ett glas vin samt småningom och sanningsenligt omtalat hela händelsen för henne, lugnade sig lady Kennedy, men hon skakades emellanåt af en nervfrossa, som ej tycktes vilja aftaga.

Zambo öppnade nu dörren till salongen, drog en stol till densamma samt satte sig där och började läsa högt ur ladyns bibel.

Småningom lugnade sig denna, och efter det hon på sin major domos enträgna begäran druckit ännu ett glas vin somnade hon.

Hennes sömn tycktes dock oroas af ohyggliga drömmar, och hennes hand liksom sökte efter ett stöd.

Då Zambo vid ett af henne under den oroliga sömnen utstött skrik utsträckte sin hand, fattade hon med ett fast tag om densamma. Detta tycktes lugna den sofvande, och efter några krampaktiga ryckningar syntes ladyns sömn blifva lugnare.

Där satt nu den svarte kraftige mannen med denna kvinnas hand i sin. Denna hand som han med förlusten af sitt lif velat öfverhölja med kyssar — denna lilla hvita hand tryckte emellanåt hans stora, senfulla svarta näfve med en tryckning, som om den ville säga: »Nu är det bra — jag känner dig vara mig nära — nu är jag lugn — jag är ej rädd, ty du är stark, du försvarar mig.»

Småningom blefvo ladyns andedrag lugnare, hennes bröst häfdes lättare, — en ljuf dröm tycktes sväfva för hennes sinne, och i det hennes rosenröda läppar öppnade sig, sade hon sakta:

— Tack John! Tack! O, hvad jag var rädd! — — —

Vid sin välgörares namn ryckte Zambo till som biten af en orm.

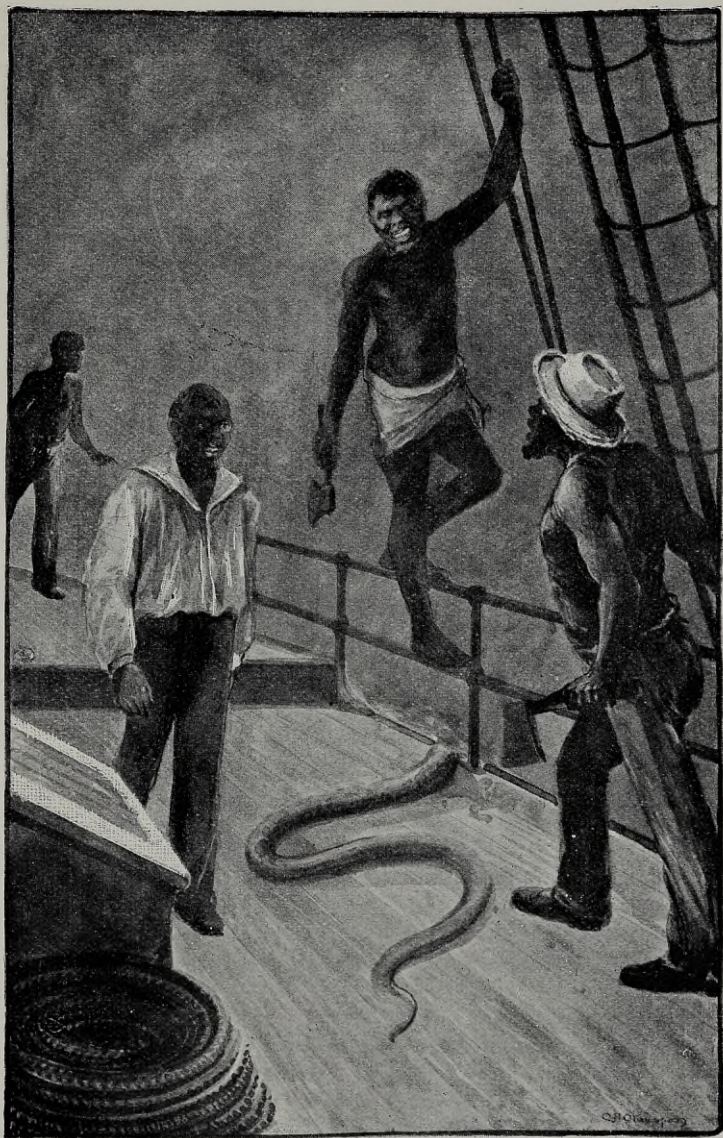
Hans lady tryckte hårdare hans hand, och öfver hennes anlete drog liksom en skugga af bekymmer.

Zambo förbannade sin rörelse och hade nog kraft att sitta stilla, då ladyn i drömmen sade:

— O, hvad jag älskar dig! Du! Näst Gud mitt allt — — — allt — kom! — Ah, så skönt — vi segla på hvita moln till mitt hemlands kust — — —

Det skulle varit en Rembrandts pensel till att måla denna bild af den sköna hvita kvinnan, med hennes i den matta lampans sken guldgnistrande hår — och denne svarte atlet med nakna armar och bröst, med ekvatorns varma blod rusande genom sina ådror, som svälde af lifskraft . . .

Med den lediga handen tryckt mot sitt bröst och blicken riktad mot taket satt Zambo orörlig; endast hans läppar rörde sig.

— — — såg han i sanning imponerande ut — — —

Var det en diskussion emellan människan och djuret inom honom? Var det en bön om kraft och mod —?

Hvad det var, så göt sig så småningom ett skimmer af fast beslutsamhet öfver den svarte mannens anletsdrag, ett lugn af inre tillfredsställelse, som vittnade om att hans bättre natur segrat.

Så brast det lös — och den starke mannen grät — grät som ett barn.

Tramandet på däck, kettingarnes slammer, trossars inhalande väckte slutligen aktersalongens invånare. Lady Kennedy vaknade, och då hon såg sin hand omfattas af sin tjänares, ryckte hon till, men bibehöll strax sin ställning, medan hon helt förvånad undrade, huru denna kunde vara sådan.

Småningom klarnade hennes minne. Nattens hemska händelse framstälde sig för hennes syn, och den darrning som nu öfverföll henne väckte hennes tjänare.

Hon bibehöll sitt lugn och lät sin hand ännu omfattas af hans.

Zambo blickade omkring sig.

Då han såg sig hålla sin vördade ladys hand i sin, sprungo med tankens hastighet nattens tilldragelser framför hans minne.

Han reste sig långsamt upp för att ej väcka ladin, som han trodde sof.

Där stod han nu med denna vackra hand ännu i sin —

Denna sköna unga kvinna i sin bädd — sofvande under hans, den forne slafvens hägn — skulle det ej vara ett tillfälle till en lysande hämd mot desse hvite, som — som under årtal fört de svarte i kedjor.

Om sir John Kennedy sett denne man vid sin hustrus bädd hålla hennes hand i sin — och dessa ögons olika skiftningar — detta anletes olika uttryck, tillkännagifvande så mycket, då hade han låtit sin kula genomtänga Zambos hjärta!

Hade han dröjt ett par minuter, så hade han fått se sin major domos svarta hand — denna hand, hvars tryckning hans maka hade att tacka för lugn och ro — sakta dragas undan. Han skulle sett, huru denne svarte lade sig på knä vid ladyns bädd och hört honom med hopknäppta händer säga:

— Jag tackar dig, Herre Gud, din Son, och madonnan, för hvad — du med mig gjort hafver! — Jag tackar dig! —

Om Zambo anat, att hans matmor såg honom och hörde hans bön, så hade han kanhända sprungit öfver bord. Nu däremot drog han sig sakta tillbaka, stälde dörren till ladyns sofhytt på glänt och drog en liten rörsoffa framför densamma.

Zambo väckte nu Roy med sträng befallning att tyst som en katt gå rundt omkring »fästningen» som Roy kallade aktersalongen — och väcka honom vid minsta oro om bord.

— Massa doktor, jag något tala om för er — blunda inte — höra hvad Roy hört och sett!

— Gå, Roy! Jag vill vara för mig själf — gå och gör, som jag sagt!

— All right, massa doktor — doktor dö — mylady dö — Roy dö! All right då...

Zambo sprang upp och högg unga Roy i hans lurfviga hår samt bar ut honom i yttre salongen. Sedan han stängt dörren, sade han till den förskräckte kocken:

— Tala, min gosse, tala nu, och var ej rädd! Men tala tyst — vår lady kan möjligen vakna.

— O, ja! Massa doktor, Roy se ormen och att kapten taga vakten. Under vakt att gå till hackbrädet akterut, där cimaron Kaj sitta och halfsofva.

Och nu berättade Roy följande episod:

— Sofver du, på vakten röt »The Black Devil» halfhögt till cimaronen, som helt förskrämd for upp och drog sin knif.

Kaptenen tog cimaronen i nacken med högra handen och lyfte upp honom, sägande:

— Släpp inte din knif, ty gör du det, eller vänder du den mot mig, din kapten, så kastar jag dig öfver bord.

Cimaronen teg och jätten bar honom lika lätt, som Roy skulle burit en kastrull, in i kaptenshytten.

Roy låg snart med örat vid en ventil till denna.

»The Black Devil» framtog nu rom och bjöd cimaronen därpå samt bad honom ej vara rädd för straff, därför att han somnat på sin post. Ingen hade sett honom sofva, och kaptenen ämnade ej straffa honom. Det var emellertid en sak, som cimaronen skulle vara honom till tjänst med,

om han uträttade detta, blefve hans lön därför hundra engelska pund.

Då gäller det ett människolif! utropade cimaronen.

— Tig, din dj—l! Skrik ej så! sade kaptenen och öppnade dörren till hytten samt såg sig omkring utanför. Sedan gick han in och stängde dörren. Cimaronen hade passat på och tömt sitt glas samt åter fyllt det med bara rom.

— Ja, du har rätt, det är ett människolif, jag begär! Du skall döda doktorn — men med knif. Skott tar ej på honom, men stål tar. Det har min fetisch uppenbarat för mig i dag. Då jag under jagten stannade under ett träd, och mitt följe var på något afstånd, sköt min fetisch, *den fläckige ormen*, ned mot mig, just då jag tänkte på, huru jag skulle blifva af med doktorn. Jag ryggade tillbaka, men såg då ormen öppna sitt gap och släppa denna knif för mina fötter. Då jag tagit upp knifven, var min fetisch försvunnen. Se här har du knifven — se på den, det är en knif med egg på båda sidor, och du kan vara säker på, att den dödar, då den kommit mig tillhanda på detta sätt.

— Gif mig den och femtio pund nu! Ni skall då i morgon afton vara kvitt er doktor! sade den svarte bofven.

— Där har du! Räkna själf! sade kaptenen.

Efter en stunds tystnad sade cimaronen:

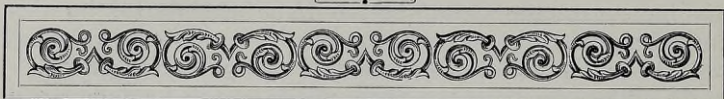
— Gif mig nu en flaska rom, och så farväl.

Den svarte jätten mumlade något, och strax därefter gick cimaronen ut och ned i skansen.

Roy tillade:

— Roy nu se den store i sin hytt. Vara mycket orolig — taga sig för hufvudet, säga: »Tre minuter efter trollkarl! — död — död! Ah f-n! Känna till något förut — — — men tre minuter — — nej, jag ropa på cimaronen —! Ah f-n! Nej!» Härpå sätta svarte dj—l butelj för munnen och dricka mycket. Roy krypa ned och tala om allt för massa doktor.

— Tack, min käre Roy! Var inte rädd för min skull, jag vet nu, hvad jag har att rätta mig efter, och jag lofvar dig, att sir John skall skaffa dig en lycklig och glad framtid för den trohet, du visar hans hustrus beskyddare!

KAP. XXV.

»Vindthunden» följer den svarte i hälarne.

»— till ett skepp, vid stranden färdigt, där om bord
vi stego, seglande i långa dagar se'n — —»

Runeberg.

»Här är ett bref — ett bref han lade uti hans händer — — —»

Tegnér.

Den hvita sky, som kaptenen på »Georgia» dagen innan denna styrdes in i det norra utloppet af Amazonflodens mynningar, så noga betraktat, var verkligen en ångare under segel.

Som Georgia var mycket smutsig i botten samt i pannor och maskin, var hennes fart ej på långt när så stor, som den annars kunde vara, och på aftonen hade den i »Georgias» kölvatten styrande ångaren närmast sig henne.

Zambo hade i solnedgången noga med kikare gran-
skat det förföljande fartyget och kommit till den öfver-
tygelsen att det var »Vindthunden».

Han omtalade dock ej denna sin upptäckt för sin härskarinna, då det *kunde* vara ett misstag, och han ville ej oroa henne.

Sedan »The black Devil» märkt att han var förföljd, beslöt han som nämndt att söka in i Amazonfloden, i hvilken han flera gånger varit inne under sin tjänstgöring på

slafskeppen. Härigenom lurade han för tillfället sin följare.

Emellertid hade sir John Kennedy, då han på morgonen ej såg till det fartyg, som han jagade, efter några dagar gått in till S:a Maria de Belem, residensstaden i guvernementet Para. Denna stad ligger vid den lilla floden Guamas utflöde i Caramynningen, så som Amasonflodens södra utlopp i hafvet kallas.

Sir John uppvaktade nu guvernören i staden och omtalade sin historia för denne samt begärde underrättelse, om någon större ångare ingått i floden ifrågavarande dag eller natt.

Guvernören visste ingenting härom, men lät nu förhöra tull-, polis- och lotsmän och fick ett par dagar därefter höra, att en stor ångare på natten den omnämnda tiden medels, som folket där kallade det, *eldslotsning*, inlupet genom flodens norra mynning.

Sedan ett par skickliga lotsar och en indian som tolk blifvit förhyrda, lämnade »Vindthunden» S:a Maria de Belem och ångade genom Para-mynningen förbi Parafloren och norrut. Till höger utbredde sig den stora ön Marajo eller Joanes, som är väl så stor som Schweiz. Hela denna stora ö är nästan uteslutande använd till betesmarker för hästar och nötboskap, som där uppfödas.

Snart vände den präktiga ångjakten mot väster och ilade genom den för sin skönhet berömda Para-dalen upp för jordens största flod.

Huru saftig syntes ej den mörka grönskan af de här, som det tycktes, i oändlighet planterade cacaoskogarna, afbrutna af de höga kokospalmerna och Paranötträd, som nå en höjd af 74 fot. Hela skogar af mahogny- och gummiträd omvexla med kaffe-, tobak- och ananasplanteringar.

Med susande fart under solbelyst himmel ilade »Vindthunden» uppför floden.

* * *

Efter att hafva kryssat i Karaibiska hafvet hade sir John återvänt till Kingston, hvarest han kolat och där han sammanträffat med kaptenen på den kanonbåt, med hvilken »Georgia» vexlat skott.

En mindre eskader skulle företaga en kryssning kring trakten af Bahama-öarna, och sir John beslöt att förena sig med den. Starka misstankar, att sjöröfvaren huserade därstädes, hade uppstått, emedan flera fartyg från olika platser i Europa, som varit bestämda till Englands väst-indiska besittningar, ej afhörts, fastän vinden varit god och inga stormar oroat Atlanten.

Strax innan »Vindthunden» afgick, fick dess egare höra, att öfverste Robert Knight var nästan alldeles återställd efter de sår, han erhållit, och att hans läkare ordinerat frisk sjöluft för honom.

Sir John gick då upp på klubben och träffade där öfversten.

— Eskadern skall afgå klockan fyra i eftermiddag, och jag ämnar förena mig med den, sade sir John till öfversten.

— Jag vet det och önskar er all möjlig lycka, ty jag har hört talas om era forskningars mål.

— Tack, sir! Jag har godt hopp nu, ty skurken lär, enligt kapten Duffs, på kanonbåten Eos rapport, finnas på höjden af Bahama-öarna. Han har till och med växlat skott med honom. Att det var »Georgia», det voro han själf och flera af hans män säkra på, fastän den var hvitmålad och hade två skorstenar — ty skrofvets byggnad var densamma.

— Men om ni skulle komma i batalj med honom, får ni säkert en öfverlägsen styrka att strida emot, och den snabbgående »Georgia» har många kanoner.

— Jag har öfver ett hundra man ombord utom befäl, kockar, betjänter och läkare. Jag har äfven bättre kanoner och vapen än han.

— All right, sir John — men kanonerna kommer ni nog ej att begagna. Kom ihåg, att er maka är möjligen ombord där.

— Ni har rätt, och jag skall troligen äntra honom, ty mitt folk går när som hälst i döden för mig. Men... jag vet, att ni har permission för er hälsa och skall tillbringa den på sjön — skulle ni ej vilja följa med mig?

— Jag vill ej dölja för er, att jag mycket gärna skulle vilja följa med er — men mina tillgångar...

— Hör mig! Jag har ingen god vän utom de, som höra till fartyget, att samtala och sällskapa med. Om där-
emot ni ville följa mig, så hade jag alltid någon att tala
med, och hvad det ekonomiska beträffar, så — hm! så
skulle jag gärna vilja — hm . . . Ja, det är således afgjordt,
att ni kommer ombord före klockan fyra, öfverste?

— Tack, sir John! svarade öfverste Robert Knight,
och de båda vännerna åtskiljdes.

Vid bestämd tid var öfversten ombord och tillhörde
nu, som han själf sade, »Vindthundens garnison».

Sir Johns doktor var en mycket skicklig läkare och
en beläst vetenskapsman. Mr Wallis, som doktorn hette,
var för öfrigt mycket humoristisk och en stor gourmand
eller rättare gastronom samt kunde stundom hålla de lär-
daste kulinariska föreläsningar, späckade med berättelser
om måltider hos de flesta af jordens folk. Han hade i
många år varit som tjänstgörande läkare ombord på en-
gelska örlogsmän och under tre världsomseglingar varit
bjuden till konungar eller höfdingar i såväl civiliserade
som ociviliserade länder — på frukostar, middagar och
supéer. Han hade reda på tillagningen af grodlärsoppa,
sköldpaddsfrikassé, à la daube på ornstjärt, krokodilfilet,
olla podrida och dylika ovanliga rätter. Jovialisk och på
ett oförliknligt humoristiskt sätt beskref han, huru han
njutit af kinesiska fågelbon, gröna ostron, sorbet och kvass,
haschisch och opium.

— Naturligtvis allt i vetenskapligt intresse! tillade
doktor Wallis vanligtvis skrattande.

Doktorn hade under sina resor förskaffat sig stora
samlingar af de mest olika föremål från alla länder, och
i hans villa utanför Kingston skulle en besökande trott sig
vandra i ett museum.

Så snart doktor Wallis hade fått höra, att hans vän
sir John Kennedy skulle ut på en längre sjöresa, anmälde
han sig hos denne för att få medfölja som skeppsläkare
och emottogs naturligtvis med öppna armar.

»Vindthundens» officerare bestodo af kaptenen, förste
styrmannen, en engelsman vid namn Stuart, andre styr-
mannen Evans och den tredje Smith. De båda senare
voro kreoler — alla gentlemän och examinerade.

Lifvet ombord på lustjakten skulle varit ytterst angenämt, om det icke legat ett moln däröfver, då alla sågo, hur sir John var nära förtviflan.

* * *

En dag, då ångaren passerade den stora ö, som kallas »Ilha dos Tupinambaranas» och är bildad af de två grenar af Madeiraflo den, medels hvilka denna förenar sig med Amazonfloden, syntes två indianer i en liten pirog (roddbåt) närma sig jakten. Då de ropade och viftade med ett skynke, kommenderade sir John »stopp».

Pirogen var snart långs sidan. En af indianerna svingade sig som en apa öfver relingen och sade några ord på sitt tungomål. Tolken tillkallades, och efter ett kort samtal lämnade indianen till denne ett litet papper.

— Denne man säger, att en neger på en stor ångbåt långt uppe i Madeiraflo den lämnat honom detta papper att framföras till en höfding på ett stort skepp, hvilken hette så som det stod utanpå, och här står: »Sir John Kennedy».

Sir John fattade den lilla i trekant vikta biljetten.

Inuti den stod blott:

»*Zambo vakar — allt väl!*»

Med ett glädjeskri fattade sir John budbärarens hand och tryckte den så, att hade det ej varit en indian, hade han säkerligen skrikit af smärta.

— Fråga mannen, hvad han vill hafva, för att han framburit detta bref? sade sir John till tolken.

— Han säger sig ha fått mycket betalt, svarade tolken, hvars namn var Lallai.

— Säg honom, att han kan ej få för mycket betalt, och att han för sig och sin kamrat skall begära mycket mer — eller framställa sin högsta önskan för mig, och kan jag, så skall jag skaffa honom den uppfylld!

Nu utspann sig ett längre, i korta meningar fördt samtal mellan den unge indianen och Lallai.

Slutligen sade den senare:

— »Den lätta foten» säger, att han och hans kamrat skulle då framställa en önskan så stor, att endast den

Gode Anden, som kan allt, skulle kunna villfara en så stor önskan, och det har den Gode Anden ej gjort, förutom en enda gång för en man, som var denne mans farbror.

— Det är bra, men bed honom säga dig, hvad han önskar — dock snart, ty jag har ej tid att ligga stilla längre.

— Jag skall göra, som du store lord vill, men den önskan, denne min vilde frände framställer, är kanske så stor, att han ej vågar framsäga den.

— Låt honom önska — låt honom tala, men snart! sade sir John otåligt.

— »Den lätta foten», son af den »Svarta örnen», svarade tolken med orubbligt lugn, önskar att få en bössa åt sig och en åt sin följeslagare samt krut och kulor därtill, och att sedan få följa med här ombord ett stycke upp för floden.

— De skola få hvar sin dubbelbössa och följa med, så långt de vilja, svarade sir John samt tillade, vändande sig till kapten Brown:

— Låt taga ombord indianernas pirog och sedan framåt — framåt!

— Låtom oss gå ned i salongen, mina herrar! Sannerligen måste jag läska mig med ett kylande glas, kom!

Då sir John tagit plats med öfversten och doktorn vid divanbordet samt befallt fram vin, is och kolsyradt vatten, läste han med glädjestrålände anlete upp de få ord, som voro skrifna i den lilla biljetten.

Höga hurrarop från öfversten och doktorn belönade Zambos lakoniska skrifvelse, och den förste höjde sitt glas »för ett lyckligt slut på fälttåget».

— Ja, min goda öfverste, ni sade det! Och jag lyckönskar er, vän John Kennedy, till ett lyckligt återseende af er älskvärda maka! sade doktorn, i det han tömde sitt glas.

— Tack, mina vänner! sade sir John. Jag har nog märkt, huru goda ni varit, som på allt sätt försökt uppmuntra mig under resan — — och jag har i sanning behöft det!

— Nå, men hvem är nu denne Zambo? om jag minnes rätt, hade ni en präktig svart pojke för några år sedan — då jag gästade er på ert paradys El Bueno — som var er Major Domo. Är det han, som skrifvit olivebladet? frågade öfversten.

— Ja, det är han. Han har från sina första barnaår varit mig en trogen vän. Han hade en ovanlig fallenhet för ernående af kunskaper på vetandets fält. Efter att ha genomgått Kingstons College på tre år — märk väl! på tre år — medförande de vackraste betyg, återkom han till El Bueno. En dag kom han till mig och begärde, att jag skulle gifva honom plantagen Manka, som ligger tre mil från El Bueno. Han fick den, och ett par år där-efter var den i det mest blomstrande tillstånd, man kan tänka sig. Han blef äfven min Major Domo — och slutligen förvaltare. Trognare och bättre sådan finnes ej på Jamaica. Då min hustru blef bortröfvad, förföljde han bofven och har sedan vakat öfver henne — — huru, det vet jag ej, men måste tro hans »All right!»

— Det måste ni göra, sir! ropade öfversten. Ty efter hvad ni berättar om denne man, är jag säker på att han förr dödade »The Black Devil» än tilläte honom att vidröra er hustru.

— Ah, är det er Major Domo Zambo? sade doktor Wallis leende. Då är det ju en kollega till mig — han är ju plantagernas »*stora doktor*», som de kalla honom. Det är en bra karl; han har mången gång fått råd af mig, huru han skulle behandla sina sjuka. Vid ett par tillfällen har han i följd däraf gjort goda kurer med sina svarta patienter och står nu i högre anseende bland dem än jag bland de hvite!

Då herrarne åter kommo ut på däck, gingo de båda indianerna, som erhållit hvar sin dubbelbössa, och hvar sin påse krut jämte några askar knallhattar, fram mot sir John och tackade honom genom tolken.

KAP. XXVI.

Lady Kennedys ångest. — En hemsk tafla.

»Men hur kan den fångne trälen,
Den vid synden bundna själen
Följa Herrans helga stig?»

F. M. Franzén.

»Hvem är den niding där, som går i skuggans häpnad,
Att vänta i försåt, med röfvarns järn beväpnad?»

J. G. Oxenstjerna.

Under det detta passerade på »Vindthunden», arbetade »Georgia» sig uppför den allt stridare floden. I solnedgången fälades ankarena, och på morgonen företog kaptenen jakttåg, medtagande största delen af besättningen, alla välbeväpnade.

Dagen efter den, då Roy hade för Zambo omtalat »The Black Devils» och cimaronens mordplan, hade lady Kennedy, strax efter det kaptenen med två tredjedelar af sitt folk aflägsnat sig på det vanliga jakttåget, ropat till sig Roy.

— Tala om för mig allt hvad du talade om för min major domo i går afton, Roy, sade lady, jag hörde en del, och jag vill nu veta allt.

— Åh, mylady bara blifva rädd. Roy vakta cimaron, inte komma åt doktor!

— Var lugn, Roy, och tala genast om allt — *allt*, hör du! Jag befaller dig det!

Roy, som nu märkte, att det var allvar, omtalade allt hvad han hört och sett genom takventilen på kaptenshytten kvällen förut.

— Det är bra, Roy, sade lady. Passa på så att du vakar väl öfver Zambo, och försök hindra detta lömska tilltag.

— O ja, mylady, Roy hugga hufvudet af cimaron, om han draga knif mot massa doktor.

— Du behöfver inte döda den eländige, blott såra honom i nödfall. Gå nu till dina göromål och mins hvad jag sagt dig.

— Ja, ja, mylady! Ja, ja, inte döda, bara såra, bara — skära hufvudet af honom, det svära Roy på!

Dessa sista människovänliga ord yttrade den unge negeren dock för sig själf, i det han aflägsnade sig.

Lady Kennedy stod en stund försänkt i djupa tankar.

Hon knäppte sina händer samman och sjönk snart på knä, i det hennes läppar rörde sig i ödmjuka böner till den ende starke och allsmäktige Guden, som hittills så underbart hade beskyddat henne.

Hon slutade att bedja och höll hufvudet lutadt i sina händer.

Plötsligt ryckte hon till — —

Denne man älskade henne ju! Hon visste det — han älskade henne med hela sitt hjärtas varma glöd. Tänk om hans passioner skulle bryta de bojor, i hvilka hon visste att han fängslat dem — — om den vänskap, den aktning och tacksamhet, hvarmed han var fästad vid hennes make, skulle slappas — om dessa band skulle brista — hon vore då helt och hållet i hans våld — — —

Men om cimaronens dåd gingo i verkställighet, då var denna fara öfver, och hon behöfde ej vara rädd för honom . . .

— Nej, nej! ropade hon sakta. Det är inte möjligt, därtill är han för ädel! Gud, min Gud, bevara honom!

— Men hvad är att göra? sade hon högt och steg upp. Plötsligt förde hon handen till sitt hufvud, sänkte den åter samt gick in i sin hytt. Några minuter därefter

återvände hon till salongen bärande sitt syarbete, som dock denna dag syntes ovanligt stort. Sedan gick hon upp på däck och intog sin vanliga plats i tältet.

Hon blåste nu i en liten hvisselpipa, som satt vid hennes urkedja, och Roy instälde sig.

— Säg till doktorn att jag önskar tala med honom — hvar är han nu?

— Han vara i styrmanshytt och göra trolleri i ordning — stort trolleri! Doktor lofvat Roy att också få trolla. O! — skrämma svarta cimarones, fördömda svarta niggers — kasta alla i floden — — —

— Men du är ju svart själf, min snälle Roy, och jag hoppas, att den gode Guden ej skall döma dig så hårdt som du dömer andra.

— Icke så svart! Roy icke vara så svart invärtes! svarade den unge negern, som det tycktes ytterst nedslagen af ladyns ord.

— Jag vill hoppas det, Roy, men mins du ej hvad jag läste högt för dig för några dagar sedan, då vi lågo till bifloden till Maderia? Kristus svarade ju: »Dömer icke . . .»

— »Så varden I icke dömda», svarade Roy.

— Det var snällt, Roy, att du kommer ihåg detta.

I det hon därefter framtog ett stort hvitt förkläde, som hon sytt, och gaf sin häröfver förtjusta kock; sade hon:

— Se här, Roy, får du, för att du kommer ihåg hvad jag läser för dig.

— Ack, mylady! sade den unge negern. Ni vara mycket god mot Roy, mycket god mot stygg svart nigger.

Härpå rusade han ut ur tältet med sitt nya förkläde för ögonen.

Strax därpå trädde Zambo in till sin härskarinna.

— Af Roy har jag hört den svarte tyrannens anslag mot ditt lif, och jag frågar dig därför, huru du ämnar undgå denna lönmördare? sade lady.

— Har Roy omtalat detta för er, mylady?

— Ja, Zambo, det har han. Jag kom händelsevis att höra några ord af ert samtal i går och har tvingat honom att bekänna allt för mig. Säg mig nu, hvad är att göra? Jag är naturligtvis ytterst orolig för dig, och hvad skulle

det blifva af mig, om du — min ende beskyddare — skulle blifva mördad? Jag försäkrar dig dock, att jag icke nu tänker på mig själf så mycket som på dig — därför än en gång, säg mig ett medel att omintetgöra denna usla komplott?

— O mylady, ni behöfver ej frukta — jag har redan vidtagit mina mått och steg, svarade Zambo.

— Ack, om jag kunde vara säker på att ingen fara hotade dig, så skulle jag vara lugn — men du måste gifva mig del af din plan.

— Nåväl, mylady, om ni, då ni hör mig hamra här under er, en stund därefter vill vara god och komma ned till mig, så skall ni få se en sak, som skall lugna er.

— Jag skall komma. Men hvad säger du, Zambo, om ett förslag, jag har — —?

— Tala, mylady, sade Zambo och bugade sig.

— Tror du ej, att cimaronen skulle öfvergifva sitt beslut, om jag sände bud efter honom och sade honom, att jag vet hvad han ämnar företaga sig, och försökte göra klart för honom, hvilket brott han tänkte begå och hvilket straff han i en annan värld finge lida därför. Om jag förestälde honom det nesliga i ett lönmord — försökte väcka hans hederskänsla eller gäfve den uslingen pänningar? Något måste försökas.

— Ack, mylady, ni har ju hört, att om en vattendroppe oupphörligt faller på samma punkt på en klippa i femtio år, så blir det en liten fördjupning där denna droppe jämt faller — — men om ni lika länge talade med denne man, så skulle hans hjärta icke mjukna, och — pänningar — ja, ni vet, att vi tillsammans ej hafva mer än några pund, och att han är lofvad ett hundra af »The Black Devil», hvilken dock troligen, i stället för att betala, på ett eller annan sätt sedermera tager lifvet af detta sitt kreatur. För öfrigt skulle han säkert taga era pänningar och sedan mörda mig för att få den summa som »The Black Devil» lofvat honom. Nej, mylady, endast genom att till ytterlighet skrämma honom eller skjuta ned honom, kunna vi göra honom oskadlig.

— O, min Gud, utropade lady Kennedy, sänd en stråle af ditt ljus ned i dessa armes förhårdade hjärtan — — —

— Ja, mylady, han gör det nog så småningom genom civilisationens inverkan, men förrän upplysningen genomträngt det mörker, i hvilket de vandra — förr äro de ej mottagliga för detta ljus.

— Du har nog rätt, min käre Zambo, men nu är hufvudsaken, att du blir räddad från denne nidings anslag.

— Var lugn, min vördade lady, det skall ej vara någon fara för mig, ty jag vet nu om det.

Härmed aflägsnade sig Zambo.

En stund härefter hördes kraftiga hammarslag från den yttre salongen under akterdäcket, nästan under den plats på detta, där ladyns tält var uppsatt.

Efter att en stund hafva hört detta hamrande, steg lady'n upp och gick utför den lilla trappa, som förde ned till däcket och på hvilken Zambo brukade sitta och röka. Dörren till yttre salongen var tätt vid trappan, och hon öppnade den gick in i salongen samt stängde dörren efter sig.

Det var denna dörr, som cimaronerna vid sitt nattliga anfall på »benrangelsmannen» hade brutit sönder, men hvilken skeppstimmermannen på doktors befällning hade lagat så, att den nu var vida bastantare än förut. Zambo hade sedan försett den med två duktiga järnriglar, som nattetid skötes för.

Vid ladyns inträde tystnade hammarslagen, och hon såg nu, huru Roy höll en järnplåt eller dylikt öfver en afsågad bjälkände samt Zambo stående med hammaren i hand.

— Se här, mylady, sade Zambo, håller jag på med att förfärdiga mig ett ryggharnesk af dessa två bastanta järnplåtar. Cimaronen kommer naturligtvis bakifrån och sticker den där dolken i ryggen på mig. Mitt harnesk skyddar mig, jag vänder mig om, hånar honom samt klappar den bofven på axeln, och tack vare en liten sak, som jag skall låna af er, faller uslingen död ned på däck. Från den stunden behöfver jag inte riskera något vidare. När »The Black Devil» kommer åter lär han nog få hjärtat i halsgropen, i synnerhet då jag berättar för honom hela hans samtal med cimaronen. »The Black Devils» tid är snart inne, och vi skola återse dem vi älska!

— Hvad säger du, Zambo? utropade lady Kennedy. Hvad menar du med dessa ord? För Guds skull säg mig hvarpå du syftar!

— Jag säger, mylady, att om ingenting inträffar om några dagar, så måste jag själf döda detta odjur och taga befälet på »Georgia» samt föra den till ett ställe, därifrån vi på en ångare kunna återvända till civiliserade länder — till Jamaika. — — — Mera kan och vill jag ej säga er nu, mylady, men det jag sagt bör lugna och tillfredsställa er.

— Nåväl, Zambo, jag skall vänta i tre dagar — men efter denna tid *måste* du säga mig allt!

Härmed reste sig lady Kennedy med ett osökt behag, som gjorde, att hon för de båda tjänarne syntes som en drottning i allt sitt majestät.

Major domon bugade sig djupt och skulle just öppna dörren för lady'n, då denna stannade och med en rörelse af handen hindrade honom.

— Som jag ej är säker på ditt harnesk, så vill äfven jag taga mina mått och steg för din säkerhet. När du kan undvara Roy på en timmas tid, så vill jag hafva honom att vara till min disposition i den inre salongen under ungefär lika lång tid.

Med dessa ord gick lady'n ut och in i sitt tält.

Hamrandet började åter, men efter en stund kom major domon åter upp på däck samt intog sin vanliga plats på trappan.

Zambo hade knappt hunnit tända sin pipa, förrän lady Kennedy kom ut ur tältet, och han steg vördnadsfullt åt sidan, då hon gick ned på däck.

— Är Roy ledig? frågade hon på det språk, som hon alltid använde utom salongen.

— Ja, mylady!

— Lofva mig att du ej går ned på däck, förrän jag kommer åter, utan blir här på trappan! sade lady'n vid förbigåendet. Det dröjer ej en timme.

— Som ni befaller! svarade major domon bugande.

Lady'n gick nu in i salongen, och Zambo hörde förvånad, att hon riglade dörren till densamma.

Då lady Kennedy inträdt i den yttre salongen, stod Roy och stack i sitt bälte en manchetta, ett vapen som i dessa trakter är så nödvändigt till såväl anfall som försvar. Denna knif är en slags faschin-knif, som genom sin åt spetsen fördelade tyngd gör det möjligt för därmed beväpnade att hugga sig fram i skogen genom de tätaljanerna.

— Har Roy någon svart färg? frågade lady'n.

— O ja, mycket svart färg, mylady — se här!

Och härmed sprang Roy in i styrmanshytten efter en liten pyts, som var half med den önskade färgen.

— Det är bra! Bär in den uti aktersalongen och tag ett par små pänslar med dig! befalde lady'n.

Strax därefter infann han sig hos henne med det begärda.

Lady Kennedy hade under tiden tagit fram en bit väf samt afklippte flera alnar af densamma. Roy fick nu med några nubbs fästa lärtstycket på skottet, hvarefter lady Kennedy började sitt arbete.

Med van hand och färdighet målade hon utan att förut teckna, och det dröjde ej länge, förrän den af förvåning gapande Roy utropade:

— O! O! Benrangelsmannen!

— Tyst, Roy! Du tiger till dess jag tillåter dig att tala! sade lady'n, fortsättande med sitt arbete.

Snart kunde Roy icke hålla sig stilla. Hans beundran för lady'n skicklighet och förvåning öfver benranglets framträdande ur den förmörkade väfbotten var högst komisk. Han vred och vände sig bättre än någon på tiljan uppträdande så kallad ormmänniska, och hans mimik härunder kom till och med artisen att draga på munnen.

Slutligen var målningen färdig, och ett långt väl utfört skelett, var produkten af lady'n arbete. Där stod det på duken med upplyftad arm, liksom hotande åskådaren, och de tomma ögonhålorna tycktes nästan utslunga en förfärande vrede. Roy fick nu hjälpa lady'n att uppsätta den hemska målningen i yttre salongen midtför dörren till däckets, så att om denna stod öppen, tycktes benranglet på väg att gå ut genom den.

Lady Kennedy gick nu åter upp på däck, sedan Roy af henne erhållit noggranna förhållningsorder.

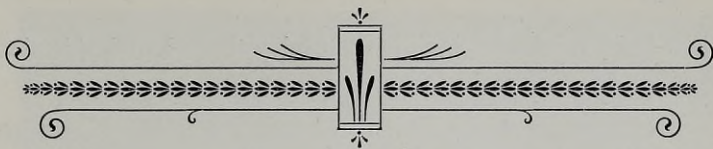
— Akta dig, cimaronen närmar sig dig med lurande blickar! sade hon i det hon gick förbi Zambo.

— Jag har haft ögonen på honom hela tiden, svarade Zambo sakta.

Ladyn försvann i sitt tält, men gardinen för det lilla fönstret uppfästes så mycket, att ett vakande öga därifrån kunde öfverskåda däckets föröfver.

Zambo satt emellertid och tänkte på en liten händelse, som passerat dagen förut.

Han hade nämligen skrivit de ord, som så upprört sir John Kennedy, på ett papper, rifvit ur hans notisbok, och lyckats, utan att vakten under den heta middagstuden märkte det, lämna den till ett par fiskande indianer, som han vinkat in till fartyget. Ett par ord spanska, som en af dem tycktes förstå, samt tecken för öfrigt och aflämnandet af ett pund i guld, hade varit allt, hvad stunden medgaf. Emellertid hade indianerna tydligen förstått honom, och han satt nu och öfvervägde resultatet af detta försök.

KAP. XXVII.

Ett mordförsök. — Kyssen. — En upphäfd blockad.

» — — Benranglet står och värdigt
På hofmanssätt i smyg på dörren gläntar.»
C. V. A. Strandberg.

Styrmannen på »Georgia» hade satt en man uppe i toppen på fartygets förmast. Denne skulle rapportera allt som hände, och i synnerhet när kaptenen återkomme från jakten.

Under förmiddagarna sysslade matroserna, som voro kvar på ångaren till dess bevakning, vanligtvis med dess rengöring och dylikt. De senaste dagarna hade de dock fått annat arbete. »The black Devil» hade låtit sitt folk såga ned ett mahognyträd af omkring en meters diameter och tagit ombord ett stort stycke af dess stam. Då han om morgonen lämnade fartyget, lät han dem af sin besättning, som voro timmermän, stanna kvar och afsåga stora delar på omkring 20 centimeters tjocklek af trädets stam. Dessa rundades till stora trissor och voro ämnade att tjänstgöra som hjul under kanonerna, då dessa skulle föras i land, där han ämnade befästa sin röfvarborg,

Zambo hade gått fram på däck för att se på arbetet, då utkiken i detsamma ropade:

— Jägarne komma!

I detta ögonblick sprang en neger fram bakom Zambo.

En knif blixtrade i cimaronens hand — han höjde den bakom Zambos rygg och . . .

I detsamma small ett skott — — —

Cimaronen hade träffats i ryggen och föll framstupa samt högg dolken djupt in i däckstiljan.

Dörren till aktersalongen kastades upp, och under utropet: »Benrangelsmannen!» störtade Roy ut genom densamma. Inne i salongen tycktes ett stort benrangel röra sig framåt.

Ett skri af fasa höjdes ej allenast af de arbetande matroserna, utan äfven af »The Black Devil» och den del af hans följe, som just kommit ombord och kunde se den hemska uppenbarelsen.

Tack vare Roys mekaniska färdighet drog sig dörren till salongen nu sakta igen, och en djup suck tycktes lätta alla åskådarnes af förskräckelse beklämda bröst.

Zambo närmade sig nu den på däcket liggande cimaronen, och sedan han bemäktigat sig dennes tveeggade dolk, lyfte han upp hans hufvud — mannen var död. Kulan hade knäckt ryggraden strax nedom halsen.

Zambo stack dolken till fästet i den dödes bröst.

— Den lejde lönmördaren har fått sitt straff! sade han med en blick på det lilla fönstret i lady Kennedys tält. Kasta liket öfver bord!

Zambo blef genast åtlydd.

Härefter gick han rakt fram till »The Black Devil» och sade högt, pekande på den skjutne cimaronen:

— Se där ditt värk, skurk! Akta dig, ty nu har du ej lång tid kvar, det sade mig benrangelsmannen i natt!

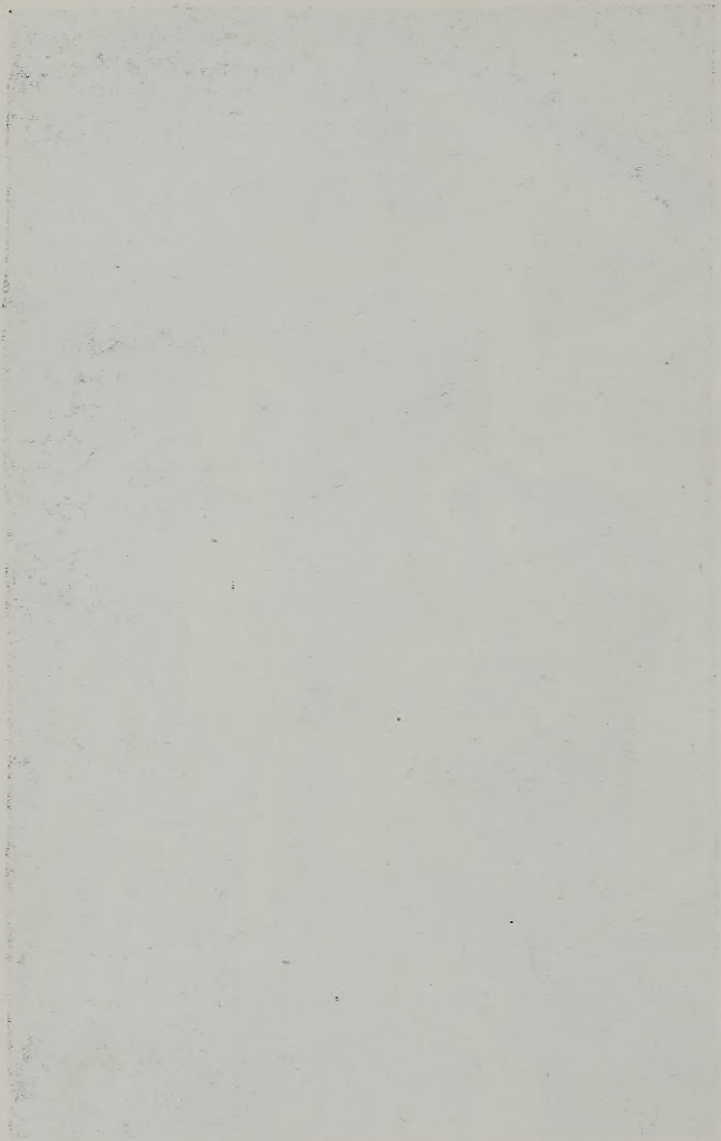
Den svarte jätten raglade till sin hytt och skulle just gå in där, då Zambo fick se tre med tåg fångslade indianer, som jägarne förde upp på däck.

— Hvad hafva de där stackars männen gjort, eftersom de äro fångslade? röt Zambo till »The Black Devil».

Om denne ej ville svara eller var så upprörd, att han ej kunde få fram ett ord, är ej godt att säga, men då han teg, gick Zambo fram till de fångne och afskar deras band med den hvassa blodiga dolken, som han hade tagit från cimaronen.

— — lutade sitt vackra, af gyllene lockar omslutna hufvud — —

— Gif plats! kommenderade han nu till jägarskaran, som omgaf de fångne.

Negrerna öppnade väg mellan sig, och på en vink af Zambo ilade indianerna öfver landgången och försvunno.

»The Black Devil» skar tänderna af raseri, och hans hand fattade flera gånger i skaftet af den manchetta, han bar i bältet.

Men nu öppnades dörren till salongen, och vid det tumult, som uppstod, i det hela jägarskaran störtade förut vid åsynen af benranglet, hvilket själf tycktes stänga dörren, rusade den svarte kaptenen in i sin hytt.

Zambo sprang upp på akterdäck och gick in i tältet.

Här låg lady Kennedy afsvimmad i sin länstol. I sin högra hand höll hon den präktiga revolver, som tillhört den förre kaptenen på »Georgia». Ett skott var nyligen afskjutet, ty från vapnets pipa steg en liten strimma af ljus, svafvelluktande rök upp mot tältets tak.

Zambo föll på knä för sin herres maka hvilken, skön som Afrodite, själf lutade sitt vackra, af gyllene lockar omslutna hufvud mot den höga stolkarmen.

Sakta tog han det vapen, hvarmed hon nyligen törhända räddat hans lif, och stoppade det inom sin mantel.

Han höll nu hennes hand i sin. Denna lilla hvita och mjuka hand, som ej onödigtvis velat krama ihjäl en fluga, och som dock nyligen förpassat en af de största bofvars själ till den himmel eller det helvete, hvarefter den sträfvat under sitt brottuppfyllda lif.

Det var omöjligt för Zambo att längre dröja i denna ställning.

Plötsligen närmade han sina läppar till denna hand, som låg i hans och tryckte en varm kyss därpå.

Han rusade därefter ut ur tältet och ropade på Roy.

Denne, som under tiden tagit ned det illusoriska benranglet och gömt det, skyndade vid Zambos tillrop ut ur salongen och stälde med flit dörren öppen efter sig. De af besättningen, hvilka nu på kaptенens kommando, dock skälfvande af rädsla, tumlade upp på däck, kunde således se, att benrangelsmannen var försvunnen.

— Hallå, Roy! Tag fort upp friskt källvatten! Karanfinen står i en pyts med is — skynda dig! ropade Zambo.

Roy nästan flög efter det begärda.

Då Zambos heta kyss brände på ladvyns hand och han rusade ut ur tältet, flög en konvulsivisk darrning genom hennes kropp, och med en djup suck öppnade sig hennes ögonlock för att snart åter falla tillhopa öfver dessa sköna, djuplå ögon, hvilka egde en så förtjusande glans.

Då Zambo utanför hennes fristad ropade på Roy, öppnade ladvyn åter sina ögon och reste sig upp i stolen.

— Min Gud! min Gud! Hvad har jag gjort? — — —
 Eller är det blott en otäck dröm? sade ladvyn, seende sig omkring. Om så ej är, hvar är då revolvern? Den finnes ej, och ändå — jag såg den svarte lönmördaren falla. Mer minnes jag ej — och dock — denna kyss på min hand — var det också en dröm? Ack, barmhärtige Gud, hjälp mig så, som du alltid har gjort — —!

Zambo inträdde och räckte lady Kennedy med en djup bugning ett glas vin på en tallrik. På samma gång inkom Roy med en karafin kallt vatten och ett glas på en bricka.

Ladvyn sträckte sin hand mot karafinen.

— Förlåt, mylady, sade Zambo, men jag är säker på, att ett glas vin nu är nödvändigare än vatten. Värdes tömma detta glas först.

Zambos starka hand darrade, då han räckte fram vinet.

— Hvad har du i vinet, Zambo? frågade lady Kennedy, i det hon höjde glaset mot dagern.

— En liten knifsudd kinin, mylady, svarade den tillfrågade.

Ladvyn tömde glaset och befalde Roy att sätta vattnet på bordet, hvarefter hon gaf honom ett tecken att aflägsna sig.

— Hur förskräcklig är ej vår belägenhet! sade lady Kennedy. Tala sanningsenligt om för mig, min redlige major domo, den sista timmens uppträden, ty jag svimmade då — då . . .

— Då skottet small, som sårade den lejde lönmördaren, och som räddade mitt lif! Denna dolk, som han själf ville döda mig med, stötte jag till fästet i hans bröst, och besättningen kastade honom öfver bord.

Zambo omtalade nu, huru det så oväntadt uppträdande beranglet hade skrämt hela besättningen och äfven »The Black Devil», så att Zambo kunnat frigöra de stackars indianerna och rädda dem från Bill Huges grymheter.

— Än sedan, Zambo? Tala om allt, jag måste af din egen mun höra det. Om du fördöljer något för mig, kan jag ej lita på din trohet mot min man och mig! sade lady Kennedy med eftertryckligt allvar.

— Ah, mylady! sade major domon, i det han föll på knä. Jag skyndade upp till er, och då jag såg er med revolvern i hand, tog jag den varligt ifrån er. Jag visste nu, hvem som hade skjutit — trodde dittills, som hela besättningen ännu tror, att det var benranglet — det vill säga, jag trodde, att det var Roy, som bakom detsamma skjutit detta skott.

Här tystnade Zambo.

— Vidare Zambo! Du har ännu ej berättat mig allt, sade nu lady Kennedy.

— O, mylady! Ni vet allt! Se där är revolvern — skjut mig som en hund, jag förtjänar det!

— Ja Zambo! Jag vet, att du kysste min hand, som du trodde hafva räddat ditt lif. Stig upp, och här är min hand — men låt mig nu hvila mig, jag är i behof däraf.

Då nu lady Kennedy med en drottning's behag räckte fram sin hand, kysste Zambo denna och skyndade ut ur tältet.

Lady Kennedy snarare föll än satte sig i sin stol, och först sedan hon gråtit en stund, kom hennes själ åter i jämvikt.

Zambo hade gått in i salongen, hvarest han såg Roy flitigt sysselsatt i styrmanshytten. Han gick in i den inre salongen, stängde dörren, kastade sig på knä framför soffan och bad med brinnande andakt.

Plötsligt blef han störd af ett dunkande mot däck och strax därpå af ett par till.

Dörren till inre salongen slogs upp, och Roy rusade in.

— O, massa doktor, »The Black Devil» ämna stänga inne oss. Tvinga sina män lägga stora mahognyrullar framför dörr. Massa doktor gå upp genom takfönstret —

Roy filat af mellanstången för att komma ut, om ångare sjunka. Doktor taga trollbössa, skjuta tjugu skott! Se här!

Roy hoppade upp på divanbordet och ryckte lätt ned den järnstång, hvarpå de sluttande fönsterna hvilade.

Öppningen var stor nog för Zambo, och ett ögonblick därefter kröp denne framåt däckets med sin karbin i hand.

I tältets ingång såg han lady Kennedy stå och med fasa stirra på »The Black Devil», som med en pistol i hvardera hand förde befälet och befalde sitt folk att rulla fram de stora blocken samt uppstapla dem framför salongsdörren.

Zambo reste sig upp med karbinen vid kinden.

— Hör du, din svarte djäfvul, ropade Zambo högt, där han stod färdig att skjuta, om du lyfter en af dina händer upp, så krossar jag dig med *en trollkula* — du har sett dess värkningar förut! Befall nu ditt folk att genast rulla dessa block för om masten! Nå! Lyd eller dö!

Till sin förvåning såg Zambo, att den svarte kaptenen släppte båda sina pistoler på däckets och tillika med alla sina svarta gastar rusade för-ut under höga skrik.

Då Zambo tagit några steg utför trappan och vände sig om mot salongen, hade han svårt för att ej utbrista i ett godt skratt.

Genom det lilla fönstret på salongsväggen (skottet) utåt däck syntes hufvudet och halsen af benranglet, men nu ytterligare förskönadt af en eldröd tunga, som rörde sig och slängde hit och dit ur dess mun.

Zambo fattade genast sitt beslut och sprang ned på däck, vände ryggen åt »The Black Devil» och hans besättning samt gjorde storartade bugningar för sin store fetisch, hvilken därefter med en nådig nick försvann.

Nu vände sig Zambo för-ut.

— Om du ej har dessa block borta inom tjugu minuter, så skall du och hela din besättning sjukna i gula febern i natt! ropade han med hög röst och gick upp till den förvånade lady Kennedy, för hvilken han omtalade allt.

— Stackars människor, som äro så råa, att de kunna låta dåra sig af sådana narrspel!

— Tacka Gud för det, mylady, ty hädanefter tror jag att »The Black Devil» skall få svårt att få en enda af dem att kröka ett hår på våra hufvud!

— Ack om så väl vore! Jag börjar blifva alltför nervsvag! Men hvad var det som du tog upp och kastade i floden?

— »The Black Devils» pistoler — och denna förlust tror jag skall göra honom lika rasande som rädd. Hör, mylady! Nu rulla de de stora blocken för-ut.

— Det var väl, ty jag önskar snart gå ned. Jag är trött och behöfver hvila.

En kort stund därefter följde Zambo lady Kennedy, bärande hennes böcker, sykorg och kuddar, från tältet ned i salongen.

Mahognyblocken lågo nu på fördäck.

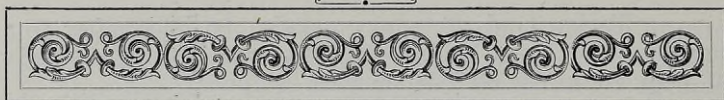
Förgäfves späjade på vederbörligt afstånd »Georgias» besättning efter någon benrangelsman, då Zambo och hans matmor genom den öppnade dörren inträdde i salongen.

Strax därefter kom Zambo åter ut på däck och gick, rökande sin pipa, fram på fördäcket.

Då han gick förbi Mingo — den kraftige cimaronen, som han tagit ut kulan på, då denne var sårad — hvi-skade han till honom:

— Kom in till mig i aktersalongen, så snart solen gått ned och det blifvit mörkt!

Cimaronen klippte bifallande med ögonen, och efter att en stund hafva åsett, huru de svarte timmermännen arbetade, återvände Zambo in i salongen.

KAP. XXVIII.

Skogskaptenerna. — En öfverrumpling.

»Säg den böjde slafven,
Att hans frihet knoppas.»

Runeberg.

»Bland förtärda likar ses tyrannen trona,
Till hans fötter slafvar sina rökverk bära.»

Runeberg.

En kort stund efter solnedgången inträdde cimaronen Mingo i salongen. Han stannade vid dörren och såg sig med synlig rädsla omkring. Då han nu märkte, att han var ensam med »doktor», stälde han sig vid en stol nära dörren.

— Nå, käre Mingo, vi äro ju vänner, eller hur? Jag har räddat ditt lif, och du har varit villig att rädda mitt, då de andra cimaronerna ämnade lyda »The Blaak Devils» order. Kan jag lita på dig, att du är min vän, Mingo?

— O, massa doktor! Jag och Castigo hafva svurit en stor ed att förr döda svarta djäfvul än han döda er. Alla Jamaicaniggers bära stor fruktan för massa trollkarl, mer än för »The Black Devil». De öfriga cimarones — o, de tro massa doktor vara den store fetisch själf — —

— Det är bra, Mingo! Tala nu om för mig, hvarför kaptenen företager dessa jakter hvar morgon. Ljug ej för

mig! Jag, som är trollkarl, vet allt. För att bevisa dig detta, skall jag säga dig, att min fetisch har underrättat mig om, att det är för att utse en passande plats att bygga en befästning på. Men jag vill veta allt, utan att besvära min fetisch för mycket.

— O, massa doktor, ni veta allt. »The Black Devil» söka därefter. Han taga tre indianmän i dag — låtsas vän med dem — cimarones och han kasta sig öfver dem, binda och slå dem, för de ej vilja visa sin by. Ni släppa dem lös. Mycket bra!

— Godt, Mingo! Du kan säga Castigo, att jag, då vi inom kort återvända härifrån, skall taga er med mig till England, där ni skola blifva fria män. Ni skola få en god tjänst hos min lady, som nu är ombord här.

Zambo hade genom Roy, som gifvit en af de andra cimaronerna en butelj rom för underrättelsen, fått veta, att Mingo hade blifvit cimaron därför, att han slagit ihjäl en grym slafuppsyningsman, som med tillhjälp af en mängd kreoler öfvermannat och obarmhärtigt piskat honom. Castigo hade med en pik dödat en grym plantageegare, sedan han äfven blifvit misshandlad. Därför fick han namnet Castigo (= pikstöt). Båda hade varit dömda till döden, men hade med hvarandras hjälp lyckats rymma ur Havannas fängelser.

För att ännu mer få negern att hysa förtroende för sig, talade Zambo om de brott, som de begått, men sade, att de skulle blifva fria från straff, om de i allt åtlydde honom.

— O, massa doktor! Castigo och Mingo skola göra allt, hvad ni befäller! sade cimaronen, i det han kastade sig för Zambos fötter.

Sedan Mingo bedyrat detta, fick han gå, mot löfte att ej för någon annan än Castigo omtala detta samtal.

Nästa morgon företog »The Black Devil» mot sin vana intet jakttag inåt landet utan ångade hela dagen uppåt floden.

Nu började dennas stränder att blifva högre, och ett verkligt paradiset utbredde sig rundt omkring. Gröna savanner, afbrutna utaf kullar och låga bärgshöjder med

små skogar af kakao-, fikon-, mjölkträd, paranöt- och brödträd, blommade i vårens prunkande skrud.

Vattnet började här antaga en kaffebrun och längre upp nästan svart färg, men var friskt och godt att dricka och medförde den angenäma egenskapen, att alla moskitos och stickande flygfän samt krokodilerna voro här försvunna.

På eftermiddagen syntes en bärgskedja å ömse sidor närma sig floden. Bärgets sluttning var betäckt af en tät skog, och ett stycke nedom densamma på flodens östra strand höjde sig en liten klippa, på hvars platå syntes en tät park af kakaoträd. I solnedgången förtöjdes »Georgia» nedanför denna klippa.

Ett väldigt brusande dån tillkännagaf ett större vattenfall i närheten.

Tidigt följande morgon hade »The Black Devil» begifvit sig på jakt, medtagande endast cimaronerna. Han hade befallt sina styrmän att fälla träd och däraf bygga två starka landgångar, en från de aktersta och en från de främre portarna från babords sida.

Rundt om klippan var en vårgrün grässlätt, ur hvilken här och där reste sig dungar af fruktträd, och dofter af orangeblommor och ananas spredo sig rundt omkring i den sköna trakten.

Emellertid hade »The Black Devil» gått rundt den lilla bärgsklacken samt lyckats att, ehuru den reste sig nästan lodrätt upp ur de häckar af kaffebuskar och orangeträd, som växte nedanför den, finna en användbar väg upp.

Här uppe på höjden var just rätta stället att bygga ett nästan ointagligt fäste, i synnerhet som en naturlig cistern för regnvatten fans midt på denna märkvärdiga klippa.

»The Black Devil» insåg alla fördelarne af klippans belägenhet och beslöt nu att rekognoscera den öfriga trakten.

Han marscherade därför in i den nästgränsande skogen.

Efter att på flera ställen ha försökt att finna en ingång, uppgaf en af hans cimaroner ett jaktrop, som samlade truppen omkring honom. Han hade nära flodstranden funnit en smal öppning eller, som det här kallades, »indianväg», där de en och en, gående krokiga, kunde intränga.

Med sin »manchetta» i högra handen och bössan i den vänstra inträdde kaptenen i gången. Denna blef så småningom något bekvämare och lianerna glesare.

Plötsligt stannade han. Såväl han som hans folk hörde nu några mänskliga röster.

Den svarte kaptenen kunde någorlunda portugisiska språket, och då han med ett tecken till de sina att stanna, gick några steg framåt, blef han vittne till följande scen.

Kring en lägereld midt på en liten slätt, från hvilken bärget reste sig lodrätt uppåt, syntes en samling af nio hvita, fast af solen brynta män lägrade. Några af dem sysslade med att öfver elden steka ett Pekaris eller syd-amerikanskt vildsvin.

»The Black Devil» hörde nu några svordomar och jämmerrop, och då han blickade åt detta håll, såg han tjugo à trettio negrer ligga utsträckta på marken. De voro fängslade i kedjor, och ett par hvita män med slaf-piskor gingo vaktande öfver dem och utdelade allt emellanåt ett rapp till någon af de fängslade, då denne blef för högljudd i sin klagan.

Det var ett band af »Capitaës do mato», »skogskaptenerna», milisen, som efter en razzia, under hvilken de lyckats fånga dessa negrer, här hvilade sig för att intaga sin måltid.

Kaptenen drog sig nu tillbaka och omtalade för sina cimarones, att en trupp slafjägare utaf de af de svarte så hatade skogskaptenerna med en mängd fängslade slafvar befunno sig strax framför dem.

Knappt hade kaptenen nämnt »*Capitaës do moto*», förrän cimaronerna ryckte sina manchettas ur sina bälten, och ett mummel af raseri började höras. Endast »The Black Devils» befallning om tystnad och hans mot dem lyftade manchetta hindrade dem från att utbryta i rytande och förbannelser. Slutligen blef det tyst.

— Hör nu på mig, boys! sade kaptenen. Dessa skogskaptener äro naturligtvis våra dödsfiender. Vi måste förgöra dem, hvar vi finna dem. Det är därför min vilja, att vi döda dem, som nu rasta där borta, och befria alla de rymlingar, våra svarta bröder, som de hafva tagit. Men om vi döda de hvita och ej taga vara på de svarta,

så springa de sin väg. Därför skola Sam, Jim, Bolos och Castia öfverrumpla de båda vakter, som med slafpiska vakta de svarta fångarna. Håll de fångna kvar, där de ligga, tills dess vi ha försäkrat oss om de hvita. Har ni fyra uppfattat mina order?

— Ja, kapten! svarade de tilltalade.

Snart voro »The Black Devil» och hans män framme vid den lilla öppna gräsplanen, som utbredde sig framför det lodräta bärget. Han utvisade nu åt hvar och en af sitt folk den af milis-soldaterna, han skulle sikta på, samt utvalde deras befälhafvare åt sig själf, i det han tog stöd för sin bössa mot ett träd.

En skarp hvissling ljöd.

En oregelbunden salfva smattrade ur gevären — — ett hjärtskärande skri hördes, och strax därpå rusade omkring ett dussin vilddjur eller rättare svarta satar fram ur skogen och stötte sina blanka manchettas i såväl sårade som döde.

Befälhafvaren för dessa skogskaptener hade träffats af en kula i bröstet, men lefde dock och stödde sig mot ett träd. »The Black Devil» rusade på honom och uppgaf ett rytande af glädje, då han såg en revolver i den döendes bälte. Se där ett vapen, som han behöfde. Han ryckte det till sig, fattade sitt offer med vänstra handen i nacken och bar honom till de fjättrade slafvarna.

— Är det här anföraren för era tyranner? frågade jätten, i det han visade den döende portugisen för dem.

Ett rytande af raseri hördes från de fångslade cimarones.

Sedan »The Black Devil» plundrat miliskaptenen på plånbok, papper, ur och vapen, kastade han honom högt i luften lika lätt, som om det varit en kattunge, så att han nedföll bland fångarna.

Det dröjde blott få minuter, innan den brasilianske miliskaptenen under ohyggliga tjut var söndersliten af dessa odjur.

De öfriga af milisen, som ej blifvit dödsskjutna, hade dött under angriparnes manchettas.

— Hör på mig, mina svarta barn, sade kapten Bill, i det han gick fram till de fångslade. Vilja ni blifva

befriade från era järn och fjättrar samt gå i min tjänst, så skola ni få mat och vapen samt vara med om mången sådan här dans med skogskaptenerna?

Höga ja och jubelskrik besvarade jättens tal.

— Nåväl, men ni skola också svärja vid era hvita djäflar och era fetischer att åtlyda mina befallningar?

— Ja, ja, vi svära det! ropade slafvarne i korus.

Kaptenen tog nu fram den nyckelknippa, som han tagit från bältet på den dödade portugisen, och lät Sam lösa de fångna. En del af dem fingo nu gräfva en djup grop, hvori alla de döda nedkastades, sedan de blifvit fullständigt plundrade. Jorden skottades öfver de blodiga liken, och nästa rägn skulle alldeles bortspola hvarje spår efter det blodiga dådet.

»The Black Devil» var öfver höfvan förnöjd öfver denna lätta batalj.

Han hade erhållit en revolver och en dubbelbössa, båda med ammunition till, flera milisuniformer och fullmakter, hvilka han vid tillfälle ämnade begagna, samt omkring två pund i guld och flera arm- och benringar af samma metall. Dessa senare hade de grymma miliserna säkert röfvat från af dem dödade indianer.

Nu delades det af skogskaptenerna stekta vildsvinet; sedan ett stycke aflagts för den svarte kaptenen och hans folk, utskiftades det öfriga i lika delar bland de utsvultne f. d. fångarne, hvilka likt hungriga hundar höggo i sig sina portioner.

»The Black Devil», lät nu bland de unga cimaronerne utdela ett litet glas rom pr man, och dessa stackars halft uthungrade vilddjur blefvo så lydiga som möjligt mot honom, hvartill äfven mycket bidrog det prof på sin kolossala styrka, som han visat, då han lika lätt, som om det varit en handske, kastade skogskaptenernas anförare bort till dem.

Då den svarte fribytaren nu tog en öfverblick på det lodräta bärg, vid hvars fot den lilla slätten var belägen, stannade han hastigt. På den nästan glatta bärgvägen såg han, ungefär fyrtio meter öfver slätten, två bruna mänskliga ansikten, hvilka betraktade honom med mörka blickar. Att det var indianer, såg han redan på deras

fjäderprydda hufvuden, men huru de kunde befinna sig där, det syntes honom oförklarligt. Han vände sig till sina följeslagare för att göra dem uppmärksamma på de två obehagliga vittnen, som kanske äfven varit åskådare af lönmorden på den braciilianska milisen.

Då han åter blickade upp, voro de båda hufvudena försvunna.

Förargad kommenderade »The Black Devil» framåt och genomtågade på den förutnämnda indianstigen den täta skogen.

En half timme efteråt beträdde de landgångarne till »Georgia».

Kap. XXIX.

»Den gule negern». — En ny trollkarl.

»Det är en rätt, som tillhör dygdens vänner,
Att brottet r'en sitt straff i deras åsyn känner.»

J. H. Kellgren.

»Han, som i hjärtat dväljs, den svarta galla,
Framalstrar dessa mörka tankar alla.»

Walter Scott.

Icke utan oro såg lady Kennedy och hennes major domo den nya förstärkning, som den store kaptenen medförde, då han kom ombord med denna nya besättning af cimarones, det vill säga förrymda och vilda negrer, hvilkas hat till de hvite var utan gränser.

Det syntes på Zambo, att han blef bekymrad, men det dröjde ej länge, förrän han åter var sig lik, och sedan han fört lady Kennedy ned i salongen, posterade han Roy vid yttre dörren, gick på kommandobryggan och skådade därifrån ned på den arbetande besättningen.

En del af dem borrade hål i de stora kvarnstenslika trissorna, hvilka skulle blifva hjul att därpå föra kanoerna i land. Här voro flere män sysselsatta att forma axlar till dessa kollosala hjul, och på ett annat ställe yxades det till stora spakar, att därmed underlätta framrullandet af de tunga pjäserna.

Längre upp på land fingo de, som voro kunniga häri, lägga ut tågvirke samt »skära i block», allt för samma ändamål.

Efter det Zambo en stund sett på folkets arbete, kom Mingo i närheten för att hala in på en förtöjningstross.

— Kom in till mig, sedan det blifvit mörkt, sade Zambo sakta.

En nästan omärklig nickning på hufvudet var negerns svar.

Kort därefter kom kaptenen upp till Zambo.

— Jag ser, att du mönstrar min nya besättning, doktor. Inte sannt, präktiga pojkar allihop? Litet utsvultna för tillfället — färdiga att sätta knifven i strupen på hvem som helst! Få de äta upp sig lite', så blifva de snart bra.

— Jag tycker att de borde akta sig för att taga till knifven, sade Zambo högt, då de få höra hur det gick med den siste som försökte det — och det fastän han fått den där tvåeggade dolken, som du hade fått af din store fetisch i skogen — du vet — — — Nå, Bill! Tala om hvad din fetisch-orm sade till dig, då han gaf dig dolken — hm! ingen dum historia för det där dumhufvudet, eller hur, Bill Huges?

»The Black Devil» hade gått några steg tillbaka och kunde knappt andas, så förskräckt var han, och han önskade sig hellre långt uppe i skogen, än som nu midt framför Zambos forskande blickar.

— Åh — Jag — jag förstår dig ej, doktor, stammade jätten, darrande i alla leder.

— Nå Bill, din fege bof! Förstår du, om jag säger, att du var dummare än han, då du lofvade att gifva honom hundra pund, om han mördade mig — ha, ha ha! Din dumme djäfvul! hänskrattade Zambo, har du ännu ej lärt dig, att min fetisch är starkare än din — den där — hm! den där ormen, som gaf dig den förtrollade dolken — ha, ha, ha! Den gången ljög du som du alltid har gjort! Benranglet, min store, verkliga fetisch, omtalade hela ditt samtal med cimaronen för mig, innan denne gick ut ur sin hytt, och han skrattade åt dig, så att rebben skallrade och tänderna smällde mot hvarandra. Nästa

gång du, din svarte satan, försöker ett sådant där bofstreck till, så skall *min* fetisch skicka ut *din* för att *bita strupen af dig* — du vet hur det går till?

Så förskräckt som den vidskeplige jätten nu visade sig, hade Zambo aldrig sett honom. Han svettades och skälfdde samt kastade sig slutligen ned för sin doktor.

Zambo hade talat högt, och allt arbete hade afstannat, under det att alla ombord med bäfvan betraktade honom och »The Black Devil.» Visserligen kunde de förifrån ej se denne, sedan han sjunkit ned från sin upprättstående ställning, emedan kommandobryggan på förkant var försedd med ett meterhögt bröstvärn af målad segelduk, men de förstodo godt situationen.

— O, stönade den svarta. Du vet ju allting, trollkarl! Befall och jag skall lyda!

— Hur många gånger har du ej lofvat detta och ljugit, ljugit, alltid ljugit! Och därför kan jag ej tro dig. Jag skall sända på dig den magkramp, som är början till förlamning, och skall äfven låta en inifrån kommande inflammation förtära ditt enda öga. Du blir då efter långvariga plågor lam och blind samt får sålunda under lång tid i mörker tillfälle att tänka öfver alla dina brott!

— Barmhärtighet! doktor — nåd, nåd! kved jätten och stirrade förfärad på trollkarlen. Jag skall bevisa dig att jag ej ljuger. Befall, och jag lyder!

— Må du få försöka, men kom ihåg, att nästa gång du inte lyder väntar dig döden benrangelsmannen . . .

»The Black Devil» ryste.

— I morgon skall du låta bygga en lätt hydda åt lady'n, ty hon vill flytta i land och bo på något afstånd från fartyget, emedan allt detta buller stör henne. Du skall släppa till materialer och arbetare, det är allt hvad som behöfs.

— Ja, doktor, du skall få allt hvad du vill. Jag skall säga till styrmännen, sade jätten, i det han reste sig upp.

— Nå, styrman! röt han till, då han såg att besättningen samlat sig i grupper och hviskade med hvarandra. Kom ihåg, att vi måste hafva allt tvåvirket i land i kväll.

— Aj, aj, kapten! svarade den tilltalade, hvilket på sjömannsspråket betyder: »Ja kapten, det skall ske.»

Då arbetet var slut och solen gått ned, dröjde det dock ett par timmar, innan Mingo smög sig in till doktorn.

— Nå, Mingo, hur låter det för-ut.

— Jo, massa doktor, svarade denne, strax då de nye cimarones fått mat och rom, började de blifva tämligen morska af sig och lofsjöngo den svarte kaptenen, för att han hade sagt, att de ej behöfde arbeta i dag utan fingo hvila sig. Några af dem hjälpte dock frivilligt till med att rulla de stora hjulen i land. Uppträdet mellan er och »The Black Devil» undgick ingen af dem, och deras förvåning öfver, att ni, massa doktor, som var lika svart som de, vågade tilltyga den jättestore kaptenen på detta sätt, var utomordentligt. Nu passa jag och Castigo samt andre styrman på och talade om stora trollkonster ni gjort om er fetisch benranglet. Tala om hur det skjutit ned många, många fler cimarones, än det var den natten, ni vet. Styrman Thomson säga, att ni var den största trollkarl i världen. Castigo säga, att ni var den skickligaste doktor, och jag att ni hade en bössa med trollkuler, som sköt af sig själf. De nye cimarones blefvo förfärade, så vi tro vi aldrig hafva något att frukta af dem. Detta göra att Mingo komma så sent.

— Det är bra, min käre Mingo. Vet du, hvarifrån dessa cimarones äro komna och hvar de varit förut?

— Jo, massa doktor, omkring tolf vara från regeringens diamantdistrikt och de öfriga från kaffe- och andra plantager. Mingo dock tänka — ja — Mingo gå ut — komma strax tillbaka — —

Negern lade nu sitt pekfinger på sina tjocka läppar och smög sig till dörren för att gå ut på mellandäck. Han hade dock ej öppnat dörren till hälften, förrän han stannade, stilla som en bildstod. Snart stängde han dörren.

— Massa doktor, sade han, cimarones hafva en som inte vara riktigt svart — half nigger, half mulatt, heta Josef. Josef just nu gå in till »The Black Devil». Mingo gärna höra hvad de tala om — —

Cimaronen reste sig upp.

— Vänta, Mingo! Du är för stor och tung. Roy skall nog låta oss veta, hvad de tala om — — sätt dig och var lugn! sade Zambo, i det han öppnade dörren till styrmanshytten och kallade på Roy.

Roy tumlade ur sin koj, som han för tillfället be-
gagnade, och erhöll nu order att försöka skaffa reda på
kaptenens och Josefs planer.

— Var försiktig, men rädd behöfver du inte vara,
fortsatte Zambo; jag skall passa på dig, om något händer.

Roy pekade på sin manchetta och öppnade dörren
samt försvann.

— Mingo gå ut på däck, kunna vara till hands.

Och innan Zambo hann svara, var negern ute.

Zambo tog nu en revolver i handen och ställde sig i
fönstret utåt däckets samt tryckte sin panna däremot. Vida
gingo hans tankar, och de samlade sig i en punkt: huru
skall detta sluta? Var det »Vindthunden» som jagat dem?
Hade hans bref kommit fram?

Han ångrade, att han ej hade skjutit Bill Huges, innan
denne fått de nya cimarones ombord. Men *om* han detta
gjort och Jamaika-negrerna hade svikit honom, hvad skulle
då blifva följderna? Det var dessa farhågor, som förut hade
hindrat honom att göra sig kvitt Bill Huges. Huru lätt
hade ej Zambo själf kunnat träffats af en kula — och
då! Hvem hade kunnat försvara *henne* mot dessa svarta
vilddjur?

Det var säkerligen ej »Vindthunden», ty om så varit,
skulle han redan hunnit hit . . .

Så långt hade han kommit i sina betraktelser, då
dörren slogs upp till kaptenens kajuta och ett starkt ljus-
sken spred sig därifrån öfver däckets.

»The Black Devil» och en annan karl störtade ut ur
kajutan.

I samma ögonblick hördes en stämman, som klagade
öfverljuddt, och en neger som syntes drucken, ty han
törnade emot kajutans ytterväggar.

— Aj, aj, aj! Dj-n taga hela skutan — — doktor,
doktor! Inte höra, du satans trollkarl — bota stackars
nigger, som bryta arm af sig — doktor, doktor! skrek
den rusige negern.

— Jag är doktor och skall bota dig, min gosse; sade nu den främmande karlen och tog tag i negerns vänstra arm.

Med ett förfärligt skrik slog Mingo, ty det var han, till karlen, så att han tumlade in i kajutan.

— Aj, aj, aj, kapten! Den där lömska gulsvarta satan vilja bryta af min arm en gång till! Doktor — trollkarl — hjälp! skrek Mingo.

— Hvem kallar mig? sade nu en röst, och då kaptenen vände sig till salongen, såg han Zambo stående i den öppna dörren, med armarne korslagda öfver bröstet.

— Jo, det är jag, massa doktor, jag bryta arm af mig. Stackars nigger drömma om benrangelsmannen, blifva rädd — springa upp — falla ned från skanstaket och slå af arm på många ställen — aj, aj, aj!

— Gå in i salongen, så skall jag undersöka din arm — men skrik ej så hårdt, din stackars sate — du väcker dem som vilja sofva!

Mingo linkade förbi den store kaptenen, som ej visste hvad han skulle säga. Då emellertid den »gule niggern» tycktes komma sig, fattade han tag i honom och satte honom på kappen till maskinrummet.

— Det var du, din fyllhund, som först kom och väckte — gå i skansen genast, och gör du om det där en gång till, så hifvar jag dig öfver bord! God natt, doktor!

— God natt, kapten! svarade denne, under det den »gulsvarte», låtsande sig vara drucken, lomade af för-ut.

— Var detta Josef? frågade Zambo, då han stängt dörren efter sig.

— Ja doktor — vara just den gulsvarte skurken. Roy måste stött sin manchetta mot taket, där han låg, och då Mingo höra lås vrida sig, var arm afbruten och han full och törna mot kajutväggen.

— Mycket bra, Mingo, men nu måste vi spjälka och förbinda din afbrutna arm, och den kan icke blifva bra på en fjorton dagar.

— Nej, nej, massa doktor! Mingo icke brutit af arm — arm vara bra — bara säga så för att få ropa på doktor.

— Nu är du dum, Mingo! Förstår du ej, att jag måste spjälka din arm, för att ej kaptenen skall tro, att du skojat med honom och att vi två lurat honom.

— Aj, aj! Mingo vara mycket dum, ja — men hör!

Ett besynnerligt ljud hördes nu från den inre salongen. Zambo, som under det han talade med cimaronen tändt ett ljus, tog detta i handen och skyndade, åtföljd af Mingo in i den inre salongen.

En besynnerlig syn visade sig här för dem. Lampan brann på bordet, men från takfönstret nedhängde hälften af en svart människokropp, som under sakta jämmer allt mer och mer sänkte sig nedåt.

Mingo fattade hårdt om de svarta benen och ämnade draga ned den obekante, men hindrades af Zambo, då en hviskande stämman från höjden hördes.

— Är det du Roy? frågade Zambo.

-- Ja, ja, massa doktor! Stackars Roy sitta fast, lyfta upp, ej draga ned, aj! Roy klämma bröstet — aj!

På ett tecken af Zambo lyfte Mingo upp den unge negern, hvarefter Zambo tog loss järnbjälken och Mingo varligen satte Roy på durken.

Denne föll utmattad på en stol och drog efter andan. Zambo skyndade efter en rombutelj och började med dess innehåll gnida Roys bröst och rygg. Efter denna handtering började kocken kunna andas och var efter en half timme så återställd, att han kunde tala.

Mingo bar nu ut honom i den yttre salongen under det Zambo lugnade lady'n, hvilken knackat i väggen för att tillkalla sin major domo, emedan hon ville veta hvad som händt.

Efter att ha omtalat det väsentligaste af aftonens händelser, gick nu Zambo ut till de båda negrerna. Mingo hade lagt Roy på soffan och höll på att laga till en grogg åt honom.

— Nå, min gosse, sade Zambo till kocken, om du nu kan, så tala om för oss, hvad du vet.

— Roy vet nu, att vi skola kalla Josef för »The yellow Devil» (den gule satan)! Ja, ty Roy hafva hört mycket på kort stund!

— Tala om det, men glöm ej något, och håll dig endast till samtalet!

— Ja, massa. Då Roy kom upp på taket vara ventil öppen och den svarte sitta i soffan, den gule på en stol. Den svarte f-n säga:

»Påstår således, att du vara skicklig doktor och mycket större trollkarl än doktor ombord, och att du skall bevisa, att han ej kan göra sig osynlig, ej kan sätta sjukdom på den han vill, och att han är — hur var det du sade? en . . .»

»En usel bedragare», fortsatte den gule.

»Ja, så var det! Bevisar du mig detta, så skall jag belöna dig med allt du önskar i guld och handling, så långt jag förmår; men akta dig — han har en stark fetisch — kom i håg det!»

»Jag skall i morgon bevisa er, att detta är bara skrock för gamla käringar och dumma niggers, som ej begripa — — ja, ja, hm! det vill säga obildade svarte, ej som ni och jag, som varit med i världen . . .»

Den svarte morra som en hund, men tycktes åter blifva lugn, då den gule släta öfver med sista ord.

»Bevisa, att han ej är osårbar i morgon; men du får ej döda honom, ty jag måste hafva honom som doktor och som . . .»

»Som gisslan, om det skulle behöfvas», säga den gula f-n och blinka med ögonen.

»The Black Devil» ryeka till på soffa.

»Du är klokare än jag trodde», sade han; »men akta dig för benrangelsmannen . . .»

Höra min manchetta falla från mig och klirra mot ventilen. Vid alla helgon, hvad svart och gul djäfvul blifva rädd, skrika, hoppa upp! Roy bort öfver kommandobrygga, på relingen till akterdäck, och blifva hängd där, tills massa doktor och Mingo hjälpa.

Här slutade Roy sin rapport.

Zambo och den store Mingo kunde icke, oakadt den obehagliga underrättelsen, låta bli att draga på mun vid Roys beskrifning på de båda skurkarnes rådsla.

Zambo spjåkade nu för syns skull Mingos vänstra underarm och gaf honom en halsduk att däri bära armen i band, hvarefter de tre kommo öfverens om att dagen därefter noga hafva den »gule» i sikte.

Kap. XXX.

Ett obehagligt gytjebad. — Den Svarta Örnen.

»Men hunden han stannar i rasande fart,
När jägarens pipa ljuder så klart»,

W. Scott.

»Nu står oss åter
Att hemligt verka, genom slughet söka
Hvad styrkan ej förmått».

Milton.

För sir John Kennedy och hans vänner på den snabbt framilande »Vindthunden» hade emellertid inträffat en händelse, som gjorde den förre, huru lugn och god han annars var, alldeles ursinnig. Han hade, oaktadt han hade lots ombord, törnat på grund på en af dessa mjuka sandbankar, som så många gånger om året byta om plats, och hvilkas läge endast de skickligaste bland flodlotsarne efter en otrolig mängd sammanställande märken kunna bestämma.

Ett fartyg, som ligger tio fot djupt, kan hafva femtio fot under kölen, och fyra á fem timmar därefter kan ett annat fartyg, af lika djupgående, törna på samma ställe, där djupet då ej är mer än fem à sex fot. En stock eller ett af stormen lösryckt träd fastnar vid den ena stranden och förorsakar en förändring i vattnets lopp. En liten

hvirfvel uppstår, vattnet rusar öfver åt andra sidan, och på några timmar skjuter därifrån ut en bank af lerig jord. Vanligen sträcker sig denna undervattensudde till något öfver flodens midt, under det att den på några timmar förut grunda sidan midt emot är brantdjup.

På eller rättare i en sådan nybildad bank hade »Vindhunden» under full fart kört in och låg nu omöjlig att med maskinens hjälp få loss.

Ångjakten hade två propellrar, men huru de än användes, satt den fast i muddern ända till en tredjedel af sin längd. Akterut var hundra fots djup, förut och nästan på midskepps var blott sex fot. Allså satt ångaren omkring tio fot djupt i banken.

Varpankarne hade utlagts på långa afstånd från fartyget, men i den lösa botten fingo de ej fast, hvarför ångvincharne halade hem dem. Ingenting tycktes kunna rubba »Vindhunden» från grundet.

Tredje dagen på eftermiddagen sutto sir John, öfversten, doktorn och kapten Brown vid några förfriskningar under suntältet, samtalande med hvarandra. Strax förom mesanmasten sutto tolken och lotsen.

På en kallelse af sir John gingo de akterut.

— Ni afråder mig således från att med ångbarkassen och båtarna gå uppför floden för att där träffa på den ångare, jag söker, och anser det säkrare, som jag själf föreslagit, att sända efter ångare för att hjälpa oss? sade sir John.

— Ja mylord, svarade lotsen; ty ehuru den nyckfulla floden om tre eller fyra timmar, af en eller annan anledning, kan förflytta denna fördömda bank till andra sidan af floden och ångaren då ligger i flott vatten, kan den också blifva liggande här i tre veckor, ja, i lika många månader.

— Får jag tala? frågade plötsligt den indianske tolken, som uppmärksamt hört på samtalet.

— Tala fritt, min vän, sade sir John.

— Låt mig få den lilla båten med roddare, att föra mig i land. Här är Muras-indianernas land. Jag känner deras höfding. Det var dennes son, den ene af de unge indianerna, som ni gaf bössorna och som ni lät gå i land

en timme, innan vi törnade. Jag vill tala vid någon af dem. Hvit man vet mycket mer än indian, men en indian kan dock veta något, som hvit man ej vet. Jag skall komma igen i morgon. Sänd ej af båtarne, förrän jag är åter här.

Sir John Kennedy tyckte eftersinna, om han skulle lämna ifrån sig denne man, som var honom nästan omistlig.

— Jag tror, mylord, att det vore skäl att låta denne man få sin vilja fram och att han är känd som den, hvilken man kan lita på, det vet jag. Han är äfven edsvuren tolk, sade nu lotsen.

— Lofvar du mig, sade sir John, att ansvara för mina män och att vara tillbaka i morgon?

— Ja, mylord! svarade tolken.

— Men hvad tror du dig vinna med ditt besök i land?

— Att ni är loss i morgon förmiddag, sir! svarade tolken.

— Ställ om båt och roddare åt mannen, kapten! ropade sir John.

Order gafs, och snart roddes tolken i land.

— Jag tror denne man, sade öfversten, och jag vill hålla vad om, att vi äro loss i morgon.

— Ja, sade doktorn, det förefaller äfven mig, som om denne man vore ett undantag, annars må f-n tro ett rödskinn!

— Det kan väl finnas hederliga män ibland dem, det är jag öfvertygad om, sade sir John.

— Ja, i Coopers romaner och i några blåstrumpors dåliga efterhärmingar af denne författare — men annars inte!

— Ni är en misantrop, doktor, och bestämdt orättvis mot dessa människor. Hvarpå kan ni grunda ert stränga omdöme? frågade öfversten.

— Hm! sade doktorn, blåsande ut ett stort rökmoln från sin långa pipa. Har intet exemplar däraf i mina samlingar.

Nu brusto åhörarne i ett ljudligt skratt. Sir John reste sig dock och gick upp på kommandobryggan samt synade floden med sin kikare.

— Nå, det var då väl, att jag fick honom att skratta! sade doktorn sakta till öfversten och kaptenen. Kunde jag nu få honom att sofva också, så skulle jag gifva bort — — ja till och med min uppstoppade gorilla. Han tvinar bort annars. Ni måste hjälpa mig, mina herrar — det är i människokärlekens namn jag beder eder om handräckning häri. Ser ni, vi hafva buljong till middagen, och i den ämnar jag förgifta honom — — —

— Hvad nu? förgifta? afbröt kapten Brown.

— Ja, men på det hälsosammaste sätt, med en lagom dosis, så att han får sofva.

— Som ni vet, så har jag åtagit mig det husmoderliga kallet att lägga för vid bordet, och när jag då håller upp soppan, måste kaptenen hitta på någon förevändning att få vår värd att vända sig bort och öfversten skicka bort betjänten. Sedan skall jag nog draga försorg om resten. Vill ni det?

— Ja doktor, men — — —

— Se så, inga men! Sir John måste hafva denna medicin för att kunna lefva — förstår ni mig nu edra — — —

— Ja, ja, doktor, vi skola försöka, afbröto båda på en gång.

Sir John återkom nu från sin utkik, och betjänten anmälde, att middagen var serverad.

Sopptnerinen stod bredvid doktorn, och denne höll just på att servera öfversten sin tallrik.

— Smith, sade öfversten, tag upp en butelj af den där scherryn med det gula lacket!

— Yes sir, svarade den tilltalade och aflägsnade sig.

— Ni har ju tillåtit mig att sköta om vinkällaren, sir John, fortsatte öfversten.

— Ja, min vän, sade sir John och lutade sig med ett uttryck af sorg och trötthet i sitt ansikte mot den högkarmade rörstol, hvori han satt.

— Indianer, tror jag! Eller hur, mina herrar? ropade kaptenen och steg upp från bordet samt skyndade till relingen och vek undan en del af soltältet.

Sir John och öfversten följde honom.

Förgäfves spåjade de tre herrarne öfverallt vid flodkanten efter några indianer och återvände till middagsbordet, under det att kapten Brown rodnade som en yngling och bad om ursäkt, för att han ofrivilligt narrat de andre från bordet.

Doktor Wallis hade under tiden hållt några droppar i sir Johns sopptallrik och sken som en sol af glädje öfver sin lyckade list.

En timme efter måltiden förklarade sir John, att han var trött, och gick till kojs.

Klockan omkring tio morgonen därpå kom han upp på däck.

Kapten Brown gick otålig af och an på kommando-bryggan.

— God morgon, kapten, sade sir John; har någonting passerat?

— Nej, sir, svarade denne hälsande.

Öfversten och doktorn, som suttit och spelat domino, gingo nu mot sin värd, hälsande god morgon.

Då sir John fick ögonen på doktor Wallis, gick han rakt fram till denne och fixerade honom.

— Ni betraktar mig så noga, sade denne med sitt humoristiska leende. Måne jag har förskönats under den sista tiden? Men ni ser så morgonfrisk ut i dag, att det gör mitt gamla hjärta godt...

— Hvad har ni gjort, doktor? Bekänn sanningsenligt — jag anhåller därom.

— Nåväl, stränge inkvisitor, jag bekänner, min synd är stor! Jag har spelat domino med sir Robert Knight, öfverste i Hennes Majestäts armé och kallad hjälten af Montego, samt vunnit sex pence af honom.

— Intet skämt, doktor! Jag har soffit som en stock hela natten och befaller er...

— Nå Gud vare lof! Det var då väl, ty ni hade i annat fall snart ådragit er en feber med det första. Jag lyckades med öfverstens och kapten Browns hjälp hålla en välgörande sömndryck i eder buljong i går.

— Förlåt mig, mylord! hördes en stämma bakom sir John. Jag var en bland de sammansvurne, och indianerna i går voro blott ett förebud för i dag. Se där på

flodens strand flere hundrade, och där kommer båten åter med vår tolk och två indianer i sällskap. Se, hela stranden vimlar af vildar, men de hafva alla löfkvistar i händerna och vifta därmed. De äro alltså våra vänner.

— Nå, jag får väl då förlåta sammansvärjningen — det vill säga tacka er, mina vänner — men nu lägger tolken till sidan...

Tolken var snart ombord och följdes af två fjäderprydda indianer.

— Detta, sade tolken Lallay, är Svarta Örnen, höfdingen öfver den stora Murasstammen, och detta är Lätta Foten, höfdingens son. Stammen har nu mangrant följt sin höfding för att visa sin tacksamhet mot dig, store lord, för de gåfvor och den godhet, du visat deras höfdings son, Lätta foten. Den svarta Örnen vill först röka en pipa med dig och han tror, att han sedan med tillhjälp af sin stam skall kunna taga loss din stora kanot.

— Säg honom, att jag skall belöna honom så mycket jag kan, om han gör det snart, sade sir John Kennedy.

Snart voro piporna uppe, och sir John och hans gäster samt de båda indianerna och tolken sutto nu i en half-cirkel på akterdäck, rökande sina långskaftade pipor under en stunds djup tystnad.

— Säg Svarta Örnen, sade sir John, att den pipa, han nu röker, skall han behålla som ett minne af mig, och hans son får äfvenledes den pipa han njuter af.

Lallay underrättade höfdingen och hans son om dessa gåfvor, och ett hastigt skimmer af glädje skymtade öfver de båda indianernas allvarliga ansikten.

— Fråga Svarta Örnen om han ej kan börja snart att taga loss min stora kanot, och hvad han vill hafva för det.

— Den Svarta Örnen samtalar nu med sina fäders andar, och vi få ej störa honom — då går han säkert sin väg. Vill du, store lord, låta mig tillbjuda honom fem bössor samt tjugu skott till hvar och en af dem, så tror jag han nog får brådtom.

— Säg honom, att han får dem och flera andra gåfvor, om han tager mig flott inom tre timmar.

Tolken nickade, och en tystnad inträdde. En kvarts timme därefter lade Lallay sin pipa framför sig på däck.

Kort därefter gjorde de båda indianerna detsamma, och tolken började ett samtal med höfdingen.

Efter dess slut närmade sig den förre till sir John.

— Den svarta Ornen säger, att tre timmar är kort tid, men han skall försöka.

Då tolken talat ut, reste sig höfdingen och utstötte ett gällt skrik, och i samma ögonblick blef det lif och rörelse i den förut så stilla trakten. Från den närmaste stranden störtade sig ett par hundra vildar i floden och summo ut till »Vindthunden» samt äntrade den från alla sidor.

Sir John, som såg att de alla voro obeväpnade, lät kasta ut tåg och läjdare (små repstegar) på sidorna och snart myllrade det indianer på det vackra fartygets däck.

Höfdingen hade gått upp på kommandobryggan, och härifrån spåjade hans svarta falkögon åt alla sidor, och korta befallningar hördes hastigt följa hvarandra. Genom Lallay meddelade han sig med kapten Brown, och snart lågo ett par långa kablar uppringlade på akterdäck. Vid ett högt rop af den Svarta Ornen sågos en mängd indianer skynda ned till stranden, bärande ett tjugotal kanoter hvare de snart rodde ut till ångaren. Här togo de en tross ombord på den första kanoten och rodde ut åt floden med densamma, under det de andra lätta båtarna rodde efter och uppbyro den efterföljande kabeln.

På vänstra sidan, något för-ut från »Vindthunden» låg på en och en half kabellängds afstånd en holme, bevuxen med några stora träd. Hit fördes kabeln och fastgjordes kring dessa samt genom en kip akter ut, in på ångarens däck. Indianerna skulle nu hala in trossen, då sir John, som gått upp till höfdingen, genom tolken bad denne att låta ångarens eget folk få linda trossen om ångvinschen. Då denna nu på ett tecken af sir John började snurra rundt och trossen sträcka sig, blefvo indianerna ytterst förvånade. Innan kabeln var styf, ropade tolken, på ett tecken af höfdingen: Stopp! Vinschen stannade genast. Genom tolken begärde nu höfdingen, att alle man ombord, såväl hvite som svarta och röda, skulle

på gifvet tecken ställa upp sig på babords sida och där-
efter springa öfver till styrbord och sålunda åstadkomma
en rörelse af den »stora kanoten.» Detta skedde nu under
ljudlig munterhet från ångarens besättning och med orubb-
ligt allvar å indianernas sida. Nu inhalades emellanåt en
fot på trossen, tills den var tämligen spänd.

Efter en timmes tid började märkas en sakta vagg-
ning på fartyget vid den lefvande vikt, som till ömse
sidor omväxlande öfverfördes.

— Hon rör sig! ropade nu lotsen. Låt styrbords
propellrar gå back och tag smått in på trossen! Stopp
— nu äro vi snart klara! Strömmen har fått en annan
riktning i följd af att fartyget nu ligger något snedt mot
densamma. Om en timme är här djupt vatten och banken
ligger då akter om oss på andra sidan floden. Strömmen
befriar oss nu själf.

Lotsen hade rätt. Strömmen skar rundt omkring
ångaren, och snart ångade denna sakta ut på flodens
vatten.

Indianerna medföljde ett godt stycke uppåt floden
och afstego i sina kanoter, rikt begåfvade af sir John
Kennedy.

KAP. XXXI.

Ett skott. — Vattenormen. Frestelsen.

»Skjut, när jag vinkar!»

Shakspeare.

»Och bjöde du mig både krona och tron!
Jag toge dem icke emot.
Och gäfve du mig all världens guld —
Jag kastade det för din fot.»

Gammal Visa.

Vid den klippa nedanför hvilken ångaren »Georgia» låg förtöjd, var allt lif och rörelse morgonen efter det samtal, som den »gule negern» hade haft med »The Black Devil.»

Zambo hade under sitt befäl fått Mingo, Castigo och fyra andra af Jamaika-negrerna för att uppföra ett tält åt sin härskarinna.

Af fartygets rika tillgångar hade han låtit bära upp én mängd segelgarn, spik och verktyg. På en plats ett stycke bortom klippan i en kakaolund hade han börjat slå ned bastanta pålar, som hans folk huggit och spetsat i ena ändan.

Från ångaren fördes emellertid det tornlika blockhuset, som kaptenen låtit uppföra på ön Mariguana och sedan medtagit. Meningen var att på bärghöjden bygga

upp det som det första försvaret. Arbetet såväl med detta som med Zambos tält gick raskt undan, och mot middagstiden såg Zambo, att den svarte kaptenen klättrade upp på klippan, åtföljd af ett tjugotal negrer, som nu började med tåg upphala de första stockarne.

Lady Kennedy hade låtit bära upp sitt tält från »Georgia» och uppslå det i kakaolunden samt upphämtat sitt bord och en stol för att härifrån njuta af den friska bris, som från öster strök öfver den gröna savannen. Hon promenerade nu långsamt under de skuggiga träden och stannade understundom för att åse arbetet med det stora tältets uppförande.

Med ryggen mot bärget och den nedanför liggande ångaren stod Zambo samtalande med Roy om några anordningar för deras ladys middag. Då hördes ett skott, och Zambo kände en stöt i ryggen så att han måste fatta Roy i axlarne för att ej falla framstupa.

Ögonblickligen vände sig Zambo om och lade sin repeter-karbin till ögat. En liten rök syntes i skogsdungen under klippan och två kulor från den lilla karbinen susade in bland de små träden.

Ett ohyggligt skrik hördes därifrån och för åskådarne föreföll det, som om en besynnerlig revolution uppstått därinne — kvistar och löf, lösryckta från hvarandra, dansade upp i luften och nedföllu omkring ett par små träd, som blifvit helt och hållet aflöfvade samt nu utsträckte sina kala grenar bland de öfriga träden.

I samma stund sprang den »gule negern» Josef ut ur buskaget och under höga rop och skrik, samt som det tycktes, utförande en ytterst liflig krigsdans, kastade han sig ned i det gröna frodiga gräset, där han tjutande af smärta rullade omkring.

»The Black Devil» åsåg helt förskräckt uppträdet från höjden af klippan och de öfriga svarte stodo som förstenade af fasa

Slutligen reste sig Josef, men ehuru ingen kula träffat honom såg han dock hemsk ut. Hela högra sidan af hans kropp var blodig. En bit var bortrifven af det högra kindbenet, högra ögat skadadt och för öfrigt små bitar här och där bortskurna ur köttet på hals, arm och bröst.

Öfverallt sutto små klara blyremсор fast i huden och glimrade mot solljuset, där ej blodet färgat dem röda.

Kulorna hade träffat träden, invid hvilka lömmördaren gömt sig, och då de exploderat haft ofvannämnda verkan.

— Hjälp upp karlen, edra satar! röt den svarte kaptenen från höjden af klippan.

Dessa ord tycktes bryta förtrollningen, och cimaronerna skyndade sin kamrat till hjälp.

— Till floden! stönade denne. Till floden! Följ mig dit, två af er — oj, oj! kom — tag mig under armarne — nej för f-n! ej den högra! Skynda på!

Zambo hade, under det detta uppträde försiggick, vinkat åt Roy att följa sig och närmade sig nu långsamt l adyns tält.

Blek men lugn stod hon ett stycke utanför detta, och hennes frågande blickar sade så tydligt hvad hon ville säga.

— Det har ingen fara, mylady, sade Zambo skrattade med flit högt, så att det hördes ned till floden. Skratta Roy! befalde han kocken med låg röst.

Vid dennes klara skratt började arbetarne på det tillämnade stora tältet också att på negrernas sätt skratta under komiska åtbörder.

— Ursäkta mig, madame, sade Zambo på franska till l adyn, men detta skratt skall öfvertyga de där uslingarne där nere att den gula negerns skott ej haft den ringaste värkan. Det har jag Roy att tacka för, ty det var han som genom sin envishet i dag tvingade mig att taga mitt ryggharnesk på. Tillåter ni, mylady, att jag får gå in i ert tält för att göra lite' toalett?

— Gå in, min vän. Men jag vill äfven se på ert harnesk — gå därför in, jag kommer om en liten stund.

Så snart Zambo inträdt i tältet, aftog han sin mantel och korta tröja samt de sammannitade plåtarne, som denna gång räddat hans lif; kulan hade visserligen gått igenom båda dessa plåtar och inträngt i muskeln under skulderbladet, dock ej mer än att den af sig själf föll ned på marken då harnesket aftogs. Såret var obetydligt, och lady Kennedy förband det lätt med en häfta ur Zambos innehållsrika väska.

Sedan den sistnämnde blifvit förbunden och ödmjukt tackat lady'n, som helt upprörd bad honom för hennes skull akta sig, bad Zambo Roy att leta reda på kulan. Efter det han väl jämnat ett par ställen, där den blifvit skrapad mot plåtarna, samt gnidit den med några kruthorn, lämnade han tältet och gick till sina arbetare, hvilka han undervisade om huru han ville hafva sitt arbete utfördt.

Den svarte kaptenen hade under tiden nedstigit från klippan och besökt sin medbrottsling, »den gule», som vändades svårligen nere vid flodstranden, där ett par cimaroner plockade blyspiraler och tunna blyflag ur köttet på honom.

Då »The Black Devil» närmade sig, öfveröste den sårade honom med de gräsligaste tillmälen och förbannelser.

Den förre stannade på sluttningen och började tumma på sin manchetta.

Cimarones aflägsnade sig, fruktande att jätten skulle hugga ned dem.

Josef satt nu till en del i vattnet och tvättade sin sårade sida med det svalkande flodvattnet.

Plötsligt höjde sig ur detta ett platt, glänsande hufvud, och en stor Anaconda*) sköt blixtnabbt upp ur floden, ringlande sig om den sårade lönmördaren och drog honom ned i djupet.

Detta var ett ögonblicks verk, och endast ett hemskt ångestskri hördes från Josef och bortdog lika fort som ringlarna på flodens yta, där det stora odjuret försvunnit med sitt rof.

Höga rop af förfäran från såväl Bill Huges som alla de öfriga negrerna höjdes, arbetet afstannade, och negrerna samlade sig i grupper.

Roy, som var på väg ned till ångaren för att hämta diverse småsaker, hade varit vittne till händelsen och som en pil ilat tillbaka till Zambo samt berättat hvad han sett.

*) Anaconda, af infödingarne äfven kallad Cucuriubu, är en jätteorm af Boa-familjen. Hans egentliga hemland är Syd-Amerika. Fullvuxen har han en längd af ungefär 40 fot. Är ofvan mörkgrön, med stora, ovala svarta fläckar; på buksidan gul med fyrkantiga fläckar af svart. Han är en ypperlig dykare och simmare.

Zambo beslöt att begagna sig häraf och sprang ned till stranden. Denna skyndsamhet af »doktorn» hade ej märkts, då allas blickar ännu hvilade på floden, där Anacondan verkligen syntes ett ögonblick, höjande sig med sitt offer, af hvilket en krampaktigt sträckt arm och hand liksom gáfvo åskådaren ett hemskt farväl!

Ett hänskratt ljöd nu från strandvallen, och då de svarte vände sig om, stod trollkarlen där med armarne i kors och betraktade dem.

— Nå, hvad säger du nu, Bill? Kände du igen din fetisch? Den där som lämnade dig dolken! Jag befalde honom att taga din lönmördare, som sköt på mig! Du såg själf, att han gjorde det — — — nå, skrattar du inte Bill? Ha, ha, ha! Se där skall du få den kula, hvarmed din gule skurk sköt på mig — se så, tag den! Är du rädd att den bränns? Behåll den som ett minne från i dag — den kan påminna dig om, att hvem som hadanefter traktar efter mitt lif skall genast dö på lika ynkligt sätt som cimaronen.

Härmed tvingade Zambo »The Black Devil» att mottaga kulan samt vände sig sedan mot land och gick upp till tältet.

»The Black Devil» släppte hastigt kulan, liksom om denna brändt honom, och den runda blybiten rullade utför sluttningen samt fäd i floden på samma ställe, där den stora vattenormen gripit den »gule djäfvulen».

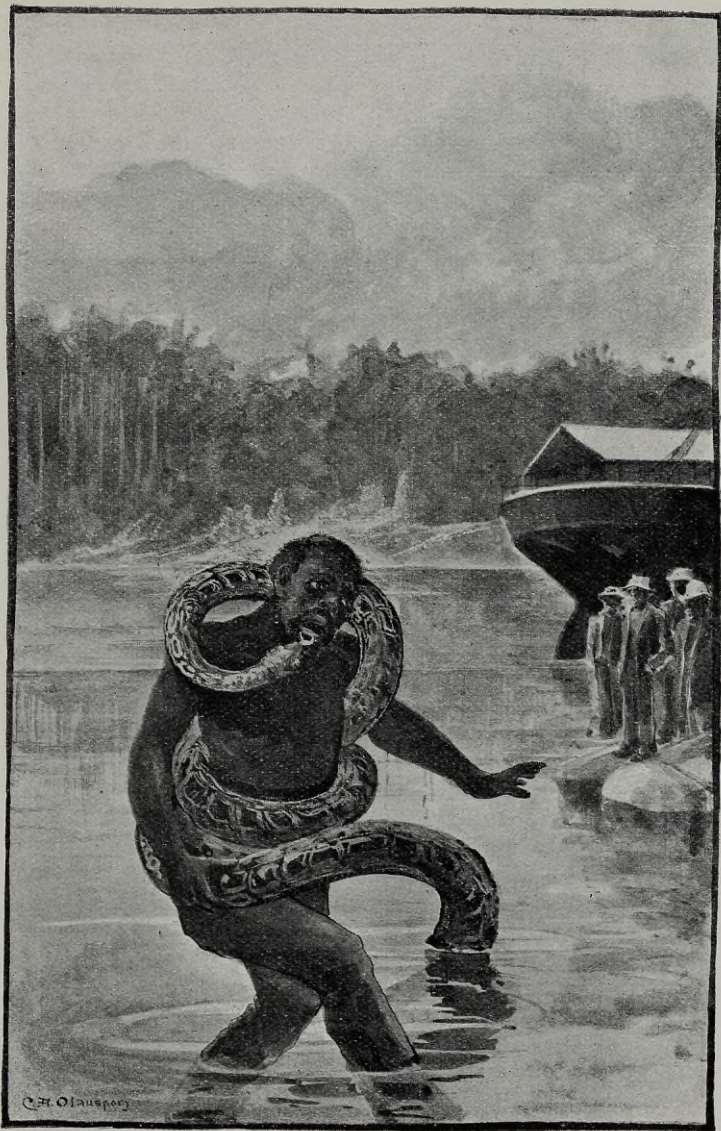
* * *

Denna natt lågo den svarte fribytarens fångar ombord på »Georgia», men möblerade dagen därpå det stora tältet i land för att vistas där äfven om nätterna.

Zambo hade sagt till kaptenen, att han ville behålla de män, som arbetade på tältet för att turvis tre och tre hålla vakt kring detta, emedan någon jaguar eller puma (Amerikas lejon) möjligen kunde närma sig om natten.

»The Black Devil» som tycktes helt och hållet förkrossad, hade ödmjukt bugande gifvit sitt bifall till denna begäran.

Han satte sig suckande på en sten vid klippans fot

— — en stor Anaconda sköt blixtnabbt upp ur floden, — —

— Doktor, sade han hastigt, får jag tala vid dig en liten stund. Jag har ett förslag att göra dig! Vill du höra på mig?

— Jag får väl göra det, Bill, men försök icke vidare att bedraga mig, ty jag känner dig nu, och . . . Men tala och tala sanning, Bill Huges, utan svek, ty det är bäst för dig själf.

— Nåväl, doktor, så hör mig då! Jag hade, som du säkert vet eller anar, ämnat bygga ett fäste här på denna klippa, som är särdeles lämplig därtill, och från denna företaga undersökningar häromkring efter de oerhörda skatter, som finnas här — *ja, just här*, doktor. Den siste Inkas bortförde dem nattetid från sin borg och lät föra denna kolossala gulds katt till en grufva här i vår närhet. Här, nära detta vattenfall, säkert detta, hade de mäktige kajsarne af Inkas vidsträckta rike en guldgrufva, som gaf väldiga stycken gediget guld. Den var så väl dold, att bröderna Pizarro, hvilka läto strypa den siste kajsaren, för det han ej yppade hemligheten för dem, ej kunde finna den. Denna hemlighet lär ännu finnas kvar hos höfdingen af camares-stammen, som denna trakt nu tillhör. Inkas stora skatter hafva blifvit förda in i denna grufva, och son efter son lär hafva erhållit kunskap om denna underjordiska skatt — dock med det uttryckliga vilkor, att ej använda den förr, än Inkas forna rike därmed kan återställas. Har du förstätt mig, doktor?

— Ja, Bill! Jag förstår äfven resten — du ämnar bygga ditt fäste här, söka få höfdingen i ditt våld och sedan tvinga honom att visa dig skatten samt röfva den!

— Något sådant har jag visserligen tänkt på, men jag har nu ett annat förslag att göra dig. Hör nu på mig noga, doktor. Förut har jag fört krig med dig, men från och med i dag är det slut därmed, liksom med min kärlek till din farliga lady. Jag vill ej att hon klappar mig på nosen som min hund — här finnas kvinnor af alla färger i byarne längre nedåt den stora floden och när allt blir ordnadt, härstädes, är det tid att tänka därpå. Nåväl, hvad säger du om att jag vill göra dig till höfding öfver denna trakt. Du kan göra lady'n till din furstinna eller drottning om du vill — — —

Zambo ryckte till och sprang upp från sin plats, i det han vredgad blickade på den svarte jätten.

— Sköt du dina affärer och befatta dig icke med mina röt han. Tror du, att jag skulle — — —

— Så, så, doktor! Det var ju ej illa ment. Du gör och tycker som du behagar, jag ville bara — men det är detsamma. Emellertid är min mening den, fortsatte »The Black Devil», att du, som är så lärd och förståndig skulle här anlägga en negerstat och börja bearbeta det berg som ligger vid vattenfallet. Har Inkas här funnit ett mäktigt guldager, så måste det ju finnas i dessa berg, och du kan då, om det behagar dig, värfva en armé tillräckligt stor att försvara din nya stat med mot själfva käjsardömet Brasilien. Det är säkert att gediget guld finnes i stora klumpar här i närheten. Det vore ju ej omöjligt att under sprängningsarbetet finna Inkas grufva — och då! Ja, för guld får man allt! För min del skall jag blifva din kapten, uppsyningsman eller gruf-förman, för resten allt hvad du vill. Hvad säger du om detta mitt förslag?

Vid dessa ord hade den svarte kaptanen rest sig upp, och där han nu stod, med högra handen mot höjden och spännande alla muskler vid sitt sista utrop, såg han verkligen imponerande ut, och det fordrades en man med Zambos karaktär för att motstå frestarens förslag?

Zambo tyckte sig finna, att han menat ärligt med sitt tal.

— Sätt dig ned, Bill, sade han därför till denne, och svara mig uppriktigt. Hvad skulle du göra, om jag ej ginge in på dina vilkor?

— Strypa dig! röt jätten, men tillade strax därefter: Nej, nej, doktor! Jag skulle förr strypa mig själf!

»The Black Devil» lutade hufvudet mot händerna och tycktes försjunken i tankar.

— Nå, Bill! Gif mig ett svar på min fråga. Om jag nekar hvad ämnar du då göra?

— Du nekar ej, doktor! sade jätten i bönfallande ton.

— Jo, Bill, jag har en annan mission, som jag måste med hela min själ egna mig åt, och därför nekar jag. Svara mig nu på min fråga!

Bill såg sorgsen ut, och i denna stund kände Zambo nästan en tillstymmelse af medömkan med den grymme

bofven, då han tänkte på hvad denne man skulle hafva varit, om han ifrån början kunnat styra sina passioner.

— Nå, svara mig då en gång uppriktigt, Bill. Du vet hur jag har kunnat döda dig otaliga gånger — hur jag räddat ditt lif — hur jag läkt dina sår — hur jag ej omtalat, det pris som är satt på ditt hufvud — och du vet äfven, hvilken makt jag har öfver dig och hur det gått för alla dem, som du tubbat att mörda mig. Svara nu, eller går jag . . .

— Sitt, och jag skall svara dig, doktor, sade kaptenen. Du vet själf bäst, att jag är fågelfri. När som hälst kan en engelsk kanonbåt eller en stor milis-styrka närma sig hit. Jag kan blifva belägrad på mitt fäste och tvungen att gifva mig — — — tror du ej, att jag, då jag har denna rika och sköna kvinna som gisslan, mot utlämnande af henne och dig kan tvinga mig till goda villkor? Jo, säkert! Därför måste jag, om du nekar, behålla er som gisslan. Säg själf, doktor om du i mitt ställe ej skulle handla på samma sätt?

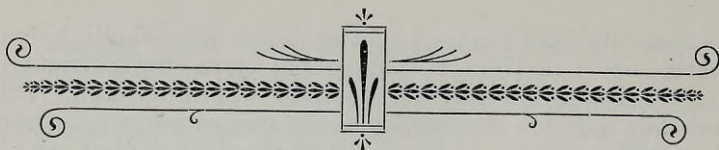
— Nå, än om jag vid ett sådant tillfälle skulle skjuta dig med en af de där trollkulorna, hvilkas värkan du kan se på de där träden och nyligen sett på din gule vän — tror du ej, att vi då skulle blifva befriade?

— Då behöfde jag ingen gisslan! Men — det gör du ej, doktor — du mördar ej — du försvarar dig, men mördar inte! Tänk nu på mitt förslag och gif mig svar om en timme eller två! Farväl doktor . . .

— Håll, Bill! och hör nu hvad jag säger. Låt mig få din ena läringsbåt samt två man, och jag skall med lady'n begifva mig utför floden för att återföra henne till sitt hem. Du är då fri från oss och går äfven fri från det straff, som ovilkorligen inom några dagar annars skall träffa dig!

— Blif furste öfver detta vackra land, och jag skall tjäna dig! svarade »The Black Devil» och gick.

Zambö gick långsamt upp till sina arbetare vid tältet.

KAP. XXXII.

Roy spelar komedi. — Indianhöfdingen. — Flykten.

»Theseus: Och hvilka äro då aktörerna?

Philostrat: Hårdhända karlar.»

(En midsommarnattsdröm)

Shakspeare.

»Ett naket folk, för stolt för ok,
för rent för dräkternas skökodok.»

Gustaf Fröding.

Ett par timmar före solens nedgång blefvo lady Kennedy och hennes major domo mycket öfverraskade, då de sågo »Georgias» kapten, ovanligt snyggt klädd i en hvitgul nankings-dräkt och en stor panamahatt, komma rakt upp till dem från ångbåten.

Med en viss belevnhet aftog han sitt hatt och hälsade ödmjukt på lady samt artigt på sin doktor.

— Tillåter ni mylady, att jag under en kort stund får besvara er med min närvaro, för att samtala med eder om saker, som röra både mig och er?

Lady Kennedy blickade förvånad på den svarte jätten, som i vördnadsfull ställning, alltjämt med hatten i hand väntande på hennes svar.

— Sitt ned, kapten, sade lady'n efter att hafva kastat en blick på sin tjänare; men jag har ej annan stol än den där lådan, ty mitt möblemang är ganska enkelt här.

— Jag tackar er, mylady. Det skall ej dröja länge, förän jag skaffar er ett bättre. Först får jag fråga er, om doktorn har omtalat för er ett förslag, som jag gjort honom?

— Nej, det har han ej, svarade lady'n med en blick på sin major domo.

— Nå, det samma kan det vara, men jag har kommit hit för att af dig, doktor, nu begära ett bestämdt svar därpå. Vill du gå in på det jag då föreslog dig, så skall jag gå in på de förändringar däruti, som du skulle påyrka, och det så långt det står i min makt.

— Nej, Bill Huges, det kan jag ej! Det är mitt sista svar. Men du minnes nog hvad jag framstälde till dig för en begäran, om en båt — du vet? Vill du gå in därpå?

— Omöjligt, doktor! Jag måste nu göra klart för dig och mylady, att jag ej ämnar låta er resa ifrån mig. Ni veta att jag är en brottets man — en sjöröfware! Jag skulle aldrig få nåd, om jag blefve tagen; hamprepet eller bilan vore naturligtvis min dom, om jag fölle i händerna på civilicerade människor, och vida gräsligare blefve min död, om mina besegrare voro vildar. Nå, jag erkänner, att jag här förtjänt det, så det är ingenting att resonera om. Troligt är det dock ej, att vildar anfalla ett sådant fäste, som jag här ämnar uppföra. Således, mylady, är det våra engelska vänner — till exempel ett par kanonbåtar — som skulle kunna taga mig. Men innan dess skulle jag ju kunna få en billig dagtingan, så länge jag har er och denne lärde doktor i mitt våld. Ni måste således vara min gisslan. Här kan jag alltså ej låta eder bo i land, utan måste anmoda er att återvända till ångaren.

Härmed reste sig jätten och betraktade lady'n och hennes folk med en frågande, men för öfrigt illparig min.

— Jag har aldrig underkastat mig era befallningar, sade lady'n, och gör det ej håller nu. Ni bar mig visserligen då jag var sanslös till er röfvartrupp, men hade jag varit vaken, skulle ni ej hunnit fyra steg från El Bueno,

förrän ni legat död som en hund. För att bevisa er, att *min vilja skall åtlydas och icke er*, så bor jag i detta tält i natt. Fyra man vill jag hafva, hvilka två och två skola hålla vakt i natt här. Ni kan nu gå.

— Jag beklagar dock såväl er som min vän doktorn, att ni i morgon, då ni flyttat ombord, komma att sakna er vän *benrangelsmannen*, ty vid en liten inventering har jag funnit honom och gifvit honom till mina cimarones att roa sig med. Se där! minsann hafva de icke hedrat honom genom att hissa upp honom i masttoppen — ha, ha, ha!

— O, O! Massa doktor! ropade nu Roy ofrivilligt med hög röst och såg ohyggligt förskräckt ut.

Hastigt vände sig Zambo om, så att han stod emellan kaptenen och Roy med ryggen vänd mot den förre.

— Jaså, Roy! Hvad vill det där säga? Har du nu gjort odygd igen? Bekänn nu, hvarför du målat den där figuren! röt Zambo med dundrande röst, men blickade på samma gång med ett uppmuntrande leende åt kocken.

Denne förstod genast sin massa doktor, och kastande sig på knä för Zambo, tjöt han och skrek som en gris, hvilken fastnat i en inåt gående dörr.

— Nå, bekänn genast! Eller skall du få smaka den där tågändan, som ligger där!

— Ja, massa doktor! Roy bekänna allt, Roy måla benrangelsman på ladyns långa tyg. Fick den färdig i går, tänkte hänga den vid lyktan i natt på hundvakten. Alla cimarones, dumma niggers, bli förskräckta, alla besättning med, de springa i land. Den store kaptenen skratta åt dem, taga ett par i hvar hand och slänga ombord, Roy få rysligt roligt — — — O! massa doktor inte piska Roy!

— Nej, det skall jag ej göra, men den store döden, den verkliga benrangelsmannen, min mäktige fetisch, skall själf få straffa dig! Jag väntar honom snart.

— O, massa doktor, oj, oj!

Och nu rullade sig Roy på marken, tjutande och skrikande, samt krökte sig, som om han lidit af den förfärligaste magkramp.

Den listige Roy spelade sin roll så förträffligt, att »The Black Devil» aflägsnade sig vida mindre stolt och förnäm än han kommit.

Roy förskräckelse, som var så naturlig och hade kommit så plötsligt, och hans hemska utrop och häpnadsväckande fasa, då trollkarlen slutade sin straffpredikan med att han snart väntade sin fetisch — allt detta var för mycket för kaptenen. Missmodig vandrade han ned till ångaren och inkallade i sin kajuta ett par af sina nya cimarones.

Strax därefter anlände Mingo och Castigo och fingo nu berätta om »The Black Devils» besök vid tältet. De beskrefvo Roys uppförande, så att hela besättningens glädje snart var slut.

Den kom dock snart åter, då styrmannen på kaptenens befallning utdelade några groggar öfver lag.

I tältet hade Zambo och Roy på fyra stolpar af ungefär en meters höjd, öfver det mjuka, hårdt tilltrampade gräset, ordnat en bädd af bärstängerna till ladyns bärstol. Mellan dessa utbredde sig ett flätverk af fina lianer, doftande af frisk skogsluft. På dessa lågo stora blad af Paranötträdet med sin silfverhvita, plyschlika beklädnad uppåt, bildande ett tätt underlag för den bädd, som lady förut begagnat på ångbåten.

• En drottning hade velat hvila därpå.

Åt landsidan hade uppgjorts en eld omkring tjugu alnar från tältet, och åt floden på samma afstånd glimmade en dylik. Dessa eldar voro i väster och öster från tältet, och i söder och norr därifrån gick en af de två vakande negrerna på vakt.

Från »Georgia» hördes nu de fyra slag på skeppsklockan tona, som i den ljumma härliga natten tillkännagåfvos, att klockan var »fyra glas», eller tio på natten.

Ett mer eller mindre högljudt sorl från ångarens af lampor och lyktor upplysta däck höjde sig uppåt land, stundom besvaradt af pumans rytande eller jaguarens mera kattlika morrande.

Då dessa senare ljud ofta förut hörts från stränderna ombord på ångaren, så sof lady Kennedy nu lika lugnt, som om hon sofvit på ett hotell.

Hade hon sett, hur Zambo med spänd karbin och Roy med revolver och knif krupit in i hennes inre tält och lågo där en på hvar sida om hennes säng och endast ett par fot ifrån denna, spåjande efter människor eller djur för att nedskjuta dem om de nalkades, så hade tröttheten och sorgen kanske ej låtit henne sofva så godt.

Något hördes — det var springande steg från floden. Samtidigt lyftes två svarta krushåriga hufvud upp, ett på hvar sin sida om ladyns säng. En hviskning från Zambo gjorde, att Roy låg orörlig, under det Zambo småningom och nästan ohörbart sköt sig under tältduken. Då såg han, att de ankommande voro de båda cimaronerna Mingo och Castigo. De stannade ett kort stycke från honom.

— Du springa till skog och gifva din signal! Jag tala om för doktor och lady, du vet. Nu springa Castigo!

— Ja, Castigo springa — men du nyttja din manchetta för doktors och goda ladys räddning, om . . .

Härmed var Castigo borta.

Dessa sista ord ropade Castigo något för högt, ty lady'n vaknade.

— Hvad är det, Zambo? frågade hon, men utstötte strax därpå ett halfkvädt skri, då hon såg den nära hennes säng liggande kocken med en stor manchetta i handen.

— Inte vara rädd, Roy ligga här för att försvara goda lady mot tigrar, ormar, svarta dåliga niggers, svarta och gula djäflar — — inte vara rädd, lady. Inte vara rädd — doktor tala med god nigger Mingo.

— Jag kommer genast, mylady, hördes nu Zambos röst utom tältet; bäst är att mylady gör sig i ordning att företaga en kort resa. Zambo kommer strax in i tältet med negern Mingo. Roy, kom ut hit!

— Jag är färdig nu, kom in! hördes lady'n kort därpå säga.

Zambo, Roy och Mingo inträdde.

— Tala om allt hvad du vet, Mingo. Lady'n önskar höra det och jag med.

— Åh, massa doktor! Castigo och jag hafva vakt, hundvakten, tolf till fyra på natten. Jag säga till Castigo, då sol gå ned: »Vi fria till tolf, gå på dryckesgille, svarta d-l bjuda, dansa på däck, höra niggersånger!» Jag gå till

ångbåt, Castigo efter mig. »Inte dricka rom, Castigo lofvat doktor inte dricka rom, så få Castigo blifva fri man och få tjänst hos goda lady!» svara han mig.

»Du vara dum, inte förstå att Mingo och du bara låtsa dricka rom med de andra cimarones, för att få veta hvad »The Black Devil» ämnar göra i natt».

Castigo tala om för Mingo, att han sett benrangel af stor apa i en myrstack på väg till stora skog ett stycke från klppan. Vi hjälpas åt, binda fast armar som vara lösa. Göra därefter upp en plan, jag Mingo vara mycket drucken, narra alla niggers in i skansen, sjunga där rolig niggersång om Jonas i stora fisk. Castigo under tiden hissa ner benrangelsflagg och hissa upp benrangelsapa i stället. Sedan Mingo få veta, att »The Black Devil» skola komma upp i natt, omringa tältet och föra massa doktor och goda lady ombord på ångaren.

— Då måste vi härifrån, och det snart! sade Zambo ifrigt.

— Ja, massa doktor! Mingo och Castigo tänka så, men vi inte hitta väg. Svarte kaptan komma efter med fulla cimarones och andra niggers, som alla skjuta på en gång, inte vara bra. Castigo och Mingo hafva träffa indianer tätt här utanför. Tycka mycket om lady och doktor, som räddat dem från »The Black Devil». Lady har räddat deras höfding, som vara en af de tre första han tagit, och höfding säga sig vilja rädda er båda, då han få veta ni vara fångar. Castigo sprungit till höfding, höfding skjuta de svarte stygga nigger med curaregift. Castigo snart tillbaka. Doktor skicka de två niggers vid eldarne att dricka rom ombord. Mingo och Castigo bära lady, Roy sakerna. Höfding komma snart. Höfding tala spanska. Nu sätta ihop ladys bästol.

— Bra, min käre Mingo! Ni skola vid Gud ej bli obelönade!

Därefter gick han till de båda vaktkarlarna och permitterade dem att gå ner och roa sig; han skulle själf taga vakten, ty Mingo och Castigo hade supit sig fulla. Vid åtta glas på hundvakten skulle de dock vara tillbaka, men nyktra, och då taga morgonvakten.

De båda negrerna lofvade detta och sprungo med höga skutt ned till floden.

Zambo bad lady Kennedy att icke lämna tältet, förrän han kom tillbaka; han skulle blott se efter om Castigo syntes till.

Härefter gick Zambo fram till den eld, som var uppjord åt savannen till, för att vänta på negerns återkomst.

Ett prasslande i buskarne hördes, och Zambo blef högst oangenämt öfverraskad, då han framför sig på blott tolf à tretton stegs afstånd såg en stor fläckig jaguar. Denne lade sig genast ned till marken och hade redan lyft sig färdig till språng innan Zambo hann kasta fram sin karbin.

I samma ögonblick hördes ett susande ljud och en lång pil hade strax bakom bogen genomträngt djurets hjärta.

Då Zambo blickade till sidan, såg han en indian samt cimaronen Castigo stående på tjugu stegs afstånd.

— Ett vackert skott och i rättan tid! sade Zambo, i det han gick fram till indianen och räckte honom handen. Jag tackar dig, höfding; men äfven jag skulle hafva dödat honom, tillade han, pekande på sin karbin.

— Ja — men illa klöst af den stora katten, svarade indianen.

— Du har rätt, höfding, ty jag hade denna gången ej hunnit skjuta förrän djuret var öfver mig. Är du Camarares-stammens store höfding, så hälsar jag dig broderligen.

— Det vara »Den röda Puman», Camarares' store höfding, massa doktor, presenterade Castigo med en djup bugning.

— Jag har hört af denne min tjänare, sade Zambo, att »Den röda Puman» skulle vilja rädda mig och den furstinna, som är min härskarinna, från den fångenskap, hvori en mördare och röfvare håller oss. Kan du, store höfding, gömma henne och hennes tjänare i blott en eller två dagar, så skall du blifva så belönad, att ingen höfding i ditt land skall vara rikare.

Ett flyktigt leende flög öfver höfdingens drag, då Zambo yttrade detta.

— Den röda Puman behöfver inga rikedomar, han har mer än han önskar af allting, men han har en skuld, som han vill betala. Den hvita furstinnan, som du kallar henne, har räddat den store höfdingen, och han skall rädda henne. Tala om för mig, hvad hennes store trollkarl önskar och hoppas, sade indianen.

— Hvad jag önskar har du hört, och hvad jag hoppas är, att i morgon eller öfvermorgon den hvite ladyns gemål kommer hit med sin stora krigspirog och hänger den svarte djäfvul, som har tagit oss tillfånga — och alla hans män på sina master!

— Och han är indianernas vän, denne store höfding?

— Du kan vara fullt säker därpå. Jag skall låta dig få mitt hufvud, om så ej är.

— Är han engelsman? frågade indianen.

— Ja, sade Zambo och talade nu om för höfdingen i korthet det tillämnade öfverfallet.

Indianen hvisslade. I detsamma reste sig ur gräset tätt invid de talande fyra indianer, som Zambo ej anat voro i närheten. Höfdingen pekade på tigerkatten, och två af dem gingo till denne, hvarefter han gick mot tältet.

— Det är Zambo! ropade denne då han kom närmare.

— All right! svarade Mingo.

Då Zambo med höfdingen, de båda indianerna och Castigo gått rundt det ännu ofullbordade tältet, funno de ladyn sittande i sin bärstol, med alla nödvändiga saker inpackade.

Lady Kennedy reste sig upp och räckte höfdingen handen samt tackade honom på spanska, för att han ville hjälpa henne.

Till allas förvåning bugade sig vilden och svarade på samma språk:

— Lady Kennedy har räddat Camarares-stammens höfding, och han betalar endast härmed en skuld. Framåt!

Ah! Ni känner mitt namn! sade lady Kennedy öfverraskad.

— Ja, och mer till, mylady, men vi skola tala om det sedan.

Mingo och Castigo fattade bärstängerna, och de båda

indianerna togo litet hvar af Roys börda. Höfdingen gick före bärstolen och tåget satte sig i gång.

— Halt! ropade Zambo, och närmande sig höfdingen pekade han nedåt floden.

Här syntes ett starkt ljussken från ångbåten och ett vildt sorl af röster.

— Vi kunna ej stanna längre, ty jag tror att det där stora svarta svinet, som ni kallar för »The Black Devil», nu ämnar sig upp till tältet för att fånga er. Jag har ej med mig många af mitt folk och vill ej håller förgöra dessa inkräktare på så vanligt sätt som att sända dem ett rägn af pilar, doppade i curare, lika med den pantern fick.

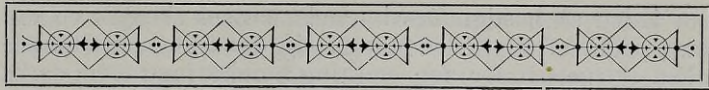
— Jag har verkligen lust att stanna för att se hvad han ämnar företa. Men...

— Det kan ni lätt få veta ändå, doktor, sade indianen och hvisslade på ett eget sätt ett par gånger.

I det svaga skenet från den glimmande elden syntes något, liknande ett rådjur, rärma sig med otrolig hastighet, och plötsligen stod framför den lilla karavanen en smärt ungdomlig gestalt, endast klädd i — — — ja vi måste säga det, äfven om någon skär kind skulle få rosens färg i följd häraf — alltså! endast klädd i — pil och båge. Ja, om det ej var gud Amor själf, så hade denne unge vilde dock ett stort syskontycke med honom, i synnerhet hvad kostymen anbelangar.

Efter ett par ord af höfdingen till ynglingen försvann denne i mörkret lika fort som han kommit, och flyktin-garne fortsatte samt ökade så småningom farten, tills dess de kommo i språngmarsch, hvilkens takt nu bestämdes af den entoniga sång, som de båda stora negrerna upp-stämde, under det de, som det tycktes, utan ringaste an-strängning förde sin lätta börda framåt.

Något före dagningen hade de försvunnit in i den gång, på hvilken »The Black Devil» med sina jägare an-ländt till den lilla slätt, där han mördade de brasilianske »skogskaptenerna».

KAP. XXXIII.

Den unge »Falken». — Inkas' skatter. —
»Vindthunden»!

»Där ströfvar i skogen en fri ung man
och ingen är fri ung man som han.»

Gustaf Fröding.

»Flammande i bärgets natt
guld i glimmerskiffer satt,
Rika blad med knoppar under,
gula som förgyllda lunder.»

Tegnér.

»Vid horisonten skyntade en fläck,
En mast — ett segel — ett beväradt däck!»

Byron.

Ynglingen af färgadt folk, den unge »Falken», som han för sin oöfverträffade snabbhets skull kallades inom den mäktiga Camarares-stammen — han med Amors uniform och vapen — ilade på sin höfdings befallning tillbaka till tältet.

Det skulle varit ett nöje för vår tids sportsmän att se denne axelbrede och högbröstadade, men dock så smärte yngling med samma fart som en kapploppningshäst ila öfver savannen.

Då den unge Falken kom i närheten af tältet, såg

Den svarte fribytaren.

han i den så hastigt försvinnande nattens skuggor en stor svart skara från floden närma sig det tysta och stängda tältet. I spetsen för den omkring hundratjugu man starka flocken gick en svart jätte med en stor sabel i handen. Då denna lilla armé kommit upp till den slocknade vaktelden, möttes de af de två negrer, som hade dagvakten.

— Sofva de där inne? frågade »The Black Devil».

— Ja kaptten, icke annat än jag vet. Vi fingo vakt klockan fyra, doktorn själf tagit hundvakten, emedan Mingo och Castigo supit sig fulla.

— Godt! Hallå, doktor! ropade Bill Huges, så att det gaf eko från klippan.

Då intet svar hördes, upprepade han sitt anrop. Då han ej erhöll svar nu håller, fick han tag i nacken på den, som haft vakten, och kastade honom fram mot tält-dörren.

— Gå in och väck min doktor! röt »The Black Devil». Och har du låtit honom rymma på din vakt, så skall jag vrida nacken af dig!

Negern närmade sig tältets dörr. Denna utgjordes af fyra med yxan i fyrkant formade läkten, på hvilka en bit segelduk fastnubbats. Som tältet lutade inåt, föll dörren igen, så vida man ej öppnade den så mycket, att den föll åt andra sidan, på den spända tältväggen.

— Nå! Går du eller ej? ropade jätten och ryckte sin revolver ur bältet.

Negern öppnade dörren, men for tillbaka med ett skri af förskräckelse samt låg orörlig på marken.

Karlens förskräckelse kom sig däraf, att Roy midt för dörren hade hängt upp det målade benranglet, som Castigo tagit med sig från ångaren.

Kaptten gick fram till den på ryggen liggande mannen och kallade honom vid namn samt ruskade honom. Död var han ej, men han låg med slutna ögon, och då han ej rörde sig, när kapttenen satte sabeln på hans hals, vände denne sig om och befallde andre styrmannen Thomson att gå in i tältet.

Denne, som var öfvertygad om att doktorn ej skulle göra honom något ondt, gick fram och öppnade dörren, men släppte den genast och for baklänges med ett hemskt

skrik. Därpå drog han sin manchetta och rusade in i tältet, låtande dörren falla igen efter sig. Han igenkände den af Castigo medtagna benrangelsmålningen och beslöt nu att uppföra en komedi för sig själf.

Då han såg, att tältet var öde, började han att slå sin manchetta mot ett par järn, som han fann på golvet, uppgaf förfärliga rytanden samt upplyfte den lår, som stod i det stora tältet, och krossade den mot en tunna, på hvilken arbetarne hade stått för att kunna spika fast de bräder, som upptill sammanbundo stolparne.

Af skuggorna mot tältet såg styrman Thomson, att alla de negrer, som varit på baksidan däraf, hade skockat sig framför ingången till detsamma och med förskräckta åtbörder och rop åhörde den rysliga strid, som ägde rum där inne.

Han hörde, huru »The Black Devil» förgäfvos befalde den ene efter den andre att gå in i tältet — fruktan för trollkarlen tycktes hafva en förlamande verkan på de fege männen.

Thomson öppnade nu sakta tältet på dess baksida och såg sig omkring; då där ej syntes någon, drog han väl till tältduken intill marken samt kröp framåt mot kaolunden. Då han kommit förbi den svagt glimmande vaktelden, kände han till sin förvåning någonting vått, som klubbade vid hans händer, och färgade hans hvita byxor mörka. Förskräckt reste han sig upp, men halkade och rullade om i det slippriga gräset.

— Det är blod! utbrast styrmannen, då han i den uppgående solens ljus såg på sina händer och kläder.

Vilda rop och förbannelser hördes nu från tältet, och Thomson beslöt att afvakta händelsernas gång och i nödfall låtsas vara mördad. Han låg ju i blod, därpå var han säker.

Vid Thomsons inträde i tältet hade det utanför detsamma uppstått ett ögonblicks tystnad. Då den vilda strid, som sedan tycktes utkämpas där inne, förnams af de utanför stående, började desse att hoppa och skrika, men då det dånande ljudet af den krossade lådan hördes, blef det för mycket för de svarte, och under utrop: »Trollkarlen! trollkarlen!» rusade hela besättningen mot stranden.

Springande fatt sin fega skara, lyckades slutligen »The Black Devil», sedan han slagit några af dem till marken, att med revolvern i ena handen och sabeln i den andra få dem att vända om upp mot tältet.

Från den nästan slocknade vaktelden lyckades han kasta några bränder på tältets tak. Då det började brinna, och ingen opposition inifrån hördes, fattade några af cimaronerna mod och tände på tältet rundt omkring. Några torra tunnor och lådor inuti gäfvo elden näring, och snart ramlade den lätta byggnaden ned.

Bill Huges lät nu sprida omkring de få bränderna och tältduksbitarne, men förgäfves letades efter några rester af människor.

Nu uppstod ett tumult i närheten af den andra vaktelden.

»The Black Devil» skyndade dit. Där låg hans styrman i en stor blodpöl och såg ut att vara mördad.

Då den store kaptenen böjde sig ned öfver styrmanen, hördes ett besynnerligt läte, liksom af en flöjt, nere mot floden. En hög eldslåga syntes från stranden, och på »The Black Devils» höga rop att följa honom rusade hela negersvärmen ned mot floden.

Styrman Thomson reste sig nu upp och funderade på huru han blifvit så blodig och om han skulle återvända till »Georgia» eller permittera sig själf — ty efter allt, som hade händt, var han öfvertygad om, att »The Black Devils» makt var bruten och att den store trollkarlen snart skulle taga hand om honom.

Plötsligt hörde han en melodisk stämman säga på spanska språket:

— Stå alldeles still, annars blir du dödad med ett skott! Svara — står du still?

— Ja, men hvem är du? sade Thomson och fortsatte:
— Är du skickad från doktorn eller lady'n?

— Kanhända från båda. Svara nu utan att vända dig om, ty då dör du. Hvad ämnar du nu företaga?

— Hm! Ja, det är svårt att säga nu — kunde jag blott träffa den svarte doktorn eller lady'n, så vore jag säker på att blifva hjälpt, men annars måste jag fly inåt landet och försöka lifnära mig hur som helst.

— Du vill alltså ej gå till »The Black Devil»?

— Nej! Förr i floden!

— Vill du lyda den som talar, så skall du snart återse doktorn och lady'n!

— Ja, befall blott, hvem du än är, om jag snart får återse dem.

— Vänd dig om, sade nu den röst, som samtalat med Thomson.

Styrmanen vände sig om och såg då framför sig den unge »Falken».

— Är du färdig att följa mig till din doktor, så kom — men du får springa fort!

— Springa kan jag, sade Thomson; gå före mig du.

Indianen gick nu före och styrmanen efter.

— Gå nu, eller rättare spring framåt! Rakt på den mörka fläck du ser där på skogen! Jag skall gå upp på denna klippa, men hinner fatt dig, innan du når skogen, styrman Thomson!

— Hur f-n vet han mitt namn? Ah, det är den svarte doktorn som . . .

Härmed satte negerstyrmanen af med väldig fart, ty han var en ovanligt god löpare.

Om en stund vände han sig om och såg den smärte indianen på klippans brant åt flodsidan. Förvånad öfver att denne kunde kommit upp på bärget så fort, satte han fart igen mot skogen. Då han var halfvägs, vände han sig åter om och såg indianen ännu stå däruppe.

— Då jag har försprång skall jag begagna mig däraf och vara en timme före rödskinnets, sade styrmanen och sprang mot skogen.

En kvart därefter sprang indianen vid hans sida.

Styrmanen ämnade helt förvånad stanna, men »Falken» ropade blott »Spring!» och ökade farten. Indianen var inne i skogen långt före Thomson, som något flat följde efter sin ledsagare.

De voro snart på den lilla slätten.

Solen höjde sig nu och belyste denna härliga plats. Långsidan af densamma begränsades af det höga, lodräta bärget, vid vars fot ett tätt busksnår växte, och midt emot reste sig den höga skog af palmer och mahogny,

som tätt sammanflätad af lianer bildade en mur af grönska, genom hvilken indianstigen var uthuggen. Öster och väster om den nästan ovala slätten sträckte sig äfven en dylik skog.

När den unge indianen närmade sig den förstnämnda sidan af slätten, lät han höra ett läte, så förvillande likt skogsdufvans, att styrmannen tittade upp i träden, fullt öfvertygad om dufvans närhet. En dufhane tycktes svara inne i skogen.

— Följ mig! sade den unge indianen och lade sig på marken.

Sedan han fört undan några täta lianer, kröp han, följd af styrmannen, fram på en liten stig, som mer tycktes vara gjord för kaniner än för människor. Då de krukpit framåt omkring trettio fot, stannade indianen och gjorde en om otrolig vighet vittnande rörelse, hvilken för den förvånade styrmannen hade till följd, att indianens ansikte befann sig midtför Thomsons.

— Tyst och lyd, annars blir ni genast dödad! Gif mig er halsduk — så där ja, nu måste jag knyta denna för ögonen på er. När jag tager af den, skall ni få se er doktor. Men jag säger er, att om ni försöker se under bindeln aldrig så litet, så är jag tvungen att såra er med en af mina pilar. De äro doppade i curaregifftet, och ni dör strax. Följ nu med mig!

Med dessa ord kröp »Falken» med fötterna före. Efter ett par minuter reste han sig och befalde Thomson att göra detsamma.

— Håll nu i min båge och följ mig, men kom ihåg, hvad jag har sagt!

Efter en halftimmes vandring stannade den unge indianen. Nu hördes åter dufvans läte och besvarades på något afstånd.

— Nu fortsätta vi, men som ni är blodig om hela kroppen, så skall jag leda er in i ett litet vattenfall, ni hör det plaska på afstånd.

— Kan jag få tvätta mig där, frågade styrmannen.

— Nej, men ni skall blifva tvättad, om ni vill — kom dock ihåg bindeln! hördes den unge indianen svara.

Framåt gick det åter, och snart voro de båda männen nära det dånande vattenfallet.

Här stannade »Falken». En röst hördes, och den unge indianen samtalade nu på sitt språk med någon af sin stam.

— Släpp nu bågen, befalde han. Så där ja! Lägg edra händer på mina axlar, och blif ej rädd nu!

Härmed tog han med sina händer omkring styrmannens handlofvar, böjde sina knän, ryckte upp Thomsons armar och bar så styrmannen framåt. Stora vattendroppar föllo, och nu störtade sig en vattenmassa öfver dem. Indianen sprang framåt, och duschen var öfver, men ett duggrägn visade, att vattenfallet var nära.

— Lagg er ned! sade Falken.

Thomson gjorde så, och i ett ögonblick hade han blifvit befriad från sina blodiga kläder, och flera händer gnedo och tvättade honom, kringvände och spolade honom med vatten samt torkade honom med en slags välluktande fiber. Därefter fick han påtaga sig ett par byxor och en väst samt sitt bälte, däri han med förvåning fann sin klocka, börs och manchetta.

— Se så, styrman, här har ni en läjdare! Det är tjugutva pinnar i den, gå upp, och när den är slut, skall man taga emot er.

Thomson äntrade upp, några händer fattade i honom, och han halades af sina för honom osynliga ledsagare några steg framåt.

— Håll nu i min båge och följ med! sade någon, som styrmannen på rösten kände igen var den unge Falken.

Det bar nu utför en lång stund, hvarefter ett slätt stengolf vidtog.

Styrman Thomson tyckte sig finna, att han passerade flere salar. Hade han nu ej haft bindeln för ögonen, så häde han säkert häpnat, ty väggarne i dem vore af hvit, glänsande kvarts, i hvilken det röda guldet ringlade sig i breda ådror.

Han gick igenom Inkas' grufva.

I några af dessa salar lågo högar af arbetadt guld — kannor och dryckeskärl af tjockt guld och formade som blommor, snäckor och djur, och i synnerhet blommor,

gjorda efter naturen, men af guld, stridsklubbor, sköldar och lurar, allt af renaste guld och besatt med tusentals ädelstenar, i synnerhet diamanter. Det gnistrade, glänste och flammade rundt omkring vid belysningen af en liten fackla, som Falken jämte ett par pilar bar i sin högra hand.

Det var Inkas' skatter.

Vägen gick nu uppför och slutade vid en trappa. Styrmannen ämnade räkna trappstegen, men kom af sig på hundratalet och tyckte sig hafva gått dubbelt så många till, innan indianen stannade. Denne gick nu in i en gång till vänster, i hvilken ett litet hål på väggen insläppte en strimma dagsljus. Här föll han på knä och letade, samt tycktes snart ha fått reda på hvad han sökte. Det var en bred järnstång med många hak uti. Han instack denna i en springa i bärget, och kort därefter vände sig en kolossal klippa, lämnande öppning för två man i bredd. Falken ledde nu ut Thomson, stängde klippan och kastade nyckeln genom den lilla springan in i gången. Han befann sig nu i öfre kanten af en liten, för tusentals år sedan slocknad krater.

Häriifrån gick en smal väg snedt utför och slutade i mynningen af en liten grotta, som var belägen högt uppe på bärget öfver den lilla platsen, där »The Black Devil» lömskt nedskjutit »skogskaptenerna». Häriifrån var en härlig utsikt öfver skogen, »The Black Devils» klippa och floden.

I denna grotta voro för tillfället församlade lady Kennedy, Zambo, Roy, Mingo, Castigo, och »Den röde Puman».

En skogsdufva hördes kuttra.

Höfdingen gaf genast svar.

— Nu kommer min son, den unge Falken, sade höfdingen.

Denne inträdde med styrmannen, från hvars ögon han borttog bindeln.

— Ah! Doktor! Och ni med, mylady, och Roy, Mingo och Castigo! Räddade! O, hvad jag är glad. Men nu skola ni få höra.

Och härmed berättade styrmannen om benrangelsmannen i tältet och om sin förfärliga strid med denne,

och huru han blifvit nedblodad, samt för öfrigt allt som hänt.

— För att rädda Thomson, hvilken jag hört af Castigo är doktorn mycket trogen — jag visste, att det måste vara han, ty kaptenen hade kallat honom så — ilade jag ned till stranden och antände ett fat olja samt sprang sedan upp och tog honom med, sade Falken.

Lady Kennedy tackade denne.

— Se! ropade Falken, pekande nedåt floden. En stor ångbåt! En sådan, som den svarta satan har där nere vid stranden . . .

— »Vindthunden»! »Vindthunden»! ropade Zambo och knäppte sina händer tillsammans.

Glädjen var dock för stor för lady Kennedy, och hur stark hon än var, föll hon nu i den unge Falkens armar. Zambo skyndade till, de båda männen lade henne på en gräsbänk, och den trogne tjänaren var nu fullt sysselsatt med att återkalla henne till sig själf.

KAP. XXXIV.

Striden mellan »Vindthundens» och »Georgias» folk.

»Han fick knappt ur mustaschen sitt sista ord,
när för en trumf af Brasken han damp till jord;
det var dock nästan mera än svar på tal.
det hade han ej väntat af sin korpral!»

Runeberg.

»Stig, du lätta falk, mot solen,
Se dig om och låt oss veta,
Hvad det larmet skall bebåda,
Som från alla sidor spörjes!»

Strandberg.

Från bärget kunde de därvarande nu se, huru farten saktades på den inkommande ångaren. Då den kom närmare, hördes dess ankarkätting löpa ut, och i detsamma den »sjöng upp» (blef styf), firades alla båtar i floden och bemannades.

En af dem gick till stranden samt fastgjorde ett par trossar vid där växande träd. Snart hördes ångvinscharne surra, och då nu trossarne sträcktes, halades ångjaktens akter upp mot floden, så att dess babords bredsida var vänd mot »Georgia».

Om strid skulle uppstå, så egde nu »Vindthunden» den stora fördelen att kunna använda sina nio kanoner och äfven de båda pivotkanonerna, hvaraf fans en i aktern och en på backen.

— Så där, mina herrar! Jag är säker på, att den där ångaren icke är någon annan än »Georgia». Men andre styrman påstår sig kunna svära därpå, ty han har varit med den ett par resor, sade sir John. Kapten Brown! fyra af ett präjskott, så skola vi väl se, hvad han ger sig ut för.

Skottet small. Det dröjde en god stund, men slutligen hissade »The Black Devil» den holländska flaggan.

— Se där, sade öfverste Knight, där kommer en falsk flagg, det kan jag svära på, ty så länge kan det ej dröja att hissa sitt lands flagga. Det finnes alltid i beredskap — men hvad f-n göra de nu?

— Ned genast från kommandobryggan! De där svarta satarne hålla på att ladda den kanon, som de hafva där akterut! En granat i pivotkanonen där förut! Genast, kapten Brown!

Två minuter senare smälde nästan samtidigt två skott.

Kulan från »Georgia» ryckte loss järnstängerna på »Vindthundens» kommandobrygga och kastade dem ned mot halfdäcket.

Granaten från »Vindthunden» träffade toppöfverfallet på »Georgias» kanonlavett, där den sprang, och lemlästade de fyra cimarones, som utgjorde dess kvarvarande betjäning. Flere skärfvor sårade äfven några andra af negrerna, som sprungit fram för att se verkan af sitt skott. Förfärliga tjut och skrik hördes från »Georgias» däck.

— Nu, sir John, om ni behagar, så låt fyra af edra skickligaste skyttar placera sig här på backen samt öfversålla däcket med gevärskulor! sade öfversten.

— Må göra! Men min hustru och min trogne major domo kunna sitta fängslade ombord -- således får intet skott lossas mot ventilerna eller skroftet på detta fartyg, innan jag vet, hvar de befinna sig. Hör ni det, gossar!

— Förlåt, mylord, att jag, som ej är krigare, lägger mig i ert samtal, sade nu doktor Wallis; men jag är säker på, att de icke äro där, ty då skulle de alltid gifvit oss något tecken, att de funnos ombord.

— Sannt, doktor, sade öfversten; men nu, mylord, skulle jag gärna vilja bedja er att få befälet öfver landstigningstrupperna -- ja, ja, under ert öfverbefäl, förstås.

— Käre vän, tag ni befälet, men vi skola avancera så smått, ty lefver Zambo, så är jag säker på, att han gifver någon signal.

Vändande sig till kapten Brown, fortfor sir John:

— Ni, kapten Brown, tager befälet ombord. Förste styrman följer mig och tager med två signalflaggor. Vi kunna då signalera efter Morses system och ni svarar.

— Ja, sir!

— Äro alla båtarna bemannade och allt folket beväpnadt med gevär?

— Ja sir! Hvarje man har trettio patroner, och alla hafva af de nya gevären. De, som höra till styrbords vakt, hafva äfven revolverar.

— Mycket bra, kapten! Men mat och dryck?

— Hvarje man har mat för ett dygn, och doktorsn uppsappare får bära några buteljer rom. Smith har en korg med sig för herrarnes räkning, har han sagt.

— Godt, då gå vi i land, sade sir John.

Öfversten var redan i land och stälde upp sitt manskap så, att han fick en hvit och en svart hela ledet igenom. »Landtarmén», som doktor kallade den, bestod af ethundrafyra man, utom förste styrman, konstapeln och de tre herrarne, två betjänter samt doktorsn svarta biträde. Snart hade öfversten delat sitt folk i två troppar, hvaraf den ena ryckte fram i kedja under befäl af styrmannen på den högra och konstapeln på vänstra sidan. Sir John och doktor Wallis följde med de femtio man, som i samlad tropp marscherade fram efter jägarkedjan.

Nu hördes ett väldigt oväsen från »Georgia» och en massa blodtörstige svarte, fulla af rom och mordlust, rusade ur den gamla blockadbrytaren samt stormade i en samlad klunga mot »Vindthundens» besättning. Genast drog sig jägarkedjan, efter gifna order, intill troppen, som gjort halt.

— Styrman, signalera »granater»! kommenderade öfverste Knight.

Styrmannen hade ej hunnit med flera signaler än G. R. A. N., förrän fyra skott tätt efter hvarandra hördes — de susade öfver sir Johns och hans manskaps hufvud

och två af granaterna slogo ned midt i »The Black Devils» trupp.

Förfärliga skrik och jämmerrop hördes.

— Framåt! kommenderade sir Robert Knight.

— Halt! Gif fyr!

Och på tjugu stegs afstånd smattrade nu en förödande salfva in i de druckna cimaronernas leder. En allmän flykt bland dessa var följden.

Öfversten ville nu gifva en salva till, då sir John hindrade honom och pekade uppåt slätten, där en indian med en hvit näsduk på en lans med nästan öfvermänsklig snabbhet närmade sig hans trupp.

Sir John skyndade emot budbäraren.

Denne stannade framför engelsmannen.

— Kan jag träffa sir John Kennedy?

— Ja, det är jag! Har min vän något bref att lämna mig?

— Ja, om den hvite höfdingen har något namn, som han tänker på att säga den unge Falken, svarade denne.

— Ellen! ropade Sir John, nästan darrande af hopp.

— Här! sade den unge Falken, i det han drog i sär sin lans, som bestod af ett smalare och ett gröfre rör, samt därur framtog ett bref.

Sir John hade knappt läst brefvet, förrän han skyndade ned mot öfversten och sitt folk.

— Räddad! räddad! Lofvad vare Gud! Räddad utaf Camarares-stammens höfding och hans unge son. Kom hit, unge man, och låt mig tacka dig!

Den unge Falken närmade sig helt blygsamt sir John — — men på en gång blixtrade hans ögon — han kastade om kull sir John och hans kastspjut flög, på samma gång ett skott small och en kula hvinande passerade öfver sir John. Spjutet for in i bröstet på en af de fallne cimarones, som kvicknat vid och i själfva dödsstunden ville hämnas.

Sir John reste sig skrattande, men öfversten sprang till den unge Falken, omfamnade honom, skakade hans hand och ropade:

— Förb—dt präktig pojke!

Äfven sir John tackade indianen, hvarefter den senare gick och återtog sitt kasts pjut.

Här var doktorn i fullt arbete med att förbinda och plåstra om de sårade negrerna.

Under tiden läste sir John upp för öfverste Knight en del af sin hustrus och sin major domos bref, däruti de bådo honom att helt och hållet förlita sig på den unge Falken, som var höfdingens son och som skulle föra honom till det ställe, där lady Kennedy befann sig.

Sir John såg nu med ett frågande ögonkast på öfversten, som sade:

— Lyd detta råd! Jag kan svära på, att den unge mannen är hederlig. Jag har sett indianer förr, och nio tiondedelar af dem äro numera, tack vare de hvite, ett fördömdt listigt rackarepack, men den återstående tiondedelen är — — ja, hedersmän. Den unge indianen där är en af dem.

— Godt, jag tror detsamma. Vi skola nu gå och taga order af honom, sade sir John.

Då de båda herrarne kommo upp till den plats, där de två granaterna hade exploderat, sågo de doktorn, som tyktes hafva fått ett par förbundna.

— Nå, vördige Eskulap! Nu är ni uti ert esse, skulle jag tro, ni har ju fått ett arbete, som tillkommer er vetenskap sade sir John.

— Jo, jag tackar jag! De förb—de granaterna ha ju här slagit ihjäl elfva man. Två har jag förbundit och där ligga tre, som ni själf kan se äro lefvande, men en är krossad, en annan är uppristad, och där en tredje — se och höra deras jämmer, det måste jag göra — är tvungen att göra, fastän jag med den här lilla flaskan skulle kunna döda dem alla inom en kvarts timme. Jo, det är sköna lagar!

Till sir Johns och hans vänners förvåning sade nu den unge Falken:

— Desse män äro dömda till döden i dag och alla deras följeslagare äfven.

Falken tog fram ett litet horn samt doppade spetsen af sitt spjut däri, hvarefter han närmade sig de sårade och berörde deras sår med spetsen af sitt vapen. De

sårades jämmer upphörde, de sjönko tillsammans och rörde sig ej mer.

Doktorn sprang fram till de af indianen vidrörde männen. De voro döda.

Plötsligt gaf han till ett rop — indianen hade helt lätt stuckit de båda af doktorn förbundna. Han rusade till dem; äfven de voro döda. Han började nu öfverösa den unge Falken med ovelt. Då han slutat, knäppte han ihop sina händer, och blickande mot himlen, gaf han indianen ett tillnamn, som denne ej förtjänade:

— Dumhufvud!

— Den hvite medicinmannen tackar sin gud, för att den röde mannen varit så förståndig och lindrat deras plågor — då de i alla fall måste dö i dag! sade den unge Falken på spanska.

Doktorn kom nu ihåg, att han talat engelska, som han tagit för gifvet att indianen ej förstod.

— Hör nu, min unge vän, ni skall nu blifva vår general och anföra oss, står det i detta bref. Nåväl! Befall nu, och jag skall upprepa edra order, sade öfversten.

— Då min fader, Den röda Puman, var sjuk, har den unge Falken i spetsen för fyrahundra krigare af sin stam slagit öfver femhundra fiender. De förlorade nära hundra man, Falken endast tjugu. Sedan hafva dessa fiender blifvit lugna, hafva icke stulit Camarares' vackra hästar mer, men den unge Falken hvarken vill eller kan befalla öfver hvita män och stor engelsk höfdings tappra krigare med eldvapen. Falken tror dock, att den svarte kaptenen laddadt kanoner som stå i land, för att skjuta ned denna trupp. Vi gå genom den lilla skogen, som hindrar oss att se hans ångbåt, och taga honom i sidan. Den vackra ångbåten där beskjuter den svartes ångbåt med sådana skott, som den sköt nyss. »The Black Devil» kommer då att retirera till sitt påbegynta röfvarnäste på den där klippan. Ångbåten skall då beskjuta den. Sedan skola vi drifva honom dit jag skall visa er.

— Vid gud, en ny Wellington! ropade öfversten helt förtjust.

— Om jag finge tvätta denne brune yngling, så blefve han kanske hvit, sade doktorn.

— Den unge Falken ser i den där dungen, dit vi först måste, några svarte, som ligga på vakt. Om vi ställde upp oss och först gingo, som om vi skulle gå i fällan, därpå hastigt stannade, sköto med många bössor på en gång och så sprungo upp på kullen, då skulle vi taga den utan någon sårad.

— Bra, min unge vän, men jag skall först gifva order till min ångbåt. Styrman, klar med signalerna!

— Klart är det!

— Signalera: »Beskjut ångaren med granater, sedan vi passerat — klippan!»

— Talar ni med bara en flagg? frågade Falken.

— Ja, som ni ser — när har ni sett att man kan tala med flera flaggor?

— I en bok.

— Besynnerligt — en vilde! tänkte sir John.

— Signalerna äro aflästa och förstådda, rapporterade styrmannen.

— Framåt marsch! kommenderade öfversten samt ropade sedan; Höger om språngmarsch — vänster om — halt — gif fyr — anfall med bajonett — — — hurra!

Och ungefär lika fort som kommandona hördes var den lilla backen med kakaolunden stormad.

Några af »The Black Devils» män lågo dödade i buskarne, men de sårade tycktes de flyende ha medtagit.

Nu hördes granatelden från »Vindthunden» till höger, och dennas gastar marscherade fram öfver kullen och utbredde sig där, ordnade sig efter öfverstens order på två led, hvaraf det första sköt och därpå drog sig två steg tillbaka och laddade. Nu sköt det andra ledet, hvarefter det första åter ryckte fram.

Denna jämna eld var för mycket för Bill Huges negerbyke, och snart började de fly.

Till klippan, boys! ropade »The Black Devil» och skyndade mot denna.

Så snart »Georgias» folk började fly, hade sir John med sin trupp gjort vänsterom och sprungit öfver den lilla savannen upp mot den kakaolund, i hvars närhet lady Kennedys tält hade stått.

Öfversten kommenderade här vid en vink af indianen halt.

— Bra, mina tappra Vindthundar! Jag är förtjust öfver att hafva äran att kommendera en sådan trupp! sade nu den muntre öfversten.

— Vindthundar! Vindthundar! Bra! Hör, hör! Lefve öfversten!

— Lefve hjälten från Montego! ljöd det från Vindthundarne på uppmaning af sir John och doktorn, som härvid höjde sina hattar.

Än en gång hurrade »landtarmén» och viftade med mössorna.

Under tiden hade kaptén Brown öppnat en jämn eld mot klippan, så att de svarte sjöröfvarne hastigt drogo sig tillbaka och skyndade sig, med »The Black Devil» i spetsen, att komma fram mellan klippan och floden.

— Sir! sade den unge Falken.

— Ja, min unge vän, hvad vill ni?

— Hälften af dessa män skola följa mig samma väg som de svarte tagit. Den hvite höfdingen går med andra hälften på denna sidan af klippan, så träffas vi på andra sidan och förena oss där — men ingen får skjuta på »The Black Devil», ty den goda ladyns stora trollkarl vill tala vid honom, innan han själf dödar honom.

— Vi skola skona honom tills vidare, sade sir John.

Indianen gick nu utan att se sig om fram mot klippan vid floden, och sedan öfversten sändt hälften af sitt folk att följa honom, marscherade han med sin afdelning rundt den östra delen af denna besynnerliga klippa.

Då sir John och hans vänner kommo fram till början af savannen, som låg mellan klippan och skogen, stannade de ett ögonblick och utbrusto i ett nästan omedvetet:

— Ah, så vackert!

Framför dem låg den grönskande savannen, som slutade med den i mörkare saftig grönska klädda skogen, öfver hvilken det höga bärget reste sig, äfven det ett litet stycke klädt med en något blåaktig grönska af murgrönslika slingerväxter.

Till höger syntes floden härifrån liksom kommande ut ur skogen under det ofvanför ett väldigt vattenfall från

en jämn klippdam minst sextio meter högt och tjugu meter bredt störtade sig i den grönskande skogens toppar och försvann.

På savannen nedanför skogen syntes »The Black Devil» med sina cimarones i kedja så småningom draga sig mot skogen.

Snart var sir John Kennedys manskap samladt och förföljde de flyende. Slutligen hade desse försvunnit i den ingång, som förde till den omtalade lilla slätten under bärget.

— Låt oss nu, sade den unge Falken göra halt här något utom bösshåll från skogen.

Halt kommenderades, och den unge Falken sprang nu in i skogen något till vänster om gången.

Här stannade han, och en indian framträdde, mottagande Falkens kastspjut samt lämnade honom en bred guldring, tätt besatt med sex tums höga purpurfärgade röda fjädrar, äfvensom ett koger med pilar.

Innan Falken hunnit tillbaka till sina vänner, hördes några förfärliga stridsrop, som det tycktes från ingången till skogen.

— Följen efter mig! sade ynglingen och störtade in i gången.

KAP. XXXV.

Höfdingens domslut. — Boormen. — Sjö-
röfvarens slut.

»Hurra, bussar!
Slik jakt man såg ej sedan Nimrods tid.»

Atterbom.

»Förskräcks för din lott!
Förskräcks! Jag skall hämnas!
Det straff, som dig ännas,
Skall uppnå ditt brott.»

Kellgren.

Från grottan i bärget hade höfdingen åsett det lilla fält-
tåget. Den förre hade äfven sagt dem, huru det skulle
gå, och att han genom sin son meddelat sig med sir
Kennedy.

— Er son, store höfding! sade lady Kennedy, som
återkommit till sig själf tack vare Zambos bemödanden.

— Han var ju här nyss, hur kan han vara hos min
man nu?

— Falken bör ju kunna flyga, och detta kan han
nästan, ty han eger en ovanlig förmåga att kunna springa.
Vi hafva utmärkta hästar, men den unge Falken följer
dem med lätthet. Se där — om ni begagnar er doktors
kikare, kan ni se honom vid, som jag tror, er makes sida.

Lady Kennedy fattade kikaren, och ett lätt rop flög
öfver hennes läppar.

Zambo stödde henne med sin arm.

— Lugna er, mylady, det är sir John, och det dröjer ej länge, förr än ni får omfamna honom.

— Och detta har jag näst Gud dig min tappre beskyddare, att tacka för! Min make och jag skola aldrig glömma det!

Ladyn blickade åter genom kikaren. Efter en stund sade hon:

— Där ser jag den store svarte negerkaptenen. Han tyckes vilja få sitt folk att stanna, men de retirera. Där ser jag äfven den unge Falken. O, hvad han springer, han riktigt flyger öfver slätten — han för bud från min man till högra flygeln — ja, de draga sig till midten, och nu skyndar han tillbaka. Se! se! Ja, han tyckes i sanning flyga som en ung falk.

— Den unge Falken är road däraf, sade nu hans fader, han har öfvat sig häruti och har haft stor nytta däraf. För några år sedan hade vi en gränstvist med en grannstam, och då fingo ett tjugutal af deras ryttare sikte på den unge Falken, som jagade ett vildsvin. De beslöto att fånga honom, emedan gränsregleringen då lätt skulle gått för sig mot hans lösgifvande. Med höga rop redo de mot honom. Om de varit endast fyra eller fem man, hade Falken stridit, men nu egde han rättighet att fly; och efter sex timmar voro ryttarnes hästar trötta och Falken gick långsamt från savannen in i skogen och var räddad. Denna jakt kostade mina grannar vid gränsens ordnande en god remsa land. Men nu, doktor, skall jag infria mitt löfte till dig — följ mig!

— Mylady, jag går nu för att sända er make till eder! Det blir nu han som kommer att blifva — er beskyddare — farväl!

Lady Kennedy märkte, att Zambos röst var upprörd, och i hans blick låg ett fast beslut.

— Zambo! sade ladyn. Du lofvar mig att återkomma med min man hit till mig?

— Omöjligt, mylady, jag har en mission att uppfylla...

— Jag förstår — att straffa »The Black Devil». Nåväl, om du eller lagen gör det, är det mig likgiltigt, och

om du vill skiljas från mig, så — — — kan ju jag, en svag kvinna, ej hindra det — men innan dess har jag sex ord, kom ihåg sex ord, som jag vill säga dig. Lofvar du mig, att jag får tillfälle därtill?

Zambo stod som på glödande järn.

— Du lofvar att taga vara på ditt lif till dess. Du måste höra dessa sex ord, och till dess tillhör ditt lif mig — gå nu!

Zambo bugade sig och följde indianhöfdingen.

— En märkvärdig kvinna! sade Zambo för sig själf under det han följde »Den Röde Puman» utför bärget. Hur kunde hon se, att mitt farväl skulle blifva ett farväl för alltid? Jag hade ju beslutit att låta »The Black Devil» eller någon af hans bofvar skjuta mig — ty huru skulle jag väl kunna lefva med denna glödande känsla i mitt bröst, med, ah! Och *honom* skall jag nu möta — — —

Här afbröts Zambos monolog af höfdingen.

— Se dit ned! sade han. Ser du »The Black Devil» där?

— Jag ser honom och en mängd af hans folk.

— Kom nu hit. Ingången till den lilla ovala slätten här nedanför är besatt af »The Black Devils» folk, men på båda sidor af denna gång stå femtio à sextio af mitt folk. De äro beväpnade med blåsrör, och vid ett tecken af mig blåsa de små, helt små fjäderpilar, doppade i *Curare* på den ene efter den andre af dessa skurkar, och när de andre få se en efter annan falla ned och dö, så rusa de in på slätten, och vägen är öppen för sir John. Du skall nu först följa mig till honom. Vänta mig här en minut.

Efter nämnda tid återkom höfdingen. Han bar på hufvudet en vacker öppen hjälm af guld, rikt besatt med dyrbara ädelstenar, och var dessutom prydd med en fjäderbuske af svajande röda fjädrar. På bröstet glänste en stor guldplåt, ej olik ett bröstharnesk, i hvars midt solens bild konstnärligt var anbragt af juveler, hvaraf den mellersta säkerligen var af ett kolossalt värde. Kring armarne hade han några tjocka, om hög konstskicklighet vittnande guldringar och kring midjan ett bälte, från hvilket otaliga gula fjädrar nedhängde.

— Följ mig, sade höfdingen till Zambo.

Ett litet stycke närmare floden stannade han.

— Se nedåt och säg mig hvad du ser.

— O, sade Zambo förvånad, bakom träden rundt om slätten är en gång och den är tätt uppfylld af indianer, beväpnade med bågar, där måste vara två à trehundra man.

— Du gissar ej så illa, doktor. Nå, tror du nu, att din lady har varit väl beskyddad?

— Du är en ädel man, höfding, och jag tackar dig, sade Zambo.

Han följde nu sin ledsagare in i denna gång, hvarest de indianske krigarne stodo som bildstoder af sten, orörligt stödda på sina bågar. När höfdingen kom fram emot ingången till slätten, stannade han.

— Se nu, och kom ihåg hvad jag sade, yttrade »Den röda Puman».

Härpå lät han höra en egendomlig hvissling.

Höga rop af förskräckelse hördes nu från gången, och af de tio man, som »The Black Devil» hade posterat därstädes för att försvara ingången till den lilla heden, rusade sju stycken ut och fram till sin svarte kaptten.

— Hvad är det? frågade han dem.

— O, kaptten, den ene efter den andre af oss föll stendöd till marken. Jim och Will och magre Bob ligga döde där inne...

— Sådana fega krukor ni äro! ropade jätten och rusade in i gången.

Han kom strax därefter ut med cimaronen Will, släpande honom in på gräsplanen.

— Stå på benen, din fyllbult! ropade »The Black Devil», i det han lika lätt, som om det varit en treårig pilt, lyfte den storväxte negerns kropp på rak arm upp en fot öfver marken.

Då Will ej rörde sig, kastade han honom upp emot eken, samt undersökte honom där. Det var samma träd, mot hvilket den brasilianske skogskapttenen stödde sig, sedan Bill Huges lönmördande kula träffat honom.

— Död, död! Ja vid alla hvita — — är han död! sade jätten, som icke såg det lilla såret bakom örat på cimaronen, genom hvilket curare-giftet hade blandat sig med blodet.

Indianerna hade, så snart gångens försvarare sprungit, skyndat fram och återtagit de små dödande fjäderpilarne.

Under det »The Black Devils» folk stod omkring sin store kapten, hade höfdingen och Zambo gått in på den släta planen samt närmat sig den svarte fribytaren och hans män.

— Doktorn! Trollkarlen! ropade plötsligt en af cimaronerna, och hela hopen drog sig med tydliga tecken till rädsla baklänges mot eken, under hvilken »The Black Devil» stod.

— Se! sade höfdingen sakta till Zambo. Ser du där i eken öfver »The Black Devils» hufvud ett par små ögon, som gnistra af ilska? Det är en Sucurijusorm, en af de största och farligaste boaormar. Jag skall, så snart ni lyfter er högra arm upp i luften, låta en af mina män skjuta en trubbig pil på odjuret och det kastar sig genast på jätten.

Härpå sade höfdingen några ord liksom upp i luften, och en skogsdufvas läte hördes genast därefter.

Höfdingen tog nu ett steg framåt.

— Svarte djäfvul! sade han. Du har med dessa dina skurkar och fördömda negrer ämnat uppbygga ett fäste för att därifrån rövva och mörda bland de indianstammar, som här bo. Du kände ej deras furstars makt och trodde, att du skulle kunna göra dem till slafvar. Därför har jag dömt dina blodtörstige följeslagare till döden. Hvad dig själf beträffar, lämnar jag dig i denne mans hand.

— Framåt, cimarones! Framåt gossar! röt Bill Huges. Hugg ned den där indianen! Se ni de juveler han bär? De äro edra — framåt, framåt!

De svarte röfvarne rusade med höga skri fram mot slättens midt, där indianen och Zambo stodo.

Plötsligt hördes ett susande i luften och ett rägn af pilar haglade öfver cimaronerna. Ett gemensamt, kort och ohyggligt dödsskri hördes öfver den lilla slätten, och den ene efter den andre eller tre, fyra och fem i stöten af dem föllo på hvarandra, utstötande sin sista suck.

Somliga af de svarte voro skjutna så, att pilarne hade gått midt igenom deras kroppar, på somliga sutto pilarne

kvar i en arm eller ett ben, och åter hade en af dem blott ett lätt sår i själfva köttet — men *Curare* hade gjort sin värkan.

Under den korta tid, som detta blodbad varade, hade den unge Falken gifvit öfversten order, hvilka denne med orubbligt allvar mottog och med handen vid hatten besvarade med: »Ja, generalfältmarskalk!»

Hastigt förde han nu sitt folk in genom indiångången i skogen och ut på den lilla slätten samt uppstälde dem på två led något bakom höfdingen och Zambo.

Härefter förde den unge Falken sir John genom en god del af indiankrigarnes leder och uppför bärgen, där nu den rike plantage-egaren på Falkens anmodan stannade och med förvåning blef varse, hvilken mängd krigare som inneslöt den vackra slätten.

Med en viss beundran såg han den ståtliga höfdingen i sin smakfulla dräkt och Zambo i sin hvita toga samt under sken »The Black Devil», som med sin jättelika herkuliska gestalt, med dragen sabel i den ena handen och den gamle revolvren i den andra, sannerligen tycktes göra skäl för sitt namn.

Sir John och den unge Falken kunde nu höra och se den tragedi, som utspelades där nere.

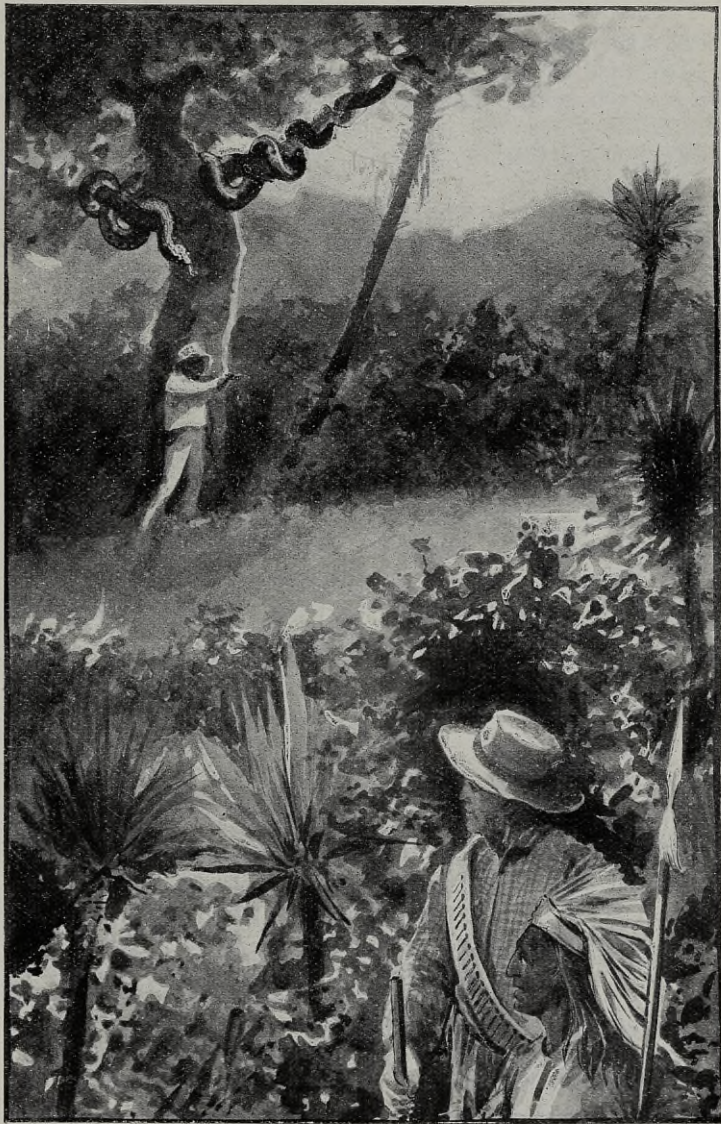
»The Black Devil» stod som en järnstaty.

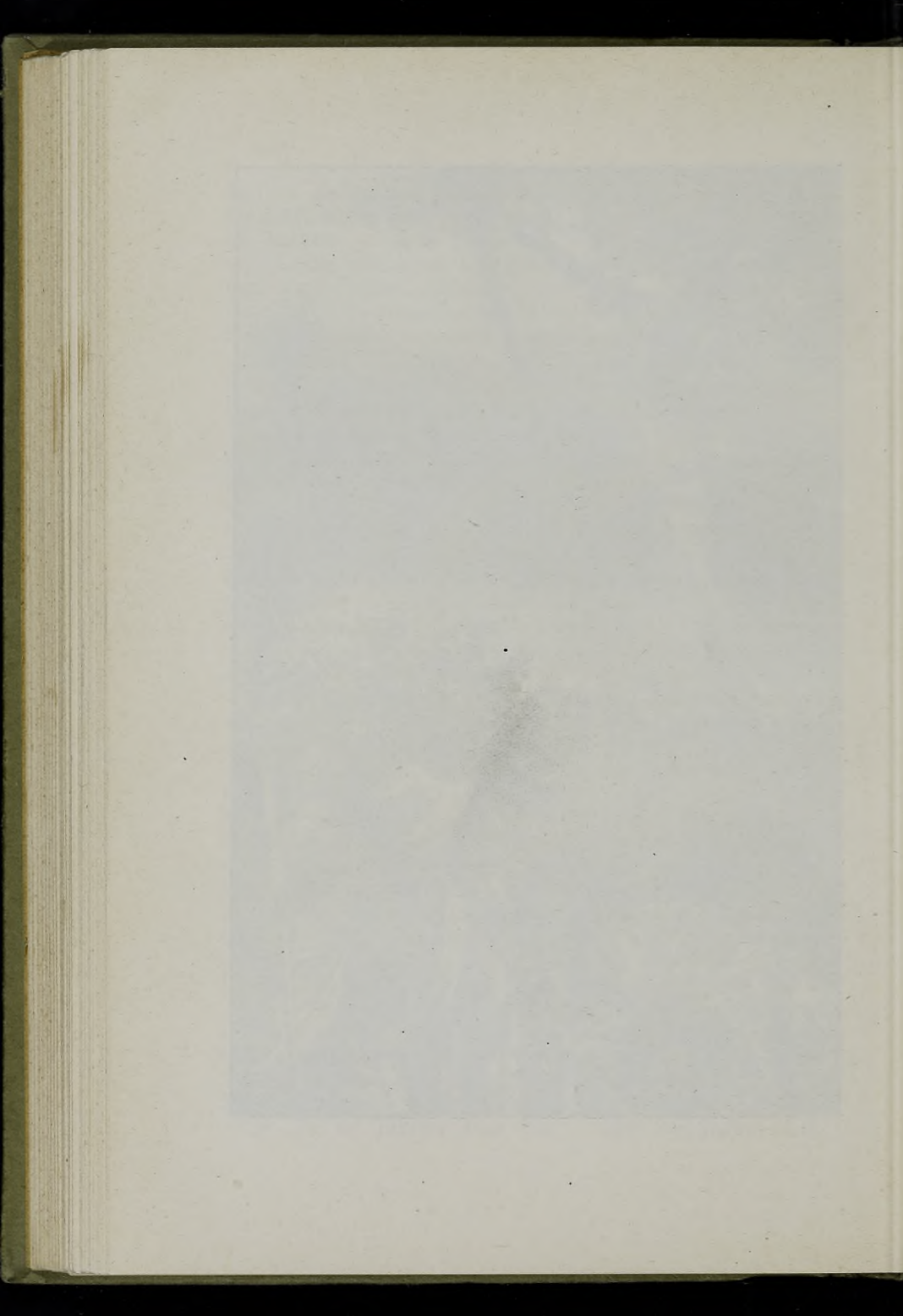
— Dig, usla, fega rödskinn, sade han slutligen, föraktar jag, ty hade du ej haft med dig den där svarte trollkarlen, som står vid din sida, så hade du ej kunnat döda mina män. Du har ej med dig en enda man här, och dessa pilar äro alltså skickade af honom — ha ha, ha! usle indian!

En låg hvissling af höfdingen hördes, och inom några sekunder stodo trehundra indianer framför träden kring slätten. Vid en ny signal försvunno de röde männen bakom lianer och löf.

— Nå, hvad har nu »The Black Devil» att säga mig, innan han dör — ty jag ger dig blott fem minuter att lefva, Bill Huges! sade Zambo.

— Ha, ha, ha! din djäfvul till trollkarl! Ångrar du inte, att du icke antog mitt anbud? Se på denne indian — se på de juveler han bär — *han har Inkas' skatt!*

Hade du följt mitt råd, så hade både du och jag kunnat vältra oss i guld! Nu har du i stället blifvit hans slaf . . .

— Hur många gånger har jag ej sagt dig, att det var slut med mitt tålmod! Men nu är det allvar, ditt mått är rågad, och därför skall du nu dö! En död, sådan du förtjänar! sade Zambo.

Han lyfte sin högra arm i höjden. I detsamma flög en pil från nästgränsande träd in bland den vackra ekens lummiga grenar.

Ett prasslande hördes, och blixtnabbt sköt den retade Sucurijus-ormen ned från det löfrika trädets grenar och hade i ett ögonblick slingrat sig två hvarf omkring »The Black Devil» samt tryckte honom samtidigt mot trädets stam.

— Hjälp, doktor! Hjälp! rosslade negerkaptenen.

Men då han såg, att Zambo med öfver bröstet korslagda armar vände sig bort, förstod han, att han endast kunde lita på sig själf, och en kort, hemsk kamp uppstod nu mellan den svarte jätten och den förfärliga boan.

Under det denna samlade sin styrka i de två ringar, den slagit kring lår och bröst på den svarte, försökte den äfven bita honom. De små ilskna ögonen och det öppna gapet med den därur fladdrande klufna och svarta tungan närmade sig ofta »The Black Devils» hufvud, men vek åter smidigt undan, då dennes sabel kom i hans närhet.

Plötsligt drog Sucurijus-boan till sina ringar, ett krasande hördes — »The Black Devil» gaf till ett förfärligt skri — — — ormen närmade sitt hufvud, gapande för att hugga sina tänder i sin fiendes ansikte, då »The Black Devil» med ett väldigt hugg genomskar odjurets hals, så att dess hufvud föll ned på marken.

I dödskampen klände odjuret dock sin ringlade kropp tillsammans, och under den tystnad, som nu rådde, hördes, huru jättens lårben sprungit af.

Ormens kropp utvecklade och lindade sig kring trädets stam, slående marken med sin nu slappa stjärt.

»The Black Devil» sjönk tillsammans och sabeln föll ur hans hand.

Zambo och höfdingen närmade sig den döende.

I detsamma hörde de ett pustande bakom sig och sågo nu doktor Wallis, som helt svettig och andtruten kom springande efter dem.

Han omfamnade Zambo sägande:

— Bra, min vän och kollega, store doktor, medicinman och mäktige trollkarl — mycket bra — skönt exemplar — nära femtio fot lång. Vackert hufvud, se här — *Boa constrictor-Sucurijus*, äfven *Jiboya* kallad af dig värdige höfding och öfrige indianer. Ett praktexemplar af familjen Boida! Se här, inga framtänder ofvantill. Högst intressant att hafva ett lefvande hufvud i sin hand, ty lefver gör det. Se dessa ögon, huru de darra af ilska, och denna klufna tunga, som ännu rör sig! Förb-dt synd att hugga hufvudet af ett sådant djur! Ni skänker mig ju kroppen, som ligger där, höfding?

Indianen blott nickade, och doktor Wallis närmade sig nu den stora reptilens kropp.

Den svarte jätten var ej död ännu, hvarför Zambo ropade doktorn tillbaka och bad honom undersöka ormens offer.

— Hm! sade doktorn. Lårbenen bräckta reffbenen dito och intryckta — kunde dock möjligtvis botas, men ryggraden bräckt — dör inom tjugu minuter — konstateras.

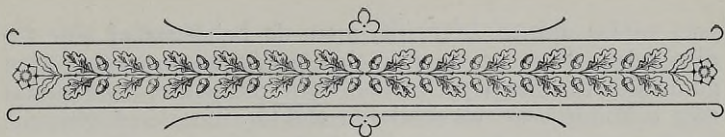
Ett utrop af förvåning hördes nu från såväl doktor Wallis och Zambo som till och med från höfdingen. Detta var ej heller så underligt, ty »The Black Devil» hade höjt sig på högra armen.

— Trollkarl! sade han, vändande sig mot Zambo. Hvem är du?

— Jo, jag är din skolkamrat Zambo, som med pistolen i hand körde dig ur skolan, då du hade bitit halsen af Tom Hasting. Har du någon vidare önskan, Bill? sade Zambo och lutade sig öfver sin före detta skolkamrat.

— Ja! Att — äfven du — måtte komma i — — —

Här föll han tillsamman, och »Den svarte fribytaren» hade slutat sin kryssning.

KAP. XXXVI.

Aterseendet. — Indianens historia.

»— — då en ryttareskara i fjärran syntes
och störtade fram i galopp».

Runeberg.

»Din stolta släkt skall se det och förlåta,
Det är ju allt, hvarom min kärlek ber».

Franzén.

Tragedien var utspelad, och Zambo, som med afsky ryggade tillbaka vid den döende fribytarens sista ord, betraktade honom med ett visst medlidande.

— Mätte madonnan och alla helgon tvätta din svarta själ ren! sade han halfhögt på spanska.

— Hela världen har ej nog såpa därtill! sade höfdingen, i det han gaf Zambo ett tecken att följa sig.

— Major domo! ropade doktor Wallis. Skaffa mig en man till hjälp för att preparera detta vackra djur!

— Ja, doktor! Ni skall få en bra pojke och det snart, svarade Zambo och följde höfdingen.

Då Zambo kom upp på den smala bärgsstigen och till det ställe, hvarifrån han sett de indianske krigarne, voro desse försvunna.

— Hvar äro alla dina tappra krigare, höfding? frågade Zambo.

— De finnas öfverallt, men de behöfvas ej mer för din lady. Hon är nu fri och i goda vänners vård, men gälde det en kamp på lif och död för henne, som räddat mig och min son, så skulle du, doktor, inom en halftimme se öfver sex hundra krigare af Camarares, hvilka, om så behöfdes, skulle dö för henne. Att hon är tillräckligt bevakad — se här!

Höfdingen härmade en fågels läte.

Det prasslade bakom Zambo, och då denne vände sig om, stod en högväxt indiansk krigare, beväpnad med dubbelbössa och stridsyx. Denne man följde nu efter Zambo och höfdingen.

Då de närmade sig grottan, sågo de den unge Falken, Mingo, Castigo, Thomson och Roy, som slagit sig ned i skuggan af en klippa ett stycke från grottans ingång.

— De äro där inne, jag tyckte de borde få vara ensamma, sade den unge Falken till sin fader.

— Bra! Men vi måste ha bort liken där nere. Då det skulle blifva en pesthåla, om vi begrofve dem där de ligga, så måste vi kasta dem i floden, sade den »Röda Puman.»

— Jag tror nog, höfding, att detta blir det bästa, men låt ert folk taga deras vapen och låt dem få hvad dessa cimarones hafva på sig, ty jag tror nog att det lönar sig, sade Zambo.

Höfdingen blott såg på Zambo och böjde liksom bifallande på hufvudet, hvarefter han sade några ord till den krigare, som stod bredvid honom.

— Roy, du skall genast följa den man, som nu går ned på slätten, och hjälpa doktor Wallis med ett arbete, han där har för händer, sade Zambo.

— Ja, massa doktor — men lady vara hungrig nu, och — — —

— Gör hvad jag befallt dig, det öfriga skall jag ställa om.

— Ja, ja, massa! sade Roy och sprang efter den utför stigen gående krigaren.

Nu kom sir John ut ur grottan, gick fram till Zambo och tryckte hjärtligt och hårdt hans hand.

Vi hafva mycket att talas vid — sedan. Min käre major domo, nu endast *tack!* Kunnat vi nu företaga färden ned till min ångjakt, ädle höfding? frågade sir John.

— Ja, sir, allt är klart därtill, om ni vilja följa mig.

— Hvad er beträffar, Mingo och Castigo, så tager jag er i min tjänst som bärare af min hustrus bärstol, men sedan ni kommit ombord hos mig, få ni ej gå i land på något ställe, förrän vi komma till England, ty i annat fall kan jag ej skydda er. Förstår ni det?

— Ja sir! svarade de båda stora negrerna djupt bugande.

— Spring nu ner och ha bärstolen färdig tills vi komma. Styrman Thomson följer med oss.

Nu syntes lady Kennedy komma från grottan, och snart voro alla nere i den ofta omtalade gången, som förde till den mot skogen sluttande savannen.

Här väntade dem dock en öfverraskning.

Då de utkommo ur skogen, sågo de omkring femtio indianer till häst och framför dem den unge Falken på en ståtlig springare. Två indianer höllo hvar sin handhäst, som de nu ledde fram.

— Sir John Kennedy behagar kanske rida denne och doktorn den här, sade höfdingen, i det han pekade på de två sadlade hästarne.

— Tack, store höfding! Skulle ni ej vilja vara god och äta middag med de två blekansiktena, min man och jag — ni och er son, »den unge Falken», som lik en ung riddare med lans och sköld tumlar sin ståtliga gångare där, sade nu lady Kennedy med sitt intagande leende.

Höfdingen stod nu tankfull utan att svara.

— Då jag ber er, så kommer ni nog, fortsatte lady.

— Vi skola komma om en timme, sade höfdingen bugande.

Färden utför gick med fart, och de båda storväxta negrerna skeno af svett, som om de bestrukits med olja. De voro dock förtjusta öfver det beröm, de fingo för att de hållit så god fart ned till ångaren.

»Vindthunden» låg vid stranden med fören vänd med strömmen och prydd med flaggor från topparna till däck. En bred landgång var lagd i land, och då sir John Ken-

nedy syntes på slätten i spetsen för ryttarskaran, lät kapten Brown saluera med kanonerna. Det syntes, ehuru knappt märkbart, att detta mottagande gjorde stort intryck på indianerna, hvilka såsom skyddsvakt följde sir John och hans maka.

Då dessa kommo ombord, höjde indianerna ett glädjeskri, afsköto sina bössor i luften och satte af i den vildaste karriär förbi kakaolunden, där lady Kennedys tält natten förut nedbränts, och försvunno där bortom.

Att beskrifva lady Kennedys och hennes mans förtjusning, då de efter alla de omväxlande äfventyr, som *hon* upplefvat, och all den sorg, sömnlöshet och nästan vansinne *han* lidit, nu voro åter förenade, är ju omöjligt.

Öfversten och hans »landstigningstrupper», som endast hade två lätt sårade efter fälttåget, återkommo nu och mottogos med hurrarop.

Då öfversten fick höra, att höfdingen och hans son skulle blifva gäster ombord, blef han förtjust och utbad sig tillåtelse af sir John att få bevisa dem all militärisk honnör, hvilket naturligtvis bifölls.

Han lät först allt sitt folk få mat — dito alla en grogg — därefter parad-klädsel. Musikkåren bestod af några utaf manskapet, som spelade fiol, några, som varit musikanter, blåste mässingsinstrument, ett par yngre negrer slogo trumma — och den glade doktorn hade, för att muntra sir John under resans dystra stunder, inöfvat »den helvetiska musiken», som öfversten kallade den.

Detta hans tycke glömdes nu, och musiken uppmanades att uppföra den bäst inlärda marsch de kunde.

Uppe vid kakaolunden kom ett kostligt tåg. Det var doktor Wallis med skinnat af ormen, hvilket bars af tio indianer, som höfdingen lånat honom, ty doktorn hade varit så intresserad af sitt arbete, att han glömt bedja öfversten om handräckning af »Vindthundens» besättning.

— Gif akt! kommenderade öfversten, och kapten Brown hade nära på gifvit salut, då doktor Wallis svettig och varm anlände med sitt byte till floden.

Den gode doktorn var i sjunde himmeln och ämnade hålla en föreläsning öfver det »syperba djuret», då Zambo drog honom förut samt på sir Johns vägnar förbjöd honom

att yttra ett enda ord om det »vackra djuret» eller hafva någon del af detsamma ofvan däck. Hufvud och skinn fördes därför ned i den stora hytt, som var afsedd till sjuksal, men som doktorn nu fick använda till arbetsrum.

— Ni förstår ju, doktor, sade Zambo, att lady Kennedy blifvit mycket nervsvag och kunde blifva oangenämt berörd af att se en stor orm. Men hvar har ni benstommen till det vackra djuret?

— Min vän, den håller på att prepareras.

— Och hvem gör det, om jag får fråga?

— Myrorna, myrorna, vän Zambo! sade doktorn. Indianerna hafva sagt mig, att om jag lät det ligga kvar, så skulle dessa smådjur inom två à tre dygn hafva tagit bort allt utom själfva benstommen.

— Men hur skall man då få den till Jamaika, ty sir John afseglar härifrån i morgon bittida, och...

— Hvad säger ni? Vid alla helgon, det får han ej! Det får icke ske! Jag måste tala vid honom! sade doktor Wallis och ämnade rusa upp på däck.

— Är ni tokig, doktor? Skall ni störa honom nu, då han är ensam med sin hustru och de delgifva hvarandra sina tankar och känslor från den långa tid de varit åtskilda? För resten skall ni nu snygga er till middagen och betala indianerna samt taga emot höfdingen och hans son, som äro bjudna till sir Kennedy på middag.

Min käre major domo, ni måste ursäkt mig hos sällskapet och betala indianerna. Jag har omöjligt tid nu. Skicka hit min »lapis» — doktor Wallis behagade kalla den unga neger, som var hans uppappare, med detta namn. Då jag ej får tala med sir John, så skall jag skriva till honom. Gå nu, min käre kollega, nu får jag mycket att göra.

Nu syntes på höjden af savannen en ståtlig kavalkad af omkring tvåhundra ryttare på eldiga hästar. De redo på två linjer i sträckt galopp. Ryttarne voro beväpnade med långa lansar. De höllo väl tillsammans, och där de nu syntes från »Vindthundens» däck, skulle en militär ha tagit dem för en skvadron lancierer. De stannade på en kabellängds afstånd från stranden, och två hvitklädda ryttare redo långsamt ned mot ångjakten.

En dundrande salut af tio skott gafs från denna. Besättningen mannade reling, och sir John mottog sitt främmande vid landgången. De båda indianerna släppte sina hästar, som genast sprungo tillbaka upp till ryttarne.

Med förvåning betraktade sir John Kennedy sina gäster, ty fastän de voro »den röda Puman» och »den unge Falken», så voro de nu sig ganska olika mot på förmiddagen. De voro iförda röda snörstöflar med stora sporrar. Vida hvita byxor gingo ned i stöfvlskaften och kvarhöllos kring midjan af konstnärliga bälten utaf släta guldkedjor, hvilkas spännen gnistrade af ädelstenar; hvita fina yllskjortor med nedvikta broderade kragar höllos ihop af guldsnören, i hvilkas ändar stora diamanter blixtrade: en lätt, tunn enradig kavaj, äfven af hvitt ylletyg, samt en fin rothatt fullbordade deras kostymer.

Sir John tog med stor vänlighet emot sina gäster, kanonerna dundrade, manskapet hurrade, och musiken spelade — »ganska hjälpligt», som öfversten sedan sade — Rule Britannia. Det hela tog sig rätt högtidligt ut, och det märktes äfven på gästerna, så indianer de voro, att de voro mycket nöjda med sitt mottagande.

Värden följde nu sina gäster ned i den eleganta salongen, där lady Kennedy, som med sina kammarjungfrurs hjälp tagit ett uppfriskande bad, i en elegant toalett tog emot höfdingen och hans son.

Hon var förtjusande skön, då hon tackade dem för att de bidragit till hennes räddning. Det låg ett sådant skimmer af lycka och glädje öfver hennes drag, att de båda indianerna med ett sätt, som ej tycktes vara indianskt, böjde sig och kysste hennes hand.

— Men säg mig, sade nu plötsligt lady Kennedy, är ni verkligen en indian och höfding? Er son är det då bestämdt inte.

Höfdingen såg sig omkring samt sedan på sir Kennedy.

-- Tala utan fruktan, här är ingen som hör er sade denne.

— Ni skulle således vilja höra min historia? sade höfdingen leende.

— Ack ja, höfding! sade lady Ellen med nästan barnslig glädje.

— Nå väl! sade hennes gäst. För några och trettio år sedan låg här på floden vid dess mynning ett spanskt örlogsfartyg eller rättare röfvarefartyg, ty ehuru det verkligen var spanska kronans fartyg med spanska officerare ombord, var det sysselsatt med att dels för egen räkning jaga förrymda negrer och dels köpa sådana för Cuba att där sälja dem.

Med indianerna sökte de klokt nog att ställa sig på god fot, och dessas unga pojkar voro, så snart föräldrarne vände sig bort, ombord på fartyget och sålde nötter till officerarne eller klättrade som små apor i fartygets tackel och tåg.

Fartyget afseglade, men medförde en extra fånge, en liten indiangoosse. En kanot upphann spanjoren dagen därpå, och roddarne förklarade för chefen, att ett par tusen indianer voro samlade en mil nedanför och skulle från de höga stränderna, som ej kunde nås af kanonerna, med i *curare* doppade pilar och lansar nedgöra hvarje man ombord, fartyget skulle stanna på grund, och följderna kunde de nog förstå — om det ej tilläts ett par man från båten att visitera fartyget. De hade fått order därtill af sin höfding, ty en liten gosse hade samtidigt med fartygets afsegling försvunnit.

Chefen beklagade gossens försvinnande och sade, att det var troligen den lille gosse, som två af hans officerare sett drunkna i floden kort före fartygets afsegling. Emellertid ville han med största nöje låta två indianer undersöka sitt fartyg. Så skedde; men den lille gossen, som fått en sömndryck då kanoten varseblefs var så väl gömd, att icke en gång indianernäs skarpa ögon kunde upptäcka honom.

Denne gosse var jag!

Vid denna tid var det mycket sällsynt att se någon indian vid Amazonflodens utlopp, och i Sankta Maria de Belem, Para-distriktets eller rättare kanske Amazonflodens hufvudstad, fans då ej en enda, ty civilisationen hade drifvit dem inåt landet.

Emellertid ankom örlogsbriggen, på hvilken jag var fången, till ofvannämnda stad, och kaptenen Don Pedro

de Valera var där en gärna sedd gäst i Don Fernando de Serpas hus.

Det första jag gjorde ombord, då jag kom upp på däck, var att försöka hoppa i floden för att simma i land. Jag blef då fångslad och insjuknade i en svår feber, då jag kom till Belem. Don Fernandos familj var ombord på örlogsbriggen, och hans fru fick höra talas om den sjuke indiangossen och föresatte sig, att hon skulle hafva honom. Don Pedro kunde ej neka den sköna frun hennes begäran — och i en villa utanför staden tillbragte jag under god omvårdnad och lärdom fem år — ty jag kunde ej fly. Sjukdomen hade tagit bort krafterna i mina ben.

Don Fernandos maka hade fattat stor ömhet för mig och lät gifva mig lärare, som undervisade mig, och vid femton års ålder kunde jag spanska, portugisiska och . . .

— Och engelska! sade lady Kennedy.

— Ja mylady, men ej uttalet godt nog.

— Åh! utropade laldyn, då indianen tämligen korrekt hade sagt detta på hennes eget språk, och leende tillade hon: Fortsätt, jag ber, det är ju högst intressant!

— Som ni befaller, mylady, sade höfdingen artigt. Don Pedro hade en dotter Inéz. Hon blef den stackars vildens uppfostrarinna, och — hon besvarade min kärlek. Hvilken ljuflig tid!

Under denna tid hade såväl min själ som kropp till sin fördel utvecklats sig och den öfre delen af den senare tilltagit i styrka. Jag måste förflytta mig på armarne i stället för på fötterna, hvilka liksom benen nog växte i förhållande till öfverkroppen, men saknade rörelseförmågan. En dag kom Donna Serpa till mig, som då satt i trädgården och tog lektion för Inéz. Den förra medförde en engelsk läkare, och denne började, sedan damerna gått, undersöka mig och det med intresse och omsorg. Då han slutat och skulle gå, ropade jag med en talande blick och sammanknäppa händer: Nå?»

Doktorn såg leende på mig och sade: »Inom tre månader kan ni gå». Ett rytande af glädje sprang öfver mina läppar, och jag föll tillbaka i den soffa där jag satt.

Ett år därefter var jag fullkomligt återstald.

Jag var liksom hela min stam kristen. I följd af Inéz' ståndaktighet samt inverkan på prästerskapet, som var förtjust öfver att få en blifvande höfding gift med en medlem af en framstående familj, och själfva regeringen, som genom prästerna fått nys om förhållandet och af ren politik blef vår bundsförvandt — så firades mitt och Inéz' bröllop med en stofartad fest i Belem. Själffe generalguvernören ledde mig till altaret. Styrelsen hade som bröllopsgåfva gifvit mig en öfverste-fullmakt, och den arertonårige indianöfversten i sin lysande uniform väckte mycket intresse.

Under denna tid hade jag lyckats få bud till min stam och en gång träffa min fader, som efter ett långt samtal satte sig in i förhållandena och fann, hvilka stora fördelar för vår stam dessa skulle medföra. Också mottog denna mig och min maka med stor vänlighet. Ett bevis på min och Inéz' lycka *ser* ni här! slutade höfdingen och lade sin hand på den unge Falkens axel.

Vid den festliga middagen under soltältet på akterdäck, där silfverservisen och kristallerna blänkte, och där höfdingen och hans son efter en liten stunds blyghet presenterade sig som hemmastadda gentlemän, tackade sir John den förre i ett kort men hjärtligt tal för hans åtgärder vid lady Kennedys räddning.

Den »röda Puman» tackade och inbjöd artigt sitt värdfolk till ett besök hos sig dagen därefter. På lady Ellens begäran antogs inbjudningen.

KAP. XXXVII.

Höfdingens hem. — Hemska förposter.

»Han flytt och hans härmakt har sig gifvit
Och bidar ödmjukt här!»

Shakspere.

»Tro mig, hon är den fagreste bland kvinnor
Som legat i en makes famn.»

Shakspere

På förmiddagen dagen efter höfdingens besök på »Vindthunden» anlände en ståtlig eskort af ryttare, anförda af den »unge Falken», och medförde fyra handhästar, hvaraf en till lady Kennedys stora förtjusning var försedd med fruntimmerssadel.

— Åh hvilken uppmärksamhet, min unga prins! sade lady'n vänligt till indianen, i det hon hälsade honom. Ni har beredt mig en stor njutning, ty att rida är för mig ett förtjusande nöje. Men hur kan ni hafva en riktig europeisk fruntimmerssadel här inne i Amerikas urskogar?

— Ni glömmmer, att min moder är ett blekansikte och att jag är en cafuras*), min nådigaste lady, svarade den unge mannen.

— Det är en liflig häst jag fått, sade lady'n, då hon på sin mans hand stigit upp i sadeln.

*) Barn af hvit och indian.

— Ja, det är ett utmärkt djur. Min moder har själf ridit in honom; om ni talar spanska till honom och klappar honom på halsen, så förstår han det som en människa.

— Ah, jag skall försöka, sade lady, och klappande hästen sade hon: still!

Den förut dansande hästen stod genast som en bildstod.

— I sanning ett förtjusande djur! ropade lady Kennedy.

Tåget rörde sig nu framåt och intog med sir John och hans fru samt öfversten och »Falken» i teten en lätt galopp öfver savannen.

»Den unge Falken» höll med förvånande styrka och skicklighet ett slags stor parasoll, flätadt af de finaste rötter, öfver lady, under det att han ledigt med vänstra handen tyglade sin eldige springare.

Zambo följde efter sin härskarinna och hade sin outhärliga väska på sig.

Hän öfver den grönskande, solbelysta savannen gick färden i jämn galopp med en stunds skridt emellanåt.

Vi hafva nu, min unge vän, ridit i en stor halfcirkel, skulle jag tro, eller hur? sade sir John till den unge indianen.

— Ja sir, svarade denne på engelska, på hvilket språk han blifvit tilltalad; däri har ni rätt, och två timmar efter det vi lämnade er ångare skola vi ej vara mer än fyra engelska mil från honom, fastän vi då ridit tolf. Vi stanna nästan bakom det bärg, där vi i går vistades i den lilla grottan.

— Ah! Jag hade det äfven nästan klart för mig, sade sir John, till hälften för sig själf.

Efter omkring två timmars ridt från floden stannade truppen på Falkens kommando.

— O! ropade de tre »blekansiktene» nästan ofrivilligt vid åsynen af den sköna dal, som här utbredde sig för deras blickar.

Till höger från ett högt bärg störtade sig ett vattenfall ned i dalen och bildade en liten flod, som delade sig kring en hög kulle, på hvars topp en stor fyrkantig rödaktig byggnad höjde sig ibland flera mindre. En liten

brygga, som var mycket smal och kunde dragas upp på holmen, förenade denna med dalen. På ön växte alla sorters fruktbarande träd, och det syntes väl, att dessa i forna tider blifvit planterade, ty de stodo i raka linier, utgående från den tämligen runda holmens midt.

När de ridande främlingarne kommit ned på dalens grönskande savann, syntes en stor ryttartrupp af omkring sexhundra lansbärande ryttare, delade i sex skvadroner, komma galopperande emot dem. Det var »den röde Puman», som i spetsen för sina krigare stormade dem till mötes.

»Den unge Falken« utstötte ett rop, på ögonblicket omringades höfdingens gäster af sin betäckning och en låtsad strid uppstod. Indianiska stridsrop skallade, och det vimlade af ryttare rundtomkring.

Vid ett kommandorop af höfdingen vände sig hela hans skara om och flydde några hundra famnar bortåt, där de åter vände, ordnade sig och ånyo anföllo — nu syntes ingen ryttare på hästarne, men på sidan om hästarnes bogar blixtrade ett par kolsvarta ögon och en lång lans stack fram mellan hästarnes framben. Ett kommandorop från höfdingen, och hvarje häst stannade på en lanslängd från sir John Kennedy och hans följeslagare, hvilkas eskort nu hade försvunnit och ökat antalet af höfdingens ryttare.

Höfdingen, som var iklädd en guldglänsande rustning, höjde nu ett kommandoord, och till gästernas förvåning föllo alla ryttarne af sina hästar, och äfven dessa störtade till marken och lågo orörliga bredvid sina herrar.

Höfdingen red nu fram till lady Kennedy och sade leende på engelska, i det han bugade sig:

— Ni ser hela min här slagen och jag måste själf öfverlämna mig åt er som er fånge!

— Jag skulle förr tro att vi äro edra fångar, store höfding, sade lady'n leende, men jag skulle gärna vilja lära mig det mystiska ord, som till lifvet återkallar dessa ståtliga krigare.

— Vi skola försöka, svarade indianen artigt. Vill ni högt utropa ordet »kaji!», så få ni se hvad värkan det kan hafva.

— »Kaji!», ropade lady Kennedy.

Och ögonblickligen reste sig hästarne med ryttnarne på sig.

Det var dock en som ej reste sig; oakadt hästen gjorde det, och det var »den unge Falken». Blek som en vaxbild låg den unge mannen bredvid sin häst, som slickade svetten från hans panna.

Snart var han omringad af sir John och hans sällskap. Plötsligt upptog höfdingen en pil, som fallit ur den unge mannens koger och sårat honom i vänstra benet.

— Curare! ropade höfdingen med hjärtslitande röst.

Zambo hade genast ur sin väska upptagit en ask, som han lämnade till sir John. Denne slog nu ut ett hvitt pulver på såret och började häftigt att ingnida det samma därmed.

Efter tio minuters tid slog den unge Falken upp ögonen samt uttalade sin faders namn, hvarefter han åter slöt sina ögon. Efter ännu tjugu minuters hård ingnidning kvicknade han till och ville resa sig, men då en liten hvit hand tryckte ned hans hufvud i lady Kennedys knä, drog sig ett leende öfver hans läppar, och innan lady'n kunde hindra det, hade han fört denna hand till sina läppar.

— Gråt inte, sköna lady, sade den unge Falken.

— Gud och madonnan vare lofvade! Han är räddad! sade Zambo samt framtog en flaska med stärkande kina-vin och nögdade med höfdingens biträde den unge att dricka en liten bägare däraf.

Snart reste sig den unge indianen, och ehuru vacklande närmade han sig sin häst. Vid ett ord, som Falken sakta uttalade, knäböjde hästen, och vid ett annat ord reste den sig med sin ryttare på sig.

— Hur är det med er, min unge vän? frågade sir John vänligt.

— Tack — det är bra nu, men något yr i hufvudet är jag, dock blir det för hvarje stund bättre. Ni har räddat mitt lif och jag tillhör er för lifstiden! svarade den unge Falken och skakade sir Johns hand.

I detsamma kom höfdingen fram till sir John, kramade blott hans hand och gaf sin son endast en blick — men

i denna låg mer af faderskärlek än långa tal kunde uttrycka.

Sällskapet steg nu åter till häst, och mellan två långa led af indianske krigare, som under höga rop och höjda lansar hälsade sin höfdings gäster, redo dessa ned till den smala bryggan.

— Släpp tyglarna och blunda en half minut! sade höfdingen till lady Kennedy.

Följande det gifna rådet var hon snart öfver bryggan, åtföljd af sitt sällskap och ett femtiotal af krigarne. De öfrige försvunno i galopp.

Genom en af de omtalade alléerna galopperade främlingarne nu upp mot kullen, hvarest en mycket brandt och smal gångstig i sicksack ledde uppåt. Här slutade vägen vid en port, stor nog att låta en häst utan ryttare passera. Sedan sällskapet inträdt genom en gång i vallen på en rymlig plan, i hvars midt det fyrkantiga blockhuset var uppfördt, omgifvet af flera mindre hus, kommo de förständiga hästarne efter och begåfvo sig till sina svala, i den stora vallen befintliga stallar.

Blockhusets port öppnades nu, och i densamma uppenbarade sig en skön kvinna af omkring trettiofem års ålder. Det svarta håret och de mörka ögonen gåfvo tillkänna en söderns dotter, men den ståtliga hållningen och det behag, hvarmed hon förde sin solfjäder, utvisade genast spanjorskan.

— Min squaw!»

Med dessa ord presenterade höfdingen leende sin hustru för lady Kennedy.

— O, signora! Jag känner er redan genom er älskvärde höfdings loftal öfver er! sade lady Ellen, i det hon omfamnade och kysste spanjorskan, som förtjust öfver dessa ord ledsagade sina gäster genom porten in på gården.

Här stannade lady Kennedy, klappande händerna af förtjusning, och hennes följe kunde ej återhålla ett utrop af förvåning.

Rundt den fyrkantiga gården var en djup pelargång i fantastisk stil hvars omamentrika hvalfbågar i fint utskurna mönster voro rikt förgyllda och målade. En hög vattenstråle ifrån en bassäng i gårdens midt gaf åt hela

dess luft en svalkande kyla. Gröna frodiga gräsmattor med en mängd tropiska, sköna växter betäckte en stor del af denna gård, och i hvalfven där omkring stodo bord och stolar af bamburör, lätta och behagliga att använda.

Donna Inéz förde nu sina gäster till ett bord, försedt med de läckraste frukter, safter och vin. En kungligare dessert hade ej kunnat uppdukas.

Under det damerna sysselsatte sig med hvarandra och höfdingens son hvilade sig från den mattighet som var en följd af »curares» värkningar, besågo höfdingens öfriga gäster den lilla fästningen

— Med en tapper besättning och väl provianterad skulle jag kunna försvara denna borg mot en öfverlägsen styrka, som ej hade artilleri att tillgå, sade öfverste Knight.

— Ja, det kunde ni visst, ty det har sig svårt att ens komma öfver floden till holmen, då bryggorna äro indragna, sade höfdingen.

— Ah, den smala floden simmar en indian eller neger öfver på fem minuter, så att om en regelbunden eld öppnades från andra stranden mot fästet, så skulle de som summo öfver snart vara organiserade på den andra stranden.

— Mycket rätt, öfverste, om de någonsin kommo öfver. Vi skola gå ned till stranden.

Höfdingen ropade nu på ett par krigare, hvilka fullt väpnade följde med till floden.

På hans befallning började de med sina lansar slå på vattnet, och ett ögonblick därefter började det blifva lif däri. Fem, sex och slutligen tjugu till trettio stora vattenormar lyfte sina i grönt, svart och gult skiftande hufvud och halsar öfver vattnet. Med blixtnabba rörelser kilade de om hvarandra, foro under bryggan samt upp och ned för floden med en hastighet, som var otrolig.

— Se här förposter, som ej äro att förakta! Dessa ormar heta Anaconda och blifva öfver fyrtio fot långa. I floden gripa de genast sitt rof, äfvensom då de liksom de andra stora boaormarne slå sin stjärt kring ett träd och kasta sig ringlande kring ett alpaka- eller lama-djur, som de krossa och svälja. Härunder kan man slå ihjäl dem med en käpp. Aldrig har någon sådan orm anfallit en människa på land utan att den själf blifvit anfallen och

då i ren förskräckelse försvarat sig. Dessa djur — fortfor indianen — äro här nästan tama, de kunna någon gång gå i land till närmaste träd, där de ligga och sola sig, men om någon kommer, ila de tillbaka i floden. Om nätterna är äfven en och annan i land, men en handklappning kommer dem att försvinna i vattnet. En af mina förfäder, som bebyggde denna holme, fick här utkämpa många strider med dessa djur, som då hade sitt tillhåll härstädes. Floden kallas Anaconda-floden och fallet Anaconda-fallet. Från fallet, som ni ser där uppe, störta millioner fiskar ned, och dessa äro ormarnes förmämsta föda, tillika med allt afskräde från Camarares-stammens hyddor. Se där! se där! ropade hastigt »Den röda Puman». Ser ni den där store ormen med ett bredt guldhalsband kring halsen? Gå tillbaka en tjugu steg!

Nu började höfdingen hvissla.

Ormen med halsbandet höjde hufvud och hals högt ur vattnet, lyssnade och sköt hastigt upp på gräset.

Höfdingen närmade sig odjuret och sträckte sin vänstra arm mot detsamma. Ormen gned sitt hufvud däremot, och höfdingen strök med sin högra hand dess glänsande hufvud och hals. Då höfdingen drog sig ett par steg tillbaka, skarpt fixerande djuret, sänkte det hufvudet ned på gräset, betraktande honom med sina små hvassa ögon.

Nu slog »Den röda Puman» ihop sina händer — i ögonblicket försvunno de öfriga djuren i vattnet och den guldringade Anacondan sköt sig i ringlar ned i floden, liksom motvilligt lämnande sin behärskare.

— För omkring fjorton år sedan hade en stor skara af »skogskaptenerna» beslutit att tillsammans med ett par hundra förrymda slafvar intaga min kulle, emedan de hoppades att finna mycket guld där. Vakterna hörde på natten några rop från floden, och jag skyndade ut med mina män. Då vi närmade oss den uppdragna bryggan, hördes i vattnet förfärliga dödsrop från ett femtiotal röfvere, som ämnat simma öfver, och de öfriga voro i full flykt utåt savannen.

Då höfdingen tystnade, for en rysning genom åhörarne.

— Den yttre bevakningen är utmärkt, och jag undrar ej på att den, som har guld och juveler att skydda, har

vidtagit alla försiktighetsmått, för att ej som den gode käjsaren af Inkas-stammen blifva strypt, då han ej ville omtala för inkräkterne, hvar han hade sitt guld. Hade jag varit där med mina »Vindthundar» och bakladdningsgevär, skulle allt de spanske banditerna fått annat att göra, sade sir John.

Nu kom en ung indian springande ned för höjden och sade några ord till höfdingen.

— Mina herrar, sade denne till sitt sällskap, vi aflägsna oss nu från dessa savannernas vildheter och gå att intaga en lunch, hvarom min hustru nu sänder bud.

— Märkvärdigt! ropade öfversten. Jag kan ej undgå att säga er, store höfding, att ni bjuder på den ena öfverraskningen efter den andra. De charmantaste hästar, utmärkt exerceerade krigare, förfärliga dresserade odjur med halsband af gediget guld, en efter omständigheterna ointaglig borg, flygande söner och en älskvärd maka, som bjuder på lunch! Ja, snart tror man sig vara med om något äfventyr ur »tusen och en natt».

— Ja, min bäste öfverste, ni har till en del rätt häruti. Min hustru har den där boken både på franska och spanska i sitt bibliotek där uppe. Vi bruka under regntiden läsa för hvarandra ur diverse europeiska böcker, som min svärfar är god och sänder mig. Låt oss nu gå till lunchen.

— Det fattas blott att ni har plumpudding till efterrätt! sade öfversten skrattande.

Snart voro gästerna uppe på borggården, därifrån de ledsagades upp på kastlelets tak. Här var en rikligt tilltagen anrättning framsatt på ett bord under ett stort tält, hvarifrån den härligaste utsikt, med det höga bärget och vattenfallet å ena sidan samt den bördiga savannen å den andra, utbredde sig så långt ögat nådde.

Samtalet afstannade plötsligt, då en ung dam i europeisk dräkt kom upp för den till det platta taket ledande trappan.

— Här får jag presentera min kusin Donna Juana de Pouza, sade Donna Inéz.

Snart voro damerna i samtal, och sir John följde höfdingen rundt om innanför bröstvärnet, som gick kring det platta taket.

— Är det sannt, höfding, att ni här under eller öfver jorden förvarar en omätlig skatt, Inkas samlade rikedomar? sade plötsligen sir John till sin värd.

Höfdingen studsade.

— Hvem har sagt det? frågade han.

— Fribytaren »The Black Devil» har sagt det till min major domo, svarade sir John.

— Och orsaken till er fråga?

— Det är den, att då jag själf är mycket rik, så skulle det vara mig ett nöje att få se hvad *värklig* rikedom är. Vill ni uppenbara för mig och min hustru något af denna öfver allt annat stående rikedom, så skulle det vara oss ett stort nöje. Vi äro inga sjöröfvare, och vårt förtroende till er är, som ni ser, oinskränkt.

— Nåväl mylord, jag har er att tacka för mitt och min sons lif! Ni skall få se det — men låtom oss nu gå och äta plumpudding med öfversten!

Då de båda vännerna återvändt till de öfrige, sågo de öfversten stå med sin tallrik i handen och med en högst komisk blick betrakta den plumpudding, som bjöds honom af Donna Juana.

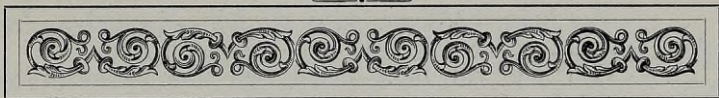
— Höfding! ropade han, då sir John och hans värd närmade sig bordet. Ni är en trollkung här i — den civiliserade yildmarken! Jag stormade hällre ett batteri, än jag vågade attackera denna pudding!

— Då skall jag kommendera till anfall! sade Donna Inéz, i det hon lade för öfversten en portion.

Alla skrattade, och lunchen afåts under munta samtal.

Mot slutet af måltiden kom en indian, iklädd en snygg, nästan europeisk riddräkt och blef af höfdingen presenterad som hans kapten, signor Calavo. Denne deltog tämligen ogeneradt i samtalet, och höfdingen omtalade, att han varit i brasiliansk tjänst under kriget mot Paraguay samt därefter studerat i Rio de Janeiro.

Det dröjde ej länge, förrän öfversten och kaptenen voro inne på jaktens områden, och det beslöts, att de skulle ställa till ett par timmars jakttur på savannen. Zambo gjorde dem sällskap, och snart såg man öfversten och hans båda följeslagare gallopera utåt det grönskande fältet.

KAP. XXXVIII.

Vattenfallsfönstret. — »Knallguld».

»Djupt i bärget in han tränger,
Genom klyftor, genom gångar,
Under hvälfda droppstenstak.
Här och hvar naturen danat
Pelare på grundfast sockel,
Och af glitterprydda väggar
Bildas rymliga gemak.»

L. Oxenstierna.

På blockhusets tak funnos nu endast höfdingen, hans son samt sir John och hans maka, ty Donna Inéz och hennes kusin hade lämnat gästerna i och för hushållsbestyr.

— Jag har gifvit er ett löfte, mylord, men jag måste af er fordra en ed — ni måste svära vid det ni har högst och heligast att ej för någon, hvilken det än vara må, här i Amerika omtala hvad ni får se — och då jag känner människans svaghet, måste ni, om ni oemotståndligt tvingas omtala hvad ni sett, förlägga denna er syn till Patagonien eller Sibirien.

— Var lugn, höfding! sade sir John Kennedy. Jag svär vid min heder och min ära — — —

— Och jag vid hans heder och min kärlek, inföll lady Kennedy.

— Godt, sade »Den röda Puman» och förde ladyns hand till sina läppar.

— Säg mig nu, store höfding — ni är ju en bildad man och kunde med en liten del af den stora skatten resa öfver till bildade folk och där lefva som en furste . . . sade lady Kennedy.

— Vore det rätt af mig att göra det? svarade höfdingen, seende lady'n i ögonen.

— Ack, förlåt mig, höfding! ni är bättre än månget *blekansikte* — jag skäms för mig själf — jag tänkte ej på hvad jag sade!

— O, mylady, jag märker att ni förstått mig! Ja, jag måste bilda desse kraftige, mer och mer civilisationen sig närmande vildar till ett värkligt folk — till ett folk af, låt vara, olika stammar, men med Inkas-folkets religion, dess tro på den *gode anden*, som endast sänder sina strålar af det högsta ljuset ned till dem som bedja honom därom en religion, där hämd, hat, ärelystnad och afund ej fins till. En man af Inkas-stammen slog, omkring hundra år före spanjorernas tid, ihjäl en annan i ett utbrott af häftig vrede. Alla beklagade mördaren. Den dödades släktingar begrofvö sin frände, buro mat och frukter till mördaren, som var förtviflad öfver sitt brott och slutligen kastade sig i floden. Under sjuttio år därefter förekom ej något mord inom stammen — — — De kunna åter uppfostas! Och med *den gode andens* hjälp kan det ske! Men låtom oss nu gå. Min son har redan hästarne i beredskap.

— Er son? sade lady Kennedy och vände sig mot rörstolen, där »Den unge Falken» nyss hvilat.

Han var borta och satt glad och munter på sin häst, då höfdingen och hans gäster kommo ned i trädgården, hvarest de stego till häst.

— Lofva ni nu att lyda mig, mylord och mylady? sade höfdingen.

— Ja, store Inkaskäjsare! sade lady Ellen skämtsamt till höfdingen.

Ett hastigt drag af sorg öfverfor dennes ansikte.

— Godt, mylady, svarade han; blunda då och rid öfver bryggan! Håll er i hästens man — han är van därvid.

Lady Kennedy gjorde så, och de ridande voro tjugu minuter därefter uppe i de skönaste lunder af kakao- och andra frukträd.

Vid en hög klippa stannade höfdingen och hans son samt stego af hästarne. Sir John och hans maka äfvenledes. De senare blefvo något öfverraskade, då de sågo sina springare försvinna med vindens hastighet från dem.

— Varen lugna, mina vänner! De komma åter hit vid en hvissling. Se här, mylord, en dräkt för er och en för er maka. Detta lätta tyg, som ni måste taga öfver er, är endast för att ni ej skola blifva våta. Se så! Följen oss nu.

Höfdingens gäster fördes nu framåt, ja, buros genom en tryckande störtflod och nedsattes därefter varligt.

— Stån stilla och lugna! Ni riskera ej något. Följen oss — och edra vedermödor äro strax slut! hördes höfdingens röst.

Sir John sökte och fann sin makas hand samt förde henne framåt, själf ledd af en osynlig ledsagare.

— Lita du som jag på vår höfding, sade lugnt sir Kennedy.

Ett dån som af en fästningsport, då den slås igen, hördes, och strax därefter togo höfdingen och hans son de vattentäta öfverkläderna af sina gäster.

Dessa befunno sig nu vid sidan af »Den röda Puman».

— Låtom oss gå framåt, Falken skall nog lysa oss.

Ett ljussken syntes framför dem, och då de vikit af till höger, stod där den unge Falken med en klart lysande fackla i hvardera handen och gick nu framför fadern och hans gäster.

Utför gick nu först promenaden, djupt ned, till dess Falken stannade och hastigt tände flere klart lysande facklor och lämnade åt de besökande.

— Vi äro nu, sade höfdingen, i Inkas' grufva, i det rikaste schaktet!

— Ah! sade lady Kennedy. Se där! och där! Äro dessa breda band guld? Se, så vackert, hvalf och väggar äro liksom af alabaster med breda ornament af guld!

— Detta tämligen djupt under jorden liggande schakt, sade höfdingen, var det sista som af Inkas käjsarne bearbetades. Det lär ha gifvit så mycket guld i tackor, att då dessa förts till Inkas, lät han lägga en mur af dem kring sin inre borg. Då han af spanjoren Pizarro blef på försåtligt sätt tillfångatagen, stryptes han vid en påle, för det han ej omtalade, hvarifrån denna skatt brutits. Dess värde påstods ha varit så stort, att det stigit till mer än alla dåvarande europeiska staters inkomster för flere år, och den utgjorde full last för den stora galeonen »St Jacob», på hvilken den inlastades af bröderna Pizarro, men hvilken galeon, innan den kom till Spanien, sprang läck på Atlanten och sjönk. Endast få af dess besättning blefvo, efter förfärliga lidande bergade af en genuesare. — Vi gå ännu ett stycke nedåt, sade höfdingen.

Efter en stund slutade gången uti en ofantligt stor grotta, hvars hvalf uppbars af kolossala pelare, hvilka för de inträdande tycktes bilda ett oändligt perspektiv, i hvars fond fladdrade ett purpurfärgadt sken. Facklornas ljus återkastades från pelare och väggar. Öfverallt glimmade det och lyste. Den kristallformade kvartsens släta ytor speglade sig i facklornas glans, och det röda skenet gaf dem i skuggorna ett rubinblixtrande återsken.

Så väl lady Kennedy som hennes man stannade häpna öfver det storslagna och sköna i detta underjordiska palats.

— Detta är den så kallade silfvergrottan; guldets ligger här inbäddadt i silfver, hvaraf spanjorerna förde flera skeppslaster till sitt fädernesland. De myntade sedan däraf sina Piastrar eller »Peso duro». Dessa mynt nedsmältes sedan i stor myckenhet i Europa, ty en piaster innehöll så mycket guld, att det ensamt gaf myntets värde plus arbetskostnaden, och dessutom hade man silfret i ren behållning.

— Ni är då konungen i Eldorado! utropade lady Ellen förvånad.

— Ja, det kanske skulle kunna tyckas så; men — har ni, mylady, observerat det där handtaget, som sitter

där? Ni ser det sitter på en guldstång och är att draga uti?

— Ja, och jag föreställer mig, att det är en klocksträng, och när jag drager däri, så befolkas dessa underjordiska salar af Inkas-käjsare med guldkronor, riddare i guldharnesk och lansar, samt tusen andra öfverraskningar. Inte sannt?

Och härmed höjde lady sin hand mot det gyllene handtaget.

Blixtsnabbt fattade höfdingen hennes hand och förde den artigt till sina läppar.

— Lofva mig att ej taga i något sådant handtag — — ni ser där är ett och där ett! Många sådana finnas här, men rör dem ej, vid er ed! Jag skall sedan säga er hvarför. Vi gå nu vidare.

— Ah! Ni nästan skrämde mig, höfding! sade lady skrattande och torkade sin panna, tilläggande. Och så är här mycket varmt tillika.

— Ja, men vi skola nu få det mycket varmare för en kort stund — var bara inte rädd! Jag skall visa eder något, som ni aldrig sett förr och aldrig mer få se. Kom, mylady! sade höfdingen, i det han med en blick på sir John bjöd lady Ellen armen.

De närmade sig nu grottsalens fond, hvarest pelargången slutade i en hvalfbåge med en barriär nedtill.

Här syntes nedom dem i ett hissnande djup en ström eller rättare en liten sjö af röda vågor, hvilkas kammare hade skum af briljanterad eld. Det fräste, smälde flammade i detta djup, som säkert var flere tusen fot under dem och som värmden och liknade ett kokande vatten, blixtrande i alla rägnbågens färger.

Utan ett ord till förklaring ledde nu höfdingen lady Kennedy till höger upp för en trappa.

Efter en kort stund fläktade allt mer svala vindar från osynliga håll rundt om dem, och efter några minuter inträdde de genom ett hvalf i ett tydligen af människohänder utfördt rum. Det var fyrkantigt och kunde, såsom »Den unge Falken» visade sir John, tillslutas med en massiv klippdörr, som absolut stängde ingången.

Den unge Falken, som nu hade tagit alla facklorna, fäste dem i därför anbragta klykor, och de grå väggarne började nu gnistra öfverallt. Tätt intill hvarandra glimrade det som daggdroppar i den uppgående solens sken.

— Dessa väggar äro af sandsten, och i dem sitta de små stenar, som kallas för *diamanter*. Vi se dem här i deras naturliga form, och de tindra som små rägndroppar — men slipade blifva de stjärnor . . . Men nu behöfva vi någon förfriskning, och om mina gäster vilja vara goda och följa mig, så skola vi komma till svalare rymder . . .

»Den unge Falken» öppnade en dörr, och tagande en fackla från sin son, bad höfdingen sir Kennedy taga en annan. Den förre ledsagade nu sina gäster uppför en smal trappa.

Falken var försvunnen, men dånet af den klippdörr, han stängde efter dem, rullade som ett tordön genom bärgets salar.

Trappan var ganska lång, så att höfdingen på vägen anvisade lady Kennedy en utskjutande afsats att sitta på.

— Ursäkt mig, mylord, att jag mindre än jag önskat sysselsatt mig med er . . .

— Ah, min käre höfding, er präktige son har undervisat mig om åtskilligt, bland annat om hvarför man ej bör draga i de där handtagen. Där sitter ju ett rätt framför oss.

— Nå, John, skulle det vara farligt? frågade lady Ellen.

— Ja, min älskling, ty då komme vi aldrig till England igen! sade sir John.

— O, min Gud! Hvad hade jag ej kunnat göra?

— Ja, Ellen — men därför inga handtag annat än med höfdingen och hans son, så länge vi äro i land.

Lady Kennedy reste sig upp och räckte höfdingen handen.

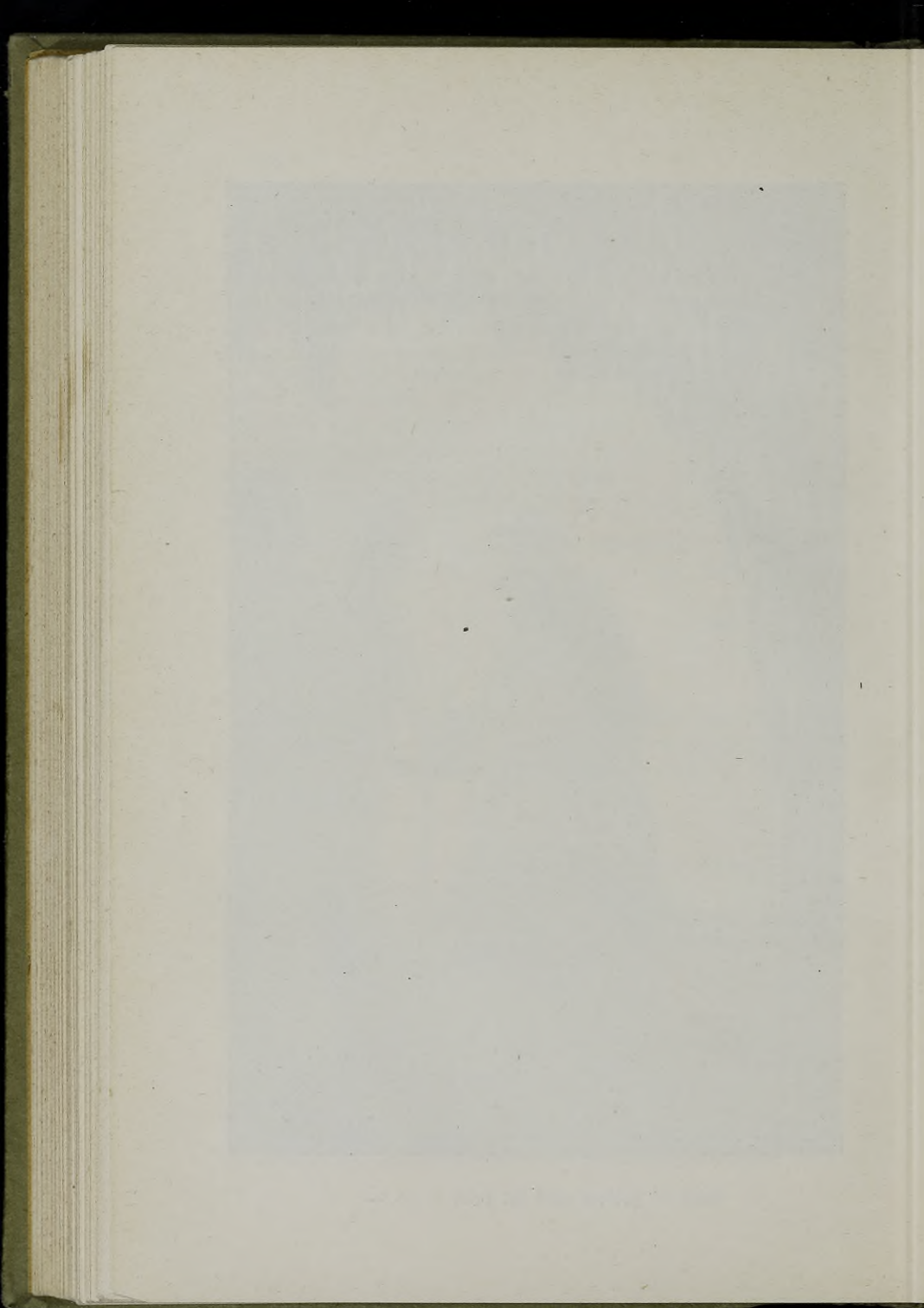
Sällskapet fortsatte nu uppför trappan.

Denna var lång; men så ljusnade det. Genom ett litet hvalf inträdde höfdingen och hans främmande i en stor, ljus salong.

Om alla världens artister hade förenat sig, skulle de ej kunnat så dekorera ett så stort och ljusst rum som detta.

Midt på golvet stod ett bord — — —

Tre af dess väggar glänste och strålade af polerad silfver, med från taket hängande droppstensformationer af klaraste guld.

Den fjärde väggen fans ej — och var ändå ogenomtränglig. Den bestod af ett kolossalt fönster från tak till golf — men rörligt genomskinligt för solen, hvars strålar bröto sig i vattnet och i alla färgnyanser blixtrade in i den skimrande salongen, grottan eller hvad man ville kalla detta stora, af två silfverlika pelare burna hvalf.

Detta hade sin upplysning genom det nämnda jättefönstret, eller lättare frånvaron af vägg, framför hvilken en tunn klar vattenmassa nedstörtade — ett vattenfall, hvars dån i den aflägsna afgrunden där inunder lät som ett klockspel från djupet.

Midt på golfvet stod ett bord med fyra stolar, och de med lock höljda rätterna serverades af »Den unge Falken», som nu tycktes vara mer ungdomlig, eller kanske ledigare än han förut varit.

Middagen var furstlig — men matsalen och det märkvärdiga fönstret af vatten — ständigt nedrinnande vatten, hvilket, allt efter som solen sjönk, förändrade färg och meddelade sina skiftningar till denna sal utan like, gjorde att lady Kennedy förtjust sade till sin man:

— O, John, är detta verklighet eller en — *dröm?*

— En verklighet, mylady, sade höfdingen, och här under detta lock ligga några små saker, som bevisa drömmens verklighet.

Härmed lyfte höfdingen det gyllene locket på en karrött; under detsamma lågo flere stufvbitar från de passerade grufhvalfven.

O, hvad jag tackar er, höfding! Hvilka angenäma minnen skall ej detta blifva för oss i en framtid! utbrast lady Ellen. Men det är sannt! Ni har ju lofvat mig, att jag skulle få veta, hvad dessa guldhandtag äro till. Där är ett och vid det härliga fönstret, om jag så får kalla detta sköna och svalkande vattenfall, äro också ett par sådana — säg, hvad äro de till?

Höfdingen såg på sir John Kennedy.

Denne uickade bifall och sade:

— Hvad du nu får höra, har jag genom min vän, »Den unge Falken», fått reda på. Kanske vi hälst skulle uppskjutit förklaringen för dig, tills vi lämnat bärget, men må du få din nyfikenhet stillad, och jag hoppas att du ej blir rädd. Säg mig, är du det inte litet redan?

— Nej! Inte när du är närvarande.

— Nåväl, mylady, sade höfdingen. Det finnes en mängd sprängämnen, som numera äro upptäckta, hvilkas kraft är förfärligare till sina verkningar än krutet. Ett af dessa var redan af mina förfäder funnet, och hade de vetat att betjäna sig däraf, då de grymma spanjorerna genom sina vapens öfverlägsenhet intogo landet, så hade säkert icke någon af dessa eller deras fartyg återvändt. Detta sprängämne är »Knallguld». Ni såg, under vår vandring genom bärgets salar, flera handtag i ungefär hästskoform. Ni höll själf på att taga i ett. Ni såg äfven en lågande ström eller sjö, hvad ni vill kalla det, där nere, där det var så varmt. Det var den sjudande elden till det eldsprutande bärg, hvaraf detta är en del och hvars krater ligger ofvanför den grotta, hvarifrån vi sågo er man förfölja »The Black Devils» röfvere. Ofvanför den plats, där vi stodo, ligga i ett rum många tusen skålpund »Knallguld», som årligen förökas af oss, och att golfvet i detta rum, som är beläget minst tusen fot ofvanför detta nu overksamma eldsprutande bärg, faller ned i den sjudande lavan, om ni drager i ett af dessa handtag. Följden kan ni lätt tänka er. Säkerligen komme ingenting af detta bärg, af hela denna trakt att finnas kvar — en våldsam jordbäfning på många mil omkring — och huru många tusen år det dröjde, innan våra efterkommande funne Inkas' skatter, det vet jag ej mylady. Men nu skola vi se några af dessa skatter.

Härmed reste sig höfdingen och bjöd lady Kennedy armen.

Genom flera salar, där kannor, pokaler, skålar och dryckeskärl af alla slag, möbler, bord, stolar, stora träd och små blommor, allt af guld, voro magasinerade, gingo nu sir John och hans maka.

Det var en skatt! En skatt så stor, att sir John och hans maka sågo på hvarandra och — tego af häpnad.

* * *

På eftermiddagen redo sir John och hans värdfolk ned till floden, där »Vindhundens» besättning mottog dem på det högtidligaste sätt.

Då sir Kennedy i gnistrande champagne tackade höfdingen och hans familj för den angenäma sammanvaron, öfverlämnade han till höfdingen en större välarbetad silfverdosa med saltpetersyradt natron för att hafva till hands, »om Curare skulle någon gång råka gå vilse!»

Lady Kennedy sköt en dyrbar ring på Donna Inéz hand och lämnade med sin makes samtycke ett fint porträtt af sig själf till »Den unge Falken».

Donna Juana tog det dock strax ifrån honom.

— Detta behåller jag tillsvidare, sade den vackra flickan rodnande.

Alla skrattade.

— Det är då så godt att jag presenterar dessa unga som förlofvade, sade höfdingen.

Vid dessa ord vinkade doktorn — — som var förtjust öfver att hafva fått sin orm ombord — till sin musikkår, som nu spelade upp Sweet home.

* * *

Under det detta så passande och musikaliska stycke spelades, återkom kapten Calavo med sitt jagtsällskap.

Den musikaliske öfversten tvingade dock sina jagtkamrater att stanna i land tills musiken slutade, och för att småförarga sin vän doktorn satte han händerna för öronen, stod än på den ena och än på den andra foten, samt gjorde alla möjliga miner för att uttrycka smärta och förskräckelse.

Då musiken slutade mumlade doktorn för sig själf:

— Att så håna min sköna musik! Men jag skall vid min store fetisch — som jag har der nere — hämnas!

I detsamma som öfverste Knight satte sin fot om bord gaf doktorn ett tecken till sin musik — —

— Lefve segraren vid Montego! ropade doktor Wallis och diaboliska fanfarer förföljde öfversten långs åt akterdäck, där han tycktes öfvervåldigad af musikens toner, sättande fingrarna i öronen, neddigna på en soffas.

Musiken blef nu afskedad och doktorn njöt af sin seger.

Han drog nu sir John afsides och det syntes som om han enträget bad om någonting. Slutligen tycktes plantageägaren gifva med sig och den välfödde lille doktorn hoppade af glädje.

— Min bästa höfding. Jag ämnar försöka att taga det där fartyget med mig för att återställa det till sin ägare om det ej är så illa medfaret att det ej duger mera, sade sir John pekande på »Georgia» och fortsatte: men jag skulle önska att få hjälp härtill af eder stam — skulle ni vilja hjälpa mig?

— Med nöje! Ty jag såg hälst att den där ångaren försvann härifrån. Den skulle kunna locka *Capitacos do mato hit* — och det kommer då lätt till sammanstötningar hvilka jag hälst vill undvika.

— Skola vi gå ned till »Georgia»? frågade sir John.

— Vore det ej skäl att damerna stannade om bord på jakten under det herrarne först besågo »Georgia»? frågade nu Zambo och tillade, säkert ligga flere lik där och — — han gaf sin husbonde en liten vink med handen.

Sannerligen, sade sir Kennedy, min trogne major domo har fullkomligt rätt och damerna äro väl så goda permittera oss till middagen, som vi äta på däck, om de tillåta?

— Är det förenadt med någon fara för dem att gå om bord där? frågade lady Kennedy Zambo.

— Det kan jag ej tro, ty elden är släckt under pannorna och besättningen är död, men vi skola taga vapen och eskort med oss.

— Rätt så! min präktige vän! sade öfversten och fattade Zambos hand. — Ni sade hvad jag tänkte, major domo.

Snart hade herrarne aflägsnat sig med en livvakt af

tio beväpnade matrosar och ungefär lika många af höfdingens folk.

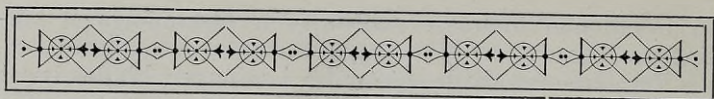
Då damerna hade gått ned i salongen hördes snart därifrån lady Kennedys hänförande stämman omvexlande med donna Inez, accompagnierande hvarandra från fortepianot.

Hela besättningen upphörde med sitt arbete och kastade frågande blickar på kapten Brown. Denne lät dem ett ögonblick lida övisshetens kval, hvarefter han med ett finger på munnen och ett leende på läpparne gaf dem ett bifallstecken, och ögonblicket därpå stodo de svarte så väl som de hvite »sir Johns barn» i andlös tystnad lyssnande vid nedgången och omkring skylightet.

Kapten Brown syntes med sin marinkikare mycket uppmärksamt betrakta träd, grenar och blad af cacaolunden, som bortskymde fockmasten på »Georgia». Då vinden förde de lätta grenarne af och an, tyckte han sig där upptäcka någonting ganska mystiskt.

— A ha! ropade han sakta och tog kikaren från ögat.

Kaptenens och besättningens uppmärksamhet hade så upptagit deras tid, att ingen lagt märke till huru kocken Roy ljudlöst smugit sig i land. Efter ett kort uppehåll bland strandens buskar, återvände han om bord. Han bar nu under högra armen en säck och gled som en orm ned i trossbotten och in i doktors laboratorium.

KAP. XXXIX.

En Falkjagt. — »The Black Devil» uppträder för
sista gången. — Sex ord. — Slut.

»Vänner på stranden
Vifta med handen —
Farväl! Farväl! på den gungande färd.»
Studentsång.

»Så sad's han fått medalj också,
det spordes snart att han fått två.»
Runcberg.

Allt tycktes vara liföst och tyst om bord, då sir John och hans följeslagare närmade sig »Georgia», hvilket förr så stolta fartyg, nu med hängande rår, gafflar och tågvirke, svart och sotig med babords slagsida, låg förtöjd nedanför »The Black Devils klippa».

En af fartygets båtar låg uppdragen på land och bredvid den lågo sex à sju stycken af »den svarte fribytarens» negrer i en hög på hvarandra, med af dödsmärtan förvidna anletsdrag. Det syntes på ett par af dessa lik, att några rofdjur redan varit där och gjort sig ett godt mål.

Sällskapet från »Vindthunden» vände sig från den obehagliga synen och höfdingen befalde sina män att begrafva liken i — floden.

Just då sir John och de öfriga hans gäster skulle gå om bord, sprang »den unge Falken» fram och hindrade dem.

Han gaf ett tecken till alla att vara tysta och stod en lång stund i lyssnande ställning. Han gjorde en åtbörd med handen som tydligen sade, att ingen fick gå om bord utan att han kallade. Hastigt som ett bågsnitt och tyst som en skugga ilade han öfver landgången och försvann i storluckan.

Hans följeslagare stodo i andlös väntan.

Plötsligen hördes Camararesstammens stridsrop och nu störtade indianer, hvita och svarta om bord samt bort till den stora lastluckan.

Den scen, som här visade sig, var spännande. Med handen om strupen på en neger och sitt knä på hans bröst, låg »den unge Falken» och bredvid honom en brinnande fackla. En blodig och sårad neger kröp på händer och fötter med en stor knif i munnen mot den unge indianen.

Ett skott smäll och den krypande negern föll framstupa.

Öfverstens kula hade inträngt i hans hufvud.

— Tag facklan varligt och kasta den i floden — ropade »den unge Falken» — akta er, här är krut utströdt —

En minut härefter var facklan släckt och cimaronen bunden.

Först nu sågo de som hoppat ned i lastrummet, så väl som de hvilka från däck åskådade situationen, hvilken fara de undgått. En mängd krutfjärdingar stodo uppslagne akterut i lastrummet och en tjock rand af krut var strödd på durken akterifrån och förut.

»Den unge Falken» hade i tid varnat faran och just då negern skrattande af glädje öfver sitt tilltänkta död, närmade sig, hade han hoppat rätt ned på honom, så att denne fallit baklänges och tappat facklan.

På sir Johns befallning blef nu missdådaren förd i land och där bevakad, medan fartyget under Zambos befäl noga genomsöktes, hvarefter matroserna från »Vindthunden» helt enkelt hängde den tagne negern på rånocken.

— Min käre höfding, sade sir John Kennedy, i det han tog »Den röda Puhman» under armen och förde honom ett stycke upp på stranden — ni ser här fyra kanoner, hvilka »The Black Devil» har fört i land. Som jag ej har

tid att taga dem om bord, så beder jag Eder behålla dem som ett minne af mig. Det lär finnas omkring tusen skott till dem i kulor och krut, efter hvad Zambo sagt mig. Den där högen med stenkol som röfvaren fört i land, liksom de där lådorna hvilka innehålla vin, ljus, tändstickor, tvålar, soda och — jag minnes ej allt — tager ni väl emot. Ni kan visst få det där från Belem — *så vida ni har råd att betala dem* — härvid började sir John att skratta — och »Den röda Puman» kunde nu ej låta bli att deltaga i hans munterhet — — —

— Ja! fortsatte sir John, ni kan ju hafva nytta af det *här* och har det på platsen. Jag vill ej hafva besvär med det, då jag måste skynda åter till Jamaika för att slippa komma midt i vintern till England. Med de där kanonerna är Eder borg vid Anacondafallet alldeles ointaglig, så vida ni ej skulle utmana en af de större europeiska staterna på krig. — — —

Zambo kom nu upp till de samtalande och sade att en grundlig visitation skedt. Krut och amunition, utom det som kunde behövas för lots- och salutskott, börjat föras i land, samt hemställde till sin herre om ej förste maskinisten på »Vindhunden» med biträden borde komma om bord på »Georgia», för att undersöka pannor och maskin.

— Bra min käre Zambo! Sköt om det där medan jag fortsätter mitt samtal med höfdingen här. Låt styrman Stuart se efter rigg och löpande gods samt kränga skutan vid banken för att göra ren den del af botten som vi då komma åt.

— Ja sir! vi skola göra hvad vi kunna, svarade major domon i det han gick om bord på »Georgia».

Vid den angenäma middagen om bord på »Vindhunden», nämde ingen af herrarne någonting om *krutkonspirationen* på den gamla blokadbrytaren.

Följande dag skurades, filades och smordes det i maskinen på »Georgia» och sexhundra man i tåg och taljor tvingade den stora ångaren att tillbörligen krängas och till törsta delen blifva ren i botten. Redan andra dagen efter dess besittningstagande af sir Kennedy var den på rätt köl och de rengjorda pannorna kunde hålla ånga. Tredje dagen var dens jöfärdig och — doktor Wallis hade fått sin

store fetisch om bord, blankpolerad! tack vare sina tusentals biträden.

Från båda ångarnes skorstenar bolmade den svarta röken upp mot den blå himlen och den lilla, i violett och hvitt skiftande ångstrålen, som allt emellanåt sakta hävsande höjde sig ur det vid skorstenen fästade smala kopparröret, tillkännagaf att ångan var uppe.

Förtöjningarne togos in och de båda fartygen gled med sakta fart utför floden, följda på stranden af »Den röda Puman» och hans familj samt ett hundratal af Camararesstammens krigare. Höfdingen, hans son, donna Inez, Juana samt kapten Calavo stannade slutligen sina hästar på en höjd vid stranden och hviftade där sin slutliga hälsning till sina bortfarande vänner, under det desse med en dundrande salut tackade dem för de angenäma dagar de varit med dem tillsammans.

Efter att hafva satt sin förste styrman m:r Stuart till kapten och sin tredje styrman till förste styrman på »Georgia», mönstrade sir John m:r Thomson till styrman på »Vindthunden».

Det gick med en flygande fart utför floden för de båda fartygen och »Georgia» kunde, tack vare den behandling hon rönt, någorlunda följa med i den snabba »Vindthundens kölvatten.

Zambo hade öfvertygat sir John om, att han var alldeles outhärlig på »Georgia», emedan han hade reda på allting om bord, hvarför han äfven gjorde återresan på densamma.

Efter omkring åtta dagar sågo de staden Belem — eller, som den rättast heter, Santa Maria de Belem do Para — framför sig och ankrade i dess hamn.

Lady Kennedy som medförde bref från Anacondaborgen till donna Inez föräldrar, gjorde visit hos dem och fann där en utmärkt älskvärd familj som för den engelska resanden och hennes följeslagare utvecklade stor gästfrihet. De voro alldeles betagne i sina vilda släktingar och man kunde lätt förstå att deras förtjusning var dottersonen »Den unge Falken».

Omkring en månad därefter ankrade de båda fartygen i Kingstons hamn och hela staden kom i rörelse.

Sedan sir John uppvaktat guvernören och öfverlämnat »Georgia» till agenten för dess rederi, gaf han en stor middag om bord på »Vindthunden» för lord Darlington. Middagen var endast för herrar, ty lady Ellen var af stadens damer med lady Darlington i spetsen inbjuden på en fruntimmersmiddag — naturligtvis för att utfrågas om alla sina äfventyr.

Sedan middagen var slut på »Vindthunden» gingo herrarne upp på däck för att tända en äkta Havanna och fortsätta sitt samtal.

Sir John och lord Darlington promenerade af och an under »suntältet» på akterdäcket, då de vid dettas slut för öfver blefvo varse doktor Wallis skinande och välmående efter den goda middagen närmande sig dem i sällskap med myladys unga kock Roy, som bar en korg med ett lock öfver.

— Mylord — sade doktorn, denne unge neger ber att få lämna er en dyrbar gåfva som han har i denna korg.

— En gåfva, doktor? Nåväl! visa mig den, min svarte vän — sade lorden välvilligt.

Roy öppnade korgen och tog därur »The Black Devils» hufvud som han ställde framför lorden och det förvånade sällskapet.

— Se där mylord! Vara det hufvud som ni vilja betala fem hundra pund för — — —

— Ja och som jag preparerat åt den duktige unge mannen, så att han kunde hafva det hem med sig, tycker ni inte att han är lik sig, sir John?

De båda herrarne visste knappt hvad de skulle säga, men då de öfrige middagsgästerna började fnissa, kunde lorden ej låta bli att draga på mun åt doktors förtjusta min och alla började skratta.

Roy fick nu berätta hur han huggit hufvudet af »The Black Devil», stoppat det i en säck och gömt det i buskarne vid stranden, samt huru det lyckats honom, att under damernas sång bringa det ned till doktorn, som helt förtjust balsamerat det på något besynnerligt sätt, så att Roy skulle kunna framvisa det för lorden och få priset därför.

Sedan sir John och hans gäst skrattat åt Roy och hans medhjälpare, sade den senare.

— Ja mylord, regeringen har satt ett pris på »The Black Devils» hufvud och där är det, öfverlämnadt till Er. Här är dessutom en supplik af undertecknad, att sedan det är konstaterat att *det är* denne svarte fribytares hufvud, *detta måtte åt mig öfverlämnas till vetenskapens tjänst.* Var god mylord och mottag detta papper.

— Hvad säger ni sir John om vår gode doktors och hans skyddslings framställda önskningsar?

— Förlåt mylord, men *det är* den ofta omnämnde brottslingens hufvud. *Det är faktiskt* och efter ordalydel- sen i regeringens proklamation kan denna ej underlåta att betala den utlofvade summan till denne unge man — och att neka en erkänd läkare och vetenskapsman ett dödt hufvud det kan ju ej komma i fråga.

— Tag då bort den blodiga röfwarens skalle och för- vara den doktor tills ni båda två få svar på eder anhål- lan, sade lord Darlington.

Sir John hade omtalat för guvernören den trohet och det nit Thomson, Mingo, Castigo och Roy visat mot hans hustru och hennes trogne major domo, samt att de rymt från fribytaren, hvarför det vore allt skäl för att desse fyra blefvo af regeringen benådade.

— Behåll dem ombord och låt dem ej gå i land, ty då kan jag ej underlåta att fängsla dem. Jag väntar med säkerhet hvarje dag underrättelse att alla öfverlevande som ej efter upprorets slut begått mord och plundring, skola få amnesti, så att då Ni kommer till England är den redan utfärdad, svarade den gode lorden.

Och därvid blef det.

Sir Kennedy och hans maka flyttade i land till sitt ståtliga hotell, under det »Vindthunden» togs i dockan där den putsades, målades och utrustades för sin tripp till gamla världen.

Någon tid härefter var en stor bjudning hos Jamaikas guvernör lord Darlington och så väl europeer som kreoler blefvo förvånade öfver att det fanns så ovanligt många frackklädda svarta gentleman där. Några negrer hade vis- serligen, sedan slafveriet upphäfdes, kommit till förmögen-

het, ja, det fanns vid denna tid fyra à fem plantageägare och till och med tjänstemän på ön, som voro svarta, och ansedda personer. Vid europeernas fester förekom en och annan »black gentleman», men *så* många af dem, som på denna fest — var sällsynt.

Det serverades champagne och sedan guvernören föreslagit drottningens skål, uppläste han en kabinetsorder, hvarigenom fullständig amnesti lämnades till alla som icke *efter* upprorets betvingande begått några brott.

Ett hurra för Englands drottning höjdes och de svarte voro ej bland dem som hurrade lägst.

Lord Darlington vände sig nu till öfverste Robert Knight och sir John Kennedy och öfverlämnade å H. M. drottningens vägnar till hvar och en af dem kommandörstecknet af Baths-orden, jämte tapperhetsmedaljen i guld.

Härefter vände han sig till en elegant och ståtlig neger som stod nära sir John och lady Kennedy, samt sade:

— Å H. M. drottningens vägnar öfverlämnar jag härmed till Eder min käre major domo, hennes stora guldmedalj, att i kedja bäras om halsen och engelska tapperhetsmedaljen i silfver för edert tappra försvar af El Bueno och eder trohet mot henne och er husbondes maka.

En svart som egt en ångare lastad med kol och hvilken lämnat såväl fartyg som last till regeringens disposition, så snart han fick veta att upproret utbrutit — och en annan, som lyckats föra undsättning af lifsmedel till en af de upproriske belägrad plats, — erhöilo äfven medaljer.

Synbarligen väckte detta en utomordentlig glädje bland de svarte.

Flere af kreolerna, som frivilligt deltagit i upprorets dämpande, erhöilo äfven utmärkelser, och bland dem vår vän Fritz Jamieson, som var förtjust öfver sin tapperhetsmedalj.

»Vindthunden» var klar.

Zambo — som af sin herre, eller rättare vän, hvilken han frivilligt tjänade, hade mottagit fullmakter hvilka satte honom helt och hållet i sir Johns ställe, så länge han var frånvarande — var kommen om bord på »Vindthunden» för att säga ett sista farväl.

I salongen stod lady Kennedy och hennes major domo.

— Du minnes — sade lady'n, att du fick löfte af mig att jag skulle säga dig sex ord innan vi skiljdes. Jag skall säga dem nu, de äro: — *Jag vet att du älskar mig.*

Med ett svagt skri föll Zambo på knä och satte händerna för sitt ansikte.

— Och jag vet det äfven — — — hörde nu Zambo en bekant stämma säga och kände sir Johns hand på sin axel.

Den starke svarte mannen skälfde af inre rörelse.

— Stig upp Zambo! Stig upp min vän! Ja min broder — hördes åter sir John säga och Zambo fann sig uppliftad och sluten i dennes armar.

— Hör mig nu min vän. Att du älskar min hustru är ju så naturligt att därom är intet att säga, men att du under denna förfärliga resa har så uppfört dig — så troget och ridderligt mot din husbondes och väns maka, är någonting som hvarken hon eller jag någonsin glömmet. Någon ädlare vän hafva vi ej än du! Och vi vilja nu i afskedets stund säga dig det och fordra en sak af dig. Det är, att du ägnar ditt lif åt din kärlek och oss, ty din död skulle, märk väl, skulle förmörka *vårt lif* och kanske helt naturligt förkorta vår listid.

— Zambo, hörde han nu denna kvinna säga, som han så högt älskade — Zambo! Jag vet hvad du lidit — hvad du endast trott dig anförtro åt din Gud och den heliga Jungfrun. Minnes du den natt då du räddade mig från den förfärliga ormen? Då jag i hemska drömmar fattade din hand? Jag hörde din bön och jag visste då att du med hela din styrka och din tro stred mot denna kärlek som, sedan du sett att jag var räddad, föranledde dig söka döden i striden mot »Den svarte», då jag sade dig att jag måste säga dig *sex ord* innan du fick fullborda det du då tänkte. Jag har nu sagt dig dem. Då jag omtalat allt för min man och du hört honom, så — lef för oss och för att fullborda den mission du har — — — *att bilda och förädla våra svarte bröder* — — —

— Ja! fortsatte sir John — och för att du må kunna detta, så beder jag dig mottaga denna anvisning på dessa tio tusen pund, för hvilka du aldrig behöfver redovisa — — —

— Men vi måste skiljas! Se där! Mylady räcker dig sin hand — var ej rädd för den.

Zambo förde lady Ellens hand till sina läppar och, sedan sir John gifvit honom en trofast handtryckning, skyndade han upp på däck och sprang i den båt som förde honom i land.

Sakta gled »Vindthunden» ut ur hamnen och lämnade de många vänner, som på kajen hviftade med sina näsdukar.

Det var en ytterst behaglig resa och då doktor Wallis medföljde på ett kort besök i sitt fädernesland och sir Robert Knight, som tagit afsked, på »Vindthunden» afflyttade till England, så var det rätt muntert om bord.

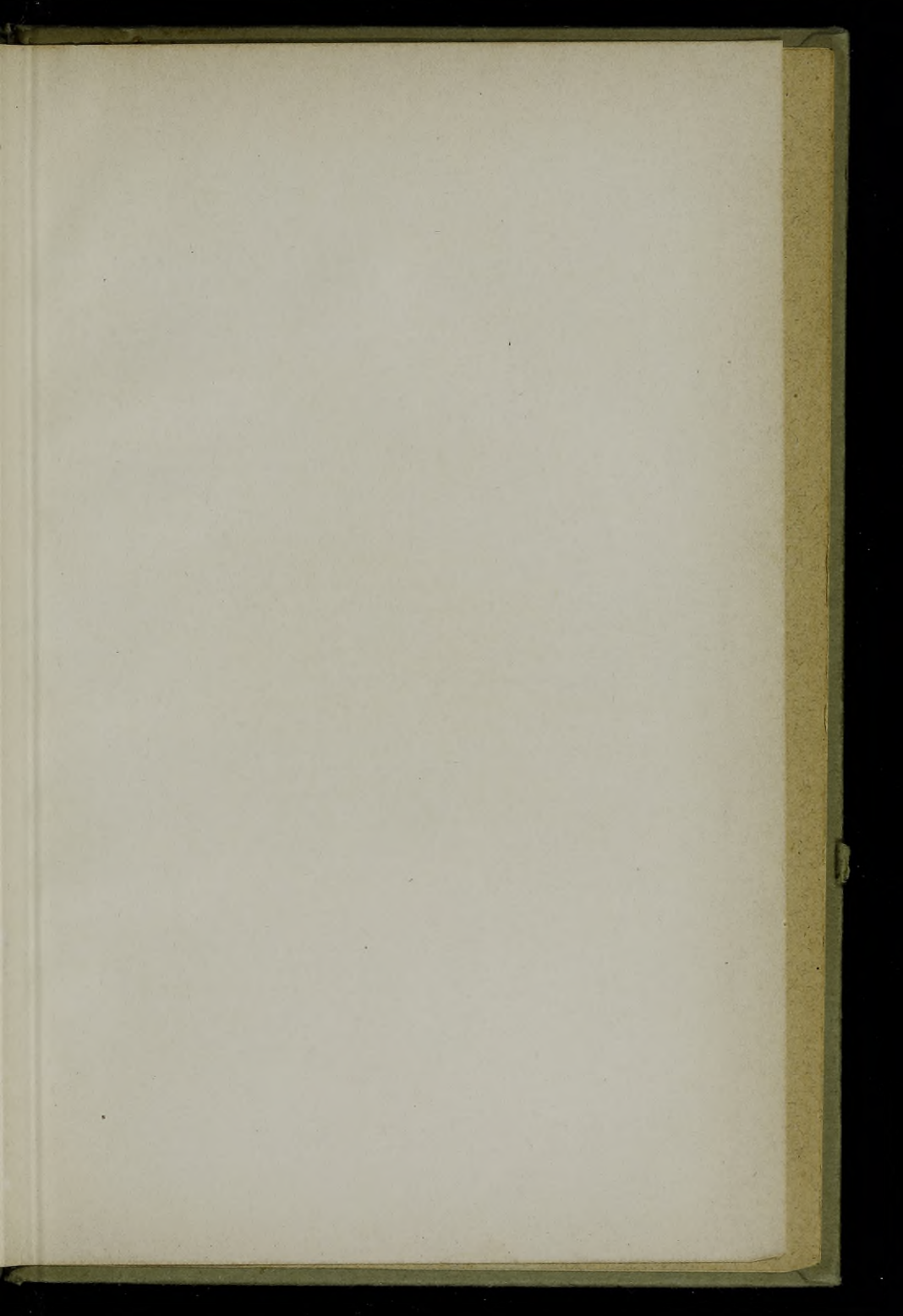
Roy, som erhållit sina femhundra pund, hade satt in dem hos sir John och använde en del af dem att under tre år betala för sig på de hotell hvarest han utbildade sig i den ädla kokkonsten och tjänade nu åter sin lady. Han förvånade gång efter annan såväl sitt herrskap som dess främmande med de delikataste rätter.

Fem à sex år härefter syntes ofta sir John Kennedy och hans ännu lika sköna maka, äfvensom en sjuttonårig neger med Cambridge-studenternas mössa på hufvudet, under mycken munterhet åse huru tvänne stora negrer på alla »fyra» galloperade rundt dem i parken på Kennedy Hall. En gosse, unge *Zam* och en flicka — *Inéz* sutto på de stora negrernas ryggar.

Den unge negerstudenten var vår vän Tipp, hvilken under ferierna, som han alltid tillbringade på Kennedy Hall, till tacksamhet härför bibringade unge *Zam* hans första bokliga studier.

Under skratt och jubel styrde de båda barnen sina svarta »hästar» med ett snöre, hvilket de däröfver förtjusta, för detta *cimaronerna* Mingo och Castigo höllo mellan sina hvita tänder.

SLUT.

Ungdomsböcker.

KALLE STARK

En bok för den äfventyrsälskande ungdomen af

KARL PETERSEN.

Illustrerad och kartonnerad.

Pris 3 Kronor.

Ur pressens omdömen:

Sedan Trolles bästa dagar torde icke någon svensk originalberättelse för den äfventyrsälskande ungdomen utkommit, som haft så många förtjänster som Kalle Stark. *Nya Vermlands T.*

BARNKORSTÅGET

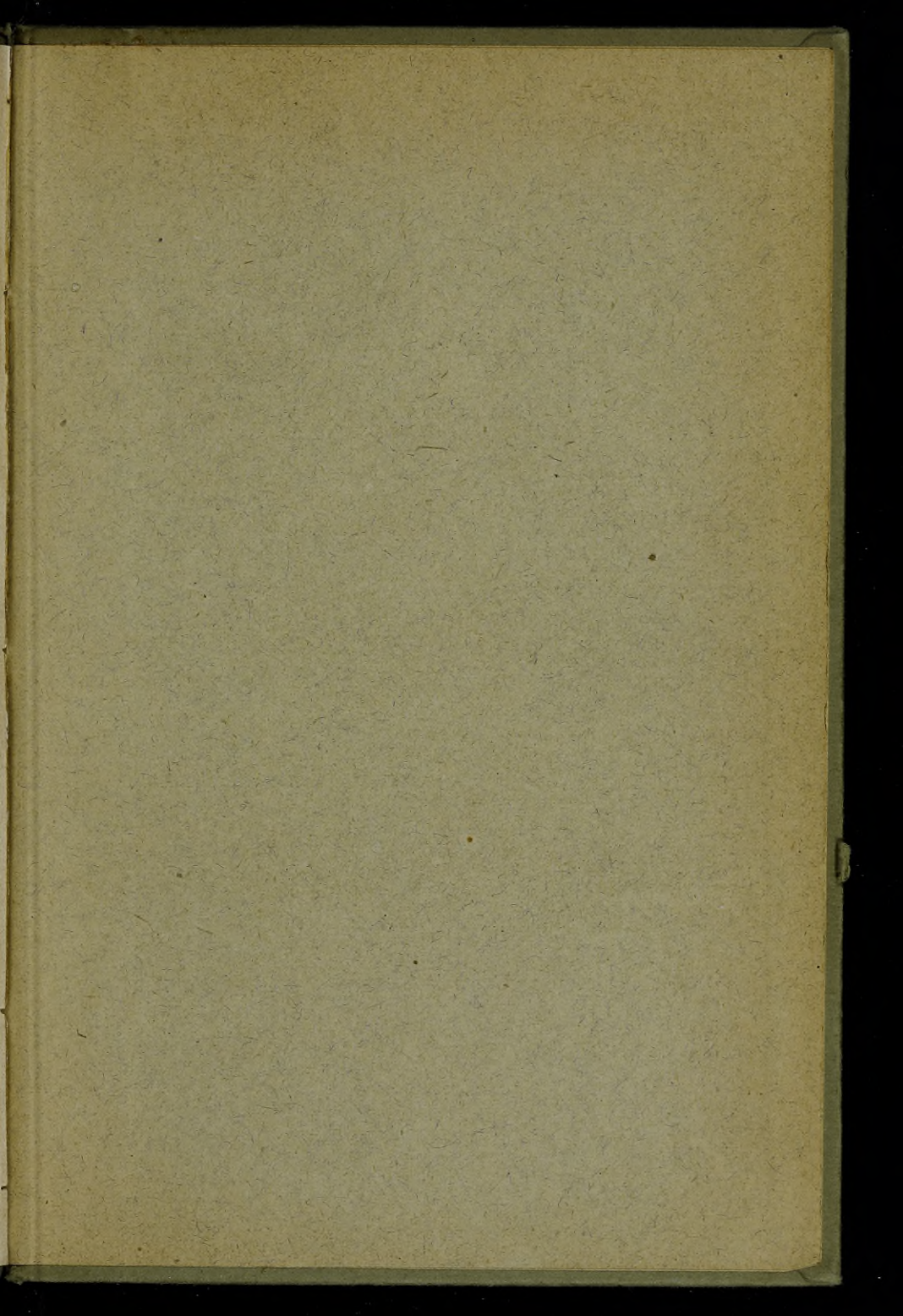
Berättelse för ungdom af

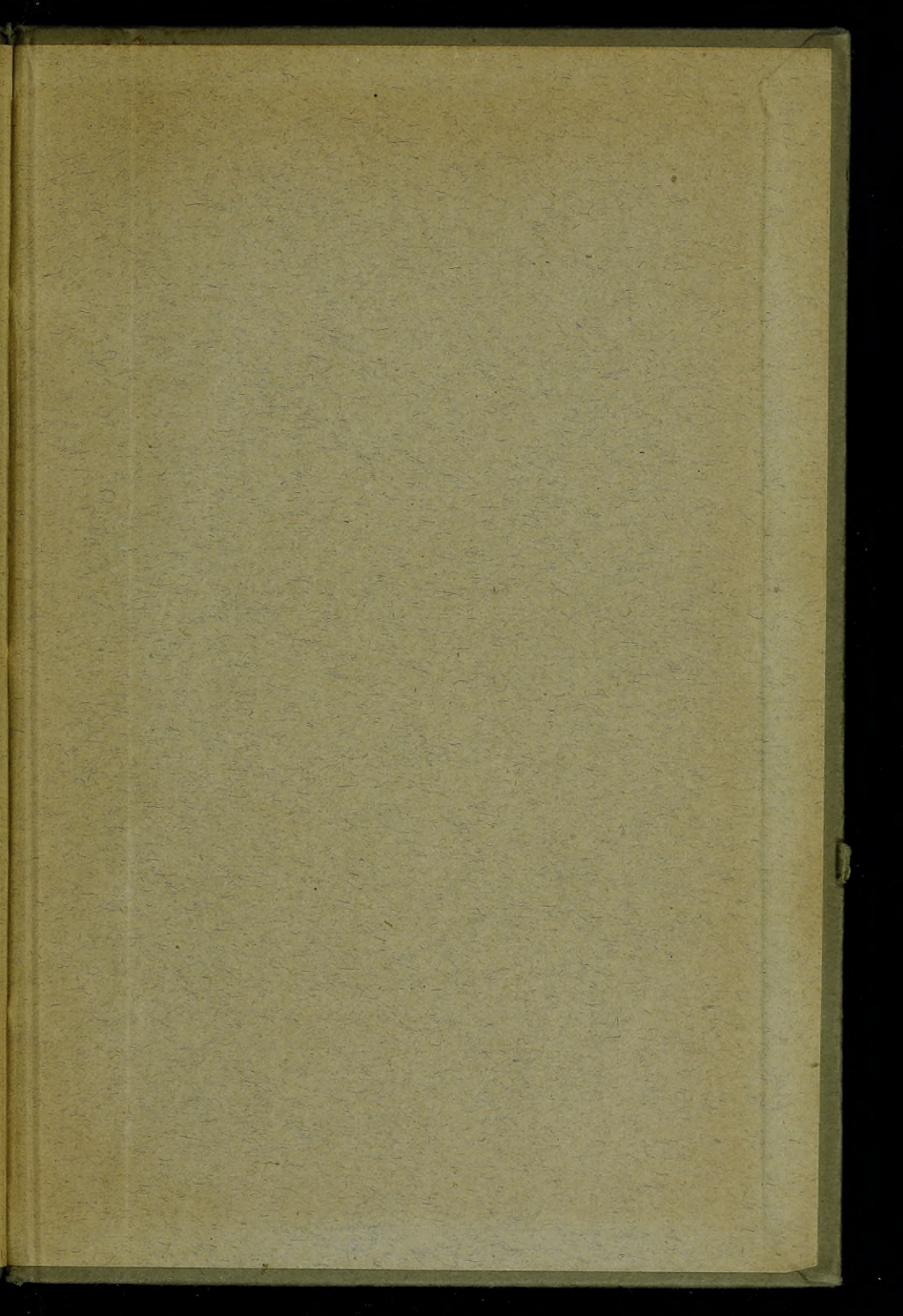
CARL EWALD.

Auktoriserad öfversättn. af N—ie. Rikt illustrerad, kartonnerad.

Pris 3 Kronor.

Finsk Tidskrift yttrar om denna bok, att den genom *sin storslagna plan och sin rena stil erhållit en monumental prägel.* — Äfventyret är beräknadt för barn från 10—14 år, den ålder större delen af de små korsfararne innehade, och dess läsare torde väl äfven med vinnande ifver följa den skara jämnåriga, som eldade af heligt nit, lämna fader och moder, för att med sin unga hänförelse bidraga till förverkligandet af tidens stora tanke: befrielsen af Kristi graf.

LUNDS UNIVERSITETSBIBLIOTEK

15000

600530774